

The background is a blue-tinted image with numerous water droplets of varying sizes scattered across it. In the lower right corner, there is a dark silhouette of a hand with fingers slightly spread, appearing to reach towards the center. The overall mood is somber and evocative.

John Saul

**STRIGĂT
ÎN NOAPTE**

www.virtual-project.ro

JOHN SAUL

STRIGĂT ÎN NOAPTE

Original: *Cry for the Strangers*

Ediția I

Traducere din limba engleză:
DANIELA OANCEA

virtual-project.eu

Editura FAHRENHEIT
1998

„Stăteau cât mai aproape posibil de linia țărmului, grăbindu-se în josul plajei. Felinarul era aproape inutil, raza lui refractându-se difuz în rafalele de ploaie, dispersându-se în mii de puncte luminoase care nu luminau nimic, ci făceau întunericul să pară și mai negru decât era.

Missy se opri brusc și smuci mâna maică-sii.

— E cineva aici, zise ea.

Rebecca lumină în jur cu o mână tremurată.

— Robby? strigă ea. Robyiii!

Se întoarse cu spatele în bătaia vântului și strigă din nou. Nu veni niciun răspuns, dar simți deodată unda șocului electric, când fulgerul brazdă cerul și se scurse în pădurea din apropiere. Și, fu sigură, ceva era în spatele ei: o prezență străină.

O prezență care, înțelese în clipa aceea, nu era fiul ei.

Îi dădu drumul mâinii lui Missy.

— Missy, fugi! Fugi cât poți de repede!

Apoi, când o văzu pe Missy năpustindu-se în întuneric, simți cum i se încolățește ceva în jurul gâtului.

Nu, își zise ea. Nu așa. Te rog, Doamne, nu...”

• PROLOG

Pocnetul unui tunet îl trezi pe băiat și el rămase nemișcat în pat multă vreme, dorindu-și să treacă furtuna, savurând în același timp emoția stârnită de ea.

Pe măsură ce fiecare străfulgerare de lumină umplea rapid dormitorul, începu să numere secunde, așteptând zgomotul exploziv al tunetului. Furtuna se lăsase pe țărâm - intervalul dintre lumină și sunet se făcu tot mai mic.

Când perioada dintre descărcarea de lumină și sunet se reduce la câteva secunde și băiatul știu că furtuna ajunsese la depărtare de o milă pe plajă, se ridică din pat și începu să se îmbrace.

Câteva minute mai târziu, deschise ușa și păși afară, în ploaia torențială. Îl șfichiuia prin haine, dar el părea să nu observe. Se îndepărtă încet de casă, în urgia furtunii.

Auzi urletul puternic al talazurilor chiar de la o depărtare de un sfert de milă de plajă. Zgomotul ritmat al valurilor, de obicei blând și liniștit, era intensificat de furtună și bătaia lor neîntreruptă era purtată de vânt. Băiatul începu să alerge în direcția zgomotului.

Un fulger lumină cerul, când el părăsi drumul și o luă pe poteca ce îl ducea, printr-o fâșie îngustă de pădure, la plaja de dincolo. Când lumina fulgerului se stinse, tunetul îi pocni în urechi; furtuna era peste tot în jurul lui.

Se apropie încet de plajă, aproape cu evlavie. Dincolo de pădure, un morman de bușteni zăcea aruncat pe plajă, blocându-i trecerea. Își croi drum printre ei cu grijă, dar temeinic, cercetând cu picioarele, fără să se mai uite. Era pe punctul de a escalada ultimul buștean, când furtuna se opri pe neașteptate și luna plină ilumină plaja. Instinctiv, băiatul se lăsă în genunchi, ghemuindu-se, în timp ce inspecta fâșia de nisip și stânci din fața lui.

Nu era singur pe plajă.

Drept în fața lui văzu formele, siluetele întunecate ale unor dansatori, contorsionându-se în lumina lunii, ca într-un fel de ceremonie. Îi urmări fascinat. Apoi își dădu seama că mai era ceva acolo. Ceva neclar.

Pe când privea, îi atrase atenția o mișcare de lângă dansatori. Alte două forme se mișcau în lumina lunii; nu atât de grațios și de precis ca dansatorii, ci zbătându-se, rostogolindu-se pe nisip, luptându-se cu frânghiile care le legau mâinile și picioarele. Băiatul își aminti legendele și poveștile pe care bunica i le spusese despre plajă și, o dată cu amintirea lor, îl străbătu un fior de frică. Privea la un dans al furtunii și știa ce avea să se întâmple. Se ghemui mai mult, ascunzându-se în spatele bușteanului.

Dansatorii își continuară ritmurile ciudate încă puțin și apoi se opriră brusc.

În timp ce băiatul îi privea, dansatorii înconjurară siluetele legate care se agitau la picioarele lor – un bărbat și o femeie, își dădu el seama. Îl puseră mai întâi pe bărbat în groapă, iar apoi, lângă el, pe femeie. Părea să le fi scăzut forțele pentru că împotrivirile lor erau slabe, iar vocile nu li se auzeau din cauza talazurilor.

Dansatorii îi puseră în groapă, cu fața la mare. Apoi începură să umple groapa.

O făceau cu grijă, imperturbabili. Niciun fir de nisip nu cădea pe fețele victimelor, nici lopețile nu le loveau. Dar, pe măsură ce clipele treceau, groapa se umplea. În scurt timp, nu mai rămăseseră la suprafață decât formele capetelor celor doi în bătaia valurilor înspumate.

Dansatorii aruncară o scurtă privire asupra rezultatului muncii lor, apoi izbucniră tare în râs – un râs ridicat deasupra valurilor, până la urechile băiatului, alungându-i amintirea tunetului și a vuietului mării.

În timp ce marea creștea, dansatorii porniră spre pădure în direcția băiatului. Luna dispăru la fel de repede cum apăruse și ploaia începu să se reverse din nou. Scena macabră de pe plajă dispăru în întuneric, rămânând doar în amintirea băiatului, pentru totdeauna.

Sub acoperirea furtunii, băiatul își părăsi ascunzătoarea din spatele bușteanului și o luă la goană prin pădure. Când

dansatorii trecuseră de bariera de bușteni, el aproape că ajunsese acasă.

Mareea continua să crească.

Băiatul se trezi devreme în dimineața următoare și se întinse în căldura plăcută a așternutului. Soarele se revărsa pe fereastră, dezmințind cu seninătate furtuna recentă, iar copilul zâmbi fericit când se uită la cerul albastru, senin. Ar fi o zi bună de plajă.

Plaja...

Noaptea îi reveni în minte ca o confuzie întunecată de forme și sunete. Își aminti furtuna și momentul când se trezise. Își aminti cum număra secunde care treceau între străfulgerările de lumină și pocnetele tunetelor. Restul era însă neclar, ca într-un vis.

Își aminti vag cum se dusese pe plajă și văzuse ceva.

Dansatori care îngropau doi oameni în nisip.

Și marea care se apropia.

Băiatul se scutură. Probabil că fusese un vis. Trebuia să fie.

Începu să asculte sunetele dimineții. Tatăl lui pesemne plecase deja la lucru, în pădure. Bunica probabil că se învârtea prin bucătărie, iar bunicul stătea la masă bând cafea și citind cu voce tare de unul singur.

Dar în dimineața asta era liniște.

Stătu mult timp în pat, ascultând. Își spuse că, dacă ar asculta destul de mult, sunetele obișnuite ar reîncepe și coșmarul ar dispărea din mintea lui.

Liniștea îl înspăimântă. În cele din urmă se ridică și începu să se îmbrace. Dar hainele lui, hainele pe care și le așezase ordonat pe scaun aseară, erau împrăștiate pe podea în această dimineață, ude.

Nu fusese deci un vis. Își puse haine curate, îmbrăcându-se încet și sperând în fiecare clipă că sunetele dimineții vor începe, că o va auzi pe bunica lui zăngănind vasele în chiuvetă și vocea bunicului său mormăind monoton în spate. Dar, când fu gata îmbrăcat, casa încă țiuia de liniște. Se duse la bucătărie. Resturile de la masa de dimineață a tatălui său erau tot acolo. Asta era bine. Dar unde erau bunicii lui?

Porni în sus pe scări, strigând după ei. Probabil că nu se treziseră încă. Asta era; erau încă în pat, dormind adânc.

Camera lor era goală.

Visul reveni.

Părăsi casa și începu să alerge spre plajă.

Se opri la marginea pădurii și se uită printre copaci, sperând că ar putea într-un fel să vadă printre ei ceva, orice ar fi fost, ce l-ar fi așteptat pe plajă.

Fața lui se încordă de grijă când păși în pădure. Aproape că îi veni să se întoarcă din drum când ajunse la bariera de trunchiuri de copaci.

Dar trebuia să știe.

Își făcu drum cu grijă prin grămada de bușteni nu pentru că drumul i-ar fi fost străin, ci pentru că dorea să-l prelungească, să amâne clipa când va ajunge la fâșia de nisip.

Câteva minute mai târziu escaladă încet ultimul buștean și ajunse pe plajă.

Furtuna acoperise plaja cu resturi: algele zăceau amestecate în grămezi peste tot și o nouă recoltă de bușteni era împrăștiată într-un talmeș-balmeș pe întinderea de nisip și stânci.

Băiatul se uită rapid în jur. Nimic neobișnuit. Atunci i se luă o piatră de pe inimă și îngrijorarea de pe față făcu loc unui zâmbet. Ar fi ceva de adunat de pe plajă în dimineața asta! Cu puțin noroc, ar putea găsi niște sticle printre ierburile de mare.

Lângă apă văzu un morman uriaș de alge și se îndreptă spre el. Porni nerăbdător, dar, pe măsură ce se apropia de algele maronii, încetini, înțelegând.

Începu să tragă de alge.

Fie că erau îngropate adânc în nisip, fie că se prinseseră de ceva.

Trase mai tare.

Algele cedară.

Nu fusese un vis. De sub alge, îngropate până la gât, două fețe se holbau grotesc la el, cu trăsăturile schimonosite de frică, cu ochii căscați.

Bunicii lui.

Băiatul îi privi neajutorat, înghețat, cu mintea răvășită. Putea să vadă pe fețele lor cum muriseră, așteptând neajutorați, văzând valurile cum se apropiau fără milă de ei, acoperindu-le fețele, prelingându-se, apoi retrăgându-se pentru a porni un alt atac. Trebuie să fi fost o moarte înceată și înfricoșătoare.

Probabil că tușiseră și se înecaseră, ținându-și respirația și scuipând apă sărată, țipând neauziți în vânt și ploaie.

Băiatul se mai uită o dată în ochii bunicului mai întâi, apoi în ai bunicii. În timp ce privea mâhnit fața netedă și întunecată a bătrânei, i se păru că aude ceva.

Mai întâi încet, apoi mai tare.

„Să plângi...” se tânguia vocea în mintea lui. „Plângi pentru ei... și pentru mine.”

Băiatul țipă și se îndepărtă.

Dar nu uită nicicând.

• **CARTEA ÎNTÂI** •

Clark's Harbor

• Capitolul 1

Pete Shelling se uita fix la mare, citindu-i unduirile ca pe o hartă. Departe, spre sud, restul bărcilor se îndrepta spre port cu luminile aprinse, sclipind vesel în noapte. Pete fu tentat să se abată din drum și să urmeze flota. Renunță imediat la tentație.

Nu era genul lui Shelling să-i urmeze pe ceilalți. Nu fusese niciodată și n-avea să fie nici acum.

Vântul se întete și Pete se întoarse pentru a ridica năvoadele, o treabă care îi îndoia spatele. Chiar și cu tamburul era o muncă grea. Se strâmbă pe tăcute, dorindu-și să fi luat pe cineva cu el – era prea bătrân și anii începuseră să-și spună cuvântul.

Năvoadele prinseră să se adune neconținut și el strângea peștele în cală, păstrând năvodul pliat cu grijă, pregătit pentru a fi rearuncat. Când termină și peștele prins fu pus în siguranță la locul lui în cală, Pete Shelling rămase singur pe mare.

Ceilalți dispăruseră.

Încă o dată se gândi să se întoarcă în port. Se uită cu un ochi critic la mare și își aminti de toate poveștile pe care le auzise despre această zonă a Pacificului – despre furtunile neașteptate care se abăteau asupra acestei întinderi a țărmului statului Washington, furtuni care păreau să vină din senin, biciuind marea într-o dezlănțuire a urii; care ar putea să ridice o ambarcațiune ca *Sea Spray* și s-o răsucească pe suprafața apei ca pe un titirez. Dar el nu văzuse niciodată o astfel de furtună – părea un lucru ce ținea de trecut, probabil o exagerare, povești devenite legende mai mult datorită imaginației bogate a generațiilor de pescari decât ferocității furtunii.

Ochii lui Pete Shelling măsurară orizontul și apoi el se hotărî. Va arunca din nou năvoadele și va mai încerca o captură până să considere că se încheiase ziua. Marea va fi în toi și va avea de luptat cu refluxul la întoarcerea în port, dar nu erau probleme. Pete Shelling era obișnuit să lupte.

Nu fusese în intenția lui să se lupte, cel puțin nu de la început. Cu ani în urmă, când se hotărâse să se stabilească în Clark's Harbor, plănuia să ia viața ușor, să se alătore comunității de pescari și să-și petreacă restul anilor într-o companie binevoitoare.

Dar nu fusese așa.

Clark's Harbor nu îl primise bine și își petrecuse cincisprezece ani simțindu-se ca un străin. Ajunsesse pescar, dar nu făcea parte din flotă. Nici zvonurile de vad bun la pește nu ajungeau până la el, nici glumele făcute la o bere, la Harbor Inn. Pescarii abia îl tolerau pe Pete Shelling și el se obișnuise să trăiască așa. Dar asta îl înăsprise, îl făcuse la fel de încăpățânat ca și pe ei. Acum, când flota se întorsese, el rămăsese așteptând ultima captură, care să le demonstreze că, indiferent ce credeau despre el, era mai bun decât ei.

Îndreptă barca spre nord și începu să lanseze încet năvoadele, manevrând traulerul în cerc, astfel încât curentul să aducă prada cea mai bogată în plasă. Apoi, când toate năvoadele fură lăsate la apă, aruncă ancora și-și aprinse pipa. Mai avea de fumat o pipă sau două până să înceapă să ridice ultima captură din noaptea aceea. Ultima și cea mai mare. Tocmai își scutura pipa și se pregătea să verifice poziția năvoadelor, când își dădu seama că ceva nu era în regulă. Vântul, care bătuse constant, se schimbase dintr-o dată, suflând împotriva bărcii. Suprafața apei era altfel. Până atunci valurile se îndreptau spre țarm, acum deveneau agitate și creșteau sub ochii lui.

Pete dădu barca înapoi, cu intenția de a ridica năvoadele. Aruncă o frânghie și tamburul începu să scârțâie monoton. Năvoadele se strângeau încet. Se mișcă repede, strângând plasa, direcționând peștele în cală.

Talazurile creșteau și vântul începu să-i umfle hainele. Roti tamburul mai repede, fără să-și mai bată capul cu împachetatul plasei; o să aibă destul timp dimineață să o îndrepte. Lucrul cel mai important acum era să tragă peștele în barcă și să pornească spre port, înainte să se dezlănțuie furtuna asupra lui. Pete Shelling lucra cu furie, trăgând de plasă, grăbind etapele.

Câteva minute mai târziu, furtuna izbucni cu un fulger și se auzi zgomotul unui tunet. Preț de o clipă, țarmul sălbatic se contură în lumina albă a fulgerului.

Dezastrul lovi când tunetul se stinse. Scârțâitul tamburului încetă și năvoadele se răsturnară, revărsându-se înapoi în mare. Pete Shelling înjură cu glas tare, înțelese pericolul și încercă să se ferească sărind într-o parte.

Dar era prea târziu. Un ochi al plasei veni peste el, i se înfășură de picior și se răsuci. Pescarul fu tras în sus și se simți azvârlit peste bord. Se prinse cu mâinile de marginea punții, se ținu o fracțiune de secundă, apoi fu aruncat de greutatea apei care trăgea plasa cu putere. Până să apuce să țipe, apa rece îi ajunsese deja deasupra capului.

Timpul părea încremenit în loc și se împotrivi panicii care creștea în el, luptând cu dorința copleșitoare de a se ridica la suprafață. Cu toate acestea, se băgă tot mai la fund, forțându-se să ajungă la piciorul prins. Deschise ochii și îi închise repede la loc; nu era nimic de văzut în întuneric. Pipăi ochiul de plasă din jurul gleznei și, cu o smucitură puternică, reuși să se elibereze. Pe urmă începu să-și croiască drum în sus.

Simți cum plasa i se înfășură în jurul brațelor, făcându-l prizonier. Se zbătu și mai tare și brusc ieși cu capul la suprafață. Trase cu disperare aer în piept, ducând aerul înghețat în plămâni, și se scufundă din nou în apă, cu plasa care îl trăgea, nereușind cu zbaterile lui să facă față greutateii plasei.

Încercă să-și elibereze mâinile din corzile care îl strângeau, dar curând trebui să renunțe și să-și facă din nou drum spre suprafață. De data aceasta, când reuși să se ridice deasupra apei, deschise ochii și își văzu barca. Plasa încă atârna pe o parte a bărcii, iar tamburul se învârtea în gol.

Shelling se mai scufundă o dată. Plasa era toată adunată în jurul lui și nu mai putea să dea din picioare. Își smuci brațele, dar cu picioarele legate, devenite inutile în strânsoarea plasei, eforturile lui nu rezolvau nimic.

Pete Shelling știa că avea să moară.

Frica îi puse un nod în gât. Înghiți în sec. Încet, calculat, începu să dea aerul afară din plămâni gata să plesnească. Simți cum își pierde vlaga și pentru o clipă teama îl părăsi. De îndată ce va trage aer în piept, își va recăpăta suflarea. Apoi își aminti că nu mai avea cum să tragă aer în piept. Poate doar apă.

Se încordă ca pentru a trage toată marea în plămâni și fu ușor surprins când văzu că nu putea. Mușchii lui refuzau categoric să

Îl asculte. I se blocă tractul respirator. Începu să simtă cum i se apropia sfârșitul.

Când în sfârșit pieptul i se relaxă și trase apa, Pete Shelling se răzgândi. Nu voia să moară. O să se lupte din nou. Marea n-o să-l învingă.

Se agită din nou, se zbatu cu sălbăticie împotriva plasei care îl ținea, brațele lui slăbite luptând cu strânsoarea legăturii.

Apoi, pe neașteptate, aproape ca un miracol, ieși la suprafață. Dar era prea târziu. Ochii lui căutară deznădăjduiți după ajutor, dar acesta nu exista. Încercă să strige, însă era prea sufocat de apa sărată ca să mai poată scoate vreun sunet. Se scufundă din nou.

În timp ce se stingea, încercă să interpreteze acea vedenie ciudată care era ultima lui privire asupra lumii. Era o barcă. Părea să fie o barcă. Nu era barca lui, *Sea Spray*, ci una mai mică. Și o figură. O figură întunecată, ca de indian. Dar desigur, nu putea fi adevărat. Era singur pe mare, singur în furtuna care se dezlănțuise din senin. Se stingea singur. Nu era nimic acolo – în afară de speranța deșartă a unui om care murea.

Marea înecă speranța și omul deopotrivă.

Când soarele răsări după câteva ore, *Sea Spray* plutea liniștită pe o mare calmă, cu năvoadele împrăștiate, ca fustele unei femei epuizate care dansase prea mult, până târziu în noapte.

Pete Shelling dispăruse de mult. *Sea Spray*, singură pe ocean, părea să îl jelească.

• Capitolul 2

Brad Randall aruncă o privire la ceas și văzu, ca de obicei, perfectă sincronizare dintre mecanism și stomacul lui.

— E vremea prânzului? îl întrebă soția lui, ghicindu-i gândul.

— Aș mai putea merge încă o jumătate de oră, dar m-aș indispune, spuse Brad. Vezi ceva promițător pe-aici?

Elaine se întinse după harta din torpedo.

— Din nefericire, nu pun nimic altceva pe hartă în afară de numele orașelor, spuse ea sec. N-avem ce alege.

Se mai uită o dată la hartă, apoi privi pe fereastră.

— Doamne, Brad, ce frumos e aici!

Se îndreptau spre sud pe Șoseaua 109 de-a lungul Coastei de Vest a Peninsulei Olympic. De o oră, de când trecuseră de Crescent Lake, drumul șerpuia printre păduri verzi, luxuriante, înțesate cu tufișuri atât de dese, încât Elaine se mirase de câteva ori cu voce tare. Cum putuseră să-și croiască drum prin ele ca să construiască autostrada?

Apoi pădurea lăsă loc plajei și, de îndată ce ajunseră la țărm, perdeaua de nori se destramă.

În dreapta lor, Oceanul Pacific se întindea strălucind sub soarele dimineții târzii, o briză aspră stârnindu-i valurile înspumate. La stânga, pădurea urca brusc spre semețele înălțimi ale Masivului Olympic, care stătea ca o barieră împozantă între ocean, la vest, și Puget Sound, la est.

— Hai să ne oprim, spuse deodată Elaine. Te rog, doar câteva minute!

Brad stătu să se gândească, apoi se mai uită o dată la ceas.

— Bine, dar ține minte: doar câteva minute. Și reține că nu mai avem loc în portbagaj pentru lemne.

El viră în afara drumului și opri, apoi își îndreptă toată atenția spre plajă.

Era într-adevăr frumoasă.

Între drum și nisip, grămada de bușteni, mereu prezentă, alcătuia o barieră argintie ce promitea comori ascunse pentru sârguincioșii căutători de pe plajă.

Și Elaine era insistentă; chiar înainte ca Brad să înconjoare mașina, ea se cățara peste trunchiuri, iscodind ici și colo, adunând resturi, comparându-le în gând cu cele pe care deja le adunase, apoi abandonându-le, în speranța că va găsi ceva mai bun în următorul ascunziș.

Brad privea amuzat; în ultimele opt săptămâni, Elaine umpluse și golise portbagajul mașinii de cel puțin trei ori - aruncând bucățile de lemn care păreau perfecte ieri, pentru a le păstra pe cele care erau perfecte azi și urmau să fie aruncate mâine.

Începu să se apropie de ea, știind din experiență că va fi nevoie de ajutorul său pentru a căra înapoi la mașină ceea ce găsise. Era la câțiva metri de ea când Elaine scoase un strigăt victorios.

— Am găsit una! țipă ea. În sfârșit, am dat de una!

Ținea în sus un obiect albastru, strălucitor, iar Brad știu imediat că era vorba de o plută de pescuit japoneză, pe care ea își jurase să o găsească înainte de a se întoarce acasă.

— Minunat! strigă el. Acum putem mânca?

Dar ea nu dădu niciun semn că l-ar fi auzit – era absorbită complet de cercetarea plutei pentru a-i descoperi vreun mic defect pe care l-ar fi putut avea; să găsească una perfectă ar fi fost un noroc prea mare. Dar era perfectă.

Elaine se uită fericită spre soțul ei, care se așeză lângă ea pe un buștean.

— Nu-i nici măcar ciobită, spuse ea ușor.

O ridică în lumină și privi licăririle soarelui care se reflectau în sticla albastră.

— E un semn, declară ea.

— Un semn? se miră el.

Ea zâmbi șmecheră.

— Bineînțeles. Înseamnă că azi vom găsi tocmai locul potrivit.

— Ar cam trebui, zise Brad morocănos. Dacă nu o facem, am dat de bucluc. Nu au mai rămas prea multe locuri de văzut.

Elaine se ridică hotărâtă.

— Haide, zise ea. Înapoi la mașină cu tine. Eu am să mă uit pe hartă. Și pun pariu că primul loc pe care-l aleg va fi exact ceea ce căutăm.

În mașină, ea împachetă cu grijă globul albastru în poșetă, apoi luă harta.

— Clark's Harbor anunță ea.

— Clark's Harbor? repetă Brad. Unde e?

— Douăzeci de mile sud.

— Merge pentru prânz.

Brad ridică din umeri. Porni motorul, băgă în viteză și apăsă pe accelerație. Lângă el, Elaine se așeză sigură în scaun.

— Pari al naibii de sigură, spuse Brad. Și te gândești la ceva mai mult decât la un loc pentru prânz, nu?

— Da.

— Ai putea să-mi spui și de ce?

— Ți-am spus – pluta e un semn. Și, mai mult, îmi sună bine. „Sunt în Clark's Harbor și scriu o carte.” Sună foarte... profesionist. Și desigur, vei scrie o carte profesionistă.

— Mă întreb, spuse deodată Brad, cu un simțământ de neîncredere. Fac o mare greșală? Adică, să-mi iau un an întreg să scriu o carte care s-ar putea nici să nu se vândă?

— Sigur o să se vândă, declară Elaine. Milioane de oameni o vor devora.

— O carte despre bioritmuri?

— În regulă, spuse ea fără grijă. Atunci vor fi doar sute de mii.

— Sute, mai degrabă, spuse Brad întunecat.

Elaine râse și-l bătu pe genunchi.

— Chiar dacă nu se vinde deloc, cui îi pasă? Ne putem permite să ne luăm liber un an, iar eu nu-mi pot imagina un loc mai bun să ne petrecem timpul decât aici. Deci, chiar dacă această carte ar fi numai un pretext pentru a petrece câteva luni la mare - ceea ce nu e - adăugă ea repede, tot merită.

— Și cum rămâne cu pacienții mei?

— Ce-i cu ei? spuse Elaine degajată. O să le supravegheze Bill Carpenter nevrozele. Nu e un psihiatru de talia ta, dar asta nu înseamnă că îți va omorî pacienții.

Brad se cufundă în tăcere. Elaine avea dreptate.

Era o tăcere convenabilă, aceea dintre doi oameni care se iubesc și se înțeleg reciproc, și care apare nu din neputința de a avea ceva de spus, ci mai degrabă pentru că nu e nevoie. Bătuseră peninsula preț de două săptămâni, căutând cel mai potrivit oraș unde să-și petreacă anul în care Brad să-și poată termina cartea. Dar era ceva în neregulă în fiecare dintre acestea, erau prea comerciale sau prea modeste, prea pitorești sau prea mândre.

Brad știa că azi ori vor găsi orașul potrivit, ori vor renunța să mai caute, căci, dacă ar fi continuat, ar fi ajuns aceeași absurdii monotoni din Aberdeen și Haquiam, făcând circuitul complet al peninsulei.

Poate că Elaine are dreptate, își zise Brad. Poate Clark's Harbor este locul cel mai potrivit. Își plimbă prin minte numele orașului. Clark's Harbor. Avea o sonoritate drăguță, ca numele unui vechi oraș pescăresc din New England.

— Chiar înainte, zise Elaine moale, întrerupând tăcerea.

Brad își dădu seama că nu acordase prea multă atenție drumului, conducând mai mult din reflexe decât concentrându-se. Acum văzu că se aflau la marginea unui oraș.

Nu părea să fie unul mare, ceea ce era bine, și părea să fie bine îngrijit, ceea ce era și mai bine. Casele erau răspândite de-a lungul drumului – case de lemn, unele vopsite îngrijit, altele având o patină argintie de la vântul mării. Dar chiar și structurile mai vechi stăteau drepte, construite solid, rezistente.

Conduceau în jos pe o pantă ușoară spre inima orașului. Era un pic mai mare ca un sat. Exista o stradă care pornea perpendicular de pe autostradă. Brad coti la dreapta pe ea. Panta se precipită și ajunseră rapid în centrul satului. Strada se termina la chei.

Brad opri mașina, iar el și Elaine se uitară curioși împrejur.

— Arată a ceva din New England, spuse Elaine încet, parcă îngânându-l pe Brad. Îmi place.

Și chiar arăta ca un oraș dintr-o vedere din New England. Clădirile răspândite de-a lungul apei erau toate la fel: șindriile netede, vopsite în culori vii, cu grădini îngrijite, înflorind vesel în aerul primăvărat.

Separat, vizibil mai impunătoare față de restul caselor, era o clădire veche în stil victorian, cu gazonul și grădina legate printr-un gard alb de lemn. Un înscris de mână te avertiza că era Harbor Inn.

Câțiva oameni erau pe străzi, suficient ca orașul să pară aglomerat, dar nu foarte animat. Unul sau doi oameni priviră mașina familiei Randall, dar fără să arate vreun interes deosebit. Niciunul nu se opri să se zgâiască, să facă vreun gest sau să comenteze.

Brad se încruntă ușor, simțind o ciudată lipsă de curiozitate la oamenii care îi priviseră atât de dezinteresat. Întotdeauna atentă la soțul ei, Elaine îl privi scurt și preocuparea lui îi îngândură chipul.

— S-a întâmplat ceva? întrebă ea.

— Nu știu, spuse Brad, iar apoi îi zâmbi. Ce-ai zice dacă am mânca ceva?

•

Rebecca Palmer observase mașina străină trecând când era pe punctul de a intra la Blake's Dry Goods, dar era absorbită cu alte lucruri. Acum o interesau mai mult cumpărăturile decât să știe cine erau cei ce sosiseră în oraș. Volvo-ul verde închis i se păruse totuși familiar. Ar fi vrut ea să fie așa. Își scoase din minte însă gândul acesta.

Trase un cărucior din șirul de la intrarea în magazin și începu să-l care încet printre rafturi, oprindu-se să privească un raft de porțelanuri ce-i atrăsese atenția din pricina prostului gust, chiar și pentru un serviciu chinezesc de mâna a zecea.

Clătină tristă din cap văzând panseluțele de un roz țipător, aranjate, pictate pe marginea farfuriilor, și trecu mai departe, luând diverse lucruri de ici și colo și așezându-le în coșul căruciorului.

Incidentul se petrecu în timp ce se oprise în fața unui suport cu rochii ieftine. Se întoarse și-l văzu pe George Blake repezindu-se spre raftul cu porțelanuri. Mulțumită că incidentul nu o privea, Rebecca se întoarse înapoi la suportul cu rochii și căută mai departe ceva ce s-ar fi potrivit cu genul ei eteric de frumusețe.

Rebecca avea o înfățișare de femeie fragilă și era greu să găsească haine care să nu fie prea mari, copleșitoare. Era pe punctul de a renunța când îl auzi pe Blake chiar în spatele ei.

— O să trebuiască să plătești pentru marfa aceea.

Vocea lui era aspră, grosolană, așteptându-se să fie contrazisă. Rebecca se întoarse și-l privi timidă.

— Poftim?

— Porțelanurile, spune Blake acuzator. Va trebui să plătești lucrurile pe care le-ai spart.

— Dar nu am nimic de-a face cu treaba asta, se justifică Rebecca. Stăteam aici și mă uitam la rochii.

— Te-am văzut uitându-te la porțelanuri, zise Blake imperturbabil.

Rebecca se încruntă supărată.

— Dar asta a fost acum cinci sau zece minute. Nici măcar nu le-am atins.

Fața lui Blake se întunecă și Rebecca aproape că dădu înapoi văzând ostilitatea lui.

— Pe mine să nu mă minți, doamnă Palmer. Dumneata ai lovit stiva. Nu e nimeni altcineva în afară de dumneata. Și de mine.

Rebecca privi iute în jur și văzu că avea dreptate. În afară de ei doi, în magazin nu se mai afla nimeni.

— Dar n-am făcut nimic, insista ea neconvingătoare. V-am spus, nu eram lângă raftul acela.

Blake se uită la ea.

— Nu știu de ce susții asta, încheie el. De când ai venit cu familia aici în oraș, cu toții am știut că e ceva ciudat cu dumneata. Acum cred că știu ce e – ești o mincinoasă.

— Ba nu sunt! izbucni Rebecca. Dacă aș fi făcut-o, aș fi recunoscut și aș fi plătit. Dar n-am făcut nimic.

— Bine, replică Blake. Te cred pe cuvânt, dar, dacă nu te superi, aș prefera să pun înapoi în raft toată marfa din coșul dumitale.

— Ce să faceți?

— Nu vreau să mai faci cumpărături aici, spuse Blake. Presupun că ai dreptul de a locui în oraș, dar asta nu înseamnă că trebuie neapărat să cumperi de la mine. De-acum înainte, să-ți faci cumpărăturile în altă parte.

Rebecca Palmer își mușcă buza și se strădui să nu izbucnească în lacrimi. Ce s-a întâmplat? se întrebă ea. Ce e cu orașul acesta? Dar știa că n-avea niciun rost să-l întrebe pe Blake și cu atât mai puțin să se certe cu el.

În tăcere, Rebecca plecă din magazin, întrebându-se cum avea să-i explice soțului ei acest incident și cum avea el să reacționeze. Nu prea bine, era sigură. Glen Palmer își controla bine temperamentul de artist, dar uneori izbucnea. Iar asta, știa ea sigur, avea să-l facă să izbucnească.

— Uite o cafea acolo, spuse Elaine Randall.

Localul era la etajul de sus al unei clădiri cu două etaje, deasupra unei cârciumi.

Cei doi soți Randall trebuiau să treacă prin cârciumă ca să ajungă sus și Brad se uită împrejur după ce ochii lui se obișnuiră cu întunericul. Barul era aproape gol – doar doi bătrânei stăteau la o masă de stejar scrijelită și aveau câte o halbă de bere și tăblița de șah între ei.

Îi zâmbi în semn de aprobare lui Elaine și o urmă la etaj.

Cafeneaua, în contrast cu barul, era aproape plină. Există doar o masă liberă, la fereastră, și cei doi se îndreptară spre ea.

Brad citi meniul, hotărându-se asupra unei salate de crabi fără să se gândească prea mult, apoi lăsă meniul din mână, dedicându-se ocupației sale favorite: studierea atentă a oamenilor.

Câteva minute mai târziu, o chelneriță apăru și le luă comanda. Când termină, Elaine puse meniul înapoi în suportul său, în spatele șervețelilor, și își împreună mâinile.

— Ei, bine?

— Ei, bine, ce?

— Spune-mi cine sunt ăștia.

— Nu e cine știe ce de spus, zise Brad. Se pare că mai mult pescari.

— Foarte inteligent, îl întrerupse Elaine, având în vedere că poți vedea cheiul afară pe fereastră.

— De asemenea, câțiva negustori și câteva gospodine, continuă Brad, făcând abstracție de ironia ei. Și o persoană pe care nu o pot cataloga.

— Unde? întrebă Elaine, uitându-se împrejur. Aha, trebuie să fie cel care stă singur, acolo. Știu ce vrei să spui.

— Zău? Ce vreau să spun?

— E diferit de ceilalți, spuse Elaine. Arată de parcă nu-i în largul lui și o știe.

Brad dădu aprobator din cap și privi încă o dată la bărbatul despre care vorbeau. Era ceva în legătură cu hainele lui și cu fața lui, hotărî Brad. Asemenea celor pe care-i mai văzuseră, și acesta purta jeansi și o cămașă de lucru decolorată, dar le purta oarecum diferit. Era vorba de cum se asortau.

Și fața. Ce era cu fața lui? Apoi Brad înțelese: omul își dăduse barba jos recent, lăsând o paloare în partea de jos a feței, acolo unde soarele nu ajunsese.

Și îl mai izbi ceva pe Brad: impresia că îl cunoștea de undeva. Era aproape sigur că-l știa.

Înainte să o fi putut întreba pe Elaine, mâncarea le sosi și soții Randall începură să mănânce, cu toate că, din când în când, privirea lui Brad se îndrepta curioasă spre bărbatul cu hainele asortate și care tocmai își dăduse jos barba. Bărbatul se uita în farfurie și mânca liniștit, fără să se grăbească, dar totodată fără să tragă de timp.

O dată făcu semn după cafea. Chelnerița binevoitoare îi turnă, dar nu se opri să stea de vorbă cu el câteva secunde, așa cum făcea cu toți ceilalți din cafenea.

Când omul își termină masa, își vârî adânc mâna în portofel, lăsă câțiva bani pe masă și se pregăti să plece.

Cum porni înspre scări, ochii i se întâlneau dintr-o dată cu ai lui Brad și se opri puțin. Un zâmbet îi lumină fața și traversă repede camera, cu mâna întinsă.

— Domnule doctor Randall? Chiar dumneata ești?

Brad îl recunosc atunci și se ridică în picioare:

— Glen Palmer! Pentru numele lui Dumnezeu! Tot stăteam aici de-atâta timp, sigur că te recunosc, dar nu știam de unde să te iau.

— Datorită bărbii, răspuse Glen Palmer. Am dat-o jos când m-am mutat aici.

— la loc. Aceasta e soția mea, Elaine. Iubito, dânsul e Glen Palmer, tatăl lui Robby Palmer.

Elaine își ridică sprâncenele a mirare, apoi înțelese și întinse mâna.

— Desigur, spuse ea, zâmbind. Cum se mai simte? Brad îmi spune că a fost un miracol.

— E cel mai potrivit cuvânt, fu de acord Palmer, așezându-se.

Brad îl privea nerăbdător, vrând să-l bombardeze cu întrebări pe Palmer, dar abținându-se, pentru a nu-l supăra.

Robby Palmer, băiatul de nouă ani al lui Glen, fusese sub îngrijirea lui Brad Randall în ultimii trei ani, suferind de hiperkinezie. Fusese un caz deosebit de grav.

Prima oară când îl văzuse pe băiat, Robby avea șase ani și nu putea sta locului mai mult de o secundă-două, vorbind întruna, impulsiv, mișcându-și mâinile și picioarele încontinuu, uneori doar nervos, dar cel mai adesea distructiv. Brad învățase rapid să ia toate obiectele fragile din biroul lui când venea Robby Palmer. Un băiețel cu o figură de înger, dar având pe dracul în el.

Era ceva înăuntrul lui, o disfuncție a sistemului nervos, care îl făcea să se miște neîncetat, câteodată amenințător.

Copilul fusese obiectul a numeroase accese de mânie și în cursul lor violența lui ieșea la suprafață, mânuțele lui întinzându-se să apuce cel mai apropiat obiect - oricare ar fi fost - și să-l arunce spre fereastră, spre perete sau în persoana cea mai apropiată.

Brad avea o amintire, una pe care n-o putea uita curând, legată de două piese de cristal Steuben, favoritele lui, cumpărate când abia și le putea permite și care fuseseră zdrobite ireparabil, într-o după-amiază, de Robby Palmer. Nițel

supărat, aceasta se uitase apoi la cioburi dezorientat, ca și cum s-ar fi întrebat ce se întâmplase cu ele.

Nu avusese nicio urmă de regret și nici teamă de pedeapsă. Doar o răceală, o detașare preț de o secundă, ca și cum statuetele distruse nu avuseseră nicio legătură cu el, înainte ca agitația să pună stăpânire pe el din nou.

Dar într-o zi, acum câteva luni, Robby Palmer nu mai venise la Brad Randall, care nu înțelesese niciodată de ce.

Când încercase să discute cu familia Palmer, ei îi spusese doar că era un miracol și așa rămăsese.

În tăcere, Brad Randall se întreabă dacă orașul Clark's Harbor avea vreo legătură cu acest miracol. Acum Glen îi confirma.

— N-ai să mă crezi, spuse el. Schimbarea lui Robby este absolut incredibilă de când l-am adus aici. E calm, domnule doctor Randall. E încă activ, dar nu ca înainte. Acum e ca și ceilalți copii.

— Dar de ce? întrebă Brad.

Glen Palmer ridică din umeri.

— N-am idee. Am venit aici într-o excursie și ne-am oprit în partea de nord a orașului, în locul numit Sod Beach. Și Robby s-a potolit. Așa, pur și simplu, spuse el, pocnindu-și degetele. Și de atunci a rămas calm cât am stat pe plajă. Așa că ne-am mutat aici.

— Dar nu are sens, reflectă Brad.

— Poate că nu, aprobă Palmer. Dar nu ne-am întrebat. Orice demoni ar fi fost în el, acum au plecat. De-a binelea.

Degetele lui Brad băteau ușor darabana pe masă, în timp ce el întorcea pe toate părțile în minte declarația lui Glen, încercând să înțeleagă ce ar fi putut să-i vindece boala lui Robby. Prea mult timp fusese un caz problematic și Brad era întotdeauna sceptic în ceea ce privea miracolele.

— Mă întreb dacă aș putea să-l văd, zise el.

— De ce nu? spuse Glen amabil. Întotdeauna te-a plăcut.

— Spune-i asta și asistentei, hohoti Brad.

Asistenta trăise sub teroarea vizitelor lui Robby la cabinet și adeseori își găsea nenumărate motive pentru a lipsi când venea copilul.

Glen se uită la ceasul din perete.

— Știți ceva, zise el, de ce nu veniți la noi astă seara ori mâine dimineață? Stați în oraș?

— Cred că am putea, spuse Elaine neîncrezătoare, neștiind dacă Brad ar fi vrut. Este vreun loc ca lumea pe acolo?

— Harbor Inn, lângă apă, spuse Glen. E singurul loc.

Se ridică.

— Știți, mai am destule de făcut în după-amiaza asta. Ne vedem mai târziu, da?

— Sigur, spuse Brad.

Până să mai spună ceva, Glen Palmer plecă grăbit de la masa lor și dispăru pe ușă.

— A fost cam neașteptat, nu? comentă Elaine.

— Într-adevăr, fu de acord Brad.

Apoi observă că, de îndată ce Palmer plecă, o animație a conversației îi cuprinse pe cei din cafenea.

— Mă rog, spuse puțin cam tare o femeie de la masa vecină parteneriei de prânz. Cel puțin și-a dat jos barba aia oribilă.

— Nu că ar conta, replică cealaltă femeie. Nici așa nu se integrează aici.

— Ai spune că a înțeles mesajul, zise prima femeie. Toți cei ca ei au priceput imediat și ne-au lăsat în pace.

— Joe al meu s-a gândit să cumpere clădirea chiar ieri, spuse cealaltă. Și știi ce i-a răspuns Glen Palmer? I-a spus că nu e de vânzare. Joe i-a zis că mai bine ar vinde cât mai poate, înainte de a o distruge complet, dar Palmer i-a răspuns că nu o distruge, ci că o transformă.

— Într-o galerie de artă, pufni prima femeie. Ce-l face să creadă că poate trăi dintr-o galerie de artă în Clark's Harbor? Și nevastă-sa aia - face niște oale de lut care arată ca niște bucăți de noroi și crede că oamenii le vor cumpăra.

Conversația continuă în jurul lor. Din cele câteva cuvinte pe care le putu surprinde Brad, înțelese că vorbeau despre aceeași persoană - Glen Palmer. Fiecare, în mod evident, vorbea *despre* el. Nimeni, în schimb, nu vorbise *cu* el.

— Poate că m-am înșelat, o auzi Brad pe Elaine.

Ascultă și ea comentariile de la alte mese.

— New England, spuneai, se strâmbă Brad. Mi se pare că ai nimerit-o. Acești oameni nu par să agreeze deloc străinii.

— E cam înfricoșător, nu? întrebă Elaine.

Brad ridică din umeri.

— Nu știu. Cred că-i mai mult sau mai puțin previzibil. Ne vom bucura poate de același tratament oriunde vom merge. Dar nu-i

decât o chestiune de timp. Oamenii trebuie să se obișnuiască cu tine, mai ales în locuri ca acesta. Pariez că oamenii de aici văd rar pe cineva pe care nu-l cunosc. Iar când o fac, devin suspicioși.

Elaine tăcu și continuă să mănânce. Psihiatrul din Brad se bucură în sinea lui, găsind că atitudinea ostilă a localnicilor era interesantă. Soția lui, în schimb, nu era sigură că era de acord.

Dar, își aminti ea iute, știai când te-ai măritat cu el că e așa; n-ai de ce să te plângi. Se concentrează privind pe fereastră și făcu tot posibilul să ignore flecăreala din jur. Până când își terminară cafeaua, Brad nu mai vorbi deloc.

— Cred că trebuie să aruncăm o privire împrejur.

— Știu și eu?... Începu Elaine.

Brad încercă să-i dea asigurări.

— Dragă, în fiecare orășel e la fel și dacă vom locui într-unul ca ăsta un an, va trebui să tolerăm ostilitatea și suspiciunea la început. Depinde de loc, dacă vrei să stai într-un oraș mic, trebuie să te acomodezi cu obiceiurile unui oraș mic.

Brad plăti și ieșiră din cafenea. Jos în cârciumă, Brad văzu că jocul de șah nu părea să fi progresat deloc.

Unul dintre bătrânei se uita atent la tablă, iar celălalt pe fereastră. Niciunul din ei nu dădu vreun semn că îi observase pe soții Randall.

— Hai să aruncăm o privire la chei, sugeră Brad când ieșiră la lumina soarelui.

Majoritatea danelor erau goale, doar cinci sau șase bărci de pescuit erau ancorate și oamenii lucrau la ele, reparând plasele, năvoadele, meșterind la motoare și verificând echipamentele de pescuit. Merseră pe toată lungimea cheiului, oprindu-se să inspecteze fiecare barcă pe lângă care treceau.

Nu vorbi nimeni cu ei și odată, când Brad avu o tentativă de salut, nu îi răspunse nimeni.

— Nu prea vorbesc, nu-i așa? remarcă Elaine pe când se apropiau de capătul cheiului.

— Ciudat, răspunse Brad. Se pare că imaginea pescarului fericit n-a ajuns încă în Clark's Harbor.

Se uită în jur, ca și cum n-ar fi știut ce să mai facă.

— Vrei să ne plimbăm?

Până să răspundă Elaine, se auzi zgomotul unei sirene și o mașină a poliției se opri pe chei. De pe locul șoferului se ridică

un bărbat cu pieptul lat, de vreo șaizeci de ani, care ocoli mașina pentru a-i deschide portiera unei femei voinice. Coborî din mașină, strângând cu o mână brațul polițistului, iar în cealaltă având o batistă mototolită.

Toată activitatea de pe chei se opri când oamenii de lângă bărci se uitară la noii veniți.

— E ceva în neregulă, șerifule? întrebă o voce.

— Întotdeauna e ceva în neregulă dacă vine Harney Whalen pe chei, rosti o altă voce.

Harney Whalen, șeful poliției, nu luă în seamă cea de-a doua voce, ci alese să răspundă primeia:

— Nu știu, strigă el. Miriam Shelling, aici de față, pare să nu-l găsească pe Pete. L-a văzut careva dintre voi, băieți?

Se auziră murmure negative dinspre pescari și ei începură să-și părăsească bărcile pentru a se aduna lângă șerif. Miriam Shelling încă se sprijinea de brațul lui Whalen și își tampona ochii cu batista.

— A ieșit aseară, zise ea, uitându-se de la un bărbat la altul, fără să-și oprească privirea asupra vreunuia dintre ei. Zicea că o să se întoarcă pe la patru dimineața, dar n-a mai venit.

Unul dintre pescari confirmă din cap.

— Da, era în spatele meu când am ieșit seara trecută, dar nu s-a întors când m-am întors eu. Probabil că a găsit un banc de pește și vrea să ia tot ce poate.

Miriam Shelling clătină din cap.

— N-ar face asta. Ar ști că îmi fac griji. M-ar fi chemat măcar prin radio.

Oamenii avură un schimb de priviri. Harney Whalen nu arăta în largul lui, ca și cum s-ar fi întrebat ce era de făcut, când se auzi sunetul unei sirene.

Toată lumea se întoarse cu fața spre port, de unde venea cu toată viteza o șalupă cu motor. Miriam Shelling își încleștă degetele pe brațul șefului de poliție.

Șalupa se opri la una din danele goale și o frânghie fu aruncată, prinsă și legată de tchet. Un bărbat sări din barcă, cu fața palidă. Se uită repede în jur, până când dădu cu ochii de Harney Whalen.

— Ești polițist?

— Sunt șeriful, zise Whalen. S-a întâmplat ceva?

Omul dădu din cap.

— Am găsit o barcă plutind în derivă acolo în larg. Când am strigat, nu mi-a răspuns nimeni, așa că m-am urcat pe punte. Barca era părăsită.

— Unde e? întrebă Whalen.

— E ancorată la o milă depărtare spre nord, la trei sute de metri de aici. Poartă numele *Sea Spray*.

— E barca lui Pete! strigă Miriam Shelling.

Bărbatul se holbă la ea un moment, apoi îl trase pe Whalen la câțiva pași mai încolo. Când vorbi din nou, vocea îi era scăzută.

— Năvoadele erau aruncate, spuse el încet. N-am vrut să le trag înăuntru. Și nu erau goale.

Whalen aruncă o privire rapidă spre Miriam, apoi înapoi spre străin.

— E vreun cadavru?

Omul dădu afirmativ din cap.

— L-am adus cu mine.

Whalen se duse spre barcă și urcă în ea. Pescarii se îngrămădiră în jur, în timp ce Whalen trase înapoi prelata ce stătea împachetată la pupa. Pete Shelling se uita țintă la ei cu o privire goală.

La o depărtare de zece metri, soții Randall urmăreau cum reacționau pescarii în fața morții. Priviră în tăcere jos în barcă, apoi unul după altul se îndepărtară, ca și cum ar fi fost încurcați de prezența morții. Trecură de Miriam Shelling în tăcere, fără să spună vreun cuvânt sau să facă vreun gest de consolare. După ce plecară și nu mai rămaseră decât Harney Whalen și proprietarul bărcii, Miriam păși în sfârșit spre soțul ei și îl privi curioasă. Înmărmuri un moment, murmură numele lui, după care se aruncă în brațele lui Harney Whalen. El o ținu o clipă, iar apoi vorbi în liniște cu bărbatul care-l adusese acasă pe Pete Shelling. În cele din urmă o duse pe Miriam Shelling de lângă golf, ajutând-o să se urce în mașina poliției, și plecară.

— Doamne, oftă Elaine. Îngrozitor.

Brad aprobă din cap, privind în continuare către golf, Elaine îl apucă de braț.

— Hai să mergem de-aici, spuse ea. Te rog.

Brad păru că nu o aude.

— Ai observat? întrebă el. E ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Nu au vorbit cu ea deloc, nici între ei, n-au întrebat

nimic, nici măcar nu păreau mirați. Ca și cum se așteptau să se întâmple așa ceva.

— Poftim? întrebă Elaine absentă.

— Pescarii. Nu au reacționat deloc la moartea bărbatului. Ca și cum se așteptau sau ca și cum n-avea nimic de-a face cu ei. Dar ce i s-a întâmplat lui i se putea întâmpla oricărui dintre ei.

Elaine privi atentă spre soțul ei. Știa ce urma. Și încercă să evite continuarea.

— Hai să plecăm, Brad, spuse ea. Te rog. Nu-mi place Clark's Harbor.

Brad se îndepărtă. Îi luă mâna lui Elaine și o strânse.

— Haide odată, spuse el. Haide să găsim acea tavernă.

— Rămânem? întrebă Elaine.

— Bineînțeles, zâmbi Brad.

Elaine simți o crampă de teamă în stomac și vru să o alunge, zicându-și că nu era justificată. Dar adânc înăuntrul ei teama rămase, justificată sau nu.

Depart, la orizont, se pregătea o furtună.

• Capitolul 3

Harbor Inn, cu fațada în stil victorian împodobită cu un ornament albastru cu alb, se înălța semeț în centrul unei peluze bine îngrijite. Parcă privea suspicios spre ape, ca și cum se aștepta să-i fie smulsă în orice clipă.

Din camera de la etajul doi Elaine privea marea, imitând inconștient postura hotelului. Asculta șuierând vântul pe sub streșinile clădirii vechi și se mira că bărcile de pescuit, bine legate împotriva furtunii, săltau atât de ușor în apa agitată a golfului.

Când ploaia începu să stropească fereastra, ea se întoarse spre soțul ei.

— Presupun că ne ajunge pentru o noapte, zise ea neîncrezătoare, uitându-se prin cameră.

Brad îi zâmbi.

— Îți place și o știi, ricană el. Dacă nu ar fi fost înecul, te-ai fi simțit în largul tău.

Elaine se așeză greoaie în scaunul cu brațe acoperite cu o husă ce ocupa un colț al micuței camere de hotel și încercă să-și analizeze sentimentele.

Știa că Brad avea dreptate. Dacă n-ar fi fost pe chei când fusese adus corpul bărbatului, acum ar fi turuit, încântată despre cameră, despre oraș, și ar fi făcut planuri cum să locuiască aici un an. Dar moartea pescarului îi alungase entuziasmul și acum se uita posomorâtă la decorațiunile vechi ale hotelului. Se simți incapabilă să adune vreun gând bun.

— E cam dărăpănat, spuse ea cu acreală.

— Ba deloc, o contrazise Brad. Una peste alta, e foarte bine întreținut.

— Dacă îți plac lucrurile de genul ăsta.

— Și ție îți plac, stăruie Brad. Uită-te la lavoarul ăla. Marmura nu e deloc ciobită și, dacă stejarul ăla nu e lustruit de mână, îl mănânc.

Elaine examinează lavoarul cu atenție și trebuie să admită că Brad avea dreptate - era un obiect vechi veritabil, fără defecte. Încercând să renunțe la resentimente, se forță să mai privească o dată camera. Trebuia să recunoască - era încântătoare. Nu exista nici urmă de banalele decorațiuni de hotel, nimic care să nu aducă cu dormitorul confortabil al unei case particulare. Patul dublu etala o cuvertură țesută de mână, evident, și toată mobila era din stejar masiv. Nu de lux, dar primitoare și funcțională.

— Bine, cedă Elaine. E frumos și exact așa cum vreau eu. Numai că aș dori să nu fie în Clark's Harbor.

— Dar dacă n-ar fi în Clark's Harbor, n-ar exista, nu-i așa? raționă Brad.

— Nu mă vei prinde în discuția asta veche. Și știi foarte bine ce vreau să spun. Numai că vrei să mă enervezi.

— Eu? spuse Brad cu inocență. Ce te face să crezi asta? Aș face eu așa ceva?

— Da, ai face-o, replică Elaine, încercând să-și păstreze tonul sever. Dar nu mă prinzi, să știi. Dacă aș face-o, în următoarele clipe m-aș răzgândi și te-aș ruga să stăm aici măcar câteva zile. Dar nu vreau să stau. Vreau înapoi în Seattle și asta mâine dimineață.

— Desigur, doamnă, spuse soțul ei, pocnindu-și călcâiele și salutând.

Îi zâmbi soției și se miră cât era de serioasă – și cât avea să se certe cu ea ca să o convingă să stea un timp în Clark's Harbor. Decise să abordeze treptat problema. Începu să-și desfacă șireturile la pantofi.

— Mă tot gândesc la Robby Palmer, spuse el.

Elaine înțelese imediat.

— Cartea, nu? zise ea. Te-ai hotărât să scrii cartea despre el, nu-i așa?

— Nu știu, spuse el. Aș vrea să știu ce s-a întâmplat cu el. O problemă ca a lui nu dispăre cu una cu două, cum spunea Glen. Pur și simplu nu se întâmplă așa.

— Dar dacă e așa? întrebă Elaine.

— Atunci merită să aflu și eu. Doamne, dacă e ceva în legătură cu locul ăsta, cu zona asta care îi influențează pe copiii ca Robby și îi ajută, atunci lumea trebuie să știe.

— Cum ai să-ți numești cartea? *Paradisul regăsit*?

— Mă rog, o carte despre Robby Palmer ar putea avea o căutare mai mare decât una despre bioritm, spuse Brad apărându-se.

— De ce să nu scrii despre amândouă? sugeră Elaine. Ți-ar aduce public și de colo și de colo?

Începu să râdă de propria-i glumă, apoi se opri când văzu expresia feței lui Brad.

— Am spus ceva rău? întrebă ea cu teamă.

— Știu și eu? zise Brad.

Își aruncă pantofii departe, apoi șosetele după ei. Se întinse pe pat și-și desfăcu brațele chemător. Elaine se mută de pe fotoliu pe pat și se cuibări lângă el. Brațele lui o strânseseră la piept; o mână o mângâie ușor pe ceafă. Răpăitul ploii în fereastră deveni o bătaie continuă. Iar el știa că era pe punctul de a învinge; dimineața nu se vor întoarce acasă.

— Chiar atât de mult urăști acest loc? întrebă el după o clipă.

Elaine se încolăci senzuală și-și lipi nasul de gâtul lui Brad, încercând încă o dată să clarifice ceea ce simțea.

— Cred că e mai mult din cauza cadavrului, spuse ea, înfiorându-se ușor. Îmi tot spun că același lucru se putea întâmpla oriunde, pescarii se îneacă mai mereu, dar îi tot văd fața, vânătă și umflată, și cred că mi-am asociat imaginea aceasta cu Clark's Harbor.

Se opri și-l simți pe Brad mișcându-se.

— Tu vrei să rămâi aici, nu?

— Bine, e evident cel mai drăguț loc pe care l-am văzut până acum. Și pare perfect pentru ceea ce vrem. E izolat, mic și nu prea sunt șanse să ne lăsăm prinși de tumultul societății ca să nu apuc să scriu nimic.

— Pariez că tumultul societății se reduce la mersul la biserică o dată pe lună, chicoti Elaine. Dar nu știu, Brad. Îmi tot zic să-l uit pe omul acela, dar chiar atunci când reușesc, tot e ceva cu locul ăsta. Ceva ce nu e în regulă. Cred că ține de cum a fost tratat Glen Palmer în cafenea după-amiaza asta.

— Dar am mai trecut prin asta, sublinie Brad.

— Știu și sunt de acord cu tine. E obligatoriu ca măcar ceva din lucrurile astea să se petreacă oriunde ne ducem. Dar am o presimțire rea față de locul ăsta. Poate că e din cauza furtunii ăsteia.

Ca la comandă, o scurtă iluminare umplu camera și pentru moment ropotul ploii fu acoperit de zgomotul tunetului. Elaine, căreia de obicei îi plăceau furtunile, tresări.

— Sau poate e intuiția ta feminină?

— Dacă vrei să-i spui astfel.

— Ei bine, mie îmi place aici, spuse Brad. Cred că locul ăsta este fascinant. Oamenii mă intrigă. Cred că mă interesează din punct de vedere profesional. Au o anume detașare, dacă mă înțelegi, de parcă, deși trăiesc împreună, nu le pasă cu adevărat unii de alții. E un fenomen interesant, aproape o contradicție. Un orașel mic, strâns unit, și totuși nimeni nu pare să aibă vreo legătură afectivă cu altcineva. Cel puțin nu la vedere. Probabil că se ascund mult.

— Poate că nimeni nu-l plăcea pe sărmanul om care s-a înecat, sugerează Elaine.

— Poate, aprobă Brad. Dar cred că e altceva, mai profund.

Se opri și amândoi se cuibăriră în pat, ascultând furtuna.

Afară vântul se întetise și hotelul începu să scârțâie ușor.

— Dar eu chiar iubesc această vreme, spuse Brad încet, îmi vine să fac dragoste.

Elaine se smulse de lângă soțul ei și se ridică. Fusta îi căzu pe podea, urmată de bluză. Stătu goală în fața lui Brad, arcuindu-și spatele și împingându-și pieptul înainte. Zâmbi dulce spre el.

— Un lucru plăcut la o furtună, șopti ea, e că niciodată nu auzi ce se întâmplă în camera alăturată.

Apoi se strecură în pat.

La două mile de Clark's Harbor, spre capătul de nord al unei dune de nisip ce era numită Sod Beach, o singura lumină palidă ardea în întunericul dinăuntrul unei mici cabane. Prea slabă ca să ilumineze chiar și colțurile camerei, de-abia dacă răzbătea prin întunericul dens al copacilor care aproape că înconjurau cabana.

Rebecca Palmer, care se străduia să vadă vasele pe care le spăla la lumina unei lămpi, înjură mai mult pentru ea, aproape șoptit, astfel încât cuvintele ei să nu fie auzite. Dar auzul fiului ei era mai ascuțit decât credea ea.

— Tată! țipă Robby Palmer cu toată vehemența puritană a celor nouă ani și jumătate. Mama a spus un cuvânt urât.

Glen își ridică privirea de la jocul pe care îl juca cu fetița lui și se uită cu seriozitate la băiat.

— Presupun că trebuie să facem ceva cu treaba asta, nu? observă el blând.

Robby clătină din cap, dar, înainte de a mai spune ceva, îl întreruse vocea surorii sale.

— Care? întrebă ea. Acela care înseamnă găgăuță?

Robby o privi disprețuitor.

— Nu ăla, Missy. Oricine îl spune pe ăla. L-a zis pe ălălalt care înseamnă *futu-i*.

Missy se întoarse spre tatăl ei, fața ei de copil de șapte ani fiind animată de curiozitate.

— Nu-l știu pe ăsta. Care e?

— Nu contează, spuse blând Glen, iar apoi își îndreptă atenția spre soția sa. Ce s-a întâmplat, dragă?

Rebecca își mușcă buza, înfrânându-și pornirea bruscă de a plânge.

— Nimic, presupun. Aș fi vrut să avem curent electric. Nu pot vedea nici măcar dacă vasele astea sunt curate.

— Și de ce te enervezi? spuse Glen încet. Dacă nu poți spune că sunt curate, nici noi nu putem spune în mod sigur că sunt murdare, nu?

Apoi, simțind că gluma lui era una proastă, se ridică în picioare și se apropie de Rebecca. Robby o luă de mână pe sora sa și o conduse în micuța lor cameră ce le servea ca dormitor. Când copiii plecară, Glen își luă soția în brațe și o strânse.

— E cam primitiv, nu? spuse el.

Fața ei îi apăsa pieptul și Rebecca aprobă din cap. Se gândi o clipă că era să-și piardă controlul și să dea drumul lacrimilor, dar se hotărî să înjure mai bine.

— La dracu' cu tot!

— La dracu', spuse el încet.

Apoi simțindu-se parcă mai bine, se smulse de lângă Glen și zâmbi nesigură.

— Îmi pare rău, spuse ea. O să-mi fie bine - precis. Cred că pot să mă descurc cu lucrurile mari, însă există întotdeauna un lucru mic și prostesc care mă scoate din sărite, cum ar fi lămpile astea mici cu kerosen care nu dau lumină niciodată, nici măcar cât un bec de patruzeci de wați. Oricum nu am fi avut lumină în seara asta, chiar dacă am fi avut curent electric, adăugă ea, când o străfulgerare de lumină le umplu camera și îndată pocnetul tunetului îi goni pe copii din camera lor.

Missy se cățăără în brațele tatălui său, în timp ce Robby rămase în ușa, cu brațele încrucișate tandru în jurul spanielului pătat alb cu negru, care se agita încoace și încolo.

Glen simți o undă de eliberare la apariția copiilor, ușurare ce vine când un moment tensionat dispare brusc. Știa însă că dispăruse doar temporar, căci tensiunea care creștea în amândoi trebuia să fie dezamorsată. Dar nu știa cum.

Familia Palmer era în Clark's Harbor de cinci luni, dar nu le fusese ușor. La început Glen și Rebecca își spusese unuia altuia că ostilitatea ce o simțeau în oraș era ceva obișnuit și că lucrurile aveau să se schimbe și pentru ei. Dar Clark's Harbor rămăsese rece și neprimitor și de multe ori avuseseră de gând să plece.

Dacă n-ar fi fost Robby, poate că ar fi plecat.

Robby nu fusese niciodată un copil cuminte. Chiar de la un an, Glen și Rebecca și-au dat seama că era altfel. Dar numai în ultimii trei ani ei au început cu adevărat să înțeleagă că Robby nu era doar diferit, doar precoce, cum presupuneau. Era de fapt bolnav și, pe măsură ce creștea, boala devenea tot mai grea. Încet, insidios, hiperkinezia lui Robby începuse să-i distrugă pe toți. Glen găsea că îi era din ce în ce mai greu să lucreze, să se concentreze, să creeze. Și Rebecca avea timpul ocupat de ceea ce credea ea că era supravegherea copilului. Nu putea să spună nici că-l crește, nici că îl supraveghează. Curăța după el, încerca

să-l anticipeze, luptându-se să fie înaintea lui. Cu fiecare an, Rebecca era mai obosită, mai iritabilă, mai disperată.

Doar Missy era neafectată.

Ea, sora mai mică cu doi ani a lui Robby, era mereu calmă și învățase repede să aibă grijă de ea însăși, știind că fratele ei avea necesități speciale pe care ea nu le avea.

Apoi au venit la Clark's Harbor.

Când Glen a sugerat pentru prima oară că o vacanță i-ar putea ajuta pe toți, Rebecca se opusese, fiind sigură că nu va fi deloc o vacanță și că ea va avea parte de același tratament ca până atunci - Robby vorbind încontinuu, mișcându-se, înțepându-o pe sora lui, pretinzând lucruri și devenind dintr-o dată violent. Dar Glen insistase. Părăsiseră Seattle și poposiseră în peninsulă, chiar pe plajă. În cele din urmă au venit pe marginea plajei la nord de Clark's Harbor și s-au așezat.

Acolo se petrecuse miracolul.

Nu observase niciunul din ei la început.

Missy fusese cea care le atrăsese atenția. „E ceva în neregulă cu Robby”, spusese ea în după-amiaza aceea.

Rebecca aruncase jeanșii pe care-i spăla și alergă pe plajă. Îl văzu pe Robby jucându-se lângă apă, construind cu răbdare un castel de nisip, ridicându-i ziduri și parapete, săpându-i șanțuri de apă, construind sisteme de drenaj împotriva mării. Rebecca îl urmări înmărmurită pentru un minut, după care îl chemă pe Glen.

— Privește, îi spuse când apăru pe plajă.

Glen privi.

— Și? întrebă el. Ce-i așa deosebit la un copil care construiește un castel de nisip?

— E Robby, spuse Rebecca blând. Și nu l-a stricat.

Era adevărat. Ceva îi întrerupsese lui Robby neastâmpărul. Stătea liniștit în nisip, construindu-și castelul. Ei așteptau clipa când va sări deodată în picioare, va împrăștia construcția pe toată plaja, și va începe să țipe și să urle, revărsându-și frustrările pe orice sau oricine era în apropiere. Dar nu se întâmplă. El continuă să lucreze până când castelul fu așa cum dorea el, apoi se uită în sus și, văzându-și părinții, le făcu semn cu mâna.

— Uitați ce-am construit! le strigă el.

Glen și Rebecca cu Missy în spatele lor inspectară serios munca lui Robby. Nu știau ce să facă, atât erau de obișnuiți ca Robby să înceapă ceva, apoi să-l distrugă și imediat să treacă la altceva. Cu toate acestea, era acolo, un labirint de ziduri și șanțuri cu apă ce se întindeau pe aproape cinci metri de-a lungul plajei.

— A lucrat la el toată dimineața, spuse Missy cu mândrie.

— Marea îl va șterge, sublinie Glen mai mult pentru a reduce explozia inevitabilă decât pentru a-i discredita munca.

— E-n regulă, spuse Robby. Pot să ridic un altul, mai încolo.

Își luă sora de mână și porniră în jos pe plajă, mergând încet, astfel încât pașii lui să se potrivească cu pașii mai mici făcuți de Missy. Glen și Rebecca îl priveau cum mergea, întrebându-se ce se întâmplase și așteptând ca teroarea să reapară.

Dar nu se întâmplă așa nici măcar o dată cât petrecură cele cinci zile pe plajă, despre care aflară că se numea Sod Beach.

Nu apăru până când nu părăsiră Sod Beach și plecară înapoi la Seattle.

Începu în mașină, în dimineața după ce plecară spre sud.

Robby deveni acel personaj nervos și agitat, care o necăjește pe sora lui, necesitând o stimulare continuă, neinteresat de nimic.

Înapoi în Seattle, îi spuseră lui Brad Randall ce se întâmplase la Sod Beach, dar el nu avusese nicio explicație.

Un noroc, spuse el, o coincidență. Dar Glen și Rebecca nu putură accepta. Ei știau doar că acolo, la Sod Beach, copilul fusese un copil normal. Așa că, după o noapte lungă de sfat, se hotărâră să părăsească Seattle. Aveau să ia cele câteva mii de dolari pe care Rebecca îi moștenise de la bunica ei și să se mute în Clark's Harbor. Aveau să deschidă o mică galerie de artă și cu puțin noroc ar fi putut locui acolo.

Dar norocul nu veni. Curând descoperiseră că în Clark's Harbor nimeni nu era interesat de ei și de planurile lor. Reușiseră să cumpere cabana de pe Sod Beach și să dea un avans la o clădire pe care se pregăteau să o transforme într-o galerie. Dar transformarea era lentă. Materialele necesare lui Glen nu erau niciodată de găsit în stoc; livrarea părea să dureze o veșnicie. De două ori Glen angajase localnici să-l ajute la lucru, dar descoperise nu după mult timp că, fie din răutate, fie

din nepricepere, aceștia erau mai degrabă o pacoste decât un ajutor.

Robby, pe de altă parte, se dezvolta din plin. Hiperkinezia ce-l devastase în scurta sa viață dispăruse de îndată ce se mutase în cabana de pe Sod Beach și nu dădea semne de recidivă.

Glen își privea fiul. Stătea turcește pe podea, jucându-se liniștit cu câinele, în timp ce Missy se uita. Dacă nu ar fi fost Robby, Glen și Rebecca ar fi plecat de-acolo. Dar stăteau pentru el.

— S-a întâmplat ceva azi? o întrebă deodată Glen pe Rebecca. Ea dădu din cap.

— N-aveam de gând să-ți spun, dar cred că trebuie. A fost caraghios.

Ea îi povesti incidentul de la magazinul Blake's Dry Goods, în timp ce Glen asculta ciudata istorisire în liniște. Când termină povestirea, el ridică din umeri.

— N-o să mai facem cumpărături la Blake's. Dacă ne gândim bine, nu cred să se schimbe ceva.

— O să fie o bătaie de cap groaznică, izbucni Rebecca.

Văzând grimasa lui Glen, îi păru rău.

— E adevărat că se puteau întâmpla lucruri mai rele. Și cred că se vor întâmpla.

Glen se pregătea să răspundă, când Robby intră deodată în cameră. Văzând că voia să întrebe ceva despre ce se întâmplase cu mama lui și nedorind să răspundă, Glen se hotărî să-l distragă.

— Ghici pe cine am văzut azi?

Robby îl privi curios.

— Pe cine?

— Pe doctorul Randall.

— Pe cine? întrebă indiferent Robby.

Răspunsul Rebeccăi fu mai prompt.

— Doctorul Randall? De ce n-ai spus? Unde era? Mai e în oraș?

— Întrebă și tu pe rând, protestă Glen. El și soția sunt în vacanță. S-a întâmplat să fie în local când am intrat să iau prânzul. Stau la hotel și le-am spus să treacă pe la noi deseară sau mâine.

— O să avem companie... zise Rebecca, apoi privi repede împrejur în camera micuță, întrebându-se ce vor crede cei doi Randall.

Robby căsca încă gura la tatăl lui.

— Cine-i doctorul Randall? întrebă el încă o dată.

În spatele lui, se auzi vocea pițigăiată a lui Missy.

— Ei, Robby, a fost doctorul tău. Nu-ți amintești?

— Nu.

— Tu niciodată nu-ți amintești nimic, îl luă Missy peste picior.

— Ți-l vei aminti dimineață, spuse Glen, încheind rapid cearta incipientă. Cred că e timpul să fiți în pat.

— E prea devreme, protestă Robby automat.

— Nici nu știi cât e ceasul, spuse Rebecca.

— Ei, oricât ar fi, tot e prea devreme, insistă Robby. Întotdeauna stăm mai târziu decât acum.

— Dar nu și în seara asta, spuse Glen. Haideti, amândoi.

Îți ridică fetița în brațe și pe băiat îl luă de mână. O clipă mai târziu erau toți în micul dormitor pe care-l împărțeau cei doi copii. Glen îi ajută să-și pună pijamalele, apoi îi vârl în paturile suprapuse. Robby deasupra, iar jos Missy. Tocmai îi săruta de noapte bună când Missy vorbi.

— Tăticule, putem avea o lumină aici?

— O lumină? De când vă trebuie o lumină?

— Doar astă seară, imploră Missy. Nu-mi place furtuna.

— Este numai zgomot, vânt și fulger, iubito. Nu-ți fac niciun rău.

— Dar Snooker? adăugă Robby. N-ar putea să doarmă cu noi în noaptea asta?

Snooker, spanielul mic, alb cu negru, stătea în ușă, dând din coadă plin de speranță, cu ochii săi calzi, căprui, implorând. Glen aproape că cedă, apoi se răzgândi.

— Nu, spuse el autoritar. Nu se poate. Știți foarte bine că locul câinilor e afară, nu înăuntru.

— Dar o să se ude tot, protestă Missy.

Înainte să mai poată copiii să protesteze, Glen îi sărută pe amândoi și luă lanterna.

— Ne vedem dimineață, spuse, iar apoi trase ușa imediat după el.

Îl scoase pe Snooker afară, apoi se așeză lângă Rebecca, încolăcindu-și un braț în jurul ei.

— Nu ceda, spuse el ușor. Mâine bătrânul Blake va fi uitat totul despre farfuriile lui nenorocite.

— Hm. Dar nu eram îngrijorată de asta. De Robby e vorba.

— Robby?

— Cum a putut să-l uite pe doctorul Randall?

— Copiii fac asta.

— Dar, Dumnezeu, Glen, a petrecut în fiecare săptămână două-trei ore cu Randall, timp de aproape trei ani de zile.

— Atunci, s-a blocat, ridică Glen din umeri. Ce e atât de misterios în asta?

— N-am zis că e misterios, zise Rebecca. Mi se pare ciudat, așa cred.

Tăcură apoi amândoi și se așezară în liniște în fața focului, ascultând sunetele făcute de vânt și de valurile ce se spărgeau.

— Îmi place aici, zise Rebecca după un timp. Chiar și când nu mai știu dacă o să fac față încă o zi, nu am decât să ascult zgomotul valurilor și știu că totul va fi bine.

Se apropie mai mult.

— Nu-i așa?

— Bineînțeles, spuse Glen. Doar că ia ceva timp.

Puțin mai târziu, când Glen și Rebecca se îndreptau spre pat, o voce mică îi chemă în dormitor.

Missy stătea dreaptă ca o săgeată în patul ei de jos, în timp ce Robby se uita la ea de sus.

— I-am spus să nu vă strige, zise Robby cu importanță.

— Am auzit ceva afară, declară Missy, ignorându-l pe Robby.

— Ce ai auzit, dragă? o întrebă blând Rebecca.

— Nu sunt sigură, dar era ceva.

— Ca și cum s-ar frânge ceva?

Fetița dădu din cap.

— Probabil doar o ramură lovindu-se de casă, spuse Glen încurajator.

— Sau poate că Snooker caută ceva, adăugă Robby.

— A fost altceva, insistă Missy. Ceva acolo, afară.

Glen se duse la mica fereastră și trase draperia la o parte. Dincolo de geam, întunericul era aproape deplin, dar ostentativ se uită într-o parte, apoi în cealaltă. Apoi trase draperia înapoi și se întoarse spre fetița care îl privea speriată din pat.

— Nu-i nimic acolo.

Missy nu păru convinsă.

— Pot să dorm cu tine și cu mama noaptea asta?

— Vai, ce copil ești, spuse Robby supărat.

Missy renunță, simțindu-se vinovată din cauza reproșului fratelui ei. Dar Rebecca se întinse spre ea și o sărută tandru.

— E în regulă, scumpo, murmură ea. Nu-i nimic afară, iar mami și tati vor fi în cealaltă cameră. Dacă ți-e frică, poți să ne chemi și vom fi aici.

Ea se îndreptă, îi făcu cu ochiul băiatului și plecă din cameră. După ce își sărută copiii încă o dată, Glen își urmă soția.

— Ai adormit? șopti Robby.

— Nu.

Vocea lui Missy sună ca un ecou, în întuneric. O străfulgerare de lumină umplu camera, urmată imediat de zgomotul de tunet.

— Aș vrea să se oprească, se plânse Missy.

— Îmi place, replică Robby. Mă face să mă simt bine.

Se făcu liniște, după care băiețelul vorbi din nou.

— Hai afară să-l căutăm pe Snooker.

Missy se furișă afară din pat și se duse la fereastră, chinându-se să vadă în beznă.

— Plouă. Ne vom uda flească.

— Putem să ne luăm pelerinele.

— Nu cred că Snooker e acolo, afară, spuse Missy neîncrezătoare.

— Ba este. Tata spunea că doarme lângă casă.

Robby se coborî din patul lui și se aplecă spre sora sa.

— Va fi distractiv, spuse el. O să fie o aventură.

— Dar nu-mi plac aventurile.

— Mâță fricoasă!

— Nu-i adevărat!

— Atunci vino cu mine.

Robby se îmbrăcă repede. După ce-l privi câteva secunde, Missy începu de asemenea să-și tragă hainele pe ea.

— Și dacă ne aud mama și tata? îl întrebă pe Robby, pe când el deschidea fereastra.

— Nu ne vor auzi, îi răspunse Robby, cu siguranța celor nouă ani ai lui.

Începu să escaladeze pervazul. O clipă mai târziu, copiii erau afară, sprijiniți de peretele cabanei, adăpostindu-se de vânt și ploaie.

— Snooker? chemă încet Robby. Vino aici, Snooker.

Așteptară, gândind că spanielul o să apară imediat din întuneric mișcându-și coada și lingându-le fețele.

Nimic.

Copiii se uitară apoi unul la altul, neștiind ce să facă. Decizia o luă Robby.

— Mai bine mergem să-l căutăm.

— E prea beznă, se plânse Missy.

— Nu, nu e. Haide.

Robby începu să caute printre copaci, înspre plajă. Ezitând, Missy îl urmă.

De îndată ce ieși din pădurice, forța vântului și ploaia îl loviră din plin pe Robby în față, dându-i o ciudată stare de voioșie. Începu să alerge prin furtună, ascultând sunetul valurilor ca o chemare în noapte. În spatele lui, cu pașii mici, călcând nisipul răvășit, Missy alerga cât putea de tare să țină pasul cu fratele ei. Cu toate că ea de-abia îl putea vedea, îi urmărea vocea care chema câinele neascultător.

— Snooker! Snooooooooooker!

Dintr-o dată Robby se opri și Missy îl ajunse.

— L-ai găsit?

— Sst!

Missy tăcu și își privi fratele.

— Ce s-a întâmplat? șopti ea.

— Ascultă!

Ascultă cât de atent putea, dar pentru început nu desluși decât vântul și valurile. Apoi, auzi ceva aparte.

Un trosnet, ca de ramuri rupte.

— E cineva acolo, șopti ea.

O siluetă întunecată, neclară în întuneric, se deplasă dinspre copaci și începu să vină de-a lungul plajei înspre ei.

— Tata? îngână Missy cu vocea ei subțire, apoi tăcu, realizând că nu era el.

Se apropie mai mult de Robby, luându-i mâinile în ale ei și strângându-le tare.

— Ce ne facem?

— Nu știi, șopti Robby.

Era speriat, dar nu voia să știe sora lui.

— Cine-i acolo? spuse el cu un curaj prefăcut.

Silueta întunecată nu mai înaintă spre ei, apoi o voce răgușită și tremurată veni de-a curmezișul plajei.

— Cine ești de stai afară în ploaie?

— Robby Palmer, spuse Robby mecanic.

— Bine, dar nu mai sta acolo. Vino mai aproape să te văd.
Robby, trăgând-o pe Missy după el, se apropie de bărbat, frica dispărându-i.

— Cine ești dumneata?

— Mac Riley.

Bătrânul era în fața lor acum, trăsăturile lui fiind mai distincte.

— Ce faceți aici?

— Ne căutăm câinele, răspuse Robby. Trebuia să doarmă lângă casă, dar nu e acolo.

— Ei, dacă e deștept, nu stă pe plajă, spuse Riley. Nu e o plajă unde să stai. Nu într-o noapte ca asta.

— Atunci, dumneavoastră de ce sunteți aici? întrebă Missy.

— Supravegheam lucrurile, spuse Riley misterios.

Ploaia încetă dintr-o dată și Riley se uită în sus, spre cer.

— Ei, fir-aș al naibii, spuse încet. Dar cred că fac ore suplimentare în noaptea asta.

— Cine?

Riley întinse mâna și îi ciufuli lui Robby părul ud.

— Fantomele. Plaja asta e înțesată de fantome.

Copiii se traseră mai aproape unul de altul și se uitară speriați în jur.

— Nu există fantome, spuse Missy.

— Atunci spirite, se corectă Riley. Și nu spune că nu există. Dacă n-ai văzut ceva, nu înseamnă că nu există.

— Le-ați văzut vreodată? întrebă Robby.

— De multe ori, zise Riley. Și întotdeauna în nopți ca asta, cu marea puternică și când bate vânt tare. Atunci vin aici și fac ceea ce trebuie să facă.

— Ce fac? întrebă Robby.

Bătrânul îi privi pe cei doi copii, apoi își ridică ochii, se uită la marea agitată.

— Omoară, spuse el încet. Omoară pe străinul care nu e precaut.

Robby și Missy se uitară unul la altul, nu spuseră nimic, dar țâșniră simultan și o luară la fugă spre casă, vântul prinzându-i în ghearele lui, zgomotul valurilor bătându-le în urechi.

Mac Riley, stând nemișcat pe plajă, îi privi cum dispar în noapte, apoi se întoarse și porni înapoi spre pădure.

Ceva nedefinit în spatele lui pe plajă se mișcă.

• Capitolul 4

Elaine Randall se trezi devreme dimineața următoare, pentru un moment dezorientată. Stătea liniștită în pat, lângă soțul ei, privind fix în tavan, așteptând să depășească starea de confuzie.

Suflul unui curent de aer o trezi la realitate și își aminti unde era. Lângă ea, Brad tresări în somn, se răsuci și își reluă sforăitul. Elaine, trează de-a binelea acum, se ridică din pat și se duse la fereastră.

Furtuna trecuse la est și, în dimineața senină, strălucitoare, Clark's Harbor părea să o salute.

Se uita la un trauler mic care se îndepărta pufăind de chei, apoi, amintindu-și furtuna din noaptea trecută, se decise să înceapă cutreieratul plajei de dimineață. Se îmbracă repede, înfrângându-și impulsul de a-l trezi pe Brad, și se strecură afară din cameră.

Când trecu de recepție, același omuleț care îi înregistrase după-amiaza trecută îi zâmbi cu toată gura și dădu din cap în semn de salut.

Elaine îi zâmbi și ea, apoi ieși repede pe ușa de la intrare în aerul sărat și proaspăt de afară. Tremură și își strânse mai bine puloverul pe ea.

Strada era pustie. Elaine se grăbi să o traverseze apoi o porni pe mal spre debarcader. Un moment fu tentată să exploreze cheiul, dar amintirea pescarului mort o invadează și se hotărî în schimb să coboare scările ce o duceau spre plajă. Numai după ce mersese cam treizeci de metri pe nisip își dădu seama că nu se găsea în locul cel mai potrivit să scoțoacească plaja. Portul era prea bine protejat pentru a fi udat de valuri. Ea se îndreptă hotărâtă spre capătul nordic al golfului, bucurându-se de sunetul valurilor și de căldura din ce în ce mai puternică a soarelui dimineții.

Deasupra ei, albastrul cerului senin se îmbina cu albastrul oceanului, iar briza abia dacă stârnea valuri înspumate.

Dădu roată împrejur și se trezi pe o plajă plină de stânci și de bușteni. Își croi drum cu grijă pe terenul nesigur, oprindu-se când și când să se uite la câte o bucată de lemn, de fiecare dată fiind aproape sigură că va descoperi una din acele incredibile

biluțe de sticlă. De fiecare dată era dezamăgită - dar pentru scurt timp.

Căutarea făcea jumătate din amuzament.

După vreo patruzeci de minute ajunse la un alt capăt. Dincolo de el spre nord, peisajul stâncos se schimbă radical. Entuziasmată de descoperirea ei, Elaine stătea și contempla plaja magnifică, neatinsă. Era o ridicătură de nisip lungă și albă, tăiată, despărțită de două golfulețe cu ieșire la mare. La capătul îndepărtat al fâșiei, aproape ascunsă în pădure, abia se zărea o micuță cabană ascunsă după copaci. Mult mai aproape și în contrast puternic cu cabana depărtată, o casă veche, dărăpănată se ridica pe nisip, cu lemnăria albită de vânt și sare. Avea aerul însingurat și gol al locului părăsit, dar Elaine simți nevoia să o exploreze.

Doar bunul ei simț de orășean o împiedică să facă asta. Își notă în minte să-i povestească lui Brad despre casa aceea veche. Simțul lui de a ști ce e bine și ce e rău îi permitea să facă lucruri pe care ea nu le putea face niciodată. Poate că, dacă sugestia ei era bine țintită, el o să insiste să vină să dea târcoale pe-acolo.

Începu să meargă de-a lungul plajei, iscodind prin mormanele de alge ce fuseseră aruncate de marea. Din când în când, se oprea, ridica o piatră ori o scoică, o examina, apoi o arunca înapoi în nisip. În cele din urmă renunță la căutarea de pe marginea apei și își croi drum spre grămada de bușteni aruncați peste tot peste nivelul unde bătea marea, care formau o barieră între plajă și pădurea de dincolo. Se cațără atentă peste bușteni, ochii ei căutând dintr-un unghi într-altul, sperând să descopere comori ascunse, dar găsind în loc doar cutii de bere ruginite, cauciucuri vechi sau resturi de plase de pescari.

Când era la jumătatea plajei, se așeză pe un buștean ca să privească marea. Valurile de dimineață erau ușoare și ea putu să deslușească șapte rânduri de valuri pe toată întinderea dinspre plajă până la linia orizontului.

Privi valurile mult timp, ascultând pulsul lor ritmic, și își dădu seama că neliniștea nopții trecute dispăruse cu totul. Seninătatea calmă a plajei pustii o înconjură și începu să viseze la cum ar fi să trăiască acolo, cutreierând plaja în timp ce Brad ar fi scris.

Începu să se imagineze încercând să picteze și apoi râse tare de dorința ei de a picta peisaje marine. Sunetul valurilor înghiți râsul ei solitar. Și asta o încântă. Ar putea să vorbească singură ore în șir și nu ar trebui să-și facă griji că o auzea cineva. Încercă câteva minute, apoi se cufundă din nou în tăcere și își continuă căutarea leneșă pe plajă.

La început nu fu sigură că zărește ceva, dar, cu cât privea mai mult, cu atât era mai sigură că ceva îngropat zăcea în nisip. Nu era mai mult decât o ridicătură ușoară pe plaja dreaptă, pe care o consideră mai întâi ca făcută de valuri. Dar tot privind așa, deveni din ce în ce mai conștientă că plaja era, cu excepția acelei neregularități, complet dreaptă. Găsi un băț și începu să se îndrepte spre o movilă ușoară de nisip.

Era aproape la mijlocul distanței dintre bariera de bușteni și mal și pe măsură ce se apropia de ea, aproape că dispărea. Dacă soarele ar fi fost mai sus, lumina puternică ar fi nivelat-o de tot – o grămăjoară la depărtare de un metru și ea n-ar mai fi văzut-o deloc. Privi fix în jos spre ea un moment, ezitând, apoi o lovi cu bățul.

Bățul intră ușor în nisip apoi se opri. Împinse, dar bățul se afundă și mai mult, apoi țâșni înapoi când ea îl lăsă liber. Orice ar fi fost, nu era tare.

Începu să dea la o parte nisipul, mai întâi cu bățul, apoi cu mâinile. Degetele ei atinseră ceva. Ceva moale, ca blana. O focă își spuse ea, am descoperit o focă moartă. Apucă iarăși bățul și începu să sape serios.

Până când apăru coada, Elaine nu știu ce găsisese. Un câine, nu o focă. Primul ei impuls fu să-l lase în pace. Dacă ar fi fost o focă, așa ar fi făcut, poate. Curiozitatea ei ar fi fost satisfăcută și ar fi fost mulțumită să-l lase acolo, pentru ca natura să-și urmeze cursul. Un câine era altceva. Era animalul favorit al cuiva. Undeva, cuiva avea să-i lipsească acest animal. Poate, își spuse ea, nu e chiar mort. Și continuă să sape.

Câteva minute mai târziu, cadavrul era descoperit. Elaine privi fix la el, temându-se că o să i se facă rău. Arăta jalnic, zăcând moale în nisip, cu blana acoperită cu mâl. Ea știu imediat că murise de câteva ore, dar încă simțea nevoia să se convingă. Cu bățul împinse corpul animalului mort. Corpul i se mișcă, dar capul nu. Ea îl împunse și în cap, apoi acesta se roti într-o poziție nefirească. Cu un tremur, Elaine, își dădu seama că

animalul avea gâtul rupt. Aruncă bățul și se uită disperată în jurul ei, căutând ajutor. Plaja era încă pustie. Se uită din nou la câine, apoi își dori să nu o fi făcut. Ochii lui erau încă deschiși și o priveau ca și cum ar fi rugat-o să facă ceva. Dar tot ce putea să facă era să-l reîngroape. Folosind bățul, făcu repede treaba. Apoi începu să alerge orbește înapoi în josul plajei, sperând că imaginea creaturii moarte o va părăsi când ea va pleca din locul unde îl găsisse.

Brad stătea la recepție sporovăind cu proprietarul când Elaine intră brusc pe ușă la Harbor Inn. Zâmbetul lui dispăru când văzu privirea încordată a soției sale. O urmă în sus pe scări, spre camera lor.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el. Arăți de parcă ai văzut o fantomă.

— Am găsit ceva pe plajă, spuse Elaine încordată. Cred că o să mi se facă rău.

Se așeză greoi pe pat, și mâinile i se duseră instinctiv la stomac, ca și când ar fi dorit să oprească agitația de acolo. Văzându-i fața palidă, lui Brad i se încordă și lui stomacul. Se așeză lângă ea, înlănțuindu-și brațul în jurul ei.

— Ce era? întrebă el moale.

— Un câine, spuse Elaine, înecându-se. Un cățeluș îngropat în nisip.

Brad se încruntă uimit.

— Îngropat? Cum adică?

Elaine sări în picioare și se uită furioasă la soțul ei.

— Îngropat. Adică era mort și îngropat. Avea gâtul rupt și, oricine a făcut asta, l-a îngropat în nisip. Brad, hai să plecăm de aici. Urăsc locul ăsta. Vreau acasă.

Brad îi luă mâna și o trase în pat, alături de el.

— Acum liniștește-te, spuse el, și spune-mi ce s-a întâmplat. Nu dramatiza. Spune-mi ce ai găsit.

Elaine trase adânc aer în piept, își reveni, apoi îi spuse ce s-a întâmplat. Când termină, Brad ridică din umeri.

— Nu pare așa de îngrozitor, comentă el.

— Ei bine, era îngrozitor. N-ai fost acolo. N-ai văzut.

— Nu, n-am fost, motivă Brad. Dar cum poți fi sigură că cineva l-a omorât și l-a îngropat în nisip?

— Ce altceva s-ar fi putut întâmpla? întrebă Elaine.

— A fost furtună noaptea trecută, nu?

Elaine aprobă în tăcere.

— Ei bine, nu ți-a trecut prin cap că s-ar fi putut juca pe plajă și a fost lovit de un lemn? Asta ar fi putut să-i rupă gâtul. Și apoi valurile să facă restul, îngropându-l în nisip. Cred că, dacă cineva ar omorî cu răutate un câine, plaja e ultimul loc unde l-ar îngropa. Dacă îngropi un câine, o faci undeva unde să rămână îngropat, nu?

Elaine se simți ridicolă. Îi zâmbi naiv lui Brad.

— De ce te-ai însurat cu mine? Întrebă ea. Nu te-ai săturat de reacțiile mele exagerate față de orice?

— Nu chiar. Ne completăm bine, dacă eu am tendința de a nu reacționa.

Zâmbi șmecher.

— Poate că de-aia sunt un psihiatru bun. Ascult cele mai grozave istorisiri ale pacienților și nu reacționez deloc. Vrei să asculți câteva?

— Evident că nu, spuse Elaine, înroșindu-se puternic. N-ai auzit de confidențialitatea relației dintre pacienți și medic?

— Asta e pentru tribunal, nu pentru soți, zise cu ușurință Brad. Haide, vino să luăm micul dejun.

Puțin mai târziu, când treceau prin hol, proprietarul îi întrebă dacă pleacă în dimineața aceea. Elaine începu să-i spună că așa vor face, dar Brad o strânse de mână.

— Vom mai sta câteva zile, spuse el.

Evită ochii lui Elaine, care îl fixau acuzator.

— Vreau să-l văd puțin pe Robby Palmer, bălmăji el.

Dar Elaine știa că era mai mult de-atât.

•

O oră mai târziu, după ce mâncaseră, Elaine începu să se simtă mai bine. Soarele încă strălucea puternic și Clark's Harbor, încălzindu-se, părea încă o dată la fel de fermecător ca acum o zi când îl descoperiseră. Imaginea pescarului mort și cadavrul frânt al cățelului se estompară în mintea ei și Elaine începu să se întrebe dacă n-ar fi plăcut să petreacă un an acolo. Oricum, pescarii se îneacă, își spuse ea, dar nu o fac în fiecare zi. Era doar o coincidență.

•

Rebecca Palmer parcă microbuzul în fața clădirii pe care soțul ei o renova și intră grăbită înăuntru. Crezu o secundă că nu era

nimeni acolo, dar un zgomot din camera din spate îi spuse că Glen era acolo și lucra. Îl strigă.

— Sunt aici, în spate!

Vocea lui îi spuse că nu avea de gând să vină la ea, așa că ea trecu prin fața panoului pe jumătate terminat, intrând într-un fel de nișă care ar fi putut servi drept birou.

— Nenorocitul ăsta nu se potrivește, spuse Glen cu un rânjel.

El lovi încă o dată raftul, apoi aruncă ciocanul alături.

— Te-ar putea ajuta dacă ai măsura înainte de a tăia, sublime Rebecca.

Ea ridică ciocanul, scoase raftul cu o lovitură, măsură mai întâi placa, apoi spațiul în care trebuie să intre și încă o dată placa. Fixă placa pe o capră de tăiat lemne, luă un ferăstrău și înlătură cu grijă cam un centimetru dintr-un capăt al scândurii. Câteva secunde mai târziu, aceasta stătea perfect și sigur la locul ei. Glen se uită cu admirație la soția lui.

— Nu știam că poți să faci așa ceva.

— Nu mi-ai cerut niciodată. Poate că de-acum încolo ar trebui să te ocupi tu de casă, iar eu de renovare. Asta ar da un subiect de discuție în Clark's Harbor, nu?

— Vrei niște cafea?

Fără a aștepta un răspuns, Glen turnă o ceașcă pentru fiecare, apoi făcu cu ochiul către Rebecca.

— Ești încărcată de curent electric, o tachină el. Apropo, ultimul tău lot de ceramică a sosit fără nicio zgârietură. Zilele astea, cu puțin noroc, voi aranja locul ca să putem începe să vindem câte ceva.

— Ai face bine. Am un lot nou, în camionetă. Ajută-mă și tu, vrei?

Transferară ceramica neprelucrată pe rafturile din jurul cuptorului, apoi puseră cu grijă deoparte și celelalte piese gata lucrate de seara trecută.

— Acum nu mai trebuie decât să-l recuperez pe Snooker și mă pot întoarce acasă, la lucru, spuse Rebecca când terminară.

— Pe Snooker?

— Nu l-ai luat cu tine dimineață? Întrebă Rebecca.

— Nu l-am văzut deloc în dimineața asta, răspunse Glen.

— Asta-i ciudat. Când n-a apărut pentru micul dejun, am presupus că l-ai luat cu tine.

— Ai încercat să-l chemi?

— Desigur. Nu că ar folosi vreodată. Cred că va apărea când îi va fi bine și pregătit. Dar sper că o să fie gata după-amiază, altfel copiii se vor necăji.

— Le-am spus că l-ai luat tu.

Rebecca ridică din umeri.

— Dacă nu, ar fi trebuit să-i las să-l caute pe plajă, în loc să se ducă pe la școală.

— Căutatul pe plajă ar fi fost mult mai instructiv, spuse Glen.

— Ei, hai, școala nu-i chiar așa de rea. Poate nu-i chiar atât de bună ca aceea din Seattle, dar cel puțin amândoi pot să meargă la aceeași școală.

— Și să fie necăjiți de aceeași copii.

Rebecca arăta exasperată și lui Glen îi păru rău imediat că începuse să vorbească de școală.

— Cred că azi eu sunt paranoic, nu?

Rebecca zâmbi ușurată. Urma o simplă discuție în contradictoriu.

— Mă întreb ce o să se întâmple dacă Clark's Harbor ne vine de hac la amândoi în aceeași zi?

— O să trecem noi de asta, spuse Glen. Cu toate astea, poate că e dură viața aici, dar nu la fel ca atunci când Robby era bolnav. Orice ne-ar pricinui locul ăsta, merită doar pentru a-l vedea pe Robby devenind un băiat normal.

— Cam așa e. Și e frumos aici în zile ca aceasta. Nu-mi pare rău că am venit, Glen, chiar nu-mi pare rău. Și lucrurile vor merge bine de îndată ce vom termina locul ăsta și vom porni. Dar primii cinci sute de dolari din profit vor fi alocați pentru a pune curent electric în cabană, nu-i așa?

— Sigur. Ne va lua probabil cinci ani, după cum o văd eu.

Înainte ca Rebecca să poată răspunde, auziră ușa galeriei deschizându-se, apoi o voce care încerca să-i strige.

— Bună ziua.

Rebecca și Glen schimbă o privire, în timp ce se îndreptau spre camera din față. Vizitatorii în galerie erau rari. Acesta era cu totul neașteptat.

Miriam Shelling stătea lângă ușă, înăuntru, cu mâinile la spate, ținând mâna pe zăvor. Părul îi cădea dezordonat, iar în ochi avea o privire răătăcită, care aproape că o înspăimântă pe Rebecca.

— Doamnă Shelling, spuse ea repede. Mă bucur că vă văd. Îmi pare rău de...

Înainte de a putea termina propoziția, Miriam Shelling o întrerupse.

— Am venit să vă previn, spuse ea răgușit. Or să vă ia și pe voi, cum l-au luat pe Pete. Le va lua ceva timp, dar până la urmă vă vor prinde. Luați aminte la cuvintele mele.

Se uită de la Rebecca la Glen și de la Glen la Rebecca. Apoi ridică mâna și arată cu degetul spre ei.

— Luați aminte la cuvintele mele, repetă ea.

O clipă mai târziu plecase.

— Isuse, răsuflă Glen. Ce-a fost asta?

Rebecca privea încă în cadrul ușii unde stătuse femeia. Trecură câteva secunde până să răspundă.

— Și noi zicem că ne e rău, spuse ea în sfârșit. Ar trebui să ne considerăm binecuvântați, Glen. N-avem curent electric și ne simțim cam singuri, dar ne avem unul pe celălalt. Doamna Shelling nu mai are nimic acum.

— Părea puțin cam nebună, zise Glen.

— De ce n-ar fi? izbucni Rebecca. Ce va face sărmana femeie, acum că soțul ei s-a dus?

Glen alese să nu răspundă la întrebare.

— Ce crezi că a vrut să spună cu „l-au luat”? Crede că cineva l-a omorât pe Pete? Și că la fel ne vor prinde și pe noi? Cred că e nebună.

— Poate e doar necăjită, spuse cu compasiune Rebecca. Oamenii spun lucruri ciudate când li se întâmplă așa ceva. Probabil că a fost îngrozitor pentru ea, să fie chiar acolo pe chei când l-au adus.

— Dar de ce să vină aici? se miră Glen. De ce să vină să ne spună nouă așa ceva?

— Cine știe? ridică Rebecca din umeri.

Dar ar fi dorit să știe.

•

Miriam Shelling mergea hotărâtă de-a lungul aleii, vorbind de una singură, fără să vadă nimic. Cei câțiva oameni care o vedeau venind se dădeau la o parte, dar era greu de spus dacă o făceau din teamă sau din respect pentru durerea ei. Ea nu se opri până ajunse la primărie, unde era sediul poliției. Urcă mai

departe și intră în clădire, oprindu-se doar în fața biroului lui Harney Whalen.

— Ce aveți de gând să faceți? întrebă ea.

Harney Whalen se ridică și, de după birou, întinse mâna spre Miriam. Ea ignoră gestul și rămase țeapănă în picioare.

— Miriam, spuse Whalen.

El îi văzu privirea sălbatică din ochi. Se uită iute împrejur, dar era singur cu femeia supărată.

— Să-ți aduc un scaun, se offeri el.

Părea că nu-l aude.

— Ce aveți de gând să faceți? mai întrebă ea o dată.

Whalen decise că cea mai bună cale ar fi să se poarte ca și când ar fi în starea ei. Se retrase la biroul lui din nou și se așază. Apoi se uită la Miriam Shelling.

— Nu știi exact ce vrei să spui, spuse el liniștit.

— Pete, de el e vorba. Ce o să faceți ca să-i găsiți pe cei care l-au ucis?

O amintire îl făcu pe Harney Whalen să tresară și un fior îi străbătu șira spinării. Mai fusese altă femeie care spusese aceste cuvinte, cu mulți ani în urmă. *Cine l-a omorât?* Apoi, câteva zile mai târziu, se străduise să îndepărteze amintirea.

— Nimeni nu l-a ucis pe Pete, spuse el sigur. A fost un accident. A căzut de la bord și s-a prins în plase.

— A fost omorât.

Harney își scutură întristat capul, pe de-o parte din cauza femeii din fața lui, pe de alta din cauza problemelor pe care o să i le facă.

— Nu avem nicio dovadă, Miriam. M-am dus eu însumi pe barca lui, ieri după amiază. Chip Connor și cu mine am petrecut aproape două ore pe *Sea Spray*. Dacă ar fi fost ceva acolo, am fi găsit.

— Dar omul care l-a adus?

— Este un avocat din Aberdeen. Ieri noapte, când Pete s-a înecat, era în pat acasă. Crede-mă, a fost primul lucru pe care l-am verificat.

Cum Miriam nu făcu nicio mișcare, Harney încercă să-i explice ce ar fi putut să i se întâmple soțului ei.

— Miriam, locuiești aici de cincisprezece ani, începu el. Știi cum e în larg. Pescarii se îneacă mai mereu. Am fost destul de norocoși că n-au pățit-o mai mulți dintre ai noștri, dar băieții

noștri sunt mai atenți. Toți în afară de Pete au crescut aici și știau bine că nu trebuie să iasă singuri în larg. Furtunile vin repede și sunt neiertătoare. Și Pete știa asta, la rândul lui. N-ar fi trebuit niciodată să iasă singur. A fost un accident, Miriam, și nimic altceva.

— Asta e tot ce ai de spus? zise prostește Miriam.

— Nu știi ce mai pot face, Miriam.

— N-o să faceți nimic.

— Pete a fost singur acolo și nimeni n-a văzut ce s-a întâmplat.

— Cineva a văzut, spuse Miriam încet. Cineva era acolo când s-a întâmplat.

— Cine? întrebă cu blândețe.

— E treaba voastră să aflați.

— Am făcut tot ce-am putut, Miriam. Am vorbit cu fiecare din flotă și toți spun același lucru. Au plecat împreună în larg și s-au întors împreună. Toți, în afară de Pete. El a rămas singur, când flota s-a întors. Furtuna deja creștea și ar fi trebuit să se întoarcă cu ceilalți. Dar n-a făcut-o. Asta e tot. S-a terminat.

— Nu s-a terminat, spuse Miriam, ridicându-și vocea amenințător. Știi că nu s-a terminat.

Pentru o clipă lui Harney Whalen i se făcu frică că ea voia să facă ceva necugetat. Dar ea doar se întoarse și ieși din birou. O privi cum pleacă.

— Ce-a fost asta? întrebă Chip.

— Nu sunt sigur, replică Harney.

— Miriam pare să creadă că ce i s-a întâmplat lui Pete n-a fost un accident.

Chip se încruntă.

— Ce așteaptă să facem noi?

— Întrebă-mă.

Whalen ridică din umeri.

— Am făcut ce-am putut ieri. Chip, ia spune, când am fost pe chei ieri, era un cuplu de străini jos acolo. Păreau orășeni.

— Ei și?

— Nu știi, spuse Whalen întrebător. Dar fă-mi un serviciu, bine? Du-te direct la hotel și întreabă-l pe Merle dacă mai sunt aici și, dacă sunt, cât au de gând să mai stea.

Chip părea zăpăcit.

— Ce ne pasă nouă?

Harney Whalen își privi sever adjunctul.

— Chip, cineva a murit și în oraș sunt străini. Nu crezi că trebuie să aflăm ce caută aici?

Chip Connor încercă să discute cu șeful lui, dar o privire aruncată lui Whalen îl făcu să-și schimbe gândul. Când Whalen își ținea bărbia așa, nu era loc de argumente.

Simțindu-se oarecum prosteste, se duse să vorbească cu proprietarul hotelului.

• Capitolul 5

— 'Neața, Merle.

Îi recunosc de îndată vocea lui Chip *Connor*. Totuși Merle Glind sări în sus, ochelarii cu lentile groase aproape zburându-i de pe șaua nasului său mic. O mână se grăbi să netezească ce mai rămăsese din părul lui și încercă să-și ascundă jena provocată de propria-i nervozitate cu un zâmbet larg.

Din nefericire, zâmbetul nu avu efectul scontat, pentru că nu putu să-l ducă la capăt. Buzele i se contractară spasmodic o clipă și Chip așteptă răbdător ca ciudatul omuleț să-și revină.

— E ceva în neregulă? întrebă Merle.

Ochii lui de iepure fricos se rotiră în jurul holului hotelului, ca și cum s-ar fi așteptat să descopere o crimă care se petrecea chiar sub nasul lui.

— În niciun caz, spuse Chip ușor, dorindu-și să poată să-l liniștească pe Merle.

Dar, de când și-l amintea Chip, Merle Glind rămăsese același, agitându-se prin hotel zi și noapte, inspectând fiecare cameră de obicei nelocuită ca și cum ar fi fost apartamentul prezidențial al unui mare hotel, controlând iarăși și iarăși, de parcă ar fi sperat să descopere o dovadă de fraudă, și vârandu-și mereu capul pe ușa barului - sursa lui majoră de venituri - pentru a-și număra clienții. Când Chip era copil, Merle fusese mereu bucuros să-l vadă, dar, de când devenise asistentul lui Harn Whalen cu trei ani în urmă, Merle începuse să dea semne de acută nervozitate, de fiecare dată când Chip apărea la Harbor Inn.

Chip presupunea că era o îngrijorare naturală față de poliție, amplificată de nervozitatea obișnuită și nemodificată deloc de

faptul că proprietarul hotelului îl știa pe Chip Connor de când se născuse.

— Ei bine, nu se petrece nimic pe aici, se grăbi Merle să-l asigure. Chiar nimic. Niciodată nu se întâmplă nimic aici. Câteodată mă întreb de ce mai țin locul ăsta. Îmi dă ceva de făcut, presupun. De treizeci și cinci de ani am locul ăsta, îl voi ține până când am să mor.

Privi holul hotelului fără cusur, cu mândrie, și Chip se simți dator să facă un comentariu liniștitor.

— Arată frumos locul, spuse el. Cine lustruiește... scuiptoarele?

— Eu, răspuse prompt Merle, arătând o cutie de Brasso pe care o scosese într-un mod misterios de undeva din spatele tejghelei. Nu poți avea încredere în nimeni altcineva. Zgârie alama. Nimic nu e mai rău pentru reputația unui hotel decât o alamă zgâriată. Asta și lenjeria murdară. Și nu mă deranjează să spun că în treizeci și cinci de ani n-am închiriat nicio cameră cu lenjerie murdară. Poate veche, dar nu murdară, completă el cu o încercare de ușoară glumă.

Chip râse admirativ.

— Câte camere sunt ocupate?

— O cincime, răspuse Merle cu mândrie. La o cameră ocupată patru goale.

— Cine sunt clienții? zise Chip ca din întâmplare.

— Harney ar vrea să știe?

Și ochii lui Merle se micșorară imediat.

— Îl știi pe Harn, răspuse Chip. E atent la toate, dar de data asta are un motiv. Ceva în legătură cu Pete Shelling.

Merle bombăni înțelegător, apoi înțelese importanța a ceea ce zisese Chip.

— Doar Harney nu crede că... începu el, apoi se opri, nedorind nici măcar să rostească gândul acela teribil.

Imagini cu reputația hotelului distrusă îi jucau în cap.

— Harney nu crede nimic, spuse Chip, citind gândurile omulețului. Doar că Miriam Shelling a fost azi la noi de dimineața pretinzând că Pete a fost omorât. Harney doar își face treaba, verificând totul.

Ușurat, Merle Glind împinse registrul pe tejghea, întorcându-l cu fața la Chip. Nu era nimic neobișnuit, își spuse el. De fiecare dată când erau oaspeți la hotel, ori Chip, ori Harney se opreau

și-i verificau. Nu-i niciun motiv să aibă emoții, niciunul. Totuși, se simțea mai neliniștit și se uita pe furiș la Chip cum examina ultimele intrări în registru.

— Randall, citi Chip cu voce tare. Doctorul și doamna Bradford, din Seattle. Ridică privirea spre Merle. În vacanță?

— Eu nu pun astfel de întrebări, răspunse mândru Merle, deși Chip știa că o făcea.

Apoi, coborându-și vocea:

— Am observat că au bagaje, așa că presupun că sunt într-un fel de excursie.

— Stau mult?

— Câteva zile. Mi-a zis el de dimineață.

— Zice că-i doctor. Mă întreb ce fel de doctor?

— Ei, bine, sigur nu știi, spuse Merle. Deși presupun că aș putea să aflu. Crezi că e important? adăugă el nerăbdător.

— Mă îndoiesc, răsese scurt Chip. Dar îl știi pe Harn. Nu contează că merită sau nu să știm, Harn vrea să știe. Crezi că poți afla câteva pentru mine?

— Pot să încerc, asta-i tot ce pot să fac.

— Bine, dacă poți afla ce fel de doctor e Randall și de ce a ales Clark Harbor, anunță-ne și pe noi.

Și îi făcu cu ochiul lui Glind, împinse înapoi registrul pe tejghea și ieși din hotel.

•

Chip conducea încet prin Clark's Harbor, fără să caute ceva în particular, de vreme ce nimic nu ar fi putut să se întâmple. Până la urmă se trezi apropiindu-se de micuța școală, care servise orașului de trei generații.

Opri mașina și stătu să privească la copiii care se jucau în curtea mică de lângă clădire. Îi recunosc pe toți și îi știa foarte bine pe mulți. El însuși mersese la școală cu părinții lor.

Ochii îi căzură pe doi copii ce stăteau separat de ceilalți, un băiețel și sora lui mai mică. Știu cine erau noii veniți, copiii familiei Palmer. Știu și de ce stăteau deoparte - nu fuseseră încă acceptați de ceilalți copii din Clark's Harbor.

Chip se întrebă cât va trece până când Robby și Missy Palmer se vor integra în grup. Tot restul anului? O parte din anul care vine? Mai mult?

El știa că și copiii sunt ca părinții. Dacă nu cumva sunt și mai răi. Dacă părinților nu le plac străinii, copiii îi urăsc. Dacă părinții

fac remarci vizavi de familia Palmer, copiii îi vor lua peste picior pe copiii familiei Palmer. Chip nu putea să facă nimic. De fapt, nici nu-și făcea probleme. Porni motorul și demară.

În curtea școlii, Robby Palmer privi mașina poliției dispărând în depărtare și întrebându-se de ce se oprise. Știa că și Missy se uitase, de asemenea, dar înainte să zică ceva, își auzi numele strigat.

— Robby! Micuțul Robby!

Vocea era ironică, jignitoare. Înainte chiar de a se întoarce Robby știa cine era.

Jimmy Phipps. Jimmy era mai mare de statură decât Robby și mai în vârstă cu un an, dar și el și Robby erau în aceeași clasă. El îi spusese lui Robby încă din prima zi de școală că, fiind mai mic, ar fi trebuit să fie într-o clasă mai mică și că o să-i facă zile negre lui Robby. Acum, când Robby se întoarce, îl văzu pe Jimmy Phipps la câțiva metri depărtare, încruntându-se la el.

— Vrei să te bați? îl provocă Jimmy.

Robby scutură capul, fără să spună nimic.

— Ești un laș, zise Jimmy.

— Nu e! replică furioasă Missy, sărind în apărarea fratelui ei.

— Nu spune nimic, Missy, îi spusese Robby surorii sale. Poartă-te ca și cum n-ar fi aici.

Jimmy Phipps se înroși.

— Taică-tău e homosexual, strigă el.

Robby nu știa prea bine ce însemna cuvântul acela, dar simți că trebuia să nege acuzația.

— Tatăl meu e artist, declară el.

— Și taică-meu zice că toți artiștii sunt homosexuali, răspunse Jimmy. Tata zice că părinții tăi sunt vagabonzi și că ar trebui să vă întoarceți de unde ați venit.

Robby îl privi sever pe băiatul mai mare, ochii lui străfulgerându-l cu furie. Știa că n-ar fi trebuit să sară la el – părinții nu l-ar lăsa. Dar altfel cum să se apere de ironiile lui Jimmy Phipps? Făcu un pas în față și văzu încă trei băieți aliniindu-se în spatele lui.

— Prinde-l, Jimmy, îl îndemnă Joe Taylor. Freacă-i mutra cu noroi.

— Nu vreau să mă bat, zise Robby cu un ultim efort de a evita disputa.

— Asta pentru că ești un laș! țipă Jimmy.

La îndemnurile prietenilor lui, sări pe Robby, dând cu pumnii în el.

Robby se apără și reuși, într-un fel, să treacă deasupra lui Jimmy, dar se îngrămădiră și ceilalți băieți, apucându-l pe Robby și ținându-l, în timp ce Jimmy Phipps își reveni.

— Dați-i drumul! țipă Missy. Dați-i drumul lui frate-meu!

Vru să dea cu piciorul într-unul dintre băieți, dar Robby o opri, spunându-i să stea deoparte. Apoi sări deodată și se eliberă, dându-i un pumn lui Joe Taylor. Nasul acestuia începu să sângereze imediat, iar el fugi spre clădirea școlii, urlând de durere și ținându-și mâna la față. Ceilalți continuau să privească surprinși. Jimmy Phipps, gata să se arunce iarăși asupra lui Robby, se opri și se uită și el, dintr-o dată nesigur pe el. Robby, în aparență mic, părea să se bată bine.

— Lăsați-mă în pace, spuse Robby. Și tu retrage-ți cuvintele.

— Bine, spuse Jimmy Phipps. Nu ești fricos. Dar taică-tău tot e homosexual... Așa zice tatăl meu.

Robby se aruncă pe băiatul mai mare, dar lupta se opri deodată când apăru profesoara lor, apucându-i pe fiecare de umăr și despărțindu-i cu forța.

— Ajunge, spuse ea. Ce se întâmplă aici?

— E vina lui Robby, domnișoară Peters. L-a lovit pe John Taylor la nas și a sărit asupra lui Jimmy Phipps.

Domnișoara Peters era profesoară la școala din Clark Harbor de treizeci de ani. Știa că povestea era mai lungă, dar învățase de mult că a afla întregul adevăr de la șase puștani de zece ani era ceva mai greu decât să desfaci nodul gordian. Cel mai bun lucru în astfel de situații era să nu-l asculți pe niciunul.

— Nu mă interesează ce s-a întâmplat, spuse ea. Robby, ai hainele murdare și cred că or să ți se învinețească ochii. Du-te acasă.

Jimmy Phipps rânjea malițios, dar domnișoara Peters îi scurtă repede triumful.

— Tu, James, îți vei petrece după-amiaza făcând curat prin școală, iar voi ceilalți îl veți ajuta.

O luă pe Missy de mână și intrară înăuntru.

Robby se încruntă la agresorii lui un moment, apoi porni spre poarta școlii. În urma lui, Jimmy Phipps nu rezistă fără o ultimă ricană.

— O să te prindem noi. Ai să-ți dorești să nu fi venit niciodată în Clark's Harbor.

Robby Palmer, cu ochii ce începuseră să i se umfle, izbucni în lacrimi și alergă spre casă.

Rebecca împinse în roata de olărit pentru ultima dată, îndepărtând cu grijă lutul dintre degetele mâinii stângi și de pe palma stângă, apoi își șterse mâinile în timp ce roata se oprea. Își inspectă rezultatul muncii cu un ochi critic. Gura vasei ar fi trebuit să fie mai subțire, poate puțin mai adâncită. Apoi, cu un oftat, se hotărî că ar fi cazul să le lase așa. Ceramica grea și mare era stilul ei – faptul că era mai ușor să o execute era un câștig – și de ce să-și asume un risc dacă nu avea motiv?

Își îndepărtă un fir lung de păr din ochi, apoi luă cu grijă vasul de pe roată. Părăsi imediat unealta veche ce fusese convertită într-o roată de olărit și păși încet spre cabană să verifice aluatul de pâine. În dreapta ei plaja se arcuia spre sud, chemătoare, nisipurile albe sclipind și pentru o clipă fu tentată să plece la o cercetare pe plajă, căutând ceva ce ar fi putut fi eventual vândut în galerie. Dar într-un fel nu i se părea cinstit să-și acorde timp pentru asta, în timp ce Glen ora închis în galerie, luptându-se cu rafturile ce refuzau să-i facă pe plac. Ceea ce era ciudat, reflectă ea, având în vedere faptul că ar fi putut face orice cu unealta de dulgherie.

De fapt, Rebecca îl considera pe Glen un sculptor în lemn mai bun decât pictor, dar nu i-o va spune niciodată. Totuși, când era vorba de lucru mărunț, ca măsuratul și tăiatul unui raft, era pierdut definitiv. Își zâmbi sieși, imaginându-și galeria terminată, cu toate rafturile ușor curbate. Nu, hotărî ea, simțul artistic al lui Glen va face galeria să arate bine, oricât de potrivnice ar fi lucrurile.

Cu o ultimă privire plină de jind spre plajă, ea își continuă treaba în cabană. Examină cu tristețe aluatul de pâine.

Ca să-i facă dreptate lui Glen, erau lucruri la care nici ea nu se prea pricepea; unul dintre ele era să facă pâine. Aluatul care ar fi trebuit să crească până atunci stătea așa cum îl lăsase.

Părea cel mult să se fi lăsat. Îl împinse, ca și cum ar fi sperat să dea drumul unei supape mici și secrete dinăuntru lui, care l-ar face să se umfle așa cum trebuie. Însă, aluatul era rezistent la împunsătura degetului și arăta de parcă ar fi respins orice

amestec. Rebecca se gândea ce alternativă de folosit coca avea – din moment ce era evident că niciodată nu o să iasă din cuptor o pâine pe cinste, galben-brună, să-ți lase gura apă. În cele din urmă, cum nu se putea gândi la nimic, aruncă pur și simplu coca într-o tavă, o puse în cuptor, și mai aruncă o bucată de lemn în soba „antică”, sperând la ceva mai bun.

Era pe punctul de a trece la una din nesfârșitele sale treburi când auzi vocea lui Robby.

La început nu fu sigură că era vocea lui, dar când aceasta crescuse în intensitate, simți un brusc sentiment de panică.

— Mami, mami!

Vocea copilului venea din pădure. Și din nou: mami, mami.

Dumnezeule, gândi Rebecca, iar începe. A făcut ceva îngrozitor la școală, nu-l mai primesc înapoi și ce ne facem acum?

Aproape avu un șoc când își dădu seama cât de proaspete erau vechile temeri, cu care trăise atâția ani de zile. Credea că le îngropase. De când veniseră acolo, lui Robby îi fusese atât de bine și ea crezuse că le lăsase deoparte pentru totdeauna. Acum, pe măsură ce strigătele lui Robby se apropiau, Rebecca se luptă să se controleze. Niciodată nu se pricepuse să potolească accesele de violență ale fiului ei. Simțea cum teama creștea în ea.

Doamne! De ce nu era Glen acolo?

— Mami!

Rebecca se năpusti afară din cabană, la timp ca să-l vadă pe Robby ieșind din pădure.

Cuprinsă de teamă, văzu că nasul îi sângera și că hainele erau făcute praf. Apoi sări spre ea cu brațele în jurul ei, cu capul în poala ei. Plângea.

— E-n regulă, zise ea. E-n regulă. Mami e aici și totul o să fie bine. Doamne, se rugă ea, fă să fie totul bine, te rog. Te rog.

Încă plângând cu suspine, Robby se lăsă purtat în cabană. Rebecca se pregăti pentru ce era mai rău în timp ce îl curăța, dar Robby tăcu cât îl spăla pe față. Mare parte din teamă o părăsi: nu era o criză de hiperkinezie. Era altceva. Dar ce?

Ar trebui să fie la școală, nu acasă, plin de sânge și plângând.

— Ce s-a întâmplat, Robby? zise ea, când sângerea se oprise și când îi îndepărtase toate petele de pe față.

— M-am bătut, zise Robby supărat.

— Te-ai bătut?

Robby aprobă din cap.

— Din ce motiv?

— Tu și tati.

— Eu și tati? Ce-i cu noi?

— Vă porecleau și spuneau că n-ar fi trebuit să venim aici.

Se uită rugător la mama lui.

— De ce n-am rămas în Seattle?

— Îți era rău acolo.

— Da? Nu-mi amintesc.

Rebecca îi zâmbi fiului ei și îl îmbrățișă.

— E foarte bine că nu îți amintești, zise ea. Nu erai prea fericit când erai bolnav, nici tati, Missy sau eu.

Robby se încruntă.

— Dar nu suntem prea fericiți aici, nu-i așa?

— Suntem mai fericiți decât oriunde în altă parte, șopti Rebecca. Și lucrurile se vor îndrepta. Dar nu-i lua în seamă când îți spun așa ceva.

— Dar nu despre mine spuneau. Spuneau lucruri despre tine și tata.

— E același lucru. Acum vreau să-mi promiți că n-ai să te mai bați.

— Dar dacă sar ei iar la bătaie?

— Dacă nu răspunzi, n-au ce să-ți facă. N-o să le fie deloc pe plac și te vor lăsa în pace.

— Dar vor crede că sunt laș și n-or să se mai joace cu mine.

Rebecca se trezi dintr-o dată gândindu-se dacă nu cumva îmbătrânea din moment ce nu era în stare să găsească un răspuns la ceea ce afirmase Robby. Ce spusese el era adevărat, dar la vârsta ei uitase la ce nivel gândeau copiii.

Se hotărî să lase baltă toată povestea și să-l lase pe Glen să o descurce când venea acasă.

— Cred că n-are niciun rost să-ți spun să te întorci la școală în după-amiaza asta, nu? zise ea.

— Nu mă duc, zise Robby abătut.

Hotărî să nu-i spună că fusese trimis acasă.

Îi examinează zgârieturile de pe față cu un ochi critic, apoi abandonează.

— Te simți în stare să mă ajuți sau ai vrea să te joci pe plajă?

— Mai bine m-aș juca pe plajă, veni prompt răspunsul lui Robby.

— Știam eu că asta ai să vrei, zâmbi Rebecca. Dar iată care sunt regulile.

— Haide, mami!

— Niciun haide, te rog. Ori ascuți regulile și le aplici, ori stai aici și mă ajuți.

Expresia de pe fața lui Robby îi spuse că o să asculte regulile.

— Să nu te depărtezi mai mult de treizeci de metri de casă. Și ca să nu zici că nu știi cât înseamnă asta - vezi copacul acela mare?

Arată spre un pin imens care domina bucata de pădure de dincolo de plajă. Robby aprobă din cap solemn.

— Asta înseamnă treizeci de metri. Să nu treci de copac. Și nu te duce la bușteni. Ai putea, să aluneci și să-ți rupi piciorul.

— Haide, mamă...

Dar protestul lui încetă văzând degetul ridicat al Rebeccăi.

— Și nu intra în apă, O.K.?

— O.K.

— Și să vii când te chem.

Stătea în prag și își privea fiul rupând-o la fugă spre plajă. Încă o dată Rebecca se minună de faptul că îl putea lăsa să se joace singur, fără să fie nevoită să se îngrijoreze în permanență de ce ar putea să pună la cale.

Fericită, Rebecca se întoarse la treburile ei.

Brad Randall parcă în fața hanului, opri motorul, apoi se pocni pe frunte când își aminti.

— Fir-ar să fie, zise el. Am uitat complet.

— Ce anume? Întrebă Elaine.

Petrecuseră toată ziua scotocind prin Clark's Harbor și ea nu și putea imagina ce ar fi putut să uite.

— Familia Palmer. Am zis că trecem pe la ei.

— Ei, acum e prea târziu, răspuse Elaine, privind la soarele care apunea. Pe urmă, poate că a fost doar politicoș. Adică, nu ne sunt prieteni vechi. Abia dacă-i știm.

— Dar vreau să-l mai văd pe Robby, zise Brad. Dacă a avut loc o vindecare miraculoasă, vreau s-o văd eu însumi.

— Poți să-l vezi mâine, sugeră Elaine. Acum sunt frântă.

— Te-am cam făcut bucăți, nu? jubilă Brad.

— Dar tu ce crezi? Adică, ce crezi tu cu adevărat?

— Nu știu.

Elaine era gânditoare.

— E frumos, chiar frumos, și dacă n-ar fi fost sărmanul om de ieri și câinele de azi dimineață, chiar aș fi încântată. Dar așa, nu știu.

— A fost o coincidență, iubito, argumentă Brad. Același lucru se putea întâmpla oriunde.

— Dar s-a întâmplat aici, zise Elaine cu încăpățănare, și îmi pare rău, dar nu pot să mi-l scot din minte.

Apoi se domoli puțin. Clark's Harbor era frumos și știa că Brad se îndrăgostise de el.

— Hai să trecem peste asta.

Coborâra din mașină și merseră până la poarta hotelului.

Elaine se opri, uitându-se în sus la clădire.

— Eu tot mai cred că hotelul nu e pe coasta care trebuie, zise ea. Nu e vorba numai de hotel. De întreg orașul. E atât de curat, de îngrijit și de bine așezat. Nu e ca majoritatea orașelelor din peninsulă care par să se stingă, renasc și se sting din nou. Acest loc pare să-și fi croit ascunzătoarea din pădure și să se fi ghemuit acolo. Ca și când și-ar fi delimitat granițele și n-ar avea de gând să le depășească.

Brad zâmbi.

— Poate chiar asta mă atrage, zise el. Cred că îmi atinge o coardă sensibilă, pe undeva. Îmi place.

Se plimbară pe alee braț la braț și intrară în hotel. În spatele teighelei, Merle Glind îi salută din cap.

— Ați avut o zi bună?

— Plăcută, răspunse Brad. Aveți un orașel drăguț. Frumos chiar.

— Ne place, răspunse Glind.

Urmă o pauză și Brad porni pe scări.

— Sunteți în vacanță? Întrebă deodată Merle.

Brad se întoarse.

— Într-un fel. De fapt, căutăm un loc unde să locuim o vreme.

— Dar avem deja un doctor, zise Merle grăbit. Doctorul Phelps. E aici de ani de zile.

— Ei, n-am să fiu o amenințare pentru el. Nu sunt genul acela de doctor și nu plănuiam să practic, oricum. Sincer vorbind, mă îndoiesc că aș avea clienți pentru specialitatea mea.

— Păi, dacă n-o să lucrezi, ce-o să faci, ai?

Merle Glind nu încercă să-și ascundă suspiciunea din glas. În ceea ce-l privea pe el, oricine avea mai puțin de șaptezeci și cinci de ani și nu muncea cinstit în fiecare zi era un chiulangiu.

— M-am gândit să încerc să scriu o carte, zise Brad cu seninătate.

Merle se încruntă și mai tare.

— O carte? Ce fel de carte?

Brad încercă să explice, dar, până să scoată un cuvânt, Elaine îl întrerupse.

— O carte tehnică, zise ea. Din acelea pe care nu le citește nimeni, decât poate alți câțiva psihiatri.

Dacă nu și-ar fi cunoscut destul soția, Brad s-ar fi simțit jignit. În schimb, el îi aruncă o privire admirativă. Elaine tocmai îl salvase de la o lungă explicație despre subiectul cărții, de întrebările inevitabile și fără sfârșit despre bioritmuri.

— Mi s-a părut că ar fi un loc perfect pentru a o scrie, zise el acum. E destulă liniște și pace.

— Știu și eu? zise Merle gânditor. Mi se pare că v-ar fi mai bine în Pacific Beach, la Moclips sau într-unul din locurile acelea. Pe acolo se învârt artiștii.

— Așa este, rânji Brad. Și petrec și beau și fac toate lucrurile pe care n-ar trebui să le facă dacă vor să-și facă treaba. Dar Clark's Harbor nu pare genul ăla de orășel.

— Nici nu e, zise Glind cu emfază. Suntem niște oameni muncitori noi cei de-aici și ne vedem de treabă, majoritatea. E un oraș liniștit și ne place să-l păstrăm așa.

Elaine oftă. Cu fiecare cuvânt spus de omulețul acela ciudat, hotărârea lui Brad de a se muta în Clark's Harbor se întărea. Următoarele lui cuvinte aveau să-i dea dreptate.

— M-am uitat prin preajmă azi. Nu sunt prea multe case libere pe-aici, nu-i așa?

— Nu, zise Merle. Niciuna și nici nu prea vor fi. Majoritatea caselor sunt moștenite de la o generație la alta. Clark's Harbor nu e ca alte orășele. Copiii noștri rămân aici majoritatea.

— Dar de închiriat? Sunt ceva case de închiriat?

Merle păru să se gândească un minut și Brad nu fu sigur dacă făcea o trecere în revistă sau încerca să evite întrebarea.

— Singura de care știu eu aparține șefului poliției, Harney Whalen. Nu știu dacă e de închiriat, totuși. Trebuie să vorbești cu el.

— Acum locuiește cineva în ea? insistă Brad.

— Nu, din câte știu eu. Dacă a adus pe cineva acolo, Harn nu mi-a spus. Dar atunci n-ar mai fi treaba mea, nu-i așa?

Dându-și seama că era puțin probabil să obțină vreo informație de la bătrânel, Brad renunță la subiect.

— Ne recomanzi vreun local pentru masa de seară? întrebă el. Merle zâmbi nerăbdător.

— Chiar la noi. Cea mai bună mâncare și băutură din oraș. O băutură la șaiszeci de cenți lângă cea mai proaspătă salată de mare pe care o puteți găsi. Mâncarea vine direct de la bărci în fiecare zi.

Când o văzu pe Elaine uitându-se pe furiș la sala de mese goală și la barul gol, adăugă:

— Nu e nimeni acolo încă, desigur, dar stai să vezi mai târziu. O să fie plin. Absolut plin.

— Poate că ar trebui să facem o rezervare, se întrebă Elaine cu voce tare.

— A, nu e nevoie, zise Merle. Nu e deloc nevoie. Am să fac eu rost de o masă pentru voi. La ce oră vreți să mâncați?

— La șapte. La șapte și jumătate.

Merle Glind își notă în pripă și le zâmbi celor doi Randall.

— Gata. Avem grijă de tot, vedeți? Nu e nevoie de rezervare - lăsați totul în seama mea.

Două minute mai târziu, în camera lor, Elaine se aruncă pe pat și izbucni în râs.

— Nu-mi vine să cred, strigă ea. E mai mult decât perfect. Știi, Brad, cred că de fapt nu-și dădea seama că făcea o rezervare, incredibil!

Brad stătea întins în pat lângă soția lui și o sărută delicat.

— Ce crezi acum? întrebă el.

— Cred că mai avem destul timp până la masa de seară, răspuse Elaine.

Începu să descheie nasturii de la cămașa lui Brad.

Merle Glind stătea nervos la masa lui și-și aruncă privirea către scară în timp ce forma numărul de telefon.

Sună de două ori și apoi, i se răspunde. Pe scurt, îi dădu raportul lui Harney Whalen despre ce aflase în legătură cu cei doi Randall.

Când termină, urmă un moment de tăcere și șeful poliției vorbi.

— Deci plănuiesc să stea o vreme, nu? Ei, poate vor sta, poate nu. Mulțumesc, Merle, mi-ai fost de mare folos.

Merle Glind, încântat de sine, puse din nou receptorul în furcă, apoi intră în sala de mese, unde puse o notă pe una din mese.

Pe ea scria „rezervat”.

• Capitolul 6

Harney Whalen se uită la ceas, bătu darabana cu degetele în masa de stejar, apoi se ridică și păși spre fereastră, unde stătu și se holbă în stradă, ca și cum privirile lui l-ar fi putut aduce mai repede pe Chip Connor. Adjunctul lui întârzia și asta era neobișnuit. Orice era neobișnuit îl îngrijora pe Harney Whalen și prea multe lucruri neobișnuite se petreceau în Clark's Harbor în ultimele zile.

Mai întâi Pete Shelling - nimic mai mult decât un accident nefericit, desigur, și acum soții Randall care se purtau de parcă voiau să se mute în Clark's Harbor.

Asta chiar era supărător.

Harney se îndepărtă de la fereastră și își relaxă necontrolat corpul solid, mângâindu-și burta cu palma mâinii drepte. Apoi se reazează la biroul lui, luă dosarul subțirel despre Pete Shelling și-l puse în fața lui, citindu-l din nou. Încă citea, încruntat, când apăru în sfârșit Chip Connor.

— Am crezut că-ți iei liber în seara asta, zise el, uitându-se la Chip.

— Am luat doar masa de seară, răspunde moale Chip. E ceva de făcut?

— Nu chiar, doar că am primit un telefon de la Merle Glind, acum câteva minute.

Sprânceană lui Chip se arcui curioasă, în timp ce aștepta ca șeful poliției să continue.

— Se pare că se gândesc să se stabilească aici o vreme, zise Harney.

— Să se stabilească?

— Tipul acela de la hotel, Randall și nevasta lui.

Chip se încruntă. Asta anunța necazuri.

De când îl cunoștea pe Harn Whalen, adică de o viață întreagă, Harn avusese o aversiune pentru străini, o neîncredere care, uneori, depășea sentimentele obișnuite ale celor din Clark's Harbor. Chip presupunea că asta nu era totuși prea neobișnuit. Harn îi știa pe toți din oraș - era înrudit cu jumătate din ei, inclusiv cu Chip, și faptul că îi cunoștea îi ușura munca. Îi știa pe de rost - care erau scandalagiii, care erau bețivii și care era cel mai bun mod să tratezi cu ei. Dar străinii erau partea necunoscută și lui Harn Whalen nu-i plăceau părțile necunoscute. Străinii stricau echilibrul orașului. Un timp, nimeni nu reacționa cum s-ar fi așteptat el și asta îi făcea viața și mai grea lui Harn Whalen. Și mai erau și intrușii, cu care era cel mai greu să tratezi. Pentru Harn, ei erau partea cea mai dificilă. Între oamenii lui se descurca, dar ia să-i faci cunoștință cu un străin și s-ar închide în el imediat. S-ar uita la el cu precauție, de la distanță, ca și când s-ar fi așteptat să-i facă ceva. Așa fusese mult timp și cu familia Shelling, după ce Pete și Miriam ajunseseră la Clark's Harbor.

Îi trebuiseră lui Harney cinci ani doar ca să-i salute dând din cap. Lui Chip i se părea că înțelege totuși. Și el simțea cam tot așa. Când o să fie la fel de bătrân ca și Harney, și cu tabieturile lui, probabil că va avea aceleași reacții ca și șeful. Dar Harn pregătea ceva acum, asta în mod sigur.

— Ce caută aici? zise Chip în sfârșit.

— Merle zice că tipul are de gând să scrie un fel de carte și crede că ăsta e un loc potrivit.

— Ei bine, medită Chip, trebuie să recunoști că e liniște aici.

— Și așa și îmi place să fie, zise Harney. Dar nu va mai fi așa dacă se umple de orășeni. Aduc întotdeauna zgomotul cu ei. Ca Palmer și nevastă-sa.

— Nu ne-au deranjat prea mult, insinua Chip.

— Bocănind tot timpul?

— Ei, nu poți să renovezi o casă fără să bocănești.

Whalen mormăi, aprobând neconvincător. Era adevărat, dar asta nu însemna că trebuia să-i și placă. Hotărî să schimbe tactica.

— Nu înțeleg ce-or să realizeze deschizând o galerie de artă aici, protestă el. N-o să-i cumpere nimeni vechiturile.

— Și atunci n-o să stea prea mult aici, nu? rânji Chip. Cred că o să fii toată ziua aici să-i ajuți. În definitiv, cu cât deschide mai repede galeria, cu atât mai repede o să dea faliment, nu?

Harney se uită acru la subalternul lui, dar nu se putu abține să nu zâmbească.

— Ești prea isteț pentru mine, Chip. De departe prea isteț. Așa că, spune-mi, ce facem cu familia Randall? Nu sunt sigur că pot să mai înghit încă un rând de străini acum. Mă deprimă. Și nu-mi mai ține prelegeri despre cum nu pot să țin orașul așa mereu – poate că nu reușesc, dar, atâta timp cât sunt șeful poliției, o să fac tot posibilul.

— Și unde-or să-și găsească să stea?

— Merle le-a spus să vină să vorbească cu mine.

— Atunci e simplu, sugeră Chip. Spune-le că vechea casă nu e de închiriat.

— Așa le-am spus și familiei Palmer, dar asta nu i-a oprit. Au convins-o pe bătrâna doamnă Pruitt să le vândă cabana aia sărăcăcioasă de la capătul celălalt al plajei. Dacă bătrâna ar fi vorbit cu mine mai întâi, aș fi cumpărat eu baraca înaintea lor. Nu, cred că cel mai bun lucru este să le scoatem ideea din cap. Dacă nu ține, o să le închiriez vechea casă Baron. O lună de zile pe Sod Beach în dărăpănătura aia le va schimba hotărârea.

— Ești un om viclean, Harn, zise Chip cu un zâmbet.

— Nu sunt viclean deloc, zise Whalen. Dar nu-mi plac străinii. Acum, de ce nu te apuci să lucrezi la cazul lui Pete Shelling? Dosarul e aici.

— Ce-ar fi de făcut?

— Întreabă-mă, zise Harney, ridicând din umeri. În ce mă privește, a fost doar un accident, dar presupun că, dacă vine Miriam Shelling pe-aici, n-ar fi rău deloc să „lucrăm la caz”, dacă mă înțelegi.

Chip râse zgomotos.

— Acum mai spune că nu ești viclean.

— Bătrânul câine știe câteva șmecherii, asta-i tot, zise Harney făcând cu ochiul.

Plecă un moment mai târziu și Chip Connor rămase singur la micul post de poliție.

Glen Palmer îl privi pe șeful poliției trecând cu mașina pe lângă galerie și ridică mâna să salute, așa cum făcea în fiecare zi. Dar se răzgândi dintr-o dată și lăsă mâna în jos, cu gestul neterminat. La ce bun? Whalen nu răspundea niciodată la salut, nu făcea decât să se uite. Glen nu era sigur dacă asta era o impolitețe controlată sau dacă bărbatul era pur și simplu preocupat, dar știa că nu îi plăcea treaba asta. Atitudinea șefului de poliție părea simbolică pentru întreg orașul.

Glen ajunsese să creadă că, dacă ar fi putut obține aprobarea șefului de poliție, ar începe să fie acceptat în Clark's Harbor. Dar până acum nu fusese în stare să pătrundă scutul de ostilitate al șerifului. Toate la vremea lor, își spuse a suta oară, toate la timpul lor. Această atitudine încerca s-o adopte și în privința galeriei, dar îi era din ce în ce mai greu în fiecare zi.

Se uită prin camera de la intrare. De mâine va începe să-și petreacă tot timpul cu expoziția. Biroul putea să mai aștepte, dar camera de expoziție nu. Dacă ar termina-o în săptămânile următoare ar putea s-o deschidă de Ziua Memorială – și nu conta cum avea să arate biroul.

Va fi o galerie drăguță, Glen era sigur.

Pe panoul din lemn cioplit va expune avantajos tablourile lui din tinerețe, iar sculpturile, bine finisate și lustruite, vor oferi un contrast plăcut. Fără tragere de inimă, se hotărî să-și calce pe mândrie și să-i ceară Rebeccăi să se apuce serios de treabă. Chicotind, trebui să recunoască faptul că ajutorul ei va accelera lucrul măcar de cinci ori. Ar fi trebuit să i-o ceară acum câteva săptămâni, dar orgoliul nu-l lăsase. Și acum trecuse încă o după-amiaza fără să fi făcut destul. Era timpul să încheie ziua de lucru. Își puse uneltele deoparte, încuie clădirea și urcă în bătrânul Chevrolet, cea de-a doua mașină a lor. Nu voia să pornească.

— La naiba, zise el tare.

Răsuci cheia din nou și ascultă cârâitul nervos al electromotorului.

După trei încercări, se dădu jos din mașină și ridică ușor capota ca să se uite la motor. Dar știa despre motoare mai puțin decât știa despre dulgherie. Trânti la loc capota și, cu speranța caracteristică celor care nu știau nimic despre mașini, urcă și încercă din nou.

Se auzi din nou scrâșnetul, dar de data asta mai slab. Glen se hotărî să renunțe înainte de a distruge și bateria.

Își puse la treabă mintea. Stația de benzină a lui Pruitt ar trebui să fie închisă acum. Se gândi să-l caute pe Bill Pruitt să discute cu el să vină să se uite la mașină. La ce bun? Pruitt nu fusese niciodată prea prietenos, mai ales de când mama lui le vânduse cabana – bineînțeles, fără aprobarea lui Bill. Glen era sigur și că, dacă s-ar fi dus la patronul unicului service din oraș, tot l-ar fi trimis la plimbare, din cauza orei târzii. Va lăsa Chevrolet-ul acolo și va merge pe jos. Ar putea să se ocupe de ea mâine dimineață.

Apoi merse pe drum, mai întâi gândindu-se să-și încerce norocul la autostop, dar renunță curând la această idee. Îi plăcea să meargă și acest exercițiu era relaxant, așa că părăsi drumul și o luă prin pădure spre ocean, ieșind la capătul de sud al lui Sod Beach, lângă casa veche pe care el și Rebecca doriseră s-o închirieze inițial.

Acum era bucuros că Harney Whalen refuzase să i-o închirieze, deși casa era mai mare decât baraca familiei Palmer, era expusă pe plajă, neprotejată de pădurea ocrotitoare care aproape că înconjură căsuța pe care o ocupau el și familia sa. Și avea o înfățișare de clădire abandonată, o înfățișare pe care n-o sesizase când văzuse prima dată locul. Atunci păruse pitorească; acum o găsea amenințătoare.

Înconjură rapid casa și își făcu drum până la mal, unde nisipul era bătătorit și putea să meargă mai ușor.

În depărtare, fu încântat să vadă lumina slabă a felinarului din fereastra casei lui, care începuse să bată în contrast cu lumina ștersă a serii.

Fumul ieșea în rotocoale din amândouă hornurile cabanei și el se întrebă dacă Rebecca pregătea cina.

Trecu pe lângă Miriam Shelling aproape fără s-o vadă și poate că așa ar fi fost dacă ea nu i-ar fi făcut cu mâna. La semnul ei, coti de lângă apă pentru a se îndrepta spre plajă.

— Bună, zise el, apropiindu-se de ea, zâmbind într-o doară.

Miriam îl fixă mult timp, fără să vorbească. Glen era pe punctul de a pleca de lângă ea, când ea își ridică mâna din nou și făcu un gest vag.

— Nu m-ai crezut, nu-i așa?

Suna ca o acuzație. Glen se eschivă să răspundă, studiind-o.

— Nu sunt sigur că înțeleg ce vrei să spui, zise el.
Privirea aceea sticloasă dispăruse din ochii ei; acum nu arăta altfel decât a femeie între două vârste.

— Astăzi, zise ea, când am venit la... cum îi zici tu?

— La galerie?

Miriam confirmă.

— La galerie, repetă ea mohorâtă. Ar fi trebuit să mă crezi.

Glen se uită cu atenție la femeie, încercând să înțeleagă ce se petrecea în mintea ei. Părea mai stăpână pe ea acum decât înainte. Dar nu se știa niciodată cu oameni ca ea.

— Ce faci aici? întrebă el.

— Aștept.

— Aștepți? Pe mine?

— Poate. Nu știu. Aștept doar. Ceva o să se întâmple și aștept.

— Dar de ce aici? insistă Glen.

— Nu știu, zise Miriam încet. Mi s-a părut un loc bun de așteptat.

Deodată ochii ei se umplură de îngrijorare când se uită la Glen.

— E-n regulă, nu-i așa? Nu te superi dacă aștept aici?

— Nu, sigur că nu mă supăr. Nu e plaja mea. Dar curând se va face frig.

— Vine o furtună, zise blând Miriam Shelling. Una mare. Nu mai contează. Acum nu-i mai poate face rău lui Pete.

— Dar ție? întrebă Glen cu blândețe.

Se întrebă dacă ar trebui s-o invite pe doamna Shelling acasă la el, apoi se gândi la copii. Nu voia să audă prostiile astea amenințătoare pe care le îndruga întruna.

— Mă voi duce acasă în curând. Cred că pot să aștept acolo la fel de bine cum aștept aici.

Glen dădu să plece, dar se întoarse când o auzi pe Miriam Shelling strigându-l.

— Tinere. Ai grijă, auzi? Va fi o furtună mare.

Glen îi zâmbi și făcu cu mâna.

— Va fi bine, zise el.

Merse mai departe și nu se mai uită în urmă până nu ajunse lângă cabană. Când în sfârșit se întoarse, Miriam Shelling plecase. Glen simți un sentiment ciudat de ușurare, ca și când trecuse o amenințare de moment. Intră în cabană când ultimele raze ale soarelui se stingeau pe plajă.

— N-am auzit mașina, zise Rebecca când intră Glen.

— N-am venit cu mașina, am venit pe jos.

Rebecca se îneacă, în timp ce prin fața ochilor îi flutură cecul lor ajuns la limită.

— Ce-a pățit mașina? Întrebă ea.

— Aș vrea să știu și eu. Nu voia să pornească și mă știi cum mă pricep la mașini. M-am gândit să trec pe la Bill Pruitt, dar el te taxează dublu după ora șase.

Rebecca era pe punctul de a-l presa cu amănunte, când intrară copiii, venind din dormitorul lor mic, Missy cerând să fie luată în brațe și Robby zicând:

— Uitați-vă la mine, uitați-vă la mine.

Glen o săltă în sus pe fetiță și apoi se uită la băiat. O lăsă la loc pe Missy și îngenunche lângă Robby.

— Ce e cu tine? Îl întrebă pe Robby, dar ochii lui se îndreptară imediat către Rebecca.

— Ne-a apărât onoarea, începu Rebecca, dar Robby o întrerupse:

— M-am bătut, zise el dintr-o suflare. Patru tipi au sărit pe mine și mi-au umflat ochiul, dar i-am învins. L-ai adus pe Snooker acasă?

Glen se uită la Rebecca, dar ea ridică neajutorată din umeri.

— Nu, nu l-am adus, zise el. Trebuie să fie pe-afară într-o expediție vânătorească.

— Niciodată n-a fost afară toată ziua, zise Robby acuzator.

— Ei, poate că a devenit aventuros ca stăpânul lui, replică Glen. Dar se întoarce el, ai să vezi. Așteaptă până dimineață.

— Nu mai vine înapoi, zise încetișor Missy. Părea gata să plângă. Nu mai vine înapoi niciodată.

— Ba vine, replică Robby.

— Sigur că vine înapoi, Missy, spuse Rebecca. De ce n-ar face-o?

— Nu știu, zise Missy, cu ochii înlăcrimați. Dar nu vine și o să-mi fie dor de el.

Lacrimile îi curgeau și ea fugi în dormitor, unde se aruncă pe pătuț. Rebecca se uită neputincioasă la Glen, apoi se duse după fată. Robby se uită la tatăl lui.

— Vine înapoi, nu-i așa? Întrebă el cu tristețe.

— Sigur, fiule, sigur că vine, spuse Glen.

Dar pe neașteptate avu sentimentul că Snooker nu se va mai întoarce.

După cină îi puseseră pe copii în pat și Glen mai aruncă un buștean în foc. Rebecca se uită la el dar nu vorbi până ce el nu termină de scormonit în foc și se așază din nou.

— Glen, ce-i cu tine?

— Nu știu. Nimicuri, cred. Mașina, galeria și acum Snooker. Cred că Missy are dreptate. Nu cred că mai vine înapoi.

— Nu fi prostuț. Ce ar fi putut să i se întâmple? Sigur că o să se întoarcă.

— Mai e ceva.

Dintr-o dată Rebecca înțepeși. Orice va spune, va fi important. Putea să o spună după privirea din ochii lui.

— Am văzut-o pe Miriam Shelling în seara asta.

Rebecca se relaxă.

— A venit din nou la galerie?

— Era pe plajă când m-am întors acasă. Stătea pe buștean și se uita la mare.

— Mulți oameni fac asta, zise Rebecca.

Scotoci prin cutia de lucru, căutând un nasture.

— Și eu fac asta, și tu. E una dintre bucuriile vieții trăite aici.

— Zicea că așteaptă ceva. Era sinistru.

— Ce aștepta?

— Nu știu. Cred că nici ea nu știa. Dar zicea că vine o furtună mare și mi-a spus să am grijă.

— Asta are sens, spuse Rebecca. A mai zis și altceva?

— Nu.

Urmă o pauză lungă și apoi:

— Poate că ar trebui să renunțăm.

Rebecca lăasă jos lucrul de mână și se uită la Glen.

— Acum vorbești și tu cum vorbeam eu ieri. Ai să treci peste asta.

Apoi răsă ușor.

— Știi ceva? În timp ce făceai ceea ce făceai de te-ai speriat astăzi, eu am scăpat de teama mea. Am decis că îmi place cu adevărat locul ăsta. Îmi place să locuiesc lângă apă și pădure, îmi plăcea liniștea și pacea, îmi plac schimbările care se petrec cu copiii mei, mai ales cu Robby. Așa că ar trebui să-ți îmbunătățești și tu starea de spirit, dragul meu, pentru că m-am

decis, indiferent ce se întâmplă, să duc lucrurile la bun sfârșit aici. Și tu la fel.

Glen Palmer se uită la soția lui cu ochi plini de dragoste și îi mulțumi lui Dumnezeu pentru tăria ei. Atâta timp cât o am pe ea, gândi el, îmi va fi bine. Atâta timp cât o am pe ea.

Apoi avu o premoniție și știu că n-o va avea mereu pe Rebecca, n-o va avea aproape destul de mult.

Se ridică de pe scaun, traversă camera mică și îngenunche lângă soția lui. Își petrecu brațele în jurul ei, o strânse cu putere și încercă să nu plângă. Rebecca, fără să știe ce emoții se stârneau în soțul ei, continua să coasă.

Harney Whalen se întinse, aprinse televizorul, apoi se duse la fereastră, mai înainte să se așeze și să se uite la filmul de la ora nouă. Casa lui, casă în care se născuse, în care crescuse și în care fără îndoială avea să și moară, era pe o movilă care oferea o priveliște frumoasă asupra orașului Clark's Harbor și a oceanului care se întindea dincolo de el. Se uită la luminile orașului cum sclipeau împrejurul golfului, apoi privi în sus, spre cerul fără stele al nopții. Un strat de nori se apropiase și ceva care plutea în aer îi spunea că se pregătea o furtună. Harney ura furtunile și uneori se întreba de ce stătea în peninsulă. Dar acolo era acasă și, chiar dacă niciodată nu apreciasse vremea, se obișnuise cu ea.

Totuși, dădu turul obișnuit al casei, verificând dacă toate ferestrele erau bine închise, împotriva a orice ar fi venit dinspre mare.

Bunicul lui construisese casa și o construisese bine. Rezistase în fața vânturilor dinspre nord-est mai bine de un secol și structura ei era mai rezistentă ca niciodată, fundația menținându-se la un nivel perfect. Doar acoperișul mai necesitase atenția lui Harney, și asta foarte rar. Străbăteau camera cu camera, fără să vadă mobilele, dar simțindu-le prezența confortabilă, și gândindu-se leneș cum ar fi să fie ca unul dintre acei oameni care își petreceau viața ca țigarii, rătăcind.

Ei bine, asta nu era pentru el. Îi plăcea să știe că trecutul era întotdeauna cu el. Chiar dacă locuia singur în casă acum, nu era cu adevărat singur – familia era peste tot în jurul lui și nu se simțea singur aici.

Își făcu un sandviș, apoi desfăcu o cutie de bere. Pe când se întorcea în sufragerie, filmul începuse și se așeză să-și mestece sandvișul în liniște și să se uite la film.

La un moment dat, în timpul reclamelor, simți că îl cuprinde o neliniște și se uită prin cameră, așteptându-se să găsească pe cineva acolo. Observă că vântul se întetise și se ridică de pe scaun ca să se mai ducă o dată la fereastră, începuse să plouă și apa de pe geamuri făcea ca luminile din Clark's Harbor să pară șterse și încetoșate. Harney Whalen clătină din cap și se întoarse la scaunul lui din fața televizorului.

Încercă să se concentreze asupra filmului, dar din ce în ce mai des se trezi ascultând vântul care bătea în casă. De fiecare dată când își dădea seama că nu înțelegea ce se petrecea pe ecranul televizorului, se redresa și își reîndrepta atenția.

Furtuna creștea.

Chiar înainte de finalul filmului, Harney Whalen simți cum i se zbate obrazul și se întrebă dacă nu cumva avea din nou starea aceea de vrajă. După o clipă, când se pregătea să muște din ultima bucată de sandviș, fața i se contorsionă dintr-o dată, făcând o grimasă urâtă, și mâinile începură să i se contracteze spasmodic.

Bucățița de sandviș îi căzu pe podea lângă scaun și Harney Whalen sări în picioare.

•

Robby și Missy stăteau întinși în pătuțurile lor, treji, ascultând ploaia care împrășca fereastra.

— Vrei să te duci să-l cauți, nu-i așa? șopti Missy în întuneric, cu o undă de reproș în glas.

— Pe cine? întrebă Robby.

— Pe Snooker.

— E acolo afară, nu-i așa?

— L-am putea găsi?

— Sigur, zise Robby cu o siguranță de care nu era convins.

— Dar ce ne facem cu spiritele?

— Nu există așa ceva.

Robby coborî din pătuțul de deasupra și se așeză pe pătuțul sorei lui.

— Nu l-ai crezut pe bătrânul ăla, nu?

Missy se răsuci și evită să-l privească pe fratele ei.

— De ce-ar minți?

— Cei mari îi mint pe copii tot timpul, ca să ne pună să facem ce vor ei.

Missy se uită cu teamă la fratele ei. Ar fi vrut să nu spună astfel de lucruri.

— Hai să dormim.

Robby nu o luă în seamă și începu să se îmbrace. Missy se uită la el o clipă, apoi începu și ea să-și tragă hainele, dorindu-și tot timpul să rămână în pat. Dar, când Robby deschise geamul și se strecură afară, ea îl urmă.

De cum ajunseră pe plajă, lui Missy i se păru că vedea ceva, dar era prea întuneric ca să fie sigură. Era o formă, mare și întunecată, profilată pe unduirile oceanului, care părea să se miște pe linia valurilor, aproape dansând, dar nedefinit. Apucă mâna lui Robby.

— Uite, șopti ea.

Robby încercă să străpungă întunericul cu privirea.

— Ce e? Nu văd nimic.

— Acolo, șopti Missy. Chiar lângă apă.

Se împinse în Robby, strângându-i mâna atât de tare, încât îl durea.

— Dă-mi drumul, îi ordonă Robby, dar strânsoarea continua.

— Hai în pădure, imploră Missy. O să fie mai sigur acolo.

Robby ezită, apoi se hotărî să meargă cu sora lui. Dacă Snooker era pe undeva prin preajmă, atunci probabil era în pădure. Se furișau peste bariera de bușteni când deodată Missy smuci brațul lui Robby.

— Se întâmplă ceva, șopti ea. Hai să ne ascundem.

Robby înțepeni; apoi se uită în jur, dar nu era nimic.

Doar întunericul nopții și zgomotul vântului și al valurilor, unindu-se într-un urlet neîntrerupt. Totuși, când Missy îl trase de braț, se lăsă împins la adăpostul unui buștean.

La câțiva metri mai încolo, Miriam Shelling tresări ușor și o senzație ciudată își făcu loc în conștiința ei. O furnicau degetele și părul i se ridicase, de parcă ar fi fost electrizat.

Privea fără țintă în noapte, mintea ei confuză încercând să potrivească sentimentul straniu cu imaginile teribile pe care le văzuse pe plajă. Străini, străini cu ochii ciudați, ca de mort, cu fețele înghețate într-o agonie mută, cu brațele ridicate, cu mâinile atingând sau apucând ceva ce Miriam nu putea să vadă.

Se ridică și începu să meargă de-a lungul plajei, atrasă spre tabloul fascinant de o forță pe care nu o putea controla.

Missy se iți temătoare de după buștean, cu ochii mari, deschiși, fără să clipească.

Erau mai multe siluete pe plajă acum, dar nu se deslușeau, cu excepția uneia care se îndrepta spre ocean, încet, dar sigur. Missy vru să strige în întuneric, să tulbure scena ciudată care se desfășura în tăcere prin vârtejul de zgomote care umplea noaptea. Dar nu-și găsea vocea, nu putea să se adune să strige. În schimb, privea transfigurată cum siluetele ciudate, siluete care păreau să strălucească pe fundalul format din cer și mare, înconjurau încet cealaltă siluetă, silueta clară, silueta despre care știa că era omenească.

Se apropiau de silueta omenească, înconjurând-o tot mai strâns, până când Missy nu le mai putu distinge una de cealaltă. Când acea unică siluetă dispăru, Missy își reveni și o copleși teama. Se întinse să apuce mâna lui Robby.

Robby plecase.

Cuprinsă de panică, Missy se forță să se mai uite o dată pe plajă.

Plaja era goală.

Acolo unde acum câteva minute noaptea fusese plină de animație, cu siluetele înfricoșătoare mișcându-se în ceață, acum era numai întunecime și nori în mișcare.

Înfricoșată, Missy fugi spre casă.

Când ajunse acolo, Robby era în pătuț, dormind liniștit.

•

Pe Sod Beach, marea aflată în creștere spăla nisipul depus pe corpul câinelui și, câteva minute mai târziu, un val umflat prea mult de vânt trase după el rămășițele lui Snooker în mare.

Dar atunci amândoi copiii erau în pat, chiar dacă Missy nu dormea, iar Miriam Shelling dispăruse de pe plajă.

• Capitolul 7

În dimineața următoare, Merle Glind aruncă o privire speriată spre Brad și Elaine Randall care coborau scările, ocupat fiind cu încasările din ziua precedentă. Era a cincea oară când le

verificase. De îndată ce trecură pe lângă biroul lui, ochii i se ridicară de pe registre și îi urmăriră pe cei doi până la ieșire.

— Ai avut impresia că domnul Glind n-a fost prea bucuros să ne vadă, nu? îl întrebă Elaine pe Brad când coborau treptele verandei.

— Poate că a avut o noapte proastă, sugeră Brad.

— Nu cred că ne place, zise Elaine, strângându-i brațul.

— Și bănuiesc că nu va fi singurul.

— Adică, totuși, să plănuiești să-ți petreci tot anul doar scriind o carte? E scandalos.

Se prefăcu că oftează, trase în piept aerul proaspăt al dimineții, și se uită în jur.

— Mergem să mâncăm? Mi-e foame.

— Prefer la poliție, replică Brad. Dacă e vreo casă de închiriat, am putea foarte bine să începem cu asta. Din ce tot spunea Glind ieri, ar putea să ne ia o zi întreagă să vorbim cu, nu știi cum îl cheamă, să ne-o închirieze.

— Numele lui e Whalen, iubitele, și dac-aș fi în locul tău aș ține minte. Mi se pare un comunist, un dictator de orășel, și n-ai să câștigi nimic în fața lui dacă nu ești în stare să-ți amintești măcar numele.

Merseră până la marginea apei, apoi o luară în sus pe deal până la Harbor Road. Câteva minute mai târziu găsiseră deja sediul poliției.

— Voi oți fi familia Randall? întrebă șeful poliției fără să se ridice.

Brad și Elaine schimbă o privire rapidă, apoi intrară în cameră. Harney Whalen arăta de parcă i-ar fi așteptat.

— Sunt Brad Randall. Și ea e soția mea, Elaine.

Brad avu grijă să nu-și pună titlul înaintea numelui când se prezentă.

Dar în curând fu evident că în Clark's Harbor nu prea erau secrete.

— Doctorul Randall, nu-i așa? zise Harney blând. Mi-au spus că sunteți psihiatru.

El nici nu-i invită să ia loc, nici nu le spusese cine erau aceia.

Brad decise imediat că Whalen era mai mult decât un „dictator de orășel”. În mod clar știa câte ceva despre cum să manipuleze oamenii și cum să se pună într-o poziție de superioritate. Ei bine, doi oameni i-ar putea face față.

— Nu vă deranjează dacă ne așezăm, nu-i așa? Întrebă el blând, așezându-se înainte ca Whalen să aibă ocazia să-i răspundă.

Elaine, urmând indicația lui, își luă un scaun și se așeză lângă Brad. Whalen îi studie câteva minute, simțindu-se oarecum nervos. Nu era sigur ce se întâmplase, dar presupunea că pierduse superioritatea. Acel sentiment îl sâcâia.

— Ce pot să fac pentru voi, oameni buni, în dimineața aceasta? Întrebă el, deși știa foarte bine de ce se aflau acolo.

— Ne-au spus că aveți o casă de închiriat, zise Brad.

Avu o anumită plăcere răutăcioasă să folosească același ton impersonal pe care îl folosisese șeful poliției cu el, dar Elaine îi aruncă o privire care îi spunea să înceteze să facă pe deșteptul și să spună ce avea de spus.

— Depinde, zise Whalen. Aș avea și n-aș avea. Cred că aș vrea să stăm de vorbă mai întâi.

— De-asta suntem aici, zise Brad, cu un zâmbet. Ne place orașul.

— Nu vă pot condamna, răspuse Whalen. Și mie îmi place Clark's Harbor. Aici m-am născut. Și părinții mei. Bunicii mei au contribuit la ridicarea orașului, când nu era decât un orașel forestier. Se mai prelucrează cheresteaua și astăzi, dar cea mai mare companie s-a închis de mult. Acum se pescuiește. Dumneata pescuiești?

Brad clătină din cap.

— Păcat, zise șeful poliției, continuând. Dacă nu pescuiești, nu prea ai ce face. Locuiți în Seattle? Întrebă el deodată, schimbând brusc subiectul.

— Lângă Seward Park, răspuse Elaine.

Când Whalen privi nedumerit, explică.

— E pe lac, la capătul de sud.

— Frumos, comentă neutru Whalen. Apoi zise, micșorându-și ochii: De ce vreți să plecați de-acolo?

— Nu vrem. Nu de tot. De câțva timp am întors pe toate părțile o idee de a scrie o carte și în Seattle nu pot să mă apuc de ea. Știi cum e – dacă nu e una, e alta. În cele din urmă, am hotărât că, dacă o să ajung vreodată să scriu, trebuie să plec din oraș.

— Și de ce în Clark's Harbor? îl descusu șeful poliției. Mi se pare că sunt o mulțime de alte locuri mai bune decât asta. Pacific Beach, Moclips, sau poate sus, în Port Townsend.

Elaine îi zâmbi prietenos, dar începuse să se enerveze din cauza întrebărilor. Dacă are o casă de închiriat, de ce nu spune? gândi ea. De ce atâta interogatoriu? E ca și când nu ne-ar vrea aici, la fel ca și domnul Glind. A nu fi binevenită era o experiență nouă pentru Elaine.

Dintr-o dată fu hotărâtă, la fel de hotărâtă ca și Brad, să se stabilească în Clark's Harbor și să-i facă pe oamenii aceia s-o accepte. Ascunzându-și supărarea cu grijă, vorbi cu căldură:

— Dar tocmai în locuri ca alea nu vrem să ne ducem, zise ea. Avem nevoie de un loc liniștit, unde Brad să poată să se concentreze. Nu știu nimic despre Pacific Beach, dar în Port Townsend sunt prea mulți oameni care își petrec tot timpul dând petreceri și vorbind despre cărțile pe care le vor scrie.

— Se pare că știți bine ce vreți, zise Harney când ea termină. Îi zâmbi scurt.

— Ați mai fost în peninsula în timpul iernii?

Soții Randall clătinară din cap.

— E frig, zise simplu Whalen. Nu un frig din ăla suportabil cum e pe continent. E o umezeală care îți intră în oase. Și plouă tot timpul - practic în fiecare zi. Nici nu prea ai ce face iarna - poți să te plimbi pe plajă, dar nu prea mult. E prea frig. Nu există cursuri de golf, nici filme, și doar un singur canal de televiziune. Și pot să vă spun, de asemenea, că locuitorii din Clark's Harbor nu sunt prea prietenoși. Așa au fost dintotdeauna și vor rămâne așa. Suntem foarte uniți - majoritatea ne înrudim - și nu ne purtăm blând cu străinii. În ce ne privește, dacă nu te-ai născut aici, te tratăm ca pe-un străin.

— Ne spui cu alte cuvinte să nu venim în Clark's Harbor? întrebă Elaine.

— Nu. Vă spun cum e în oraș. Puteți hotărî singuri dacă vreți să veniți. Dar nu vreau să veniți peste șase luni să-mi spuneți că nu v-am zis una, că nu v-am zis alta. Eu cred în jocul cinstit și cred că oamenii trebuie să știe în ce intră.

— Atunci, aveți o casă de închiriat? întrebă Brad.

— Dacă putem s-o numim casă, zise Harney, ridicând din umeri.

— Spune-ne cum e.

— E pe Sod Beach. A fost goală ceva vreme.

Îi zâmbi apăsător lui Elaine.

— Ați gătit vreodată pe sobă?

Nu gătise, dar nu avea să recunoască asta în fața lui Whalen.

— Mă descurc, zise ea moale, și se rugă ca Brad să nu râdă prea tare.

— Va trebui. Acolo nu există nici gaz, nici curent electric.

— Dar apă curentă? Întrebă Brad.

— Este, dar numai rece. Apă caldă încălziți pe sobă. Pentru încălzire există un șemineu mare în sufragerie și unul mic în dormitorul mare. Sus nu există, dar nu e nevoie, căldura se ridică pe scări.

— Nu faci să sune prea promițător, recunoscui Elaine.

Cu ochii minții văzu casa veche pe care o zăriseră ieri, fiind aproape sigură că de ea vorbea șeful poliției.

— De când n-a mai locuit cineva acolo?

— De aproape un an, răspuse Whalen. De fapt, toate lucrurile lor au rămas acolo.

— Acolo? repetă Brad. Ce vrei să spui?

— Au fugit, zise Whalen. Au rămas în urmă cu chiria și într-o zi m-am dus să le spun să plătească ori să plece, dar ei plecaseră deja. Și-au luat hainele și mașina, dar au lăsat totul aici și nu s-au mai întors. Așa că e și ceva mobilă. Dacă o vreți, cred că puteți s-o folosiți. Deși nu cred că o s-o vreți.

— Zău? Întrebă Elaine, încercând să lase deoparte sarcasmul din voce, fără să reușească pe deplin. De ce? E bântuită de stafii?

— Unii oameni așa cred. E din cauza plajei, îmi închipui.

— Ce e cu plaja?

— Nu se numea Sod Beach. I se spune așa întâmplător. Se numea Sands of Death. Apoi pe hartă au trecut-o prescurtat SOD, care s-a transformat în Sod Beach.

— *Nisipurile Morții*, zise Brad încet. Pun pariu că e și o poveste legată de asta.

Whalen aprobă.

— E vechiul nume al plajei dat de indienii Klickashaw. Nu-mi amintesc cum îi ziceau indienii, dacă oi fi știut vreodată. Oricum nu contează. Ce contează e că îi ziceau Nisipurile Morții. Cei din neamul Klickashaw aveau un obicei nemaipomenit - ar fi o poveste al naibii de bună de speriat copiii. Se pare că aveau un

cult – își spuneau dansatorii furtunii – și foloseau plaja pentru ritualuri de sacrificare.

— Sacrificări, îngână Elaine cuvântul cu un glas înecat, nefiind sigură că voia să audă povestea.

— Povestea spune că celor din tribul Klickashaw nu le plăceau străinii mai mult decât ne plac nouă. Cel puțin noi îi tolerăm, chiar dacă nu-i facem să se simtă bineveniți. Indienii nu îi tolerau.

— Vrei să spui că îi duceau pe plajă și îi omorau? Întrebă Brad.

— Nu chiar. Îi duceau pe plajă și îi lăseau în seama mării să îiucidă.

— Nu cred că înțeleg, zise Elaine moale.

— Nu sunt sigur nici eu că înțeleg, adăugă Brad.

— Îi îngropau în nisip, zise Harney Whalen.

Vocea lui devenise plată, ca și când ar fi repetat povestea pe de rost.

— Așteptau până când scădea marea, apoi puneau victimele în groapă și le acopereau cu nisip până ce nu li se mai vedeau decât capetele. Apoi așteptau fluxul.

— Dumnezeule!

Elaine trase aer în piept. Putea să vadă cu ochii minții – victimele înspăimântate așteptând moartea, privind valurile care înaintau neconținut, simțind apa sărată lovind în ei, apoi acoperindu-i; aproape că putea să le audă respirând, luptându-se să-și capete respirația convulsivă în intervalul scurt dintre un val și altul, și în cele din urmă, inevitabilul... Alungă imaginea înfricoșătoare din minte și se scutură.

— E groaznic, zise ea.

Dar Brad părea că nu o aude. Avea ochii fixați pe șeful de poliție cu părul cărunț.

— Nu văd care e legătura cu oamenii care nu locuiesc în casa de pe plajă, zise el.

Zâmbetul lui Whalen era sardonice.

— Legenda spune că oamenii aceia încă zac îngropați în nisip și că spiritele lor bântuie plaja în timpul nopții, ca să-i avertizeze pe străini, adăugă el, lăsându-se pe spate în scaun ca să privească fix în tavan pentru o vreme, înainte de a vorbi din nou. Nu știu dacă e vreun adevăr în asta, dar știu precis că nimeni nu locuiește prea mult în casa aia.

— Ceea ce ar putea avea o legătură cu lipsa ei de farmec.

— S-ar putea.

— Când putem vedea casa? Întrebă Brad.

Nu avea rost să mai discute. Se vor uita la casă, ca să vadă dacă era potrivită sau nu.

— Dacă chiar vreți să vă uitați la ea, presupun că putem să mergem acolo chiar acum. Sincer, cred c-o să vă placă.

— De ce nu ne lăsați pe noi să hotărâm asta? zise Elaine, forțându-se să pară veselă. S-ar putea să ne placă mai mult decât credeți.

Mai înainte ca Brad să poată răspunde, sună telefonul. Ridică receptorul.

— Whalen, șeful poliției, zise el.

Apoi ascultă un moment. Și Brad și Elaine fură siguri că fața lui se albise.

— Isuse, zise el moale. Și ea unde e?

Se făcu tăcere, apoi Whalen vorbi din nou.

— Bine, vin acolo cât de repede pot.

Puse receptorul la loc în furcă și se ridică în picioare.

— Treaba asta o să mai aștepte, zise el. A intervenit ceva.

— Ceva grav? Întreba Brad.

Whalen se încruntă, încercă să spună ceva, apoi păru că se răzgândește.

— Nimic care să vă privească, zise el, aproape tăios.

Brad și Elaine se ridicară.

— Poate mai târziu, după-amiază? Începu Brad să spună.

Dar Whalen era deja ieșit pe ușă.

Cei doi Randall îl urmară spre mașină. Preț de o secundă, Brad crezu că uitase de ei, dar, pe când pornea motorul, Whalen scoase deodată capul pe geam.

— Știi ceva? zise el. Haideți să ne întâlnim la casă pe la ora trei. Merle Glind, de la han, poate să vă spună cum să ajungeți acolo.

Porni motorul, își montă girofarul și demară cu un scrâșnet de cauciucuri. Soții Randall stăteau singuri pe trotuar privind mașina îndepărtându-se.

— Ei bine, zise Brad când Whalen nu se mai vedea, ce crezi despre asta?

— M-a înnebunit, zise Elaine, aruncând o privire peste umăr, ca să se asigure că nu era nimeni în apropiere s-o audă, în afară de Brad. Doamne, Brad, se poartă de parcă întreg orașul ar fi un

fel de proprietate particulară. Ca și când nimeni n-ar avea dreptul să locuiască în zonă, dacă bunicii și străbunicii lui nu s-au născut aici.

— Te-a cam făcut bucăți, nu-i așa? zâmbi Brad.

— Te cred. Am să gătesc pe afurisita aia de sobă cu lemne a lui toată viața dacă e cazul, doar ca să-i arăt că nu-i ies lucrurile întotdeauna cum vrea el.

— S-ar putea să nu-ți placă deloc casa aia, o avertiză Brad.

Îi zâmbi tendențios.

— Vrei să ți-o descriu sau vrei să fie o surpriză?

— Despre ce vorbești?

— Despre casă. Am văzut-o. Sunt sigură că se află pe plaja unde am fost ieri, unde am găsit câinele mort.

— Glumești.

— Nu, nu glumesc. Am trecut chiar pe lângă ea. Acea trebuie să fie. Era singura casă de pe plajă și arăta de parcă nu locuise nimeni în ea de ani de zile.

— Cum arată?

— Cred că un anunț imobiliar ar descrie-o drept „un miracol al plajei, plin de pitoresc, ideală pentru un om priceput, necesită reparații, preț negociabil”.

— Nu sună prea promițător.

— Domnul Whalen nu ne-a mințit, asta aș putea să spun.

Porniră pe jos, înapoi la hotel. Vor lua o masă de prânz ușoară, apoi vor merge pe plajă să se întâlnească cu Harney Whalen la casa veche.

Dar, când ajunseră la hotel, îl găsiră pe Merle Glind într-o stare de agitație extremă.

— Nu e groaznic? îi întrebă el.

Când ei îl priviră total nedumeriți, se avântă spunând:

— Desigur că n-ați auzit. Oricum n-ar însemna nimic pentru voi, nu?

— Ce anume? întrebă Brad. Ce s-a întâmplat?

A fost ca și cum s-ar fi trântit o ușă. Imediat după ce Brad puse întrebarea Merle Glind rămase înțepenit. Ochiul i se îngustă și gura i se încleștă, buzele formând o linie subțire. Până la urmă zise:

— Nu e treaba voastră. Urmați-mi sfatul, întoarceți-vă de unde ați venit.

Apoi, nefiind în stare să se abțină, le povesti.

Rebecca Palmer termină de curățat resturile de la micul dejun și luă tigaia cu apă murdară folosită ca s-o golească afară, sub pinul tânăr pe care îl plantase lângă atelierul de olărit. Cercetă cu atenție planta cu aspect fragil, încântată să vadă că gărdulețul improvizat pe care i-l făcuse în jur își făcuse datoria: micul pin nu dădea semne să fi servit drept desert căprioarelor din vecinătate. Se pregătea să intre din nou în cabană, când auzi primele sunete ale sirenelor.

La început nu fu prea sigură ce era, dar când zgomotul creșu, se încruntă puțin. Putea fi mașina pompierilor? O ambulanță? Zgomotul era mai intens acum, mai apropiat de ea, dar acolo nu se vedea nimic, doar cabana lor. Zicând că Harney Whalen trebuia să fi fost acela, după ce o mașină trecuse în viteză fără să se sinchisească că intrase în zona de restricție de viteză din Clark's Harbor, intră în cabană. Dar, când sirena încetă brusc, câteva secunde mai târziu, iar ei i se păru că aude niște strigăte, ieși din nou afară.

Erau voci care se auzeau venind din pădure.

I se păru că aude pe cineva strigând „pe aici”, dar nu era sigură.

Rebecca își scoase șorțul, îl aruncă din ușă pe un scaun și porni pe plajă.

Când crezu că era destul de aproape de locul unde se auziseră strigătele, își făcu drum cu grijă peste bariera de bușteni și se îndreptă spre pădure.

Câteva minute mai târziu își dori să o fi luat pe drum.

Terenul era aproape acoperit cu ferigi și mușchi și pretutindeni pe unde călca părea să fie câte un buștean vechi și sfărâmat, îngropat sub pământ. După un timp se opri și își ciuli urechile, încercând să prindă sunetele vocilor care plutiseră pe plajă, atât de clar. În cele din urmă strigă:

— Hei, e cineva acolo?

— Aici, îi răspunse o voce. Cine e acolo?

— Rebecca Palmer.

— Nu te apropia, strigă vocea.

— Întoarce-te acasă și rămâi acolo. O să vină cineva în curând.

Rebecca se opri, gândindu-se ce să facă. Nu-i luă prea mult să se hotărăscă. Se avântă spre vocea necunoscută, enervată că i

se spunea ce să facă, într-un loc care, mai mult ca sigur, era proprietatea ei.

După câteva secunde, i se păru că poate să deslușească o mișcare, undeva la stânga. Indiferent ce se întâmplă, se întâmpla pe proprietatea lor, a familiei Palmer.

— Cine e acolo? Întrebă ea.

— Eu sunt doamnă Palmer, îi răspunse vocea. Șeriful Whalen. Întoarceți-vă acasă și eu o să trimit pe cineva acolo cât pot de repede.

O să mă întorc pe naiba, se gândi Rebecca. Dacă se întâmplă ceva, am dreptul să știu ce e. Naiba să o ia dacă Harney Whalen îi spunea ei ce să facă. Înaintă prin desiș până când ieși într-un luminiș. Harney Whalen, Chip Connor și un alt bărbat pe care Rebecca nu-l recunoscuseră stăteau în luminiș, privind în sus. Automat, ochii Rebeccai urmară privirea lor. Și deodată, își dori să fi făcut ceea ce îi spusese Whalen. Începu să strige.

— O, Doamne, mormăi Whalen pentru sine, iar apoi zise cu voce tare: Ai grijă de ea Chip, bine? Ia-o de aici.

Își mută privirea de la Rebecca și se mai uită o dată în sus la copaci.

• Capitolul 8

Trupul lui Miriam Shelling atârna lipsit de viață la zece picioare deasupra pământului. Ochii îi erau ieșiți în mod grotesc din orbită și limba îi atârna din gură. Mirosul respingător de excremente umane era purtat de briză - Miriam își golise intestinele în momentul în care i se frânsese gâtul.

Un grup mic de persoane se uita la ea fără să înțeleagă, stupefacția nefiind întreruptă de strigătele Rebeccai.

La ordinul șefului de poliție, Chip Connor se desprinsese de grup și păși spre Rebecca, conducând-o de-acolo, pe același drum pe care venise ea.

— O, Doamne, repeta Rebecca întruna. Ce i s-a întâmplat? Ce i s-a întâmplat? Noaptea trecută... și se opri dintr-o dată, dar Chip o încurajă.

— Ce e cu noaptea trecută? Întrebă el.

Ieșiră din pădure și Chip o ajută să treacă peste o grămadă de bușteni, apoi o conduse spre cabană.

— Nimic, zise Rebecca.

Dintr-un motiv anume, nu voia să-i spună ajutorului de șerif că soțul ei o văzuse și chiar vorbise cu Miriam pe plajă, seara trecută. Păstră tăcerea în timpul mersului.

— Vă veți descurca? întrebă Chip când ajunseră înăuntrul cabanei.

— O să mă descurc, răspuse Rebecca cu voce slăbită. Nu nemaipomenit, dar duceți-vă și vedeți-vă de treabă. O să-mi port de grijă singură.

Chip se uită cu atenție la Rebecca, întrebându-se dacă nu cumva ceea ce văzuse o adusese într-o stare de șoc, apoi, dându-și seama că probabil n-ar recunoaște o stare de șoc dacă ar vedea-o, se hotărî să se întoarcă la luminiș. Când va veni doctorul Phelps, Chip o să-l roage să o vadă pe doamna Palmer. Bătând-o ușor pe mână și asigurând-o că o să fie totul bine, Chip porni înapoi spre luminiș.

Rebecca îl privi cum pleacă, înăbușindu-și un oftat. De îndată ce-l pierdu din vedere, își dori să-i fi spus că nu se simte bine. Tremura puțin și își puse un pulover, chiar dacă ziua era senină și călduroasă, și ațâță focul până când începu să ardă cu putere. Miriam zicea că aștepta ceva, îi spusese Glen seara trecută. Stătea pe un buștean și aștepta ceva.

Deodată, Rebecca avu iluzia că o vede pe Miriam Shelling stând jos liniștită, privind plaja, așteptând să vină moartea și să o ducă la soțul ei. Dar de ce pe plajă? se miră Rebecca. De ce acolo?

•

În luminiș, Harney Whalen se întreba același lucru. Își amintea și el ziua trecută, când Miriam Shelling apăruse în biroul lui, cerându-i să facă ceva. Fusesse nefericită, foarte nefericită. Își scotoci mintea, încercând să-și amintească fiecare amănunt din ceea ce îi spusese ea, încercând să găsească ceva - orice - care să-l fi avertizat că avea să facă ceva drastic. Dar nu găsea nimic. Ea nu ceruse decât să-l descopere pe acela care îi ucisese soțul.

Și apoi, având o bănuială neașteptată, părăsi luminișul și își făcu drum printre copaci, spre plajă. Privi de-a lungul întinderii de nisip, de la nord spre sud, orientându-se rapid. Bănuiala lui era corectă - Miriam alesese un loc de pe țărm care se afla aproape în dreptul locului unde Pete Shelling fusese prins în

propriile-i năvoade. Întrebându-se dacă asta avea vreun sens sau dacă era o simplă coincidență, se întoarse din nou în luminis. Doctorul Phelps îl aștepta.

— De ce n-ați dat-o jos? Întrebă bătrânul doctor.

Se uita fix și acuzator la Whalen pe deasupra ramelor de ochelari.

— Am vrut să te aștept, zise Whalen, încercând să nu pară că se apără.

Dar doctorul, în vârstă de optzeci și șase de ani și încă în putere, îl tratase pe Harney Whalen când era copil și nu-i dădea ocazia să uite niciodată că, în ceea ce-l privea pe el, Whalen era tot copil.

— Ei bine, e destul de evident că e moartă, nu? zise Phelps acru. Trebuie să mă urc chiar eu până acolo ca să văd ce s-a întâmplat?

Whalen se pregătea să se urce el în copac, când apăru Chip Connor.

— Chip? Crezi că poți s-o dai tu jos?

Chip se forță să se mai uite o dată la copac, deși stomacul i se întorcea pe dos de fiecare dată când dădea cu ochii de fața lui Miriam. Examină cu atenție crăcile.

— Nu-i nicio problemă, zise el cu voce tare.

În sinea lui se întreba cum o să fie în stare să coboare corpul pe pământ fără să... Își întrerupse gândul și începu să urce în copac. Era ușor de urcat - ramurile parcă formau o scară. Un minut mai târziu se afla la același nivel cu craca de care atârna Miriam. Chiar dacă nu se vedea de dedesubt, frânghia stătea colac între ramificațiile copacului. Cu grijă, Chip examină nodul de care atârna Miriam, deși văzuse dintr-o privire cum s-o dea jos. Tot ce o ținea pe Miriam de copac era un nod dublu, din sfoară, din cele pe care le fac și puștii când descoperă cum se împletește o frânghie. Luă colacul de sfoară și îl aruncă. Apoi își dădu drumul în jos.

— Îmi dai o mână de ajutor, Harn? întrebă el.

Se agață de frânghia care acum atârna liber de copac și trase de ea.

Simți două smucituri când nodul cedă. Și, cu ajutorul șefului său, coborî ușor corpul neînsuflețit din copac.

Doctorul Phelps o examină încet, tăind mai întâi frânghia din jurul gâtului lui Miriam Shelling, apoi examinându-i întreg trupul

cu atenție, potrivindu-și ochelarii de fiecare dată când îi alunecau de pe nas. În cele din urmă, se ridică în picioare, ridică din umeri și clătină cu tristețe din cap.

— De ce fac unii asta? mormăi el în barbă.

— Sinucidere.

Harney Whalen făcuse o afirmație în loc să pună o întrebare.

— Așa se pare, fu de acord Phelps. Dar al naibii de ciudată, dacă mă întrebi pe mine.

— Ciudată? Ce vrei să spui?

— Nu sunt prea sigur, zise doctorul. Cred că îmi amintesc ceva asemănător, de mai demult. Un pescar care a murit și soția lui care s-a spânzurat câteva zile mai târziu. Furtunile astea afurisite sunt de vină.

Whalen se uită la bătrânul doctor și Phelps zâmbi sigur pe sine.

— Nu știai că vremea îi influențează pe oameni? zise el.

Fără să aștepte un răspuns, continuă:

— Ei bine, îi influențează. În unele locuri, vântul - mai jos, la sud, în Elveția și în alte locuri. Îi determină pe oameni să facă lucruri ciudate.

Făcu o pauză plină de înțeles.

— Și noi avem afurisitele astea de furtuni. Se pornesc din senin, bat cu o furie oarbă și pe urmă dispar. Nu se văd nici pe țărmul continentului, nici la nord, nici la sud. Doar aici. Te uimesc, nu-i așa?

— Nu, zise Whalen sec. Nu te uimesc. Ce mă miră pe mine e că a ales tocmai proprietatea lui Glen Palmer ca să se sinucidă. Dacă s-a sinucis.

— S-a sinucis, s-a sinucis, îl asigură Phelps. Nu poți da vina pe nimeni. Nici pe Palmer, nici pe altcineva.

— Probabil că nu, bombăni Whalen. Dar pot să încerc.

Bătrânul doctor se holbă derutat la Whalen, apoi porni spre mașină. În spate, îl auzi pe Whalen dând ordine să se facă fotografii și să fie îndepărtat corpul.

Dar era convins că Whalen nici măcar nu se gândea la ordinele pe care le dădea. Se gândea la altceva. Phelps își dorea să știe la ce anume.

•

Abia dacă schimbaseră două vorbe în timpul prânzului.

Când își termină cafeaua și își turnă ce mai rămăsese din sticla de vin în pahar, Brad se hotărî să abordeze problemele așa cum erau.

— Te deranjează, nu-i așa? Întrebă el brusc, convins că Elaine știa despre ce era vorba.

— N-ar trebui? replică tăios Elaine. Suntem aici de două zile și au murit doi oameni și un câine.

— Nu știi de când a murit câinele, zise Brad.

— Atunci să ne rezumăm la oameni.

— Bine. Câți oameni crezi că mor la Seattle în fiecare zi? Sau poate că nu știi că Seattle-ul e pe locul doi la rata sinuciderilor, pe întreaga coastă?

— Știu, zise Elaine sumbru, respingând logica folosită de soțul său.

— Atunci, cred că ai să vrei să-ți strângi lucrurile și să te muți. Pun pariu că rata mortalității aici este considerabil mai mică decât în Seattle. Și sincer să fiu, nu sunt grozav de surprins de ce s-a întâmplat.

Elaine se uită tăios la Brad.

— Nu ești?

— Gândește-te cum a fost pentru ea. Soțul ei era pescar, fără asigurare de viață, și probabil fără o pensie de care să beneficieze văduva. Probabil că nu primea nici ajutor social. Atunci ce-i rămânea unei femei în situația ei? Mila publică? În orașele mici sunt foarte mândri în astfel de privințe.

— Ar fi putut vinde barca, zise Elaine cu încăpățănare. Doamne, Brad, femeile rămân mereu văduve, dar nu se sinucid din cauza asta.

Goli paharul cu vin, îl puse jos și oftă.

— *Nu ți se pare cam ciudat?*

— Sigur că e ciudat. Dar trebuie să fii înțelegătoare. Oricum s-ar fi întâmplat, chiar dacă n-am fi fost noi aici. Dacă s-ar fi întâmplat cu două zile mai devreme sau mai târziu, n-am fi aflat niciodată. Tu te porți de parcă ar fi - nu știu - un semn rău, ceva. Și asta-i o prostie.

— Chiar este? Întrebă Elaine moale. Chiar este? Aș vrea să cred asta, dar locul ăsta are ceva care îmi dă o stare de nervozitate.

Deodată se ridică.

— Hai să ieșim. Poate că soarele o să-mi facă bine.

Brad plăti și ieșiră din cafenea, apoi coborâră scările. În restaurant aceiași oameni în vârstă de ieri jucau șah, așa cum făcuseră și alaltăieri. Niciunul din ei nu se uită la soții Randall.

— Haide să mergem pe plajă, zise Elaine. Poate că până ajungem noi la casă, Whalen o să fie deja acolo. Dacă nu e, presupun că putem să intrăm acolo singuri – casa nu părea să fie încuiată.

Regăsiră poteca pe care fusese Elaine în dimineața trecută, dar lui Elaine i se părea complet diferită acum.

Soarele încălzise aerul după-amiezei și zgomotele de dimineața dispăruseră de mult. Când ajunseră la locul care separa portul de plajă, Brad inhală mirosul de apă sărată amestecat cu miros de pin.

— Nu-i ca în Seattle, comentă el.

— Aerul în Seattle e destul de bun, se apără Elaine.

— N-am zis că nu e, rânji Brad. Tot ce voiam să spun e că nu e ca aerul din Seattle, și așa și e. Nu?

Elaine, căreia îi părea rău că se răstise la el, îl luă de mână.

— Nu, zise ea. Nu e și eu sunt prostuță. Am să încetez cu asta, promit,

Simți cum Brad îi strângea mâna și ea îi răspunse la fel. Apoi văzu o mișcare și arătă spre ea.

— Brad, uite! strigă ea. Ce e?

O creatură mică, de mărimea unei nevăstuici, stătea perfect nemișcată, cu un picior pe stâncă, uitându-se la ei, cu năsucul ei mic contractându-se de curiozitate.

— E o vidră, zise Brad.

— O vidră? Aici, în nord?

— Nu știu. E un fel de vidră, totuși. Uite, mai e una.

Soții Randall se-așezară pe o bucată de lemn și cele două mici animale se uitară la ei cu atenție.

După ce lui Elaine i se păru că trecuse o eternitate, creaturile mici, mai întâi una, apoi cealaltă, se întoarseră la treburile lor și anume la scormonitul printre pietricele, în căutare de hrană. De îndată ce perechea de vidre începu scormonitul, alte patru mai mici apărură pe neașteptate, ca și când ar fi primit un mesaj de la părinții lor că totul era în ordine.

— Ce drăguțe sunt! exclamă Elaine.

Din cauza sunetului, cei patru pui dispărură și părinții lor își îndreptară din nou atenția asupra celor doi oameni. Apoi dispărură și ei.

— Morala, zise Brad, e să nu vorbești niciodată în prezența vidrelor.

— Dar nu m-am putut abține, protestă Elaine. Sunt minunate. Crezi că trăiesc aici?

— Probabil că au un Winnebago parcat în drum și s-au oprit să ia prânzul, zise Brad sec.

Elaine se agăță de el, jucăușă.

— Ah, termină! Haide să vedem dacă le găsim.

Sentimentul vag de neliniște, ceea ce ea numise nervozitate, dispăruse când porni după vidre, alegându-și cu grijă drumul pe plaja stâncoasă.

Știa că nu avea niciun rost, dar continua să meargă, sperând să mai zărească o dată creaturile fermecătoare înainte să dispară în pădure. Era prea târziu, vidrele ar fi putut foarte bine nici să nu fi existat. Se opri și îl așteptă pe Brad.

— S-au dus, oftă ea.

— O să le mai vezi, o asigură Brad. Dacă nu sunt pe plaja asta, probabil că sunt la Sod Beach. Următoarea plajă, nu?

Elaine aprobă din cap și arătă în direcția aceea.

— Dincolo de creasta aia. Dacă vrei, putem s-o luăm prin pădure.

— Nu, mai bine rămânem pe plajă, zise Brad. În felul acesta voi vedea totul dintr-o dată.

— Un fel de vedere de ansamblu? întrebă Elaine cu un zâmbet.

— Dacă vrei să-i spui așa, zise Brad cu un zâmbet.

Dădură ocol crestei și Brad se opri atât de brusc, încât Elaine aproape că dădu peste el.

— Doamne, ce frumos e, nu-i așa?

Veni lângă el și împreună cercetară fâșia de pământ care era Sod Beach.

Cerul lipsit de nori, apa de un albastru închis și pădurea de un verde intens erau despărțite de o fâșie de nisip care strălucea în lumina soarelui puternic, strălucire accentuată de bucățile argintii de bușteni de lângă pădure.

Șirurile de valuri, în număr de opt, udau țărmul, ca și când ar fi mângâiat plaja. Brad își strecură brațul peste umărul lui Elaine și o trase aproape de el.

Cu mâna liberă îi arătă:

— Și aceea este, presupun, casa?

Capul lui Elaine se mișcă imperceptibil în semn de aprobare.

Pentru scurt timp își dori să poată nega și să spună, în schimb, ceva care să-i îndeparteze pentru totdeauna de Clark's Harbor și de plaja aceasta frumoasă, cu trecutul ei bizar. Pentru o secundă i se păru că vede victimele de la Nisipurile Morții, îngropate până la gât, vaietele lor demne de milă, spulberate de vântul mării și de zgomotul valurilor, care curând se contopeau. Apoi iluzia dispăru.

Doar casa învechită de vreme rămase pe plajă și la capătul celălalt al ei, căbănuța.

— Înseamnă că n-o să avem prea mulți vecini, nu? zise Brad în cele din urmă și Elaine simți un gol în stomac.

Brad se hotărâse deja. Ea se eliberă din strânsoarea brațului și începu să urce pe plajă.

— Haide, zise ea. Am putea oricum să vedem cum e.

Brad o porni tăcut și cu pași mărunți după ea, ignorând tonul negativ al vocii ei.

Dăduseră deja roată casei o dată, când veni Harney Whalen, apărând pe neașteptate din pădure.

— Nu credeam că sunteți deja aici! le strigă el. Nu era nicio mașină pe drum.

— Am mers de-a lungul plajei, răspunse Brad, întinzând mâna spre șeful poliției care se apropia.

Whalen ignoră gestul, urcând în schimb scările verandei și scotocindu-se în buzunare după chei.

— Nu e într-o stare prea bună. Nici măcar n-am făcut curat de când... au plecat ultimii oameni.

Brad și Elaine schimbă o privire la ușoara lui ezitare, dar niciunul din ei nu comentă nimic.

— Locul ăsta pare destul de solid, remarcă Brad pe când Harney deschidea ușa de la intrare.

— Toate casele vechi sunt solide, răspunse Whalen. Știam să construim pe vremuri.

— Cât de veche?

— Cincizeci, șaiszeci de ani. Dacă vreți, cred că v-aș putea spune exact. Cu toate că nu văd ce sens are.

Tonul vocii lui îi spunea clar lui Brad să nu-l mai deranjeze cu întrebări prostești. Dar Elaine intră în discuție:

— Familia dumitale a construit-o?

Whalen se uită brusc la ea, apoi fața lui se luminează.

— Am putea spune că da, am putea spune că nu. Am vândut pământul pe care se află casa și bunicul meu a ajutat la construirea ei, apoi am cumpărat-o înapoi când a plecat familia Baron.

Din nou avu o ezitare ușoară și soții Randall schimbă o privire. Brad se întrebă cât mai rămăsese nespus din poveste și de ce șeful poliției nu voise să le-o spună pe toată.

Apoi se uită în jur și văzu că Whalen nu glumise când spusese că locul nu fusese curățat.

Dacă n-ar fi fost stratul de praf care acoperea totul, Brad ar fi jurat că era locuită. Reviste și ziare zăceau deschise pe scaune și pe podea, și un rest de lumânare, arsă până la capăt, stătea stingher pe masă. Nu era prea multă mobilă – doar o sofa și două scaune – și cea care era evident fusese luată la mâna a doua.

— Au plecat în grabă, nu? Întrebă Brad.

— Cum vă spuneam, au șters-o fără să spună.

Apoi, mai înainte ca Brad să poată să comenteze ceva, începu să le vorbească despre casă.

— Acolo e un șemineu dublu. O parte dă în bucătărie, între ele, camera de jos stă foarte bine. Ușa aceea dă spre un dormitor, pe care presupun că o să vreți să-l folosiți dacă nu aveți copii. Dacă aveți, eu i-aș pune în dormitorul ăsta, ca să fie feriți în caz de incendiu. E mai simplu să ieși pe ușă de la etajul unu decât de la etajul doi.

— Nu avem copii, zise Elaine și își vârî capul pe ușa dormitorului.

Era o cameră mare, care dădea spre plajă, cu un perete parțial din cărămidă. Îl auzi pe Whalen în spatele ei, explicând:

— Cărămida e de la șemineu. Toată casa e construită în jurul șemineelor. O să fiți surprinși câtă căldură transmit cărămizile, mai ales dacă ții focul în amândouă camerele. Nu știu de ce nu se mai construiesc case din astea – cu toate problemele despre economisirea energiei electrice, ai putea chiar să crezi că vor s-

o față. Dar nu, ei le fac cu șemineele pe peretele exterior și poți să-ți iei adio de la căldură. Dacă intri pe aici, continuă el, dai de baie, care dă și spre bucătărie. Nu e prea convenabil pentru musafiri, dar pentru oricine locuiește aici e foarte bine.

Elaine urmă indicațiile lui și se trezi într-o baie mică și incredibil de prăfuită. Intră în ea și în bucătărie, unde se uită fix la soba cu lemne, foarte mare și voluminoasă. Părea să o provoace și se uită la sobă, spunându-i pe tăcute că, fie ce-o fi, o să-i vină de hac. Dar nu era prea sigură.

Bucătăria era la fel de împutită ca și baia. Oalele și cratițele care fuseseră folosite la prepararea ultimei mese de către ultimii locuitori erau claie peste grămadă, nespălate, în chiuvetă.

Elaine înghiți cu greu, întrebându-se dacă se aștepta de la ea să curețe toată murdăria, în caz că închiriau casa, și se îndreptă grăbită spre bucătărie.

Masa era pusă și în fața fiecăruia erau resturi de mâncare, pe jumătate neatinsse. Mâncarea se stricase de mult, dar tot se putea vedea că era o masă de la care se plecaseră în grabă. În mijlocul mesei se afla o lampă cu kerosen și oricine locuise acolo plecase din mijlocul mesei fără să stingă lampa. Lampa, Dumnezeu știe când, pur și simplu se stinsese singură.

Se pregătea să-l întrebe pe Whalen ce se întâmplase - de ce chiriașii o șterseseră din mijlocul mesei - când își dădu seama că Brad vorbea deja cu șeful poliției.

— Cât ați vrea, dacă ar fi să vindeți locul? întrebă el.

Lui Elaine i se strânse stomacul, dar fu ușurată când auzi răspunsul lui Whalen.

— Nu e vorba de vânzare, zise el pe un ton care nu mai lăsa loc de tocmeală. În primul rând că a fost o greșeală când tata a vândut pământul. Eu n-am să repet greșeala.

— Vrei să o lași moștenire copiilor tăi?

— Nu sunt însurat, răspunse Harney. Dar am destule rude, oricum. Sunt rudă cu jumătate din oraș, într-un fel sau altul. Nu m-ar surprinde dacă adjunctul meu o să se aleagă cu locul ăsta - îmi e un fel de nepot.

— Atunci, hai să discutăm despre închiriere, zise Brad.

— De ce nu mergem să vedem și sus? îi întrerupse Elaine.

Whalen ridică din umeri și arătă cu mâna drumul spre scările care separau camera de zi de sufragerie. El rămase jos, în timp ce Brad o urmă pe Elaine la etaj.

Când rămaseră singuri, Elaine se întoarse către soțul ei.

— Doamne, Brad, e o harababură... Începu ea.

Brad râse.

— Normal că e harababură și pun pariu că o luăm ieftin. Dar închipuiește-ți-o curățată perfect. E zdravănă și poziția e perfectă. Pace, liniște și un peisaj de neînlocuit. Nu trebuie decât vopsită înăuntru și va arăta minunat.

— Dar nu e curent electric, protestă Elaine.

— Mi-ai spus totdeauna că tânjești după o viață simplă, o necăji Brad.

Elaine nu se amuză.

— Nu atât de simplă, zise ea, încruntându-se.

Apoi, la privirea plină de dezamăgire a soțului ei, renunță.

— Brad, o să fie atâta muncă, încât n-o să lucrezi nimic la carte săptămâni întregi.

— Pot să mă gândesc când vopsesc, zise Brad. N-o să fie ca la Seattle, unde trebuia să mă concentrez asupra muncii mele în fiecare minut. Și spartul lemnului e un exercițiu bun. Aș putea slăbi vreo câteva kile.

Își mângâie abdomenul plat, cu încrederea unui om care nu s-a îngrășat niciun gram de zece ani de zile.

— Dacă trebuie să gătesc pe soba aia, ai să slăbești și mai multe.

— Poți să înveți, zise Brad, și în vocea lui era o undă rugătoare, pe care rareori o auzise Elaine în cei doisprezece ani de căsnicie.

— Vrei asta foarte mult, nu-i așa? Întrebă ea încetișor, uitându-se adânc în ochii lui.

El aprobă din cap.

— Îmi place foarte mult, zise el. Nu știu de ce, dar am un sentiment special față de ea. E ca și cum întreg locul ăsta m-ar chema. Elaine, dacă o să scriu cartea aia vreodată, aici am s-o scriu.

Ea cedă, așa cum făcea mereu.

Dacă Brad o voia așa de mult, o să se obișnuiască cu ea.

— Foarte bine, zise ea, zâmbind cu o încredere pe care nu o simțea. Am putea să aruncăm o privire prin jur și să vedem cât de rău este.

— Chiar vrei? Întrebă Brad nerăbdător.

Și, văzându-i privirea, Elaine înțelese că voia. Zâmbetul ei era neprefăcut.

— Haide, Randall, să vedem cât avem de muncă până o să facem locul ăsta civilizat.

Harney Whalen nu îi aștepta jos.

Îl găsiră pe plajă, în fața casei, cu ochii fixați asupra orizontului. Când îi urmăriră privirea, Brad și Elaine nu văzură nimic altceva decât apa și cerul, întâlnindu-se într-un strat de ceață, care părea că abia atârnă în fața ochilor lor.

— Domnule Whalen? întrebă Brad moale.

De la polițist nu veni niciun răspuns.

— Domnule Whalen? repetă Brad, de data aceasta mai tare.

Whalen se întoarse ca să se uite la ei, cu pumnii încleștați și cu încheieturile mâinilor albite de încordare.

— Vă simțiți bine? întrebă Elaine.

Whalen aprobă scurt.

— Vrem casa, zise Brad.

— Ba nu. Și oricum, nu contează, pentru că n-o vând.

Vocea lui avea atâta intensitate, încât pe Elaine o deranjă. Dar Brad nu-l luă în seamă.

— Vrem s-o închiriem, zise el.

Whalen păru să răsucească în minte chestiunea, apoi desfăcu încet pumnul și-și duse o mână sub haină.

— Asta e chiria. O luați sau nu?

Brad se uită la plata chiriei. Două sute de dolari pe lună, neluând în considerare restul contractului. Era un formular standard, deja completat. Elaine îi dădu un stilou și el semnă repede ambele copii, dându-i una înapoi lui Whalen, păstrând-o pe cealaltă. Whalen luă chitanța semnată fără prea mare interes, o puse la loc în buzunarul interior, apoi arătă dintr-o dată spre nord.

— Vedeți cabana de colo? Aproape acoperită de copaci? Aceia sunt vecinii voștri cei mai apropiați. Familia Palmer.

Se uită la cabana îndepărtată multă vreme, iar pe urmă se întoarse către soții Randall.

— Și soții Palmer sunt străini aici, zise el mohorât.

Apoi o porni spre pădure.

Brad și Elaine îl priviră cum pleacă, apoi o porniră spre sud, către Harbor și către hotel.

— Știi ceva? zise Brad după o tăcere lungă. Nu cred că știe că am închiriat locul. Era ca într-un fel de transă.

Elaine aprobă gânditoare.

— Asta a fost și impresia mea. Ei, acum e prea târziu. A semnat. Locul e al nostru.

Se întoarse să se mai uite o dată la vechea casă. Pentru o secundă, avu impresia că vede ceva la o fereastră – o siluetă, dar nu chiar. Mai mult o umbră. Fu convinsă că avea vedenii.

• Capitolul 9

În sala de mese de la Harbor Inn era liniște în seara aceea: Brad și Elaine luau masa singuri. Pe masă, ca și în seara trecută, era același cartonaș cu „rezervat”, dar nu avea niciun sens să se afle acolo – mai era o singură masă ocupată. Restul meselor, pregătite, așteptând clienți, rămâneau goale. Câțiva oameni stăteau la bar, dar nu prea discutau, iar când o făceau șopteau atât de încet, încât era imposibil să-i auzi.

— Dacă îți ciulești urechile mai mult, o să cazi de pe scaun, zise în cele din urmă Elaine.

De câteva minute, niciunul dintre ei nu scosese o vorbă. Ca și cum soții Randall s-ar fi conformat, fără să vrea, tăcerii care învăluia încăperea. Acum vorbele ei păreau să se ciocnească de pereți și Elaine aruncă o privire în jur ca să vadă dacă n-o auzise cineva. Părea că nu o auzise nimeni, ceilalți meseni păreau absorbiți să-și mănânce crabul fiert, iar cei de la bar să se uite morocănoși în pahare.

— Nu prea înțeleg, zise Brad, cercetând încăperea liniștită. Mă așteptam să fie plin în seara asta, plin de oameni care să sporovăiască despre – cum o chema?

— Miriam Shelling, îl ajută Elaine.

— Da, doamna Shelling. Dar, din cât am reușit să aud, nimeni nu pare cătuși de puțin interesat de ea și de ce s-a întâmplat cu ea.

Chiar atunci intră precipitat Merle Glind ca să le recomande plăcintă cu afine la desert. Brad refuză și, în timp ce în Elaine se dădea o luptă între greutate și poftă, Brad se hotărî să-l atace pe micul proprietar:

— Cam multă liniște pe aici, în seara asta, nu-i așa?

Capul lui Glind avu o mișcare spasmodică și el trecu în revistă întreaga sală, expresia feții lui arătând teama că s-ar fi putut întâmpla ceva. Când constată că toate erau la locul lor, se întoarse spre Brad.

— E aproape la fel ca întotdeauna, zise el neliniștit. La fel ca întotdeauna.

— Aș fi zis că o să aveți ceva aglomerație în seara asta, dacă ții cont de lucruri.

— Dacă ții cont de lucruri? repetă omulețul. Ce lucruri?

— Păi, mie mi se pare că oamenii ar vrea să discute în seara asta.

— Despre ce? întrebă pierdut Glind.

— Despre doamna Shelling, îi sugeră Brad. Adică, vreau să zic, nu este puțin cam neobișnuit pe aici ca o femeie să se sinucidă?

— Păi, eu știu... zise Glind vag, părând să studieze în minte problema. Dar acum, dacă ai adus vorba, presupun că este.

Urmă o pauză și Glind vorbi din nou:

— Nu că ne-ar privi pe noi, desigur.

Elaine se încruntă ușor și se holbă la omul acela ciudat.

— Eu aș zice că ar trebuie să preocupe pe toată lumea, zisa ea moale. Am crezut mereu că într-un oraș ca ăsta oamenii își poartă de grijă unul altuia.

— Păi așa și facem, răspuse Glind. Numai că soții Shelling nu erau chiar din oraș.

— Dar credeam că locuiau aici.

Vocea lui Brad era sigură, ca și când ar fi știut dinainte răspunsul.

— Locuiau aici, dar erau nou-veniți. Nu țineau de locul ăsta.

— Nou-veniți? De cât timp locuiau aici?

Glind ridică din umeri, ca și când ar fi fost ceva relevant:

— De cincisprezece, douăzeci de ani. Nu mai mult.

Cei doi Randall se uitară fix unul la celălalt peste masă, având același gând.

— Cât îți ia? Cât îți ia ca să fii din Clark's Harbor?

Gândurile lor nerostite fură întrerupte de veselia forțată a lui Merle Glind.

— Cum rămâne cu plăcinta aceea? Garantez pentru ea.

Elaine tresări ușor, ca și când fusese undeva, pierdută, și, fără să se mai gândească, acceptă propunerea lui Glind. Acesta o

zbughise. Când rămaseră singuri, Brad și Elaine își zâmbiră fără vlagă.

— Cincisprezece sau douăzeci de ani, zise ea crispat. Mă gândeam la câteva luni de singurătate, dar apoi îmi și închipuiam placa cu „bine ați venit în rândul nostru”.

— Poți s-o iei și în alt fel: în fond, ce ai avea în comun cu oamenii ăștia? Întotdeauna am fost destul de mulțumiți cu noi înșine...

— Să fim destul de mulțumiți cu noi înșine e una, îl întrerupse Elaine, dar să fim niște paria e cu totul altceva.

— Eu nu mi-aș face atâtea probleme, o consolă Brad, în timp ce sosea plăcinta.

— Undeva în Clark's Harbor trebuie să existe unii care să ne primească bine. Treaba e doar să-i găsești.

Elaine mușcă din plăcintă, și se bucură să vadă că era pe măsura așteptărilor ei. Apoi o trăsni un gând.

— Familia Palmer! exclamă ea.

Brad înțelese numaidecât.

— Sigur, zise el zâmbind.

Apoi își coborî vocea, imitându-l surprinzător de bine pe Harney Whalen, cu vocea lui de bass:

— Știți, sunt străini aici.

Elaine râse și mâncă plăcinta cu poftă.

— Nu e treaba noastră, zise Glen Palmer pentru a patra oară. Încerca să zâmbească, dar privirea pierdută și goală din ochii soției sale îl înspăimânta.

— Cum poți să spui asta? replică Rebecca. Au găsit-o pe proprietatea noastră, Glen.

Cum el nu-i răspundea, insistă și mai mult:

— Poienița aia este pe proprietatea noastră, nu-i așa?

— Da, cred că da, admise fără voie Glen. Dar tot nu ne privește pe noi.

— Dar ce zici de copiii? Să presupunem că în drum spre școală, Robby și Missy se hotărâu s-o ia prin pădure și o descopereau?

Era evident că soțul ei nu înțelegea ce voia să zică și căuta cu disperare să-l facă cumva să priceapă.

— Nu poți să-ți închipui cum era, continuă ea, lipsită de vlagă.

Era pe punctul de a-i descrie încă o dată scena înspăimântătoare, când îi auzi intrând pe copii.

— Cum era? vru să știe Robby.

Rebecca își întinse brațele către fiul ei, dar Robby se dădu înapoi și se așază lângă tatăl său. Minteia lui de copil știa că ceva nu era în regulă cu părinții săi și era, instinctiv, atras de partea tatălui.

— Vrei să spui, doamna Shelling?

— De unde știi de ea? întrebă Rebecca cu respirația tăiată.

Pe fața lui Robby apăru un rânjă.

— Jimmy Phipps s-a dus acasă la masă și mama lui i-a povestit tot. Tu chiar ai văzut-o?

Pentru o fracțiune de secundă Rebecca se gândi să nege. Dar și ea și Glen fuseseră întotdeauna sinceri cu copiii lor. Acum, chiar dacă ar fi fost dureros pentru ea și era sigură că așa ar fi fost, simți că trebuia să discute cu Robby ceea ce s-a întâmplat.

— Da, zise ea domol. Am văzut-o.

Ochii lui Robby se dilatără.

— Chiar s-a scăpat în pantaloni? întrebă el.

Rebecca tresări, dar Glen se văzu nevoit să-și ascundă un zâmbet.

— E ceva ce li se întâmplă oamenilor când mor, zise Rebecca cu blândețe.

— Cum arăta? Jimmy Phipps spune că avea fața vânătă și că îi atârna limba.

Amintindu-și, Rebecca trebui să-și reprime contractiile stomacului.

— Nu contează cum arata, Robby, zise ea aproape cu disperare.

În mintea lui, Robby judecă problema, încercând să-și dea seama de ce felul în care arăta corpul ei nu conta. Pentru Jimmy Phipps contase în mod cert. Se întoarse către tatăl lui, ca și când problema ar fi fost doar de competența unui bărbat.

— Ce i s-a întâmplat? întrebă el grav.

— Era foarte nefericită, Robby, și a hotărât că nu mai vrea să trăiască. Poți să înțelegi asta?

Robby aprobă grav.

— Și eu mă simt așa uneori, dar vin furtunile și mă simt mai bine.

— Ah, Robby, strigă Rebecca.

Se așeză în genunchi lângă fiul ei și îl trase mai aproape de ea.

— Nu trebuie să mai simți așa ceva niciodată. Niciodată! Ce ne-am face fără tine?

O încruntătură ușoară ridică sprâncenele lui Robby și el se desprinse din brațele mamei lui.

— Nu prea se mai întâmplă, zise el nerăbdător. Și oricum, nu este un sentiment chiar așa de rău. Într-un fel, e chiar incitant.

Apoi, înainte ca părinții să poată urmări mai departe subiectul, el mai puse o întrebare:

— Doamna Shelling a făcut un lucru rău? Vreau să spun că, dacă nu mai voia să trăiască, de ce-ar fi trebuit să trăiască?

Rebecca și Glen schimbă o privire, iar Glen știu că el trebuia să răspundă la întrebarea băiatului său.

— Nu e cel mai bun lucru de făcut, zise el cu grijă. Dacă ai o problemă, e mult mai bine să găsești o cale s-o rezolvi. Să mori nu te ajută la nimic.

Răspunsul păru să-l mulțumească pe băiat. Ridică din umeri, apoi se uită la tatăl său.

— Pot să mă duc să-l caut pe Snooker?

— Nu, se răsti Rebecca aproape fără să vrea.

Pe neașteptate, ideea de a-l ști pe fiul ei pe plajă, pe plaja pe care Miriam Shelling își petrecuse ultimele ore, o înspăimântă.

— E prea târziu, zise ea repede, încercând să îndepărteze tonul aspru din vorbele ei, în timp ce Robby bătea în retragere.

— Ar trebui să fiți în pat amândoi.

— Am să mă duc afară peste puțin timp și am să arunc o privire, îi promise Glen fiului său.

Dar pentru prima oară de când intraseră, vorbi și Missy.

— N-o să-l găsești, zise ea. E dus și n-o să-l mai vedem niciodată.

— Asta spui întruna, zise Robby. Dar nu știi sigur că-i așa.

— Ba știu, replică Missy cu vocea ridicată.

Rebecca vru să intervină, dar dintr-o dată cearta dintre copii păru o ușurare binevenită, după încordarea pe care o simțise toată ziua.

— De ce nu vă duceți să vă certați în dormitor?

Copiii o fixară pe mama lor, reduși la tăcere chiar de faptul că ea nu reușise să medieze conflictul dintre ei.

Un moment mai târziu, încălziți de ceartă, ei se îngrămădeau spre micuțul lor dormitor.

De îndată ce plecară, Rebecca se întoarse spre Glen.

— Și nu vreau să te duci nici tu afară, zise ea.

— Nu prea am de ales acum, zise Glen, ridicând din umeri. I-am promis lui Robby și n-am cum să scap. Pe de altă parte, de luni de zile mergem pe plajă noaptea. Și știi la fel de bine ca mine că e în siguranță deplină.

— Asta era înainte de seara trecută, zise Rebecca, cu un tremurat. Acum e altceva.

— Nu e altceva, Rebecca, zise Glen, punându-și mâinile pe umerii ei și obligând-o să se uite la el. Problemele lui Miriam Shelling n-aveau nicio legătură cu noi, și nu are nicio legătură cu noi faptul că ea s-a sinucis.

El râse, dar nu era nicio urmă de veselie în râsul lui.

— Cel puțin acum știm ce aștepta.

Începu să-și îmbrace haina.

— Te rog, îl imploră Rebecca. Măcar așteaptă până mă calmez.

Glen își puse haina deoparte, se așeză, pe canapea, lângă soția lui și o trase lângă el. În dormitor, cearta încetă. Un timp, micuța cabană fu liniștită.

— Haide să mergem la o plimbare, sugerează Brad în timp ce el și Elaine ieșeau afară din sala de mese. E minunat în seara asta - nu e furtună și e lună plină, râse el sugestiv. Și n-am mai avut un moment romantic pe o plajă de ani de zile.

Elaine încercă să protesteze, dar se răzgândi, chiar mai înainte ca o expresie de îndoială să-i întunece chipul.

Se purtase prosteste destul timp, venise vremea să se poarte ca un adult.

— Cea mai bună idee de când am venit aici, zise ea, făcând cu ochiul.

Câteva minute mai târziu erau pe plajă și ea privea lumina lunii strălucind în apă, Elaine era bucuroasă că renunțase la neliniște. Ritmul regulat al valurilor, blânde în liniștea nopții, o calma. Luă mâna lui Brad.

— Haide să mergem până la casă, zise ea. Pun pariu că e minunată în lumina lunii.

Mergeau încet, bucurându-se de liniștea nopții. Când ajunseră la întinderea de stânci, chiar înainte de Sod Beach, merseră cu mare grijă, sperând să zărească familia de vidre. Dar nu era nimic altceva decât un foșnet venit de undeva de deasupra. Se uitară la timp, ca să vadă silueta unei cucuvele zburând în jos, pentru ca apoi să plutească deasupra plajei.

— N-o să prea vedem vidrele în seara asta, comentă Brad. Are niște aripi imense.

— E atât de mare, zise Elaine când cucuveaua dispăru. Probabil că aripa ei e de vreo șase picioare.

— Ca să planeze mai bine. Așa încât prada să nu fie avertizată înainte de a plonja.

Dădură roată promontoriului și dintr-o dată Sod Beach apăru înaintea lor, culorile vii fiind estompate de întuneric, reducându-se la un joc de lumini și umbre. Nisipul părea să strălucească cu o fluorescență aparte în lumina argintie a lunii, iar șirul de bușteni aliniați de-a lungul plajei lucea în alb. În mijlocul întinderii albe de nisip stătea casa cea veche, întunecată de umbră, retrasă din lumina ciudată a lunii care scălda împrejurimile.

— E o feerie, șopti Elaine. N-am mai văzut niciodată ceva atât de frumos.

Brad nu spuse nimic, dar își trase soția mai aproape de el.

Rămaseră așa multă vreme, încercând să pătrundă frumusețea aproape nepământească a locului și ascultând muzica blândă a valurilor. În cele din urmă merseră până la plajă, lăsând două șiruri de urme de pași, bine impregnate pe nisipul moale, altfel neatins.

Făcură înconjurul casei, dar de la distanță, ca și când n-ar fi vrut să se apropie prea mult, ca să nu-i descopere defectele din structura veche. Niciunul din ei nu sugeră să intre în casă, convinși că resturile lăsate de ultimii chiriași vor strica vraja nopții. În schimb, după ce terminară de inspectat noua lor casă, continuară să meargă pe plajă, înțelegându-se reciproc fără să-și vorbească. Se așezară pe nisip, sprijinindu-se de unul dintre trunchiurile de copac.

— Îmi retrag toate cuvintele, zise Elaine. Locul ăsta e paradisul.

Brad întinse mâna spre buzunarul hainei și scoase o pipă și niște tutun. Umplu pipa, o aprinse, puse tutunul înapoi în buzunar și se uită fix spre mare.

— M-am tot gândit. Am să schimb structura cărții.

Elaine tresări și se trase mai aproape de el.

— Ce te-a făcut să te gândești la asta?

— O mulțime de lucruri. Robby Palmer, locul ăsta.

— Robby Palmer?

Elaine se ridică, uitându-se scrutător la soțul ei.

— Asta da schimbare, de la bioritm la Robby Palmer.

— Nu neapărat. E ceva cu locul ăsta, ceva care afectează pe toată lumea de aici, într-un fel sau în altul. Cine știe? Poate că are vreo legătură cu bioritmurile. Și dacă voi afla ce, o să fie o carte mare. Mai ales dacă îl pot folosi pe Robby Palmer să lege subiectul. Gândește-te: un loc - locul ăsta - în care ceva pare să-i scrântească pe oameni. Oameni ca Miriam Shelling, sau poate Harney Whalen.

— Ce noroc pe tine că, întâmplător, Robby locuiește un pic mai sus pe plajă, zise Elaine sarcastic.

Dar Brad ignoră zeflemeaua.

— Ar putea fi o carte foarte valoroasă, zise el. Din mai multe puncte de vedere.

— Adică un bestseller?

— Nu doar un bestseller. Și ceva de valoare. Și dacă aș putea face o mulțime de bani dintr-o carte...

Vocea lui tărăgăna și lăsă gândul neterminat.

— Mie tot nu-mi place ideea, dar fă ce dorești.

Brațele lui Elaine se strecurară în jurul lui Brad și ea îl strânse cu putere.

— Întotdeauna faci așa.

— Asta nu e prea frumos din partea mea, zise Brad blând. Elaine zâmbi în întuneric, știind că Brad îi va simți zâmbetul, chiar dacă nu îl vedea.

— N-am vrut să spun asta. Am vrut să spun că până la urmă, de obicei, faci ceea ce vrei tu. Așa e bine să fie și nu am nicio obiecție, dar ăsta e adevărul.

— Știi ce ești?

— Ce? Întrebă Elaine.

— O femeie iremediabil neeliberată.

— M-ai descoperit, răspuse Elaine. Dar să nu mai spui la nimeni - nu prea mai e la modă.

— Destul de la modă pentru mine, șopti Brad.

Mâna lui alunecă sub haina ei și începu să-i mângâie sânul.

— Totul la tine este destul de la modă pentru mine.

Se cuibări în ea, apoi îi șopti în ureche:

— Când am făcut dragoste ultima oară pe plajă?

— Niciodată, șopti Elaine. Dar pentru toate e un început. Degetele ei începură să-i caute cureaua, și să-i pipăie umflătura din pantaloni. Se răsuci pe nisip, și îl trase deasupra ei.

— Cred că ar trebui să mergem să-l căutăm din nou, îi șopti Robby Palmer surorii lui.

— Nu e acolo, îi șopti Missy. A dispărut și n-o să-l mai vedem niciodată.

Se întoarse în pătuțul ei de jos și-și îngropă capul în pernă.

— Nici așa, insistă Robby. E prins în vreo capcană din pădure, probabil.

Se lăsă să alunece în jos din pătuțul de deasupra și se uită la Missy.

— Dormi?

— Încetează, se plânse Missy, trăgându-se sub pături. O chem pe mama.

Missy se ridică și îl privi atent pe fratele ei.

— Nu mai ies încă o dată acolo afară, șopti ea.

Robby ridică din umeri.

— E prea întuneric, zise Missy, uitându-se la fereastra acoperită de draperii.

— Nu e, contracară Robby. E lună pe cer și strălucește peste apă. Uite!

Fără tragere de inimă, Missy își părăsi pătuțul și se uită iscoditor afară pe fereastră. Umbra întunecată se întindea în fața cabanei, dar pe sub copaci văzu lumina argintie jucând pe apă.

— Ar trebui să stăm în pat, hotărî ea.

— Tu poți să stai în pat dacă vrei, zise Robby, trăgându-și blugii pe el. Mă duc afară să-l caut pe Snooker.

Missy se furișă înapoi în pat și își trase așternuturile sub bărbie. Se uită cu ochi mari cum Robby termina de îmbrăcat.

Apoi el deschise cu grijă fereastra și se strecură afară. Cum plecă el, Missy sări din pat și alergă la fereastră. Fratele ei nu se mai vedea. Își dori să nu fi plecat.

Nu după ce se întâmplase noaptea trecută. Mai rămase un minut la fereastră, apoi se hotărî.

Rebecca își ridică ochii de la tricotat și se uită la fiica ei care apăru în ușa micuțului dormitor.

— Nu poți să dormi, scumpo? întrebă ea.

— A plecat Robby, zise Missy. S-a dus afară să-l caute pe Snooker. I-am spus să nu se ducă, dar tot a plecat.

Rebecca simți un fior de frică în inimă și se întoarse către Glen. El era deja în picioare și își punea fâșul pe el.

— Când a plecat?

— Chiar acum, zise Missy, privind cu ochi strălucitori cum tatăl ei se năpustea pe ușa de la intrare.

— Nu e nimic, tată! strigă ea, dar Glen plecase.

Rebecca își puse lucrul deoparte și o strânse pe Missy în brațe.

— Sigur că nu e, zise ea blând, sigur că nu e.

Dar, în sinea ei, nu era sigură.

•

Robby se avântă dând colțul casei și intră în pădure. Cum a plecat, sora lui o să-l părăscă. Așa sunt fetele, își zise el, dorindu-și să fi avut un frate, nu o soră. Apoi uită de Missy și se concentrează asupra drumului prin pădure.

Urmă poteca ce l-ar fi dus la drumul principal, dar o luă la dreapta, mai înainte ca să ajungă la șosea. Știa că poteca o să îl ducă spre pădure, dar nu știa unde o să-l scoată. Și totul părea altfel noaptea, în ciuda luminii lunii. Peste tot erau umbre – umbre care ascundeau complet poteca și făceau copacii să pară mai mari și mai amenințători decât în timpul zilei.

Când auzi vocea tatălui său strigându-l câteva minute mai târziu, aproape că se întoarse, dar se răzgândi. Missy o să râdă de el. Se grăbi pe potecă, încercând să vadă ceva, împiedicându-se la fiecare câțiva pași, când degetele de la picioare i se agățau de rădăcinile care zăceau ascunse în întuneric. Apoi ajunse la o poieniță și se opri.

Ceva din interiorul lui îi spunea că acela era locul unde se spânzurase doamna Shelling. Se uită în jur privind copacii, întrebându-se de care cracă se folosise. Un sunet neașteptat îl

sperie și apoi o umbră imensă trecu peste poieniță. O pasăre, își zise Robby. E doar o pasăre. Dar părăsi poienița și urmă poteca. În spatele lui i se păru că aude pașii tatălui său, urmându-l. Merse mai repede. Apoi începu să alerge.

Brad și Elaine Randall stăteau unul în brațele celuilalt, bucurându-se de intimitatea pe care o simțeau mereu după ce făceau dragoste.

— A fost bine, murmură Elaine. Sunt o destrăbălată dacă mă gândesc că sexul e întotdeauna mai bun afară?

— Destrăbălată, nu, răspunse Brad. Doar senzuală.

Elaine se uită la el și el la Elaine. Începură să se gâdile, rostogolindu-se în nisip și chicotind, până când Elaine se opri și rămase nemișcată.

— Ai auzit ceva?

— Sunt doar valurile.

— Nu, altceva. Un strigăt.

Brad ascultă un moment, dar nu auzi nimic altceva decât zgomotul valurilor. Deodată, o umbră căzu asupra lor și Brad se uită în sus. Un nor acoperise fața lunii și întunericul nopții crescuse.

— Nu aud nimic.

— Ssst!

Ascultă intens, cu atenție, apoi vorbi din nou.

— E ceva acolo, șopti ea. Aud ceva în pădure.

Își strânse haina peste ea și se ridică.

— Nu fi prostuță, zise Brad. Nu e nimic, doar vreun animal.

Dar ochii lui căutară înspre pădure, străpungând cu privirea întunericul.

Apoi auzi și el pârâitul ramurilor. Sări în picioare, o trase pe Elaine lângă el, cu un braț protector peste umeri. Auzi un strigăt de pe plajă departe și din nou pârâitul. Mai aproape. Părea să fie în pădure, chiar în dreptul lui.

— Cine e acolo? strigă el.

Liniște.

— Cine e? strigă Brad din nou.

Zgomotele se auziră din nou, și mai tare acum, îndreptându-se spre ei.

O trase pe Elaine în spatele lui, așa încât oricine și orice ar fi ieșit din pădure să aibă de-a face cu el mai întâi.

Norul care acoperise luna se deplasă și plaja fu încă o dată scăldată de lumina strălucitoare.

Pe partea cealaltă a buștenilor, uitându-se la el, era o siluetă mică și foarte înfricoșată.

— E-n regulă, zise Brad moale. Vino-ncoace.

Robby Palmer, ușurat de teamă, începu să înainteze printre bușteni. Oricine ar fi fost oamenii aceștia, va fi mai în siguranță cu ei. Nu se simțise în siguranță în pădure. Absolut deloc.

• Capitolul 10

Robby ezită pe vârful grămezii de bușteni, simțindu-se deodată nesigur pe el. Preț de o secundă fu tentat să o ia din loc, nu înapoi în pădure, ci mai în sus pe plajă până la lumina blândă care se vedea de la cabană.

Când Elaine păși înainte, din spatele lui Brad, Robby se hotărî.

— Îmi caut câinele, zise el timid.

— Nu e cam târziu pentru asta? întrebă Brad. Majoritatea copiilor de nouă ani sunt acasă în pat.

Robby își ridică scrutător capul.

— De unde știi câți ani am?

— Dar cum aș putea să uit așa ceva? zise Brad.

Apoi sprâncenele lui se încruntară.

— Nu mă recunoști?

Robby clătină din cap.

— Sunt doctorul Randall, de la Seattle. Chiar nu-ți amintești de mine?

— Sunteți doctorul la care am fost când eram bolnav?

— Chiar așa.

— Nu-mi amintesc nici când eram bolnav.

Dar, înainte ca Brad să poată continua, Elaine se apropie de Robby și îngenunche lângă el.

— Părinții tăi știu unde ești?

— Cred că da, răspuse Robby. Parcă l-am auzit pe tata strigându-mă cu puțin timp în urmă.

— I-ai răspuns?

Robby clătină din cap.

— S-ar fi putut să nu fie tata, zise el. S-ar fi putut să fie altcineva.

— Cine? Întrebă Brad.

— Eu... nu sunt sigur, se bâlbâi Robby.

— Cred că mai bine te-am duce acasă. Pun pariu că părinții tăi sunt îngrijorați de moarte de lipsa ta.

— Dar trebuie să-mi găsesc câinele, protestă Robby. E plecat de două nopți și tata nu vrea să-l caute.

Robby părea gata să izbucnească în lacrimi și Elaine îl îmbrățișă. Deodată fu sigură că acel câine ce-l găsisese pe plajă fusese al lui.

— Gata, gata, îl consolă ea. Nu-ți mai face griji de nimic. Probabil că s-a rătăcit pe undeva, dar o să vină acasă.

— Missy spune că n-o să vină, zise Robby posac. Nu vrea nici să mă ajute să-l caut pe Snooker, pentru că zice că s-a dus.

Până ca cei doi soți Randall să poată descifra ce voia să spună Robby cu afirmația lui ciudată, auziră o chemare din pădure:

— Robby! Robby!

— Veniți aici! strigă Brad. Pe plajă.

Un minut mai târziu Glen Palmer ieși din pădure, cam în același loc unde apăruse Robby cu câteva minute mai devreme.

— Domnule doctor Randall? Ce faceți aici? Nu l-ați văzut pe Robby pe aici?

Se opri când îl văzu pe fiul său și urcă cu grijă, până ajunse pe plajă.

— Robby, te căutam!

— Încercam să-l găsesc pe Snooker, se smiorcăi Robby. Ai zis că o să-l cauți, dar nu l-ai căutat, așa că eu...

Alergă la tatăl lui și își îngropă fața la pieptul lui. Glen îl ținu așa un moment, uitându-se neajutorat la soții Randall, apoi se desprinse de băiat. Se așeză în genunchi și se uită în ochii plini de lacrimi ai băiatului.

— Aveam de gând să ies să-l caut, dar mama avea nevoie de mine, îi explică el. Stăteam de vorbă și, de cum am fi terminat, aș fi venit să-l caut.

Robby se uită neîncrezător la tatăl lui, vrând să-l creadă, iar Glen își mută privirea spre Brad Randall.

— N-ați văzut niciun câine pe aici, nu? Întrebă el fără speranță.

Ochii lui Elaine se îndreptară spre copil, apoi își mușcă buza.

— Nici noi nu suntem aici decât de puțin timp, zise ea, evitând total întrebarea.

Îi va spune lui Palmer vestea cea rea când copilul nu va putea să audă.

— Am vrut să vedem cum arată locul acesta noaptea.

Glen se uită la ei nedumerit.

— Sod Beach?

— Casa, explică Elaine. Am închiriat astăzi casa cea veche.

Arată în direcția construcției dărăpănate, dar nedumerirea lui Glen păru să sporească.

— V-a închiriat-o Whalen? Întrebă el și scutură din cap. Să fiu al naibii!

— Nu părea prea dornic, dar a cedat, zise Brad cu un chicotit.

Dar chicotitul lui încetă când își aminti comportamentul ciudat al șefului poliției, chiar înainte de a semna contractul de închiriere, dar nu-i pomeni nimic lui Glen.

— Mie n-a vrut deloc să mi-o închirieze, zise Glen aproape cu amărăciune.

Apoi se însenină.

— Ia spuneți-mi, ce-ar fi să mergeți cu mine în susul plajei? Mă așteaptă Rebecca - foarte îngrijorată din cauza lui Robby - și ar fi mai bine să mă întorc. Și pe urmă ați promis ieri că o să treceți pe la noi și n-ați trecut. Rebecca n-a zis nimic, dar cred că e dezamăgită. Sincer, nu prea are cu cine vorbi pe aici.

— Desigur, zise imediat Elaine. Ar fi trebuit să trecem astăzi dar am fost foarte ocupați. Vreau să spun că să iei o hotărâre ca cea pe care tocmai am luat-o noi îți concentrează toată atenția. Dar n-a fost prea politicos din partea noastră.

Îl luă pe Glen de braț și o porni în sus pe plajă, lăsându-l pe Brad cu Robby. Brad, dându-și seama imediat că soția lui urma să-i spună lui Glen despre câine, îl reținu pe Robby. Și în acest timp îl observă.

Schimbarea din Robby era fundamentală, așa cum o descriesese Glen. Nu rămăsese nici urmă din copilul acela agitat și chinuit de care Brad Randall își amintea așa de bine.

Se trezi în schimb mergând de-a lungul plajei cu un copil de nouă ani remarcabil de normal, un copil care era evident activ, dar nu exagerat, care vorbea cu ușurință, fără efort, dar nu delirant, cum o făcuse cu numai câteva luni în urmă. În timp ce mergea, Brad se simți nedumerit față de această schimbare profundă, întrebându-se ce anume se întâmplase cu Robby

Palmer sau ce i se întâmpla încă. Băiatul era chiar prea normal. Brad găsea asta puțin supărător.

Când fu sigură că nu o aude nici soțul ei, nici băiatul lui Glen Palmer, Elaine se întoarse dintr-o dată către Glen.

— Câinele vostru era alb cu negru, un fel de cocker?

— L-ai văzut? întrebă Glen nerăbdător.

— Cred că da, răspunse Elaine, cu o voce tristă. Ieri dimineață am făcut o plimbare pe plajă. Am găsit un câine mort îngropat în nisip. Era de statură mijlocie, negru cu pete albe.

— Pare a fi Snooker, zise Glen. Era o corcitură, dar avea destul dintr-un cocker.

Tăcu o clipă, apoi reluă:

— Zici că era îngropat în nisip?

— Nu foarte adânc. Cred că marea s-ar fi putut să-l îngroape; presupun, dar nu sunt sigură. Avea gâtul frânt.

Glen se opri și își întoarse fața către Elaine.

— Frânt? Cum adică?

— Nu sunt sigură, zise Elaine cu tristețe. Nu părea să aibă alte răni, dar avea gâtul frânt. Brad zice că s-ar fi putut să fi fost lovit de o bucată de lemn adusă de valurile de noaptea trecută.

Se opri, gândindu-se că povestea suna prea nesincer. Ca și când i-ar fi ghicit gândurile, Glen clătină din cap.

— Nu sună prea plauzibil, nu?

— Nici eu n-am crezut, zise Elaine. Presupun că aș fi putut să-ți spun dinainte, dar n-am vrut, nu în fața copilului.

— Bineînțeles, aprobă Glen. O să mai las o zi, două – poate o să încerc să le găsesc copiilor un alt cățeluș și o să le spun după aceea. Sau poate că n-am să le spun deloc. O să le găsesc alt câine care o să-i facă să uite de Snooker.

Robby și Brad îi prinseră din urmă la copacii din fața cabanei lui Palmer, și când se apropiară, Glen își strigă soția.

— Rebecca! Vino încoace – avem musafiri!

Rebecca apăru în ușă și, văzându-și băiatul, imediat îl trase la pieptul ei. Robby se zbatu, protestând, zicând că se simte bine, și în cele din urmă Rebecca îl eliberă, se îndreptă de spate și se uită surprinsă la Elaine și Brad.

— Ți-l amintești pe doctorul Randall, desigur, zise Glen. Ea e soția lui, Elaine. I-am găsit pe plajă, lângă vechea casă a familiei

Baron. Au închiriat-o și o să fim vecini, așa că i-am adus acasă, la un pahar de vin.

— Haideți înăuntru, îi pofti Rebecca. Nu e chiar atât de mare cum e casa pe care ați închiriat-o voi, dar e destul loc pentru toată lumea.

Îi pofti pe Brad și Elaine în camera principală și îi îndemnă să ia cele două scaune pe care de obicei stăteau ei.

— Dați-mi voie să-l culc pe Robby. Glen, ce-ar fi să deschizi sticla de vin?

Dispăru în dormitorul micuț și, în timp ce Glen turna patru pahare de vin, Elaine și Brad inspectară cabana, Brad curios, Elaine foarte atentă. Când Rebecca apăru din nou, Elaine era pregătită.

— Chiar poți să gătești pe soba aia? întrebă ea, întrebarea sunând mai mult provocator.

— Nu-i chiar așa de greu cum pare, zise ea. Vino aici și o să-ți arăt ce se întâmplă.

Se aplecă peste sobă împreună cu Elaine, arătându-i cum funcționează și cum se putea regla flacăra așa încât să dea căldura mai mare sau mai mică.

— Secretul e să menții flacăra destul de mică, așa încât să poți s-o reglezi. Altfel se încinge atât de rău, că nici nu poți să te apropii de ea. Dar dacă și soțul tău seamănă cu al meu, spuse ea în final, n-o să ai nicio problemă – n-o să fie niciodată destul lemn ca să faci un foc mare cu adevărat.

Elaine clătină din cap neîncrezătoare.

— Știu și eu, zise ea. Ceva îmi spune că o să mâncăm mai mult în oraș.

— Noi nu putem, zise Rebecca. Și chiar dacă am putea, n-am face-o. Chiar dacă nu-mi face plăcere să recunosc, de fapt îmi place să gătesc pe ea. Cel mai rău lucru e spălatul.

— Dumnezeule! trase Elaine aer în piept, închizând ochii ca și când voia să nu mai aibă o viziune hădă. Nici nu m-am gândit la asta.

— O să ajungi să visezi la așa ceva, râse Rebecca.

Elaine se întoarse către soțul ei.

— Ai auzit, Brad?

— Am auzit.

Brad nu părea îngrijorat.

— Și știi foarte bine că sunt în stare să mă spăl impecabil într-un lighean cu apă caldă. Iar după ce m-am spălat, pot să mă și bărbieresc.

Elaine căscă gura la el.

— Tu? Tu care consumi toată apa cu dușurile tale de douăzeci de minute?

— Dacă se poate, de ce nu? contracară Brad. A-ți plăcea un lucru cu a trebui să-l faci sunt două lucruri diferite. Dă-mi câțiva litri de apă fierbinte și sunt mulțumit.

— Bine, zise Elaine sarcastic. O să încâlzești câte un litru o dată și eu o să folosesc ce mai rămâne.

— Înainte de a ne implica în modul de viață primitiv, îi întrerupse Glen, am și eu o întrebare. Cum naiba l-ați convins pe Harney Whalen să vă închirieze vechea casă Baron? Noi am încercat și ne-a refuzat categoric.

— Poate că n-a vrut să închirieze la cineva cu copii, sugeră Elaine.

— Casa aia veche? zise Rebecca. Nu vreau să fiu răutăcioasă - pentru Dumnezeu, se vede că e mult mai bună decât a noastră, dar nu e un loc în care copiii pot să strice prea mult.

— A fost altceva, zise Glen. Nu sunt sigur ce anume. Am crezut că e ceva în legătură cu noi personal la început, dar pe urmă mi-am schimbat părerea. Mi-am închipuit că nu vrea, că pur și simplu nu vrea să închirieze, mai ales unor străini. Cred că m-am înșelat.

— Nu sunt sigur, zise Brad gânditor. Nu era prea dornic să ne-o închirieze nici nouă. Când a făcut-o se purta ciudat, ca și când s-ar fi gândit la cu totul altceva.

— Asta chiar că e ciudat, comentă Rebecca.

— Întreg locul ăsta e ciudat, întări Brad. Cred că am să scriu o carte despre asta.

— O carte?

Glen se uită la Brad cu un ochi scrutător, apoi clătină din cap.

— Nu, nu arăți a scriitor.

— Nici nu sunt. Dar tot cochetez de câțiva timp cu ideea de a scrie o carte. Acum mi se pare că i-a sosit timpul și Sod Beach pare locul potrivit. Așa că, iată-ne.

— Așa, pur și simplu? întrebă Rebecca.

— Ei, nu chiar, răspunse Elaine. Trebuie să ne întoarcem la Seattle și să închidem casa. Dar cred că ne vom muta aici în câteva săptămâni.

— Două săptămâni, zise Rebecca, doar pentru ea. Rezist eu până atunci.

Nu intenționase să o spună cu voce tare, dar o auziră toți din cameră. Glen părea stânjenit, dar Brad se hotărî să o provoace.

— Nu prea înțeleg ce vrei să spui, zise cu un zâmbet curios, care spera o să o facă pe Rebecca să se simtă în largul ei.

Rebecca se înroși puternic și încercă să se adune.

— De fapt nimic, începu ea.

Apoi se răzgândi.

— Ba da, vreau să spun ceva. Suntem singuri aici și uneori mi-e frică. Habar n-aveți ce fericită sunt că o să locuiți mai jos, pe plajă. Cred că sună ciudat, pentru că de-abia vă cunosc, dar uneori locul ăsta mă dă gata. Acuma n-o să mai fiu singura.

— Singura? repetă Elaine cuvintele Rebeccăi.

— Singura străină de pe-aici, zise Rebecca.

Apoi se uită de la Brad la Elaine cu o expresie de panică.

— Și voi sunteți străini aici, nu-i așa? Nu aveți rude în Clark's Harbor?

— Înțeleg, zise Elaine, lăsându-se pe spate, relaxată.

Îi zâmbi Rebeccăi.

— Nu, nu cunoaștem niciun suflet pe-aici, în afară de voi și nu suntem înrudiți cu nimeni. Știu exact despre ce vorbești. Nu e ușor să fii străin în Clark's Harbor, nu?

— E groaznic, zise Rebecca moale. Uneori, pur și simplu am vrut să strâng și să plec.

— Și de ce n-ai făcut-o?

— Din multe motive, zise Rebecca vag. Avem aproape toți banii băgați aici - și nu sunt prea mulți. Dacă am pleca acum, n-am mai rămâne cu nimic.

— Și pe urmă mai e și Robby, spuse liniștit Glen.

Rebecca arăta cam stânjenită, dar Brad preluă subiectul plin de nerăbdare.

— Schimbarea lui e aproape de necrezut. De fapt, dacă nu l-aș fi văzut chiar eu, aproape că nu v-aș fi crezut. Și n-aveți nicio idee ce anume a provocat-o?

— N-avem nici cea mai mică idee, zise Glen, ridicând din umeri. Dar nici nu vrem să ne punem problema. Atâta timp cât Robby rămâne așa, o să stăm în Clark's Harbor, fie ce-o fi.

— Dar cât de rău e aici? întrebă Elaine. Sau sunt prea curioasă?

— Nu ești prea curioasă, zise Rebecca stăruitor. De fapt, cred că ne-ar prinde bine să vorbim despre asta, să vedem ce crede și altcineva. Uneori devenim paranoici în legătură cu locul ăsta. Dar sincer, n-aș vrea să vă împărtășesc și vouă - e atât de deprimant.

Luă sticla de vin și umplu paharele tuturor.

— Ei, haide acum, zise Elaine. Dacă nu pentru altceva, măcar să știm în ce ne-am băgat.

Cu un glas moale, ca și când i-ar fi fost rușine, Rebecca le explică cum ajunseseră să creadă că întreg orașul se unise cumva împotriva lor.

— Dar nu e niciodată nimic concret, încheie Glen. De fiecare dată când ceva nu e în regulă există o explicație logică - cu excepția faptului că am avut mereu sentimentul inexplicabil că, dacă nu eram străin aici, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Și pe urmă, a fost dimineața asta...

— Dimineața asta?

Elaine se gândi o clipă.

— Ah, vrei să spui de doamna Shelling?

Glen aprobă din cap, iar fața Rebeccăi se înăspri.

— O cunoșteți? vru să știe Brad.

— Nu prea, zise Glen. Am dat peste ea noaptea trecută pe plajă. Se pare că exact înainte de a o face.

— Exact înainte de a o face? repetă Elaine. Doar nu vrei să spui că...

— S-a întâmplat pe proprietatea noastră, zise Glen. Terenul nostru se întinde prin pădure, până la stradă, apoi paralel cu strada cam vreo sută de metri. Miriam Shelling s-a spânzurat de unul din copacii noștri.

— O, doamne, zise moale Elaine. Îmi pare atât de rău. Rebecca, probabil c-a fost teribil pentru tine.

— O văd tot timpul, șopti Rebecca. De fiecare dată când închid ochii o tot văd. Și copiii! Dacă ar fi văzut-o unul din ei?

— Dar voi n-aveați nimic de-a face cu treaba asta, zise Brad.

— Oare?

Figura Rebecăi era mohorâtă.

— Mă tot întreb. Am vorbit cu Miriam ieri. A venit la galerie și a început să peroreze. Am crezut că e doar supărată...

— Evident că era, sublinie Brad.

— Tot zicea că l-au prins pe soțul ei și că ne vor prinde și pe noi. Și pe urmă, noaptea trecută...

Rebecca își întrerupse fraza și se luptă să nu izbucnească în plâns. În timp ce se chinuia să-și țină firea, soțul ei spuse:

— După cum vedeți, nu ne-a fost ușor.

Râse încrezător.

— Hai, că v-am făcut o primire... Să vă tot vină să vă stabiliți aici, nu?

— Pai, de fapt da, chiar așa, zise Brad.

Soții Palmer se holbară la el.

— Păi, nu vorbești voi de paranoia și să fii sincer, nu sunteți chiar departe. Voi doi ați trăit într-un spațiu cam gol aici. Iar în spațiile goale se întâmplă lucruri ciudate. Lucrurile par să ia proporții. Cele care ar părea mărunte în situații obișnuite capătă brusc importanță. Și cu cât durează mai mult, cu atât pare să se înrăutățească totul. Dar „pare” e cuvântul cheie aici. Cât de rău stau lucrurile în realitate? Veți fi în stare să deschideți galeria înainte să rămâneți fără bani?

— Așa s-ar părea, dar nu știu cum am reușit.

— Vrei să-ți spun eu? Muncind încontinuu și făcând față la orice s-a întâmplat. De fapt, totul a cam mers conform planului, nu?

— Ei, speram să deschid galeria până acum...

— Sperai, se repezi Brad să spună. Dar ce-ți plănuiseși?

Glen râse încurcat.

— De fapt, dacă te gândești bine, chiar sunt puțin înaintea planului. Mi-am permis ceva timp și pentru greșeli.

— Înseamnă că ceea ce v-a afectat pe voi a fost atitudinea pe care ați întâlnit-o sau mai exact pe care voi aveți impresia că ați întâlnit-o.

— Ei haide, Brad, fii corect, spuse Elaine. Știi al naibii de bine cum este Clark's Harbor pentru străini. Se vede peste tot. Și ai auzit la fel de bine ca și mine ce vorbeau acei oameni despre Glen în prima zi când am venit în oraș.

— Vorbeau? zise Glen, neputând să-și rețină amărăciunea din voce.

Elaine îi evită privirea, dorindu-și să nu fi vorbit atât de curând.

— Ei, asta e ceva nou, continuă el. Când sunt eu prin preajmă, toată lumea amuțește. Ce ziceau?

— Ei, doar tipica bârfă despre artiștii dintr-un orașel, spuse Elaine cu o seninătate ce nu i se simțea în voce.

Dar Rebecca nu voia să abandoneze subiectul.

— Trebuie să fi fost ceva mai mult, zise ea cu blândețe. Altfel nu ți-ai fi amintit.

— Ei bine, miezul conversației, dacă poți s-o numești așa, că era mai mult o mâncătorie, era că nimeni din orașul ăsta nu pare prea încântat că sunteți aici, le spuse Elaine. Dar eu sunt încântată, continuă ea, din aceleași motive pentru care voi vă bucurați că venim noi. Poate că reușim astfel să alungăm blestemul locului unii prin ceilalți.

Elaine își luă seama și se uită de la unul la altul.

— Îmi pare rău pentru asta, încep să vorbesc ca Miriam Shelling.

— Nu-ți face probleme, zise Rebecca. Brusc, cu câțiva oameni în jur și cu câteva pahare de vin, încep să cred că îmi găsesc o motivație. Dar cu o oră în urmă nu o aveam. Mai este vin în sticlă?

Glen turnă fiecareuia încă un rând, apoi ieși să mai caute un lemn pentru foc.

— Chiar că mă bucur că o să fiți aici, zise Rebecca în lipsa lui. Habar n-aveam ce dependentă am devenit de oameni, până când ne-am mutat aici și dintr-o dată n-am avut cu cine vorbi. Uneori simțeam că înnnebunesc și cred că și Glen simțea la fel. Am rezistat atâta timp, spunându-ne unul altuia că o să fie bine. Dar până în seara asta nu credeam. Acum o cred.

Râse brusc:

— Sper că nu voi ajunge o pacoste. Presupun că mai la început, o să alerg în sus și în jos pe plajă, din cinci în cinci minute, doar ca să mă conving că sunteți acolo.

— Așa să faci, spuse Elaine, Dacă nu, va trebui să alerg eu doar ca să aflu cum supraviețuiți fără curent electric.

— De ce nu vorbiți cu Whalen să vă pună instalație electrică? zise Glen, întorcându-se la timp să audă ultimele cuvinte. N-ar trebui să coste prea mult până acolo unde stați. Linia principală trece chiar pe lângă casa voastră.

— Nu merită, spuse Brad. Și chiar dacă ar fi meritat, mă îndoiesc că Whalen ar face-o. Dintr-un motiv anume, pare ancorat în trecut. A făcut mare caz să ne povestească vechea legendă indiană, despre Nisipurile Morții.

— Asta nu e prea amuzant, având în vedere ce s-a întâmplat noaptea trecută, remarcă Elaine.

— Numai că doamna Shelling s-a sinucis, zise Brad. Nimeni altcineva n-a fost implicat și cu siguranță n-a fost îngropată în nisip ca în povestea pe care ne-a spus-o Whalen.

Nu, dar câinele a fost, își zise brusc Elaine. Nu zise nimic, ridicându-se însă și dându-i să înțeleagă lui Brad că era timpul să plece.

Câteva minute mai târziu, porniră înapoi, într-o plimbare lungă, în josul plajei.

Glen și Rebecca se uitară după ei până când nu mai erau decât niște umbre în lumina lunii. Apoi închiseră ușa cabanei și se petrecură cu brațele unul pe celălalt.

— De acum va fi bine, nu-i așa? șopti Rebecca.

— Da, iubita mea, cred că da, zise Glen blând.

Nu-i spuse Rebeccăi ce sentiment ciudat avusese când fusese după lemne, sentimentul ciudat că era urmărit.

• Capitolul 11

— Ei, asta a fost, zise Elaine în timp ce închidea ultima valiză, trăgându-i clapele.

Începu o ultimă inspecție prin cameră, trăgând sertarele afară, apoi trecu la baie.

— Afurisit să fie, o auzi Brad.

— Ce, uscătorul de păr? o întrebă el.

— Ce altceva? răspunse Elaine, întorcându-se în cameră cu obiectul cu pricina în mână.

Se uită cu un aer ursuz la valiza de pe pat, inventariindu-i conținutul în gând, ca să vadă dacă mai încăpea uscătorul buclucaș.

— Cred că am să-l arunc pur și simplu pe bancheta din spate, chibzui ea.

Azvârli uscătorul pe pat și se lăsă cu greutate pe unul din scaune, uitându-se de jur împrejurul camerei, ca și cum s-ar fi

așteptat ca din colțul acela să mai apară un alt lucru pe care ea îl scăpase din vedere.

— Aveai dreptate, zise ea deodată. Este o cameră frumoasă.

Într-un fel, nu vreau s-o părăsesc.

— O să ne întoarcem.

— Da, dar nu aici.

Oftă și se ridică în picioare, întinzând mâna după haina pe care i-o ținea Brad.

— Oare o să am nevoie de ea astăzi?

Privi neîncrezătoare pe fereastră; soarele strălucea puternic și portul se întindea albastru și limpede înaintea ei.

— Cam pișcă frigul, zise Brad și luă uscătorul. Ce facem cu el? Îl punem pe scaunul din spate?

Elaine îi aruncă în glumă o privire amenințătoare și deschise din nou valiza.

— Ca și când nu știai...

Rearanjă lucrurile din geamantan, mai bine zis înghesuind câteva cămăși de-ale lui Brad într-un colț, îndesând și uscătorul. Cu puțin efort, valiza se închise.

— Cum se face că întotdeauna uscătorul sfârșește prin a-mi strica hainele?

— Ale tale sunt mai ieftine și pe urmă ție nu-ți pasă cum arăți, îl necăji Elaine. Haide, să terminăm odată.

Amândoi apucară câte două valize și părăsiră camera, lăsând ușa deschisă, ca să-și facă loc pe scări. Merle Glind se uită în sus și îi văzu venind, dar nu se oferă să-i ajute la bagaj.

— Plecați? întrebă el.

— Nu, de fapt ne mutăm bagajele, răspunse Brad, dar sarcasmul lui nu fu sesizat de micul proprietar de han.

Puse bagajul jos și azvârli cheia pe tejghea. Glind o luă și o examinează cu atenție, apoi trase nota lor dintr-o cutie de pe tejghea, verifică numărul de la cameră cu numărul de pe notă și începu să adune. Brad își suprimă un zâmbet când observă că nota lor fusese singura din cutie și se întrebă ce s-ar fi făcut Glind dacă numerele nu s-ar fi potrivit. Îi înmână lui Glind o carte de credit care fu inspectată minuțios, apoi semnă chitanța când îi fu prezentată. Nu fu surprins când Glind compară cu atenție semnătura de pe chitanță cu cea de pe cartea de credit. În cele din urmă Glind îi înapoie cartea și îi zâmbi larg.

— Am auzit că ați închiriat vechea casă Baron, zise el.

— Exact, zise Brad pe un ton neutru, în timp ce își strecura cartea de credit înapoi în portofel.

— Nu e cine știe ce de casa aia, remarcă Merle. Nu are curent electric. Nu m-aș mira dacă ar fi spart acoperișul.

— Ei bine, o să locuim mai mult la primul etaj, așa că nu cred să ne deranjeze câteva spărturi.

Merle se uită cu ochii mari la Brad, apoi se convinse că era luat peste picior. Râse sigur pe sine.

— Presupun că știți ce faceți, zise el, dar, dacă aș fi în locul vostru, m-aș gândi de două ori înainte să mă mut acolo.

— Din cauza legendei?

Glind ridică din umeri.

— Cine știe? Dar Harney Whalen crede în legendă și el e de origine indiană.

— Șeful poliției? Întrebă Elaine, nevenindu-i să creadă. Cu siguranță nu arată.

— Uită-te mai bine, răspuse Merle. Dacă știi, se vede imediat. Oricum, el crede că e ceva cu legenda asta. De-asta nu vrea să închirieze casa de acolo. Adevărul e că mă surprinde că v-a închiriat-o vouă.

— Ei, nu părea prea dornic, zise Brad.

— Nici să nu vă închipuiți că era. Și dacă aș fi fost în locul vostru l-aș fi lăsat să mă descurajeze. E un loc rău acolo, fără îndoială.

— Ce vrei să spui mai exact? Întrebă ea.

Tonul ei părea să-l sperie pe omulețul nervos și el dădu un pas înapoi în spatele teighelei.

— De fapt nimic, se bâlbâi el. Sunt doar povești. Probabil că ați auzit poveștile.

— Le-am auzit, zise Brad direct, și sincer nu punem mare preț pe ele.

Privirea lui Glind se posomori și el aproape că se uită cu severitate la ei.

— Sper să aveți dreptate.

Dar tonul exprima o slabă speranță. Brad și Elaine ridicară valizele și părăsiră Harbor Inn.

— Asta chiar că mă face să iau foc, bombăni Elaine, în timp ce puneau cu grijă geamantanele în mașină. E ca și cum ar fi încercat să ne sperie.

— Asta e exact ceea ce încerca să facă, zise Brad, trântind capota portbagajului.

Auzi ceva trosnind înăuntru, dar nu luă în seamă.

— Dar n-o să țină, nu?

Îi zâmbi încrezător soției, știind că reacția ei instinctivă la manevrele lui Glind va fi să demonstreze că omulețul se înșela.

— Nu, n-o să țină, zise Elaine sfidătoare, în timp ce urca în mașină.

Așteptă până când Brad se așeză la volan înainte de a vorbi din nou.

— Așa cum mă simt acum, mi-aș dori să fi fost în stare să îl convingem pe Whalen să ne vândă casa.

— Așa îmi placi, zise Brad fericit, întinzându-se s-o mângâie pe genunchi.

Brusc Elaine se uită suspicioasă la el, cu ochii micșorați și cu un zâmbet în colțul gurii:

— Tu l-ai pus să facă asta? Doar ca să mă stârnești pe mine?

— Categorie nu, zise Brad sincer, privind prin parbriz.

Apoi se întoarce zâmbind către ea.

— Dar, dacă m-aș fi gândit, aș fi făcut-o.

— Ticălosule! zise Elaine, râzând dintr-o dată. Știi ce, hai să ne oprim și să-l vizităm pe Glen Palmer înainte de plecare, doar ca să ne luăm la revedere.

— Deja plănuiam să facem asta, zise Brad dezinvolt.

Dădu colțul străzii și înaintă pe șosea, spre drumul principal. Câteva minute mai târziu se opreau în dreptul galeriei.

•

Brad și Elaine stăteau în fața galeriei, încercând să-și închipuie cum o să arate când va fi gata, când la intrare apăru Rebecca Palmer.

— Speram că o să apăreți, zise ea veselă. De-asta am venit aici azi dimineață. O păsărică mi-a spus că s-ar putea să vă opriți din drumul spre Seattle. Pofțiți înăuntru, am pus de cafea.

Îi pofți în galerie. Un minut mai târziu, Glen apăru pe ușa din spate.

— Văd că Rebecca nu s-a înșelat. Ei, ce părere aveți?

Soții Randall se uitară în jurul lor, în timp ce Glen îi conducea prin încăpere, explicându-le ce lucruri vor fi acolo și unde va fi locul lor, încercând să construiască o vizualizare. Nu reușise

decât pe jumătate, dar Brad și Elaine îi admirară munca oricum. Glen părea descurajat.

— Nu prea vă puteți imagina, nu?

— Că nu-mi pot imagina nu-nseamnă că nu vor exista, protestă Elaine.

— Vreau să o văd din nou când e gata. Ziceați că aveți cafea?

— Și niște bere, se oferi Glen. Haideți în spate, să vedeți ce-am găsit azi dimineață.

În camera din spate, stând pe picioarele de dinapoi, scâncind jalnic, un cățeluș se uita cercetător la ei, dintre marginile unei cutii de carton.

— Ah, e adorabil! strigă Elaine, luându-l în brațe și strângându-l la piept. Unde l-ați găsit?

— Nu l-am găsit, zise Glen. El ne-a găsit pe noi. Stătea în fața ușii azi dimineață când am sosit.

— Dar nu pare să aibă mai mult de opt săptămâni, protestă Elaine. Cum ar putea un cățeluș așa de mic să nu se rățăcească noaptea?

— Întrebă-mă să te-ntreb, zise Glen. Am întrebat pe câțiva oameni despre el în dimineața asta, dar nimeni nu știa de unde ar fi putut să vină. Bill Pruitt de la stația de benzină de jos a zis că uneori vin oamenii din Aberdeen și Hoquiam ca să abandoneze cățeluși. Cred că, dacă nu vine nimeni să-l caute astăzi, e al nostru.

Elaine puse cu grijă cățelușul înapoi în cutie. Imediat acesta se zbătu să iasă, dând furios din coadă.

— Snooker chiar avea gâtul rupt? întrebă Rebecca deodată.

Elaine o privi scrutător și își mușcă buza.

— Ți-a spus Glen?

Rebecca aprobă din cap.

— Ei, atunci nu mai are rost să mint, nu? zise Elaine, cu un zâmbet mic. Îmi pare rău, habar n-aveam că era câinele vostru.

— Ce-ai făcut cu el?

— L-am lăsat acolo unde era, zise Elaine blând. Nu știam ce altceva să fac.

— Ei, nu mai e nimic de făcut acum, nu?

— Nu mai era nimic de făcut nici când l-am găsit, Rebecca. Sunt sigură că era mort de mai multe ceasuri.

— Știu, răspunse Rebecca. Dar e o coincidență prea mare, Snooker să se aleagă cu gâtul rupt și apoi doamna Shelling...

Lăsă fraza neterminată, apoi se adună și încercă să zâmbească.

— Îmi pare rău, zise. Lucrurile astea ne-au dat gata. O să fiu așa bucuroasă când te vei întoarce. Dintr-o dată nu îmi mai place ideea de a fi singură la Sod Beach.

— Astea-s prostii, zise Elaine cu o siguranță pe care nu o simțea. E o plajă frumoasă și ai fost foarte fericită acolo. E absolut prostesc să lași să te dea gata lucrurile astea.

— Știu, zise Rebecca. Și dacă ar fi fost numai un lucru – chiar dacă era doar Miriam Shelling – cred că n-aș fi avut nimic. Dar două lucruri? E înspăimântător.

— Peste câteva minute o să începi să vorbești ca Merle Glind, zise Brad.

— Merle?

Glen rosti numele tăios și atenția lui Brad fu distrasă de la Rebecca.

— Ce avea de spus?

— Nu mare lucru, spuse Brad. A îndrugat niște prostii despre cum că facem o greșeală mutându-ne pe plajă. Fără s-o spună neapărat, a reușit să ne sugereze că e ceva cu legenda lui Whalen. Ia zi, știai că Whalen e de origine indiana?

— Eu nu, zise Rebecca. Dar acumă că o spui, cred că arată a indian.

Afară se opri o mașină, și grupul tăcu deodată, așteptând să se deschidă ușa. Cum nu se întâmplă așa, Rebecca se ridică și se duse să se uite afară.

— Ei, vorbești de lup și lupul la ușă, zise ea.

Încruntându-se ușor, Glen își urmă soția. Afară, Harney Whalen stătea lângă mașina soților Randall, cu un picior pe bara de protecție, scriind ceea ce părea a fi o amendă.

— Ce naiba pune la cale? mormăi Glen.

Porni spre ușa de la intrare, dar fu oprit de vocea lui Brad.

— Mă ocup eu de asta, Glen. Pe mașina mea și-a pus piciorul. Se duse la ușă și ieși afară.

— Bună dimineața, zise el vesel.

Șeful politiei nu-i răspunse.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Brad.

Whalen îi aruncă o privire, apoi termină de scris și rupse o foaie din carnețel. I-o înmână lui Brad.

— Amenda, zise el direct, pătrunzându-l cu privirea.

Brad zâmbi parșiv.

— O amendă? repetă el cu un aer distrat. Ce tot îndrugi?

— Mașina este parcată ilegal, declară Whalen.

Brad aruncă o privire în jur, în căutarea unui indicator care să-i spună că încălcase legea. Nu era niciunul.

— Nu există marcaj, răspunse el.

— Nu e ilegal să parchezi aici, domnule Randall, zise șeful poliției. E vorba de cum ai parcat. Partea din spate a mașinii se află pe trotuar.

Brad păși în jurul mașinii. Volvo-ul nu trecea mai mult de doi centimetri peste trotuarul care oricum nu se vedea de praf. Deodată înțelese despre ce era vorba.

— Îmi pare rău, zise el cu ușurință. Cât de neatent am fost. Cât mă costă?

— Zece dolari, zise Whalen.

Pe fața lui apăruse un zâmbet obraznic, ca și cum s-ar fi așteptat ca Brad să protesteze. În schimb, Brad duse pur și simplu mâna la portofel, scoase o bancnotă de zece dolari și i-o înmână polițistului, cu tichetul.

— Presupun că pot să-ți plătesc ție? întrebă el politicoș.

— Nu-i nicio problemă, zise polițistul, vârând banii și tichetul în buzunar.

— Am nevoie de o chitanță pentru asta, zise Brad.

Șeful poliției se uită cu severitate la el preț de o secundă, apoi se duse în mașina lui. Se așeză în spatele volanului și mâzgăli în grabă o chitanță, apoi se întoarse pe locul unde îl aștepta Brad.

— Data viitoare să fii mai atent, zise el, dându-i chitanța lui Brad.

Apoi porni înapoi spre mașina lui albă cu negru.

— Șerifule Whalen! îl strigă Brad.

Polițistul se întoarse și se holbă la el.

— Dacă crezi că poți să mă sperii cu un tichet de parcare fals, te înșeli, zise Brad liniștit. O să-ți ia mult mai mult decât atât ca să mă ții departe de Clark's Harbor.

Harney Whalen își strâmbă buza de jos și păru că răsuțește în minte problema. Când, în sfârșit, deschise gura, vocea lui era la fel de liniștită ca și a lui Brad Randall.

— Domnule doctor Randall, eu nu dau tichete false. Mașina e parcată ilegal, așa că te-am amendat. Dacă voiam să te țin departe de Clark's Harbor, puteam s-o fac, credeți-mă, puteam

să te țin. Acuma, dacă vrei să veniți aici sau dacă nu, e treaba ta. Dar nu veni să-mi faci mie necazuri, că ai să dai de necaz! M-ai înțeles?

Brad se simțea prosteste. Poate că se înșelase și că tichetul de parcare nu fusese o hărțuială, așa cum presupusese el. Și cu toate astea așa trebuia să fie - încălcarea regulii, dacă fusese într-adevăr o încălcare, era atât de banală. Se hotărî să renunțe la subiect, cel puțin pe moment.

— Foarte clar, zise el. Dacă am greșit, îmi cer scuze.

Polițistul aprobă scurt din cap și, fără să scoată un cuvânt, se urcă în mașină și se îndepărtă. Brad îl privi cum pleacă, apoi intră înapoi în galeria familiei Palmer.

— Despre ce era vorba? Întrebă Elaine. Ne-a dat amendă?

— Ne-a dat și am plătit-o, zise Brad gânditor.

— Pentru ce? Întrebă Rebecca, cu o expresie îngrijorată pe față.

— S-ar părea că am parcat ilegal. Se pare că mașina trece cu partea dreaptă din spate doi-trei centimetri peste trotuar.

— Și te-a amendat pentru asta? E ridicol!

— Și eu am zis la fel, dar n-am insistat. N-are rost să plecăm cu stângul.

— Câteodată nici nu știu dacă se poate păși și cu dreptul, zise Glen cu amărăciune.

Se făcu tăcere și Rebecca se apropie de el și-i luă mâna. Elaine se uită la ceas.

— E timpul să plecăm, zise ea blând. Ne va lua cel puțin trei ore să ajungem acasă.

Pe neașteptate, Rebecca o luă în brațe pe Elaine și o strânse cu putere.

— Să nu te răzgândești, îi șopti ea.

— Nicio grijă, o asigură Elaine. Orașul ăsta m-a scos din sărite. Se smulse din brațele Rebeccăi.

— Dă-ne aproximativ o săptămână și ne vom întoarce. Bine? Rebecca aprobă din cap.

— Mă simt prosteste, zise ea. Dar dintr-o dată lucrurile par să ia o întorsătură bună. Grăbiți-vă să vă întoarceți.

— Așa vom face, zise Brad. Și sper să găesc locul acesta gata atunci. Dacă nu, va trebui să mă pun și eu pe treabă.

— O să-ți păstrez asta, îi promise Glen.

El și Rebecca merseră cu cei doi Randall la mașina lor și se uitară după ei cum pleacă.

— Îmi pare rău că pleacă. Nu pot să-i văd plecând, zise Rebecca. Dacă se răzgândesc și nu mai vin înapoi?

— Se vor întoarce, îi spuse Glen. Acum, hai înăuntru și să uităm o vreme de ei. Sunt o mulțime de treburi de făcut și trebuie să avem grijă și de un cățeluș.

Soții Palmer intrară împreună înapoi în galerie.

— La ce te gândești? o întrebă Brad când se îndepărtară de galerie.

— La nimic important, zise Elaine, nefiind sigură dacă voia să-i împărtășească lui Brad gândurile ei.

Îi era teamă să nu fie proastă. Dar nu-și păcăli soțul.

— Iar ești îngrijorată? o ghici el.

— Cred că da. Poate că ne-am pripit. Vreau să zic, una e o casă pe plajă, alta e să n-aibă curent electric și să fie într-un oraș care pare că nu ne vrea.

— Nu e vorba de întreg orașul, sublinie Brad. E vorba de Harney Whalen și Merle Glind. Glen și Rebecca ne doresc foarte mult.

Elaine se cufundă din nou în tăcere. Se hotărî să renunțe la gândurile astea. Dar, pe măsură ce se îndepărtară mai mult și mai mult de Clark's Harbor, gândurile reveneau întruna. Și ei sunt străini, gândi ea. Străini ca și noi. Și ca soții Shelling.

Harney Whalen așteptă până când mașina familiei Randall nu se mai putea vedea, înainte de a ieși cu mașina din spatele panoului, și se îndreptă înapoi spre oraș. Când întoarse s-o ia spre Harbor Road, aruncă o privire supărată spre galeria familiei Palmer, dorindu-și încă o dată să fi acceptat oferta lui de a le cumpăra galeria. Apoi, lăsând în urmă galeria cu pricina, se uită spre oraș. Orașul lui. Avea un sentiment de proprietate asupra orașului, un sentiment pe care îl cultiva.

Acum orașul se întindea înaintea lui, senin și liniștit sub soarele dimineții.

Trase în fața primăriei și intră cu pași mărunți în biroul lui. Chip Connor era deja acolo, savurând o ceașcă de cafea fierbinte. Când intră Harney, Chip îi turnă șefului imediat o ceașcă de cafea.

- Ei bine, au plecat, zise Harney.
- Au plecat? Cine?
- Soții Randall. Au plecat chiar acum.
- Dar se întorc, sublinie Chip.
- Probabil, zise Harney tărăgănat. Poate că nu.
- Se așeză și-și puse picioarele pe birou.
- E o zi frumoasă, nu-i așa, Chip?
- Deocamdată, comentă adjunctul lui. Dar vine o furtună.

Una mare.

- Știu, răspunse Whalen. Mă dor oasele.

Harney Whalen zâmbi, savurându-și ceașca de cafea și așteptând furtuna.

• **CARTEA A DOUA** •

Valurile nopții

• Capitolul 12

Reverendul Lucas Pembroke privea atent pe deasupra ochelarilor la adunarea răzleață care se strânsese în micuța biserică metodistă și încercă să dea vina pe vreme pentru lipsa de audiență. Plouase aproape neîntrerupt în ultimele cinci zile de când fuseseră înmormântați Miriam și Pete Shelling, iar reverendul Pembroke voia să creadă că vremea îi ținea departe de oameni. Doar câțiva (plictisiții și curioșii) veniseră la înmormântare. Lucas sperase că vor veni mai mulți la slujba aceasta. I se păru aproape fără rost să fi făcut tot drumul cu mașina din Hoquiam până acolo ca să țină o slujbă pentru doi oameni pe care abia dacă-i cunoștea, în fața a mai puțin de zece persoane.

Poate, reflectă el, că dacă ar fi fost acolo trupurile celor doi...

Lăsă gândul neterminat și se muștră singur pentru lipsa lui de milostenie.

Nu, altceva era, ceva de care devenise tot mai conștient de când își arondase și orașul Clark's Harbor la parohia lui.

O simțise de la început: o răceală printre membrii comunității pe care nu putuse s-o învingă niciodată. Era ca și cum, vrând nevrând, trebuiau să aibă un pastor la biserica lor, însă un străin era un străin și nu putea fi complet acceptat. Lucas Pembroke crezuse că ajunsese la o relație neutră cu cei din Clark's Harbor, dar moartea lui Pete și Miriam Shelling îl lovise puternic. Din toată comunitatea fuseseră singurii care îi arătaseră că apreciau venirile lui la Clark's Harbor, poate pentru că nici ei, asemenea lui, nu fuseseră prea bine primiți acolo.

Îi lipseau soții Shelling, așa că se hotărâse să țină o slujbă ca să le spună adio. După câte se părea, nu prea mulți oameni din Clark's Harbor îi împărtășeau sentimentele.

Merle Glind era acolo, desigur, dar Lucas era sigur că prezența lui Glind acolo se datora mai mult curiozității lui naturale decât vreunui sentiment pentru Pete și Miriam.

Glind stătea în banca a patra, la jumătatea drumului între ușă și altar, iar capul lui mic, aproape chel, se rotea întruna când observa cine era acolo și cine nu.

În afară de Glind, doar alți trei pescari și Harney Whalen reprezentau orășelul la slujba lui. Dar pe banca din față, într-o parte, stăteau Rebecca și Glen Palmer cu copiii lor, arătând ciudat de neaveniți.

Nu mai fuseseră la biserică până atunci și Lucas se întrebă ce anume îi adusesese astăzi acolo. Aruncă o privire la ceasul pe care îl plasase deasupra ușii de la intrarea în biserică, să-i amintească de timpurile în care tendința lui de a divaga dădea tot ce era mai bun din el, și decise că întârziase prea mult.

Începu slujba.

O oră mai târziu, mica adunare părăsea biserica. Harney Whalen plecă primul și Pembroke observă că șeful poliției se grăbea. Nu se oprise să stea de vorbă, nici măcar preț de un minut sau două. Merle Glind se opri pentru scurt timp să-i strângă mâna lui Lucas, apoi o șterse mormăind că trebuia să se întoarcă la han. Cum plecă, Rebecca Palmer păși spre el.

— A fost o slujbă foarte frumoasă, domnule Pembroke, zise ea timid.

— Mă bucur că ați venit.

Răspunsul lui Pembroke era călduros.

— Au venit atât de puțini și întotdeauna mă afectează când nu sunt oamenii la o înmormântare. Cred că îi înțeleg, dar întotdeauna mă fac să mă simt singur. Nu știam că îi cunoșteți pe soții Shelling, adăugă el, mai mult întrebător.

— Nu-i cunoșteam cu adevărat, răspunse Glen. De fapt, cred că n-am vorbit niciodată cu domnul Shelling. Dar am vorbit cu doamna Shelling în noaptea când a murit și am simțit că trebuie să venim.

Lucas Pembroke clătină din cap înțelegător.

— Cred că v-a fost destul de greu, îi spuse el Rebeccăi. Dacă pot să vă ajut cu ceva...

— Acum mi-e bine, îl asigură Rebecca. Chiar îmi e. Slujba dumneavoastră m-a ajutat. Știu că sună ciudat, dar m-am

gândit că, dacă o să venim, o să mă ajute să nu mă mai gândesc la asta. Și cred că așa o să fie.

— Să mai veniți, îi îndemnă Lucas. La slujbele obișnuite, vreau să zic. Nu suntem o comunitate mare și nu-mi place să predic într-o biserică goală. Mă face să mă simt neimportant, presupun, glumi el.

Soții Palmer îl asigurară că vor veni, dar pastorul fu sigur că nu aveau să vină. Nu putea preciza dacă îi învinuiește. Fără îndoială că simțeau și ei aceeași răceală pe care o simțise și el când venise prima oară în Clark's Harbor, și bănuia că vor continua să stea mai mult singuri. Îi privi cum ies din biserică, apoi își îndreptă atenția asupra celor trei pescari.

Cel mai tânăr dintre ei era unul din enoriașii cei mai buni ai lui Pembroke.

— Tad, zise cu căldură Lucas. Ce bine că ai venit! Cu toate că, trebuie să-ți spun, sunt surprins.

— N-a fost ideea mea, domnule reverend, zise Tad Corey binevoitor. I-am spus lui Mac Riley, aici de față, că sunt lucruri mai bune de făcut decât să ne petrecem ziua la biserică, dar nici n-a vrut să audă.

Nu era nici urmă de răutate în glasul lui Corey și-i făcu cu ochiul pastorului când vorbea. Lucas Pembroke chicoti aprobator și își îndreptă atenția asupra celui mai bătrân dintre cei trei pescari.

— Nu te văd prea des, domnule Riley, îi făcu el observație.

Bătrânul, cu ochii aproape pierduți între ridurile feței asprite de vreme, nu păru să-l audă pe Pembroke. Privirea lui era în schimb concentrată asupra lui Missy și Robby Palmer, care stăteau la câțiva pași mai încolo, uitându-se plini de curiozitate la el. Pembroke simți că era o comunicare tăcută între pescarul bătrân și cei doi copii, provenind dintr-o experiență comună pe care și-o evocau acum și pe care o țineau doar pentru ei.

Riley întrerupse jocul și îi zâmbi pastorului.

— Nici că o să mă vedeți prea des, îl necăji el. După șaptezeci de ani de pescuit în apele astea, știu prea multe lucruri. Aici se petrec lucruri. Lucruri de care dumneata nu știi nimic.

— Ei, mă bucur că ai reușit să vii astăzi, zise Lucas Pembroke stingherit, întrebându-se ce anume încerca să-i spună Riley.

— Pete Shelling era un pescar bun, continuă bătrânul, și Pembroke se bucură că reveniseră pe un teren mai sigur. Nu i-

am cunoscut soția prea bine, dar îl știam pe Pete. E o rușine, asta este. O rușine strigătoare la cer!

— Ei, se mai întâmplă și accidente, îl consolă Lucas.

— Da, aprobă caustic Riley. Dar nu așa des.

Se întoarse cu spatele la pastor și se îndepărtă de biserică. După câțiva pași strigă:

— Voi, băieți, aveți de gând să vă pierdeți toată ziua?

Tad Corey și al treilea pescar, Clem Ledbetter, schimbară o privire rapidă, își luară la revedere de la pastor și porniră grăbiți după Riley. Lucas Pembroke îi privi cum pleacă, apoi intră înapoi în biserică. Începu să strângă cărțile care fuseseră folosite în timpul slujbei și se întrebă ce să facă cu florile pe care le adusese cu el pentru ceremonie. Se gândi să le țină pentru slujba de duminică, apoi renunță scârbit la idee - oamenii din Clark's Harbor n-ar prea aprecia gestul. Dar dacă le-ar lua cu el acasă în Hoquiam, proprietărea sa lui ar fi încântată. Ar pregăti poate și o masă de seară ca lumea.

Harney Whalen intră în biroul lui și se așeză în scaunul de la birou. Răsfoi câteva hârtii, dar Chip Connor nu se lăsă păcălit. Se gândea Harney la ceva.

— Ești cam tăcut, nu-i așa? întrebă Whalen în cele din urmă.

— N-am nimic de spus. E liniște.

Făcu o pauză, apoi se hotărî să-și îmboldească șeful.

— Liniște ca la înmormântare, adăugă el.

Harney ridică privirea spre el, și se lăsă pe speteaza scaunului.

— Asta vrea să fie o aluzie?

— Cred că da, zise blând Chip. Cum a fost?

— Înmormântarea e înmormântare, zise Whalen. Cu toate că e prima dată când mă duc la una de două persoane, ale căror corpuri lipsesc.

— Lume multă?

— Nu prea. Bătrânul Riley...

— Străbunicul? Pe mine nu mă surprinde, rânji Chip. Uneori cred că are un fix cu înmormântările. Ca și cum, dacă i-ar scăpa una, următoarea ar fi a lui. Presupun că Tad și Clem erau cu el?

— Da. Ei trei și cu mine și încă alte patru persoane. Dar n-ai să ghicești cine erau ăștia patru.

Chip își forță mintea. După cum vorbea Whalen, nu erau unii la care s-ar fi putut gândi el. Apoi își dădu seama.

— Nu cumva familia Palmer? întrebă el.

— Ai nimerit-o, zise el. Acuma spune-mi. De ce să vină soții Palmer la înmormântare? Ce naiba, nu era mai nimeni acolo, deși oricine din oraș îi cunoștea mai bine pe cei doi Shelling decât ei. Așa că, de ce-au apărut?

— De unde să știu? zise Chip. De ce-au apărut?

— Bună întrebare, zise Whalen sarcastic. Ia ghici, cine o să-i afle răspunsul?

— Înțeleg, zise cu greutate Chip, ridicându-se. Vrei să mă duc acolo și să am o mică discuție cu Palmer?

— Exact, răspunse Whalen. Dar nu e nicio grabă. Până mâine ai tot timpul.

Îl privi pe adjunctul lui cum pleacă și se întrebă cum o să se descurce Chip; întrebându-se, pe bună dreptate, de ce ar vrea să-l interogheze pe Palmer. Doctorul Phelps zisese că Miriam Shelling se sinucisese. Dar Harney Whalen nu credea. Mai era ceva – se mai întâmpla ceva și Harney era sigur că îi va implica și pe soții Palmer. Era doar o bănuială, dar Harney Whalen avea încredere în bănuielile lui.

•

Soții Palmer merseră până la stația de benzină, achitară nota de plată umflată fără să comenteze și porniră în tăcere înapoi cu mașina spre Sod Beach. Liniștea era respectată până și de copii, care păreau să știe că deocamdată trebuiau să tacă. Chevrolet-ul lui Glen se abătu de pe șoseaua principală și intră pe ultima sută de metri care ducea la luminișul unde se afla cabana lor.

— Putem să mergem pe plajă acum? se rugă Robby, când el și Missy se dădură jos de pe locurile din spate.

— Nu credeți că ar trebui să mergeți la școală? le sugeră Rebecca.

— Ah, a trecut deja de prânz...

Fata lui Robby se schimonosi și Rebecca se înduioșa imediat.

— Ei, cred că o zi n-o să vă strice. Ce-ar fi să-l scoateți afară pe Scooter până nu dă casa peste cap?

Până să termine ea de zis, Missy și Robby alergau spre ușa cabanei. Un minut mai târziu, cățelușul se agita în spatele lor să-i prindă pe copii. Glen și Rebecca asistară la scenă până când cei trei dispărură după colț, spre plajă, apoi intrară.

— Câinele ăsta afurisit, zise Rebecca, văzând murdăria din mijlocul covorului.

Renunțaseră la încercarea de a-l ține închis într-o cutie de a doua zi, când își câștigase și numele de Scooter, după ce găurise toate cutiile în care îl pusese, luând-o la goană să se ascundă sub prima mobilă, așteptând apoi să vină cineva să-l alunge. Pe urmă, numele era destul de apropiat de Snooker, cel dispărut, așa încât cățelușul să răspundă chiar dacă copiii uitau și îl strigau pe numele predecesorului său. Una peste alta, cățelușul aranjase bine lucrurile și soții Palmer fuseseră scutiți de sarcina de a le spune copiilor ce se întâmplase cu cockerul lor; de când cu sosirea lui Scooter, amândoi păreau că uitaseră de potaia negru cu alb. Singura problemă era încăpățânarea lui Scooter de a învăța regulile elementare ale creșterii în casă. Rebecca găsi o bucată de ziar și ridică plină de zel murdăria, o duse afară și o aruncă într-o ladă de gunoi..

— Vrei să ieși pe plajă? îl întrebă pe Glen când veni înapoi. Soarele e gata să apună și știi cum mă simt când copiii sunt acolo singuri.

Glen se uită întrebător la soția lui. Astăzi era prima oară când îi lăsase să se joace pe plajă de când murise Miriam. Se hotărî să atace subiectul pe ocolite.

— Ești bucuroasă că ne-am dus la slujbă? întrebă el.

Rebecca păru surprinsă de întrebare.

— Ei, sigur că sunt bucuroasă. Eu am fost cea care a insistat să mergem, nu mai știi?

Apoi își dădu imediat seama la ce voia să ajungă. Instinctiv, o porni spre ușă, apoi se opri.

— Acum chiar s-a terminat, nu-i așa?

— Se terminase de cum s-a întâmplat, draga mea, zise Glen cu blândețe. Dar aveai nevoie de slujba aceea ca să te convingi.

— Știu, răspunse Rebecca. Și nu mă deranjează să-ți spun, deși acum mi se pare destul de prostesc acest lucru, chiar m-a zguduit.

— Ei, acum îi lași pe copii din nou pe plajă. Nu știi cum era pentru tine, dar pe mine începuse să mă cam înnebunească cu cățelușul ăla în picioarele mele tot timpul.

Deschise lada frigorifică.

— Știi ce? Hai să facem niște sandvișuri și să punem de un picnic pe plajă. Eu am să uit de galerie și tu de tot ce aveai de

făcut în după-amiaza asta și o să facem un praznic pentru soții Shelling, doar noi patru.

— Nu suntem irlandezi, protestă Rebecca.

— Putem să pretindem că suntem, râse Glen. Pe urmă, știi și tu la fel de bine ca și mine că puștii vor avea un milion de întrebări de pus. Așa că putem să și petrecem în timp ce le răspundem.

Pentru prima dată în ultimele zile, starea depresivă a Rebeccăi dispăru și își dădu seama că era din nou bucuroasă că se afla pe plajă. Îl îmbrățișă pe Glen și îl sărută apăsător.

— Asta pentru ce-a fost? zise, după ce o sărută și el.

— Pentru nimic anume. Doar ca să-ți arăt cât de mult apreciez faptul că am un soț minunat.

Se uită pe fereastră tocmai la timp ca să vadă cum norii se destramă și iese soarele. Marea, până atunci gri-cenușie, deveni dintr-o dată de un albastru-închis și verdele pădurii se trezi la viață.

— A trecut furtuna, zise ea. Nu prea-mi vine să cred.

— În locul tău, nici eu n-aș crede, zise Glen. După cum ziceau bătrânii din oraș, ultimele zile n-au fost decât un preludiu. Adevărata furtună a stat ascunsă acolo în larg, pregătindu-se să vină.

Rebecca strâmbă din nas.

— N-oi fi tu cel care prevede sfârșitul lumii.

— Nu fac decât să repet ce-am auzit, zise el.

— Și crezi tot ce auzi? îl necăji Rebecca. Hai să profităm cât e soarele sus.

•

Clem Ledbetter puse deoparte năvodul la care lucra și scoase o țigară din pachetul mototolit pe care îl pescui din buzunarul pantalonilor.

— Ce crezi? zise el, vorbind ca pentru sine, în timp ce-și aprindea țigara și trăgea puternic în piept din ea.

— Ai de gând să lucrezi sau să fumezi? întrebă Tad Corey. Știi că nu poți să le faci pe amândouă odată.

— Mă gândeam la Miriam Shelling, zise Clem, ignorându-l pe Tad.

— Nu prea înțeleg. Multe lucruri nu au înțeles.

Mac Riley lasă lucrul și-și scoase pipa. În timp ce îndesa în pipă tutunul dintr-o punguță învechită, din piele de focă, îl privi iscoditor pe Clem.

— Despre ce e vorba mai exact?

— Despre Miriam Shelling. Nu prea înțeleg faptul că s-a sinucis. Nu era genul de femeie care să facă așa ceva.

— Cum de ești așa expert? întrebă Corey. Tu și Miriam erați mai apropiați decât știm noi?

— Pe dracu', nu! Dar nu părea genul, asta e tot. Eu și Alice îi știam pe Pete și Miriam la fel de bine ca toți ceilalți și, dacă mă întrebi pe mine, nu prea văd cum vine toată treaba asta.

— Pete Shelling era un prost, zise vehement Tad Corey. Oricine rămâne singur în larg așa e un prost.

— S-ar putea, zise Clem. Dar Pete era un pescar bun și știți asta. Avea o barcă bună și n-am văzut niciodată nimic în neregulă la *Sea Spray*. Nu ca la alții pe care aș putea să-i numesc, ale căror bărci arată ca niște cocini de porci.

Tad nu mușcă momeala.

— Își ținea barca prea curată, după mine.

— Poate că da, zise Clem cu încăpățănare. Dar cineva care își ține barca atât de curată ca Pete nu prea se lasă prins în propriile năvoade. Și Miriam, ei bine, știa ce face când s-a măritat cu Pete. Orice femeie care se mărită cu un pescar știe. Așa că, atunci când se întâmplă astfel de lucruri, nu se sinucide.

— Orice s-ar fi întâmplat, deja a trecut, răspunse Tad. Nu știu de ce ne pierdem vremea discutând despre astea. Pete Shelling nu s-a încadrat niciodată în comunitate și eu unul nu dau doi bani pe ce s-a întâmplat. În ce o privește pe Miriam, ei bine, Harn Whalen zice că s-a sinucis și gata.

— Oare? zise Mac Riley cu glasul lui tremurat. M-aș mira.

Lăsase pipa deoparte în timp ce îi asculta pe cei doi bărbați mai tineri vorbind, dar acum o apucă din nou și o aprinse.

— Îmi amintesc de ceva ce s-a întâmplat de mult, puțin după ce v-ați născut voi. Era o pereche aici, un bărbat și femeia lui. Nu știu de unde veniseră, probabil că nici n-am știut vreodată, dar oricum, era pescar. Și odată am găsit barca lui plutind pe apă, la Sod Beach, cam pe unde i-a găsit tipul ăla barca lui Pete Shelling. Era prins în plasele lui, tot ca Pete.

— Și? întrebă Corey. Nu văd ce-i așa de ciudat în treaba asta. Curenții de la plaja aia devin foarte puternici uneori și nu-i chiar

atât de greu să pierzi controlul năvoadelor dacă nu știi ce să faci. Deci, doi oameni mor în același loc la diferență de patruzeci de ani. Nu văd cum asta ar putea să însemne ceva. Dacă erau doi oameni într-o lună sau poate într-un an, asta ar fi fost ceva. Dar în patruzeci de ani? Pe dracu', Riley, singurul lucru care mă surprinde pe mine este că n-au fost mai mulți.

— Nu m-ai lăsat să termin povestea, zise bătrânul calm. La câteva zile după ce l-am găsit pe bărbat, a murit soția lui.

— A murit? Întrebă Tad. Ce s-a întâmplat cu ea?

— S-a spânzurat, zise Riley liniștit. Acuma n-am să vă spun că tot de copacul de care s-a spânzurat Miriam, dar mă puteți crede când vă spun că nu era prea departe de el.

Cei doi bărbați se holbară la bătrân și se așternu o tăcere lungă. Până la urmă vorbi Clem.

— Și au fost siguri că era sinucidere?

— Nimeni n-are nicio îndoială, zise Riley, dar, dacă mă întrebi pe mine ce s-a întâmplat cu ei, este prea asemănător ca să te consoleze.

— Dar nu înțeleg, zise Clem Ledbetter încet.

— Nu-i așa? reflectă Riley. Sunt și eu curios. Doar curios.

Tad și Clem schimbă o privire îngrijorată, dar Riley îi observă.

— Credeți că sunt un bătrân senil, nu? zise el. Ei bine, pot să fiu sau pot să nu fiu. Dar vă pot spune un lucru: marea aia de acolo e vie. Și are personalitatea ei. Indienii știau asta și o respectau. Ei credeau că în mare locuiește un spirit și că el trebuie îmbunătățit.

— Prostii, zise Corey.

— Crezi? Poate că ai dreptate. Dar ce ziceau indienii are sens, dacă stai să te gândești. Noi luăm o grămadă de lucruri de la mare, dar ce dăm înapoi? Aproape nimic. Și fermierii iau o grămadă de lucruri de la pământ, dar ei pun și înapoi ceva. Indienii gândeau că același lucru e valabil și pentru mare. Trebuie să-i oferi ceva în schimb pentru tot ce ți-a dat. Și ei așa făceau. Acolo unde sunt Nisipurile Morții.

— Am auzit poveștile, zise Clem.

— Despre ce le făceau străinilor acolo? Sigur, toată lumea a auzit poveștile alea. Dar sunt și altele despre care nu se vorbește prea mult.

— De exemplu? zise Clem.

— Când eram mic, îmi amintesc că tata mi-a povestit de obiceiurile tribului Klickashaw. Unul din ele are legătură cu pescarii care mureau pe mare. Indienii nu credeau în accidente. Dacă cineva murea, totdeauna exista un motiv, cel mai adesea era un spirit supărat.

— Ce făceau?

— Făceau o jertfă, zise Riley liniștit. Luau femeia pescarului, o duceau la Nisipurile Morții și o jertfeau mării. Uneori o spânzurau acolo în pădure, alteori o strangulau sau îi rupeau doar gâtul și o lăsau pe plajă.

— Isuse, îngăimă Clem.

Bătrânul își fumă pipa o vreme și se uită fix la mare.

— Te face să te miri, nu-i așa? zise el, în sfârșit.

— Nu m-am gândit ani de zile la povestea asta, până când a murit Miriam Shelling. Dar mă mir. M-aș mira dacă indienii n-ar ști niște lucruri pe care noi nu le știm. Trăim din ce ne dă marea și ce-i dăm în schimb? Vărsăm gunoiul în ea. Presupun că nu poți să dai vina pe mare dacă, din când în când, vrea mai mult de la noi.

— Vrei să spui că tu crezi în poveștile alea indiene? zise Tad cu gura căscată de mirare.

Riley se uită aspru la bărbatul mai tânăr decât el.

— N-am niciun motiv să nu cred. Am trăit pe mare aproape un secol și am învățat un lucru. Să n-o subestimez. Poți să crezi că o ai la degetul mic, dar nu-i așa. Vrea să te facă să te simți relaxat. Și pe urmă nu-i trebuie decât un val și gata. Te-a umflat. Așa cum l-a luat pe Pete Shelling și pe celălalt pescar mai demult.

— Și pe nevestele lor? îl luă în râs Tad.

— Asta face plaja, răspunse Riley, și e la fel de periculoasă ca și oceanul, mai ales noaptea, când e flux și bate vântul. Indienii le spuneau valuri de noapte. Când veneau valurile nopții, făceau jertfe.

Vocea i se pierdu și urmă o tăcere lungă, timp în care Corey și Ledbetter analizau ce le spusese el.

— Chiar crezi toate astea? întrebă Ledbetter în cele din urmă.

— Da, cred, zise Riley. Și dacă vei trăi destul de mult, vei crede și tu.

În semn că discuția luase sfârșit, Riley își scutură pipa, o puse la loc în buzunar și se ridică.

— Ce ziceți, terminăm?

Clem și Tad împachetară năvoadele și cei trei bărbați părăsiră cheiul, îndreptându-se spre cârciumă pentru o băută de după-amiază. Tocmai își luaseră paharele și se așezaseră la o masă, când Tad Corey arătă deodată spre Harney Whalen.

— Hei, Harn, strigă el. Vino aici un moment.

Șeful poliției se apropie de masă și își trase un scaun.

— Ești de origine indiană, nu-i așa? îl întrebă Tad.

Whalen aprobă din cap.

— Ei bine, Riley ne-a spus niște vechi legende indiene.

Whalen îl studie pe bătrân și păru să cântărească bine cuvintele.

— Despre ce le povesteai? întrebă el.

— Despre valurile nopții, răspunse Riley. Și despre cât sunt de periculoase.

Harney Whalen tăcu și păru că se gândește. Apoi le zâmbi lui Corey și Ledbetter.

— Știu de valurile nopții, zise el. Și puteți să vă liniștiți. Valurile nopții sunt periculoase doar pentru străini. Iar noi nu suntem străini, nu?

• Capitolul 13

Chip Connor se trezi devreme în dimineața următoare, după o noapte întreruptă de vise în care văzuse fețele soților Shelling holbându-se la el cu ochii lor de mort și acuzându-l. Visele n-aveau înțeles. De fiecare dată când se trezea dintr-un vis, zăcea în pat cu respirația grea, privind umbrele care jucau pe tavan până când era aruncat într-un alt coșmar. Până la urmă, pe când soarele se ridica, își părăsi patul, își turnă o ceașcă de cafea, apoi se așeză la fereastră, sorbindu-și cafeaua și încercând să deslușească ce însemnau visele. Dar nu ajunse la nicio concluzie - erau pur și simplu vise.

La nouă se hotărî ca era timpul să-și înceapă ziua. Se îmbrăcă încet, aproape cu rețineră.

Își puse uniforma, făcându-și cu atenție nod la cravată, și se observă în oglindă. Își zâmbi sigur pe sine, când își dădu seama că înfățișarea lui întunecată, cu un aer distrat, se potrivea

perfect cu uniforma ca să-i dea aerul unei caricaturi de afiș pentru recrutarea polițiștilor.

Conducea mai încet decât de obicei, când se îndrepta spre oraș, dar numai când se apropie de răscrucea spre Harbor Road și văzu galeria familiei Palmer înțelese de ce avusese sentimentul acela ciudat toată dimineața. Se retrase de pe autostradă și stătu câteva minute în mașină să se gândească.

Se simțise ușurat ieri după-amiază, când găsisse galeria încuiată, iar Glen Palmer părea să fi plecat pentru toată ziua. Se gândise și să meargă cu mașina până la Sod Beach, dar renunțase rapid la idee, spunându-și că urmase ordinul lui Whalen, dar că nu-l găsisse pe Palmer. Știuse, desigur, care era motivul pentru care nu se dusese cu mașina până la plajă. Nu era nerăbdător să-l interogheze pe Palmer.

De fapt, îi era groază de asta. Dar acum, văzând ușa galeriei deschisă și un șir de tablouri sprijinite frumos de peretele din față, știu că nu mai putea să amâne. Harn o să sară pe el la prima oră în dimineața asta să-l întrebe ce-a avut Glen Palmer de zis și Chip nu putea să-i raporteze că nu-l găsisse.

Coborî din mașină, trânti ușa fără chef și porni spre galerie. Brusc, o pictură îi atrase atenția și se opri să se uite la ea. Era o pictură în ulei, reprezentând vechea casă Baron de pe Sod Beach, și la început Chip nu fu în stare să-și dea seama ce anume îi atrăsese atenția. Apoi înțelese că era ceva în legătură cu casa. O umbră din spatele uneia dintre ferestre, o umbră care venea dinăuntrul casei, ca și când cineva ar fi stat ascuns vederii, dar artistul i-ar fi perceput prezența.

Preț de o clipă, Chip fu sigur că înțelegea cine era silueta și recunoașterea ei îl făcu să tremure, dar, când se uită mai îndeaproape, nu era decât o umbră.

Examină și restul tablourilor. Erau bune. În mod inconștient își slăbi nodul de la cravată când intră în galerie.

Glen Palmer privi peste șevaletul la care picta și simți cum îl năpădește un val de ostilitate când îl recunoscu pe Chip Connor. Se ridică și încercă să zâmbească.

— Să nu-mi spui acum că am încălcat legea, zise el.

— Din câte știu eu, nu, răspunse Chip. Mă uitam la picturi. Sunt ale tale?

— Toate, dacă nu cumperi tu una. Atunci ar fi a ta.

— Am vrut să zic, le-ai pictat tu? zise Chip sigur pe sine.

— Da, eu.

— Acea cu vechea casă Baron... Începu Chip, Nu știa cum să pună întrebarea, așa că abandonează.

— Două sute de dolari, zise Glen. Cu ramă cu tot.

— E prea mult pentru mine, zise Chip dezamăgit. Dar are ceva pictura asta. Știu că ar putea suna prostește, dar cine e în casă?

Glen zâmbi dintr-o dată și simți că ceva din ostilitatea de la început dispăruse.

— Ai observat asta? Ai un ochi ager.

Chip nu luă în seamă complimentul și repetă întrebarea.

— Când m-am uitat prima dată la pictură mi s-a părut că recunosc persoana, dar, când m-am uitat mai de aproape, am văzut că nu era nimic. Doar o umbră. Mă întrebam la cine te-ai gândit când ai pus umbra acolo.

Glen se uită apreciativ la Chip și se întrebă ce anume îi determinase întrebarea. Își aminti când pictase tabloul cu câteva săptămâni în urmă, își aminti când o considerase gata și deodată, fără să se gândească, pusese umbra în fereastră.

Când o terminase, își dăduse seama că acolo îi era locul. Dar nu era sigur de ce.

— De ce întrebi? contracară el.

Chip ridică din umeri stingherit. Se făcea de râs.

— Nu știu, nu știu. Doar că mi s-a părut că era Harn. Harney Whalen.

Glen se încruntă ușor, apoi se luminează la față.

— Ei, mi se pare destul de firesc. E casa lui, nu? Dar nu m-am gândit la cineva anume. Cred că e cine vrei tu să fie.

Chip se mută de pe un picior pe altul și se întrebă cum să aducă vorba de scopul vizitei - scop pe care i-l ordonase Harney Whalen. Se hotărî să mai tragă de timp.

— Vinzi mult?

— Până acum nimic. Dar astăzi e prima zi când am expus și e încă devreme. Vreau să cred că o mulțime de clienți se vor năpusti încoace dintr-o clipă în alta.

— Nu e trafic prea mare la vremea asta, comentă Chip. Și majoritatea oamenilor nu se oprește aici.

— Ar trebui să se îmbunătățească luna viitoare. M-am gândit să expun câte ceva în caz că trece cineva pe aici. Și a mers. Tu te-ai oprit.

Chip confirmă din cap și își mută din nou greutatea pe celălalt picior. Glen fu dintr-o dată foarte sigur că Chip nu se opriese pentru tablouri, ci pentru altceva. Se hotărî să aștepte până când Chip făcea prima mișcare.

— Ei, dacă nu pot să te mai ajut cu ceva, am să mă întorc la lucru.

Se întoarse cu spatele la polițist și apucă pensula, fiind foarte conștient că Chip nu se mișcase.

— Domnule Palmer, zise Chip, trebuie să-ți pun câteva întrebări.

Glen lăsă din nou pensula jos.

— Despre ce?

— Ați fost ieri la înmormântarea familiei Shelling, zise Chip.

— Ei, și?

— Nu știam că erați așa de apropiați.

— Nu cred că are vreo importanță. E împotriva legii să mergi la o înmormântare?

— Nu, sigur că nu, zise Chip repede. E doar că... Ah, la dracu'!

Ochii lui Palmer se micșorară și Chip putu să vadă țâșnind din ei o ostilitate egală în intensitate cu forța fizică.

— Uite ce e, domnule Palmer. Eu execut niște ordine. Harn mi-a cerut să vin și să discut cu dumneata, așa că iată-mă aici. Dar nici nu prea știu ce ar trebui să te întreb.

— Poate că ar trebui să-i spui lui Whalen că, dacă vrea să vorbească cu mine, ar trebui să o facă chiar el.

— Ei, stai puțin, zise Connor. Dacă Harney Whalen vrea să afle răspunsul la niște întrebări, nu contează dacă întreabă el sau dacă întreb eu.

Deodată deveni furios pe Palmer.

— Așa că de ce nu-mi spui de ce tu și familia ați fost la înmormântare și gata cu povestea asta?

Glen simți cum îi crește furia.

— Pentru că nu există niciun motiv de pe pământ să nu mă fi dus. Atâta timp cât eu și familia respectăm legea, ce facem și unde mergem nu e treaba ta, nici a lui Harney Whalen, nici a orașului Clark's Harbor, ai înțeles?

— Înțeleg, domnule Palmer, zise Chip calm, controlându-și furia. Dar sunt unele lucruri pe care ar trebui să le înțelegeți. Voi v-ați mutat aici. Nu noi. Nu vă integrați aici și cred că toată lumea din oraș o știe, inclusiv voi. Acum, dacă vreți să cooperați

cu noi, și noi vom coopera cu voi. Dar se pare că aveți o atitudine nepotrivită. Tot ce-am făcut a fost să intru și să vă pun câteva întrebări și te porți de parcă ați fi într-un proces sau așa ceva.

— De unde să știu că nu sunt? replică Glen. Vrei să știi cum mă simt? Mă simt de parcă, de când am venit cu familia mea aici, ni s-a intentat proces pentru ceva... Nu, nu așa. Am fost găsiți vinovați și n-a fost niciun proces. N-am venit aici să sfidez pe cineva, dar cred că de-acum așa e. Nu-mi convine că nevasta mea e acuzată că a spart ceva în magazinul lui Blake, că băiatul meu e atacat la școală. Nu-mi convine faptul că, de fiecare dată când comand ceva la depozitul de cherestea, îmi parvine cu o întârziere de săptămâni, și atunci cu defect. Și sunt sigur că nu-mi convine să vină poliția la mine pur și simplu pentru că am fost la înmormântarea unei femei care s-a sinucis pe proprietatea mea. Acum, dacă orașul ăsta ar fi avut o altă atitudine față de mine în ultimele luni, m-aș fi putut simți altfel. Dar sincer, Connor, dacă nu-mi dai un singur motiv pentru care să-ți răspund la întrebări, poți să te duci învârtindu-se la Harney Whalen.

Chip Connor se făcu roșu la față. Mâna lui se încleștă. Glen se gândi un moment că ajutorul de șerif o să-l lovească și se pregăti să riposteze. Dar mâna lui Connor se relaxă și culoarea feței îi reveni la normal. Respira greu, chiar dacă momentul de furie trecuse.

— Încerc doar să-mi fac datoria, zise el moale. Dacă Harn îmi cere să fac ceva, o fac.

— Ți-a cerut să vorbești cu toată lumea prezentă la înmormântarea soților Shelling?

— Nu, sigur că nu, zise Chip. Numai cu voi.

— De ce? De ce sunt suspectat? Dumnezeule, Connor, el a murit într-un accident la pescuit și ea s-a sinucis. Nu văd de ce Whalen e atât de interesat de motivele mele.

— Așa e, Palmer, zise Connor răbdător. Trebuie să înțelegeți. El ia tot ce se întâmplă în oraș ca pe ceva personal. Vrea să știe de ce se întâmplă lucruri și singurul mod în care poate să afle e cunoscând pe toată lumea.

— Atunci ar trebui să vină el însuși și să vorbească cu mine.

Chip Connor clătină din cap și se întrebă de ce Glen Palmer nu părea să priceapă ce-i spunea. Se hotărî să mai încerce o dată.

— Uite ce e, lui Harney nu-i plac străinii - nu-i place să vorbească cu ei, nu vrea să aibă de-a face cu ei, nici măcar nu vrea să fie în preajma lor. Așa că m-a trimis pe mine. Tot ce vrea să știe e de ce ați fost la înmormântarea familiei Shelling. E o întrebare chiar așa de grea?

Întinse mâna, ca pentru a opri protestul lui Glen, și continuă să vorbească.

— Și nu începe din nou să mă întrebi ce drept am să-ți pun întrebări. Știi că, legal, n-am pe ce să mă sprijin. Dar, te rog, încearcă să-ți amintești unde te afli și cine sunt. Sunt doar ajutorul de șerif dintr-un orașel și nu vreau să-ți creez necazuri nici ție, nici altcuiva. În orice caz, e chiar așa mare secret?

Glen Palmer tăcu un minut. În cele din urmă, hotărî că Chip Connor avea dreptate. N-avea nimic de ascuns și începuse să devină isteric. Zâmbi prosteste.

— Ei bine, dacă chiar vrei să știi, nici măcar n-a fost ideea mea. A fost ideea soției mele, ideea Rebeccăi. De când a văzut-o pe doamna Shelling, știi tu...

— Știu, zise Chip. Îți amintești că eu am dus-o acasă.

— Da, sigur.

Glen îi zâmbi ușor, apoi continuă:

— Ei, oricum, Rebecca era foarte tristă. Nu putea să și-o scoată din minte. Și s-a gândit că dacă merge la înmormântare o să se sfârșească și pentru ea, dacă înțelegi ce vreau să spun.

— Cred că da, zise Chip, aprobând din cap. Asta e?

— Asta e, zise Glen. Cred că am făcut caz din nimica, nu?

— Așa se pare, aprobă Chip.

Cei doi bărbați rămaseră tăcuți un timp, apoi Chip vorbi din nou.

— Te superi dacă te întreb ceva?

— Trebuie să răspund?

— Nu, dacă nu vrei.

— Ei, dă-i drumul.

— Te superi dacă-mi spui și mie de ce-ai făcut atâta caz? De ce nu ne dai și *nouă* o șansă?

— Mi se pare că și orașul ăsta ar putea să ne dea nouă o șansă.

— Cred că v-o dăm, zise Connor. Nu suntem cei mai prietenoși oameni din lume, dar nu suntem chiar așa de răi. E un fel de târg. Noi ne obișnuim cu voi și voi vă obișnuiți cu noi.

Se întoarce să plece.

— Mai bine mă duc în oraș să-i raportez lui Harn. Dar n-o să creadă niciodată că mi-am petrecut un ceas aici. Și tot ce-am să-i raportez e că te-ai dus la înmormântare doar pentru că așa a vrut soția ta.

— Spune-i că ai scos informația de la mine cu furtunul de apă. Sau n-ar crede nici asta?

— În niciun caz. Mereu zice că atunci când au transmis cinstea în familie, eu eram plecat.

— Din familie? Întrebă Glen. Tu și Whalen sunteți înrudiți?

— Sigur. E un fel de unchi. Mama lui era sora bunicii mele, din partea lui tata. De acolo avem și sânge indian. Surorile erau metise. Desigur că nimeni nu le mai spune acum așa, dar așa li se spunea mereu.

— Probabil că le-a fost destul de greu, comentă Glen.

— Îmi închipui că da, reflectă Chip. Din acest motiv, cred că nu i-am fost prea pe plac lui Harney. Tu și familia ta nu sunteți singurii cărora vă e greu aici.

Merseră împreună până la ieșirea din galerie. Afară, Chip se mai opri o dată să se uite la pictură.

— Îmi place tabloul, dar sunt sigur că n-aș vrea să trăiesc în casa aia, zise el.

— Nu-mi spune că e bântuită, râse Glen.

— Nu, e dărâmată, răspuse Chip. Chiar vor locui acolo oamenii ăia?

— Soții Randall? Cu siguranță. El va scrie o carte și de-abia așteptăm să avem vecini. În plus, n-o să mai fim singurii străini din oraș.

Chip se urcă în mașină, trânti ușa și deschise geamul. Își scoase mâna pe geam.

— Ei bine, noroc. Sincer, nu cred că o să câștigi ceva de pe urma galeriei, dar sper să greșesc. Cred că ai făcut o mare greșală când ai ales Clark's Harbor pentru așa ceva.

— Ei, n-am prea avut de ales, zise Glen, luând mâna lui Chip și strângând-o cu putere. Îmi pare rău că ți-am dat de furcă.

— Țasta să fie necazul, răspuse Chip.

Apoi porni motorul și un minut mai apoi o luă pe șosea, întoarce și se îndreptă spre oraș. Glen îl urmări cu privirea până dispăru din vedere, apoi intră din nou în galerie.

În timp ce continua să lucreze la șevalet, se gândi la conversația pe care o avusese cu Connor și hotărî că greșise.

Poate că era el paranoic și nu tot orașul era pornit împotriva lui. Dar atunci cuvintele lui Miriam Shelling îi reveniră în minte, răsunându-i în urechi.

Te vor prinde! Așa cum l-au prins pe Pete. Te vot prinde și pe tine!

• Capitolul 14

Dosarul despre moartea lui Pete și Miriam Shelling zăcea deschis în fata lui, dar Harney Whalen nu îl citea. De-acum știa ce conținea dosarul, ar fi putut să spună pe de rost, dacă ar fi fost nevoie. Cu toate astea, nimic din dosar n-avea sens. În ciuda insistențelor lui Miriam Shelling că era exact pe dos, Whalen era sigur că moartea lui Pete Shelling fusese un accident. Dar cu Miriam Shelling fusese altceva.

Cineva o strangulase.

Cuvintele se strecurau afară din străfundurile minții lui, tulburând ordinea lucrurilor. Sinuciderea se potrivea cu Miriam Shelling, crima, nu. Dar, chiar așa fiind, cuvintele acelea îi reveneau în minte. *Cineva o strangulase.* Dar Whalen nu găsea niciun motiv pentru ca cineva să vrea s-o omoare pe Miriam Shelling. Așa că o luă de la capăt, cum făcuse în mod regulat în ultimele zile, luând în calcul și motivele mai puțin plauzibile. Și, ca întotdeauna, îi venea în cap numele lui Glen Palmer.

Aruncă o privire la ceasul din birou, apoi la cel de la mâna lui, iritat că de azi-dimineață Chip Connor încă nu apăraseră. Tocmai se pregătea să-l sune când, pe neașteptate, Chip apără în ușă.

— Vii târziu, ca la bancă? bombăni Harney.

— Îmi pare rău, zise Chip repede.

Ceva îl frământa în dimineața aceea.

— Mi-a luat mai mult decât mă așteptam să vorbesc cu Palmer.

Whalen ridică din sprâncene neîncrezător.

— Am încercat, îi explică Chip. Dar galeria era închisă și când m-am dus la ei acasă nu era nimeni.

Chip își scuza sieși minciuna; de fapt, n-ar fi fost exclus ca ei să nu fi fost acasă ieri după-amiază.

Whalen părea mulțumit. Se uită nerăbdător la Chip.

— Vrei să-mi spui ce-ai aflat?

— Nu mare lucru. Soția lui a vrut să meargă la înmormântare, așa că s-au dus. Asta a fost și nimic mai mult.

Whalen se holbă la Chip.

— Cât timp ai vorbit cu el?

— O oră, poate chiar mai mult, zise Chip stânjenit.

— Și tot ce-ai aflat a fost că nevastă-sa a vrut să meargă la înmormântare și s-au dus?

Tonul lui Whalen era sarcastic și Chip se crispă.

— Am aflat și alte lucruri, dar n-au legătură cu înmormântarea.

Se hotărî să schimbe puțin discuția.

— Sincer, Harn, nu văd ce-i așa de important la înmormântarea asta. De ce te preocupă așa de mult cine a fost acolo?

— Pentru că nu cred că Miriam Shelling s-a sinucis, zise Whalen sec.

Chip rămase cu gura căscată la el și Whalen rânji, încântat că putuse să tulbure calmul obișnuit al ajutorului său.

— Nu înțeleg - începu să spună Chip, apoi tăcu când Whalen făcu un gest nervos.

— Nu-i nimic de înțeles, se răsti șeriful. Nu e decât o bănuială. Dar, în decursul anilor, m-am învățat să dau atenție bănuielilor mele și acum am bănuiala că moartea lui Miriam Shelling e mai mult decât o sinucidere.

— Și crezi că Glen Palmer are ceva de-a face cu asta?

Whalen se lăsă pe spătarul scaunului și se roti în el ca să privească pe fereastră în timp ce vorbea.

— Când locuiești într-un oraș toată viața, ajungi să-i cunoști pe oameni. Știi ce-ar face și ce n-ar face. Și din câte știu, nimeni din oraș n-ar fi omorât-o pe Miriam Shelling. Așa că trebuie să fie un străin. Palmer e străin...

Chip se simți năucit; n-avea niciun sens - nimic n-avea sens. Ca și cum ar fi ghicit gândurile lui Chip, Whalen începu să-i explice:

— El a fost ultimul care a vorbit cu ea. Ea spunea niște nebunii... Probabil că se purta nebunește, cum a făcut cu o zi înainte când a venit aici. La naiba, poate că l-a și atacat. De unde să știu? Dar s-a întâmplat pe proprietatea lui, el a fost

ultimul care a vorbit cu ea și nu văd cine altcineva din oraș ar fi făcut așa ceva.

— Dar asta nu înseamnă că a făcut-o Palmer, protestă Chip. Nu înseamnă că a făcut-o cineva.

Și acum își spuse gândul cu voce tare:

— N-are niciun sens.

— N-are și după cum vezi, nu l-am acuzat de nimic, nu? N-am zis că are vreun sens, Chip. La naiba, nici n-am zis că a făcut-o el. Tot ce-am zis e că, dacă Miriam a fost omorâtă, asta a făcut-o un străin. Palmer e străin, deci ar fi putut s-o facă.

— Și ce-ai de gând să faci? Întrebă Chip, zăpăcit de logica lui Whalen, dar curios să afle.

— Același lucru pe care ai să-l faci și tu. O să-mi țin gura și o să fiu ochi și urechi pe Glen Palmer.

— Nu știi, zise Chip, clătinând neîncrezător din cap. Nu prea cred că Palmer ar fi făcut-o. Nu prea mi se pare genul să facă una ca asta.

— Dar nu știi, replică Whalen. Și până când o să știm, Palmer o să fie un suspect al naibii de sigur.

Chip vru să protesteze, spunând că nu era nevoie de niciun suspect, dar Whalen era prea prins de „bănuiala” lui ca sa-i iei gândul de la ea. Așa că, în loc să protesteze, încercă să-i ia apărarea lui Palmer.

— Cred că ar trebui să ne purtăm cu mai multă grijă față de el, zise Chip precaut.

— Cu mai multă grijă? Cum adică?

— E cam supărat acum. De fapt, aproape că n-a vrut să-mi răspundă la întrebări. Pretindea că n-aveam niciun drept să i le pun.

Fața lui Harn se albi și mâinile i se încordară ușor.

— Asta a zis? se răsti el. Și ce-ai avut de spus la treaba asta?

— l-am spus că n-am niciun drept să-l interoghez, dar cred că poate să coopereze cu mine. Cu noi, se corectă el.

Apoi fața i se schimonosi într-o grimasă.

— Și atunci el a sugerat că ar putea și cei din oraș să coopereze cu el. Galeria lui n-a mers prea bine.

— Nici n-a crezut cineva că o să meargă. E furios că nu-i cumpără nimeni gunoaietele?

— Nu, zise Chip moale. Doar că crede că tot orașul încearcă să-i pună bețe-n roate. Crede că oamenii îi întârzie livrările și că îi trimit lucruri proaste - chestii de genul ăsta.

— E o viață dură, replică Whalen. Orice necesită timp aici și toată lumea mai primește lucruri stricate din când în când. Ce-l face să creadă că e un caz special?

— Nu crede că e un caz special, zise Chip.

Simți cum își pierde răbdarea și se întrebă de ce-o fi Harn așa ostil față de Palmer.

— Oricum, aproape că a terminat galeria. De fapt, a expus ceva afară în dimineața asta. Ar trebui să te duci să arunci o privire. Unele chestii nu sunt chiar rele. De fapt, e o pictură cu vechea casă Baron care pun pariu că ți-ar plăcea.

Dar Harney Whalen nu mai asculta. Îl fixa pe Chip Cu privirea.

— Am zis ceva ce nu trebuia?

— Își expune marfa afară? zise Whalen.

— Mda, răspuse Chip, întrebându-se ce putea să fie rău în asta. Are vreo cincisprezece sau douăzeci de pânze înșirate pe peretele casei, ca să se vadă când treci cu mașina pe acolo.

— Și nu l-ai amendat?

— Să-l amendez? Chip era total derutat acum. Pentru ce Dumnezeu?

— Comerț ambulant! se răsti Whalen. Avem o lege aici pentru cei care comercializează fără autorizație. Dacă expune afară, face comerț ambulant.

— Ei, na, zise Chip. E ridicol. Chiar dacă există o astfel de lege, când am mai aplicat-o?

— Nu așa se pune problema, zise Whalen cu încăpățănare.

— Păi mie mi se pare că, dacă o să o aplici în cazul lui Palmer, trebuie să fii gata s-o aplici pentru oricine din oraș care o încalcă, căci pun pariu că Palmer o să înceapă să te urmărească.

— Mda, fii sigur că așa ar vrea să facă, aprobă Whalen.

Apoi îi apărură un zâmbet pe față.

— Așa că n-am să-l amendez. Dar tot am să scot picturile alea de pe șosea.

Chip se încruntă și se holbă suspicios la șerif.

— Ce-ai de gând să faci?

— Vino cu mine și-ai să afli.

Ceva dinăuntrul lui îi spunea lui Chip că n-ar fi vrut să ia parte la ce plănuia Whalen. Clătină din cap.

— Nu, mulțumesc. O să stau pe-aici.

— Cum vrei, zise Whalen. Dar dacă te răzgândești, vino și tu spre șosea în zece minute. Trage pe dreapta și așteaptă.

Își puse pălăria, se privi în oglinda de pe dosul ușii și plecă. O clipă mai târziu, Chip îl văzu ieșind din clădire și urcându-se în mașina poliției.

Chip luă dosarul de pe masa lui Whalen, aruncă o privire asupra lui, îl închise și îl puse în fișet, încuind sertarul după ce îl trânti. Se învârti prin birou câteva minute, căutând ceva de lucru.

— Ah, drace, bombăni pentru sine în cele din urmă.

Își puse pălăria, închise ușa biroului după el și se duse la mașină. Câteva secunde mai târziu, se îndreptă spre Harbor Road. Când ajunse la intersecția cu șoseaua, trase pe dreapta, parcă undeva de unde putea să vadă bine galeria soților Palmer și așteptă.

Nu avu mult de așteptat. În spatele lui, la distanță, Chip auzi sunetul slab al sirenei de pe mașina lui Harn Whalen. Când sunetul creșu, se gândi că probabil Whalen urmărea pe cineva care depășise viteza. Mașina urma să apară în orice moment.

Dar nu apăru nimic. În schimb, zgomotul creștea și deodată Chip văzu mașina poliției gonind pe șosea, cu luminile aprinse, cu sirena vuind. Când mașina intră pe porțiunea de drum drept, păru că accelerează și Chip își smulse ochii de la ea să privească în față, așteptând să vadă mașina urmărită de Whalen dispărând la prima curbă. Dar îl văzu doar pe Glen Palmer ieșind din galerie cu o figură zăpăcită.

Atunci Chip își dădu seama ce urma să se întâmple. Se aplecă spre claxon, sperând să-l poată avertiza pe Glen, dar era prea târziu. Whalen trecu vâjâind pe lângă el în mașina negru cu alb și zgomotul făcut de claxonul lui Chip nu se mai distinse de țipătul sirenei. Atunci, chiar când fu să treacă pe lângă galerie, Whalen făcu o mișcare spre dreapta, ieșind de pe șosea.

Până să-și dea seama că mașina nu se îndreptă spre el, Glen Palmer sărise într-o parte. De fapt nici nu era sigur dacă era intenționată, mișcarea fusese rapidă și ușoară. Dar roțile de pe dreapta mașinii intrară într-o băltoacă lungă și îngustă și apa plină de noroi îl stropi pe Glen, udându-l până la piele. Până să priceapă ce se întâmplase, se gândi la tablouri.

Zăceau în noroi, majoritatea răsturnate de șiroiul de apă. Fără să le privească măcar, Glen fu sigur că erau distruse. Se uita fix la ele, ținut locului, văzându-și munca de săptămâni distrusă într-o secundă.

Stătea încă acolo, când Chip Connor trecu în fugă pe lângă el și începu să ridice picturile, smulgându-le din noroi, ducându-le în galerie, întorcându-se după altele.

— Ei, pentru numele lui Dumnezeu, nu sta acolo! strigă Chip. Ajută-mă să duc astea înăuntru.

Harney Whalen se uită la timp în oglinda retrovizoare ca să vadă ultimele șiroaie de apă căzând peste picturi, apoi privi din nou la drum.

Își mută piciorul de pe accelerator pe frână, încetinind viteza mașinii cât s-o mențină pe drum când luă curba care îl scotea dincolo de galerie. Mai lăsă sirena să sune încă o clipă, savurând urletul care se propaga de pe capota mașinii, apoi întinse mâna după ea. Palmer recepționase mesajul. Nu că i-ar fi păsat cu adevărat, reflecta Whalen, și, dacă nu l-ar fi recepționat, ar fi putut oricând să repete figura.

În apropiere de Sod Beach se hotărî să oprească să arunce o privire la vechea casă Baron.

Porni mașina pe alea care tăia pădurea ducând înspre plajă și se opri acolo unde nu se mai putea trece.

De afară, casa arăta neschimbată și nu se mai obosi să inspecteze terasa care se întindea de jur împrejurul ei. Își făcu, în schimb, intrarea pe ușa din bucătărie, închizând ușa în spatele lui.

Își notă în gând să angajeze o echipă de puști să curețe casa. N-o să coste prea mult căratul gunoiului în putrefacție, spălatul vaselor și aranjarea. Nu conta prea mult dacă nu era desfundată chiuveta, dacă soba cea veche nu era curățată și dacă podeaua era încă pătată destul de rău; nu locuia nimeni acolo și Whalen nu avea nicio intenție să lase pe cineva să locuiască.

O amintire vagă i se trezi în minte. Ceva în legătură cu familia Randall. Ei voiseră să închirieze locul, dar el refuzase.

Și din nou tresări ușor. Whalen clătină din cap, încercând să identifice amintirea vagă, apoi renunță.

Refuzase să le închirieze casa. Era sigur de asta. Rătăci pe la parter și ridică un pulover care zăcea la întâmplare pe unul

dintre scaunele uzate. Apoi văzu lemnele pentru foc în cămin și se simți ușor neliniștit. Înainte de a-și putea defini această neliniște, îl cuprinsese frigul și aprinsese impulsiv focul. Îi era tot frig. Trase unul din scaunele vechi aproape de cămin și se așeză în el, lăsându-și trupul pe speteaza scaunului. Când flacăra prinse viață, și se porni să răspândească în cameră căldură, o ploaie slabă începu afară, lovind în geamurile bătrânei case și estompând imaginea oceanului.

Harney Whalen stătea singur, privind flăcările și ascultând ploaia. Simțea cum se apropia furtuna.

Glen Palmer se ridică, zvârli cârpa plină de noroi într-un colț și examinează pictura cu atenție.

— Ei, oricum, nu-i distrusă, zise el.

Cele șaptesprezece pânze erau împrăștiate pe podeaua galeriei și Chip Connor se așeză în genunchi lângă una dintre ele - cea cu bătrâna casă Baron de pe Sod Beach - îndepărtând cu grijă stropii de noroi care atârnau de ramă. Erau dungii maronii pe suprafața unde el încercase fără îndemânare să ștergă apa murdară.

— Lasă-mă pe mine să fac asta, zise Glen. Nu e chiar atât de fragilă pe cât pare.

— Îmi cer scuze, mormăi Chip. Încercam doar să ajut.

— M-ai ajutat deja, zise Glen. Dacă n-ai fi fost aici, probabil că aș fi stat acolo ca un urs împăiat ziua întregă.

Își ridică privirea spre Chip și crezu că vede o undă de stânjeneală pe fața tânărului ajutor de șerif. Își concentră atenția asupra picturii din fața lui, apoi încercă să-și păstreze echilibrul în voce.

— Ce naiba a fost asta, Connor?

— Cred că Harney a pierdut controlul mașinii pentru o clipă, oferi Chip o explicație.

Știa că nu era adevărat, știa că ar trebui să-i spună lui Palmer ce se întâmplase: că Harney Whalen încercase în mod deliberat să distrugă picturile. Și totuși, știa că n-o să-i spună. Harney Whalen era șeful și unchiul lui. Crescuse lângă Whalen și avea încredere în el. Nu înțelegea de ce Harn făcuse ce făcuse, dar știa că n-o să-i spună lui Palmer adevărul despre asta.

Chiar când îl mințea pe Glen, era sigur că Palmer știa. Se întrebă ce s-ar întâmpla dacă artistul l-ar forța să spună.

În ce-l privește pe Glen Palmer, acesta se străduia să continue să lucreze neîntrerupt asupra pânzei. Connor mințea. Simți nevoia de a-l provoca pe ajutorul de șerif ca să scoată adevărul de la el, dar stabilise în dimineața aceea un fel de armistițiu cu Connor și nu voia să-l strice.

Așa că se concentrează la ștergerea petelor urâte de pe pictură și se străduie să se potolească. Când fu sigur că poate să se uite la Chip Connor cu o privire calmă, se ridică, se întoarce și-i dădu mâna.

— Ei bine, cred că nu contează exact ce s-a întâmplat, nu? S-a terminat și niciunul dintre noi nu prea mai are ce face acum.

Chip simți cum îi dispare nodul din stomac, nod pe care nici nu știuse că îl avea acolo. Simți o nevoie neașteptată de a-i spune lui Palmer adevărul și deschise gura. Dar nu putu să spună nimic. Gura lui se mișcă o clipă, apoi se închise din nou. Luă mâna întinsă a lui Palmer și i-o strânse.

— Toate sunt distruse? întrebă el.

Glen se forță să zâmbescă și încercă să-l liniștească pe ajutorul de șerif cu o minciună proprie.

— Nu cred că-i chiar așa de rău. Picturile în ulei sunt destul de rezistente la apă. Paguba ar fi fost mult mai mare dacă ar fi fost așezate cu fața la perete. Apa ar fi căzut pe pânza goală și ar fi fost un dezastru.

Aruncă o privire la ceas.

— Cristoase, știi că muncim de o oră? Ce-ai zice să mâncăm ceva de prânz?

— Prânz?

Chip repetă cuvântul fără intonație, ca și cum n-ar fi avut niciun înțeles.

— Da, prânzul. Știi, un sandviș și-o bere? Am câteva în spate dacă ți-e foame.

— Nu cred că... începu Chip, dar Glen îl întrerupse.

— Uite ce e, asta e tot ce pot să fac. Dacă nu cumva ai altceva de făcut.

Chip chicoti:

— Slujba mea e mai mult să stau la secție și să-i țin companie lui Harney. Mai puțin la sfârșit de săptămână, când avem de curmat vreo bătaie, două. Altfel, nimic nu se întâmplă pe aici.

— Deci poți foarte bine să mănânci un sandviș și să bei o bere, îl îndemnă el.

Apoi adăugă:

— Dacă nu rămâi, o să-mi petrec tot restul zilei înfuriindu-mă pe șeful tău.

— Ei, cred că nu te pot condamna, zise Chip, o expresie de îngrijorare luându-i locul zâmbetului de pe față. Știu că a fost un accident, totuși...

— Așa că, de dragul lui Whalen, nu lăsa un cetățean să se înfurie pe el. Și pe urmă, m-ai putea folosi.

Chip începuse prin a refuza, apoi se răzgândi.

Glasul lui Glen avea ceva care pătrundea până în adâncul lui, și își dădu seama că era același lucru pe care-l auzise în glasul lui Harn Whalen din când în când; nu prea des – dar în nopțile când Whalen se simțea singur și voia ca Chip să mai întârzie puțin, nu pentru că ar fi plănuit ceva, ci pentru că avea nevoie de companie.

— Lasă-mă să trag mașina mai aproape. Ca să aud stația dacă mă sună Harn.

•

Chip își petrecu mai toată după-amiaza la galerie. El și Glen împărțiră prânzul pe care îl pregătise Rebecca și consumară o parte mare din lădița de bere.

În timp ce mânca, Chip se plimba prin galerie, întrebând câte ceva despre renovări.

— Cel mai ușor a fost să hotărâsc ce e de făcut, zise Glen.

Stăteau sub o fereastră mare, la care lucra Glen. Avea o formă ciudată, dar părea să se potrivească în locul pe care i-l destinase Glen.

— Fereastra asta, de exemplu. N-am avut decât să prelungesc linia de la grinda de colo, trecând stinghia pe deasupra ușii, împărțind acoperișul în două. Mi-a ieșit o fereastră interesantă, care dă impresia că face parte din construcția inițială. Problema e că nu știu cum o să susțin acoperișul. Am tăiat un stâlp de susținere ca să fac fereastra.

— Nicio problemă, zise Chip. Mai taie treizeci de centimetri din stâlp și fă un prag între el și celălalt, ca să-l susțină pe cel pe care l-ai tăiat. În felul acesta, acoperișul va fi sprijinit suficient și nu se strică forma ferestrei.

Glen examinează peretele preț de un minut, apoi clătină din cap.

— Mai bine mi-ai arăta tu, zise el până la urmă. Eu știu ce vreau să fac din punctul de vedere al artistului, dar ca tâmplar sunt o catastrofă.

Chip găsi o scafă, o potrivi și se urcă pe ea, - în timp ce-i explica lui Glen. Apoi, văzând nedumerirea de pe fața lui Glen, se dădu jos și își scoase haina de la uniformă.

— Ai un ferăstrău? N-o să-mi ia mai mult de o oră să ți-l aranjez.

O vreme Glen se strădui să ajute, dar curând își dădu seama că ajutorul de șerif n-avea nevoie de asta. Se întoarse la picturile pătate și începu munca exasperantă de curățare a petelor. Se mișca încet și metodic, folosind pensule subțiri, fire de paie, tot ce găsea ca să îndepărteze stropii de noroi, fără să strice culorile de pe pânză. Curățatul lor mergea mai bine decât sperase - doar câteva pânze vor avea nevoie de retușuri. Când aranjase o mare parte din stricăciuni, Chip terminase de făcut pragul și se apucase să scoată rafturile pe care Glen se străduise atât de mult să le ridice.

— Ce faci? strigă Glen. Mi-a luat o săptămână să pun rafturile alea.

Imperturbabil, Chip continuă să le scoată din perete.

— Aveai de gând să folosești rafturile astea?

— Sunt rafturi de expoziție pentru obiectele din ceramică ale soției mele.

— Ai auzit vreodată de bolțuri? Cuietele astea vor susține rafturile, dar rafturile n-au să țină nimic pe ele. Ia uită-te.

Apucă cu mâna stângă unul și-l trase afară din perete.

— Ce-are să zică soția ta când o să-i cadă pe jos toate vasele? Ai bolțuri?

— Nu cred.

— Dau o fugă până la prăvălia lui Blake să iau câteva. Ai cont acolo?

Glen făcu ochii mari.

— Ce cont? Fii serios! Nu ți-am spus azi dimineață ce-a pățit soția mea acolo?

Chip păru deodată stânjenit și Glen își dori să nu fi spus nimic. Scotoci în buzunar și scoase portofelul.

— Ajunge atât? întrebă el, dându-i lui Chip o bancnotă de cinci dolari.

— Ajunge, zise Chip. Ce-ar fi să termini de scos rafturile cât sunt eu plecat?

Își luă haina și porni spre ușă, dar Glen îl opri.

— Chip.

Ajutorul de șerif se opri în ușă și se întoarse.

— Nu știu de ce faci toate astea pentru mine, dar oricum, îți mulțumesc.

Din nou Chip păru jenat, dar apoi zâmbi.

— Ei, dacă tot o să avem o galerie de artă în oraș, am putea avea una ca lumea, să nu se dărâme din prima săptămână.

Fața i se înroși ușor.

— Și pe urmă, cred că într-un fel ți-o datoram.

Înainte ca Glen să poată răspunde ceva, Chip deschise ușa și păși afară în ploaie.

Nici Glen, nici Chip nu observară că toată după-amiaza stația din mașina poliției rămăsese tăcută.

Ploaia ușoară care căzuse întreaga după-amiază se intensifica pe măsură ce furtuna se îndrepta neabătut spre țărm; se stârni vântul și marea se porni. Sod Beach se întunecă prevestitor de rău, iar Robby și Missy, cu impermeabilele deja ude learcă, porniră spre pădure.

— Ar trebui să mergem acasă, se plânse Missy. E frig și au început să-mi intre picături de apă pe gât.

— Dar acasă mergem, îi explică Robby. O luăm pe poteca din pădure ca să nu ne udăm.

— Aș vrea mai bine să mergem de-a lungul plajei, se bosumflă Missy. Nu-mi place prin pădure. Sau am putea să mergem la casa veche și să așteptăm să se oprească ploaia.

— Ploaia n-o să se oprească.

Robby o apucă de mână pe sora lui și începu s-o conducă spre pădure.

— Și pe urmă, n-avem voie să ne apropiem de casa aia. Mama spune că sunt primejdioase casele nelocuite.

— Nu e nelocuită, răspunse Missy. E cineva acolo. A fost cineva acolo toată după-masa.

Robby se opri și se întoarse spre fetiță.

— Asta-i o prostie, zise el. Nu locuiește nimeni acolo. Și pe urmă, cum ai ști dacă e cineva acolo?

— Știu eu, insistă Missy.

Robby aruncă o privire la casa veche, sumbră și amenințătoare în lumina slabă a înserării, și o trase din nou pe Missy după el.

— Haide. Dacă nu ajungem repede acasă, tata o să vină să ne caute.

Începu să-și facă drum printre bușteni, uitându-se în fiecare clipă înapoi, ca să se asigure că Missy era în spatele lui. Missy, mai speriată de rămasul în urmă decât de copaci, se strecura după el.

• Capitolul 15

Max Horton aruncă o privire la cerul amenințător, apoi răsuci de cârma spre tribord, ca să contrabalanseze bătaia vântului înspre trauler.

— Jeff!

Așteptă câteva secunde, apoi strigă din nou, mai tare.

— Jeff, mișcă-ți fundul încoace!

Fratele său scoase capul de dedesubt.

— Ce se întâmplă?

— Furtuna asta o să fie o adevărată pacoste. Vino aici să mă înlocuiești, cât stabilesc unde să ancorăm.

Jeff preluă cârma, iar Max se duse jos ca să studieze o hartă. Deschise harta pe care și-o instalase cu o lună în urmă, apoi marcă poziția lor exactă. Probabil că ar fi reușit să ajungă la Grays Harbor, dar era riscant. Dacă furtuna avea să crească în ritmul în care crescuse în ultima oră, exista șansa să încerce să-și croiască drum în port în plină furtună. Căută ceva mai apropiat și găsi. Un minut mai târziu se afla deja la cârmă.

— Ai auzit de Clark's Harbor? îl întrebă el pe Jeff.

Jeff se gândi o clipă, apoi aprobă din cap.

— E un loc mic, un sat. Au totuși un chei.

— Ei, cred că mai bine ne-am îndrepta într-acolo. Probabil că am ajunge și până la Grays Harbor, dar nu-mi place cum arată lucrurile.

Întoarse cârma vasului - *Osprey* - la babord și simți cum raliul îi apleacă înainte, vasul răspunzând la comanda cârmei. Ruliul fu lung și domol din cauza apei și a vântului la pupa, și Max își mușcă buza tare în timp ce încerca să evalueze cât timp mai

avea până să trebuiască să arunce ancora și să iasă cu bine din furtună.

— Ți-am spus că n-ar fi trebuit să venim până aici la sud, mormăi Jeff.

— Ce?

— Am zis, ți-am spus că ar fi trebuit să stăm mai la nord. Am auzit poveștile despre furtunile ciudate de aici. Asta e o surpriză.

— Nu e o tragedie, răspuse Max. Avem vântul și marea de partea noastră și putem să ajungem la Clark's Harbor în treizeci de minute. Avem cafea jos?

Arătă cu degetul mare înspre bucătărie, apoi își reazăză mâna pe cârmă, când *Osprey* începu să-și schimbe direcția. Jeff dispăru și se întoarse cu o cană de metal fierbinte, așezând-o pe un suport în dreapta lui Max. Apoi aprinse două țigări și-i oferii una fratelui său. Max luă țigara și zâmbi.

— Ți-e frică, puștiule?

Jeff îi întoarse zâmbetul, fără să se supere că fusese numit „puști”. Max îi zisese mereu așa, dar întotdeauna cu afecțiune, nu de sus, și Jeff nu se supărase niciodată, chiar dacă acum se apropiau amândoi de treizeci de ani.

Traulerul, un vas de pescuit comercial, era proprietatea lor comună, dar Jeff o considera întotdeauna a lui Max. Max era căpitanul - mereu fusese și mereu o să fie - iar Jeff era un coechipier mulțumit.

Era o diferență de doi ani între ei, dar fuseseră mereu mai mult prieteni decât frați, chiar și atunci când erau copii. Oriunde se dusesse, Max îl luase și pe Jeff cu el, nu pentru că i-o cereau părinții, ci pentru că îi plăcea de Jeff.

Dacă prietenii lui Max protestau că puștiul se ținea după ei, nu mai erau prietenii lui.

Cumpăraseră *Osprey* acum patru ani, când Max avea douăzeci și cinci de ani și Jeff douăzeci și trei. Jeff fusese foarte îngrijorat în primul an, fiind sigur că împrumutul imens o să-i bage la apă, dacă n-o făcea marea. Dar marea fusese bună cu ei, și părea că împrumutul va fi plătit până la sfârșitul sezonului - tot ce le trebuia erau patru sau cinci capturi bune, iar Max părea să aibă fler pentru pește.

Flerul lui Max îi adusesse astăzi acolo. Restul flotei din Port Angeles rămăsese în siguranță, în strâmtoare, dar Max se

trezise în dimineața aceea și anunțase că „mirosea” un banc de pește ton la sud. Că se vor duce după el și-și vor petrece noaptea la Grays Harbor înainte de a se întoarce spre nord.

Avusese dreptate. Cală era plină de pește ton și totul mersese conform planului. Cu excepția furtunii. Se năpustise asupra lor ca din senin, fără să le dea răgaz să-și termine treaba aici la sud.

Acum mergeau neîntrerupt, dar încet pe marea agitată. Ploaia torențială, amestecată cu stropii de apă sărată loveau în ferestrele cabinei de comandă, dar Max urma drumul folosindu-se de busolă și aruncând doar din când în când câte o privire la întunericul care se lăsa. După ce trecuseră vreo douăzeci de minute în liniște, rosti:

— Va trebui să te trimit afară.

Jeff își verifică nasturii de la impermeabil și își puse pălăria de ploaie.

— După ce mă duc? Ce să caut?

— Harta îmi indică niște stânci la intrarea în port. Ar trebui să fie departe de prova, dar veghează tu. N-are rost să-l strivim de stânci când aproape că l-am plătit.

Jeff părăsi cabina de comandă și simți vântul cum îl înghiontește. Se agăță de parâmele care se întindeau pe toată lungimea vasului și își croi drum încet până la postul de observație de la prova.

Se forță să vadă prin lumina palidă a înserării, și i se făcu ghem stomacul cu gândul la ce se putea întâmpla dacă nu reușea să vadă stâncile.

Și atunci le văzu acolo, ițindu-se ascuțite deasupra apei, ca niște degete de granit, întinzându-se să-i prindă pe cei neprevăzători. Jeff făcu semne frenetice cu mâna, dar, chiar mai înainte de a le face, simți cum *Osprey* se balansa ușor spre tribord: probabil că Max văzuse stâncile în același timp cu el. Privi cum se învâlburează și se învârtejește apa în jurul stâncilor când treceau ei; apoi, când pericolul rămăsese în urma pupei, se întoarse la cabina de comandă.

Max își termina cafeaua, cu o mână odihnindu-i-se pe timonă și zâmbind vesel.

— Ai fi putut să treci mai departe de ele, comentă Jeff.

— A fost suficient de departe, răspunse Max. Vrei să preiei comanda?

— Te descurci bine. Mă pregătesc de acostare.

Câteva minute mai târziu, când traulerul se strecura într-un loc liber din doc, Jeff sări de pe punte pe chei și începu să lege parâmele. Pe vas, Max opri motoarele.

Jeff tocmai terminase de legat barca, când simți că cineva din apropiere îl privește. Se îndreptă de spate și salută din cap.

— Furtună adevărată, spuse el.

— Aveți de gând să vă petreceți noaptea aici? zise Mac Riley.

— Pe vas, răspunse Jeff.

— Furtuna se va înrăutăți înaintea de a se potoli, zise Riley aspru. Nu cred că puteți s-o faceți.

— S-o facem? Ce anume?

— Să vă petreceți noaptea pe vas. Avem o regulă aici care interzice asta. E prea periculos.

Max ieși din cabina de comandă la timp ca să audă ultimele cuvinte și sări de pe punte ca să i se alăture lui Jeff pe chei.

— Cum adică, prea periculos? îl întrebă el provocator. Avem un port bun aici.

— N-am zis asta, zise Riley imperturbabil. Dar pe o furtună ca asta se poate întâmpla orice. Așa că n-o să dormiți pe barcă.

Max se holbă îngrijorat la bătrân.

— Aș putea s-o duc în mijlocul portului și să arunc ancora.

— Ați putea s-o scufundați chiar aici, dar nu cred că vreți.

Max aruncă o privire peste umăr și văzu valurile cu creasta înspumată, bătute de vânt, care acopereau tot golful. În jurul lui, așa bine legate cum erau, celelalte bărci se balansau și scârțâiau neîncetat, deplângându-și captivitatea.

— Ai vreo sugestie?

— Hanul e chiar acolo, zise Riley, arătând cu degetul mare în direcția țărmului.

Jeff și Max schimbară o privire și aprobară din cap, dându-și tacit acordul. În timp ce Max pregătea barca pentru noapte, proptind-o împotriva furtunii, Jeff și Riley porniră spre țărm, cu vântul și briza sărată biciuindu-le spatele. În timp ce mergeau grăbiți spre Harbor Inn, un fulger țâșni din cer și urletul tunetului se rostogoli peste marea agitată.

Holul hanului era gol, dar, când Jeff bătu nerăbdător în clopoțelul de pe tejghea, Merle Glind apăru din ușa sălii de mese. Clipi repede din ochi și se holbă la Jeff pe deasupra ramei de la ochelari.

— Pot să vă fiu de folos cu ceva? zise el îngrijorat, cu o voce pițigăiată.

— Cu o cameră, zise Jeff. Am nevoie de o cameră pentru o noapte.

Merle își iți capul și o zbughi spre capătul tejghelei, deschise cu un bobârnac registrul și îl studie îndeaproape. Apoi îl privi cercetător pe tânărul bărbat și se încruntă.

— Am o cameră, anunță el victorios, ca și cum ar fi avut de căutat o contramandare puțin probabilă. Doar o noapte?

— Depinde cât ține furtuna, explică Jeff. Eu și fratele meu ne îndreptam spre Grays Harbor, dar vremea s-a înrăutățit într-atât încât a trebuit să tragem aici. Dacă se potolește în noaptea asta, o să pornim mâine.

Merle Glind împinse registrul spre el, îi luă banii și îi înmână cheia.

— N-aveți bagaj?

— Nu suntem în vacanță, zise Jeff. N-avem nevoie decât de un loc de dormit.

Glind aprobă din cap prietenos și îl privi pe pescar urcând scările. Apoi se întoarse la sala de mese și se urcă pe unul dintre scaunele de la bar pe care stătea când îl întrerupsese sunetul clopoțelului.

— Oaspeți? întrebă Chip Connor.

— Doi pescari care se adăpostesc de ploaie, zise Merle.

Se uită scrutător pe fereastră, fără să vadă altceva decât luminile din sală reflectate în șiroaiele de apă care se scurgeau de pe geam.

— Nu pot să zic că-i condamn. Nu poți lăsa un câine afară, darămite un om.

Se încruntă ușor.

— Unul dintre ei e încă afară.

Chip alunecă de pe taburetul lui și aruncă doi dolari pe tejgheaua de la bar.

— Mai comandă-mi un rând, vrei? Eu mai bine l-aș suna pe Harn. Știi cum e.

— Folosește telefonul din spate de la bar, zise Glind. Scutește și tu un ban.

Chip își reținu un zâmbet și nu-i spuse lui Merle că nici nu intenționase să folosească alt telefon. Se duse la capătul barului și pescui telefonul de pe raftul de dedesubt.

Mai întâi formă numărul postului de poliție. Cum nu-i răspundea nimeni, îl sună pe Harney Whalen acasă. Lăasă telefonul să sune de zece ori, apoi îl trânti înapoi în furcă.

— Ei, am încercat, zise el, luând băutura proaspăt pregătită. Cel puțin am încercat.

Apoi, amintindu-și ce spusese Harn în dimineața aceea, când îi raportase că nu avea prea multe informații de la Glen Palmer, Chip își însemnă în minte să-l sune pe șeful poliției mai târziu.

— Deci asta s-a întâmplat, zise Glen Palmer.

Abia terminase de povestit Rebeccăi șirul de evenimente din acea zi - mai întâi interogatoriul lui Chip Connor adus până în punctul de a se lua la bătaie, apoi încercarea lui Whalen de a distruge intenționat tablourile și în final ajutorul pe care i-l dăduse Chip la galerie în după-amiaza aceea.

— Mai întâi am crezut că vrea să-l acopere pe Whalen, zise el gânditor. Nu voia să admită că Whalen a făcut-o intenționat și mi-am închipuit că o să mai stea o vreme doar ca să mă potolească pe mine, dar acuma nu știu ce să cred. Dacă nu i-aș fi cerut să ne oprim, cred că ar fi și acum acolo, desfăcând tot, refăcând ce am făcut eu.

Amintindu-și, zâmbi.

— Ar fi trebuit să-l vezi. Era ca și cum ce-am făcut eu era un afront personal, dar nu scotea nicio vorbă. Repara întruna lucrurile. Și am sentimentul că n-am văzut tot. A, și acum am cont la prăvălia lui Blake.

Cum Rebecca nu răspundea, Glen își reveni din reverie și își cercetă soția. Sprâncenele ei erau încruntate. Părea că asculta ceva, dar Glen fu sigur că nu pe el.

— Rebecca?

Tresări ușor și îi zâmbi sigură pe ea.

— Scuză-mă, zise ea. Nu ascultam.

Apoi, cu un zâmbet care cerea iertare, murmură:

— Cred că e din cauza furtunii. Încă sunt cam agitată. S-ar părea că, de fiecare dată când e furtună, se întâmplă ceva groaznic.

— Nu-i adevărat și știi asta, protestă Glen.

Se simțea foarte bine și nu voia s-o lase pe soția lui să-i strice dispoziția.

— Știu, aprobă Rebecca cu tristețe. Presupun că am să trec peste asta. Dar mai e ceva.

— Altceva?

Vocea lui Glen căpătă un ton îngrijorător și el se întrebă ce anume îi ascundea.

— E vorba de Missy. Zice că era cineva în casa cea veche în după-amiaza asta. Casa familiei Randall.

— De unde știe?

— Întrebă-mă să te-ntreb, zise Rebecca, ridicând neajutorată din umeri. Robby zice că nu s-au apropiat de casa aia în niciun fel, dar Missy insistă că era cineva în casă.

Glen se încruntă, apoi îi chemă pe copii. Veniră din dormitor, Robby ducându-l pe Scooter. Cățelușul se zbătea în brațele lui și, când Robby îl puse jos în sfârșit, el se repezi la Glen, se cățără în poala lui și începu să-i lingă fața.

— Ce-i chestia asta pe care-am auzit-o, că ar fi cineva în rasa familiei Randall? întrebă Glen, în timp ce se străduia să astâmpere cățelușul.

— Eu n-am zis că cineva era acolo, zise Robby sigur pe el. Missy zicea că cineva era acolo, dar se înșela.

— Dar nici eu n-am fost, zise Missy cu căldură.

Fețișoara ei se schimonosi și arăta gata să se pornească pe plâns.

— Am zis că Snooker nu se mai întoarce și nu s-a întors, nu-i așa? întrebă ea, ca și cum asta ar fi fost dovada sincerității ei.

— Nu, nu s-a întors, zise Glen cu răbdare. Și nu zic că n-a fost nimeni în casa familiei Randall astăzi. Vreau să știu doar de unde știi că era cineva acolo.

Missy, potolită de vorbele tatălui său, cântări problema în minte. Când, în sfârșit, vorbi, fața ei arăta confuzie.

— Nu știu de unde, zise ea. Știu și gata.

— Ba nu știi, zise Robby disprețuitor.

— Ei, hai, Robby, nu vorbi așa, protestă Glen. Poate că a văzut sau a auzit ceva și a uitat ce anume.

— Fum, zise Missy pe neașteptate. Am văzut fum ieșind de pe coș.

— Nici asta n-ai văzut, comentă Robby. Fumul are culoarea norilor și nu l-ai văzut chiar dacă exista.

Missy vru să argumenteze, dar Rebecca îi întrerupse pe amândoi.

— Ajunge. Acum duceți-l pe Scooter înapoi în cameră și pregătiți-vă de culcare.

— Poate să stea înăuntru în noaptea asta? vru să știe Robby.

Ceruse asta din prima noapte de când aveau cățelul și îi fusese acceptată cererea, pe de-o parte din cauză de ce i se întâmplase lui Snooker și, pe de altă parte, pentru că Scooter era atât de mititel și de drăguț, încât nici Rebecca, nici Glen n-aveau inima să-l țină afară. Acum Rebecca aprobă din cap, bătând în retragere.

— Dar aveți grijă să stea în cutia lui. Nu vreau să-mi distrugă toate păturile.

— N-are și el casa lui, zise Robby, sperând că mai câștigă ceva în campania lui de a-și face cățelul tovarăș de pat.

Din nefericire, folosi acel moment ca să se lase jos pe podea și să facă ceva.

Nici Glen, nici Rebecca nu se putură abține să nu izbucnească în râs, și Robby, dându-și seama că pierduse orice argument, apucă cățelușul și îl certă cu asprime. Scooter îl mai linse puțin pe față.

— Scoate-l de-aici, strigă Rebecca.

Râzând, ea îi trimise pe copii și pe cățel înapoi în camera lor și șterse murdăria de pe covor. Când termină de făcut asta, își dădu seama că Glen își îmbrăca impermeabilul.

— Unde te duci?

— Cred că o să fac o plimbare în jos pe plajă și o să arunc o privire la casa familiei Randall. Dacă e cineva acolo, am să-i raportez lui Chip Connor.

— Pe ploaia asta? protestă Rebecca. Dragule, o să te uzi până la piele, afară toarnă și vântul stă să smulgă acoperișul.

— Asta înseamnă că nu vrei să vii cu mine? întrebă Glen cu inocență.

Rebecca se uită cu ochii mari la el. Glen o îmbrățișă scurt și o sărută pe nas.

— Ei, eu mă duc și gata. Dacă o să fim vreodată plecați, sper că soții Randall se vor uita și ei la casa asta. Mi se pare că tot ce pot face este să arunc un ochi la casa lor. Și dacă Missy crede că a văzut pe cineva...

— N-a zis că a văzut pe cineva.

— Ei, a văzut fumul.

— Asta a zis în seara asta, argumentă Rebecca. Dar n-a pomenit nimic despre asta după-amiază. Cred că încerca să ne convingă pe noi că era cineva acolo. Poate că eu i-am băgat ideea asta în cap, când i-am spus că poate a văzut ceva.

— Dar ar fi putut să vadă fumul, contracară Glen, și dacă e așa, vreau să știu ce se petrece.

Rebecca oftă, știind că orice argument în plus era inutil.

— Bine, dar ai grijă. Te rog.

— N-ai de ce să-ți faci griji, o asigură Glen. Mă întorc într-o jumătate de oră, poate chiar mai repede.

După un minut plecă. Rebecca se strădui să-l vadă pe fereastră, cum pășește în noapte. Dar furtuna îl înghiți și ea ramase singură să aștepte și să se îngrijeze.

• Capitolul 16

Max Horton cercetă cabina traulerului, făcând o ultimă inspecție înainte de a se duce pe țarm. Lucrase neîntrerupt o jumătate de oră, deși ar fi putut aranja barca în zece minute. Se mocăise, lucrând pe îndelete, bucurându-se de singurătatea lui și de barcă. Dar acum treaba era terminată și nu mai putea să întârzie să-l urmeze pe fratele său la han.

Un zâmbet ușor îi trecu pe față când își închipui căldura strălucitoare pe care ar da-o un coniac tare și apa fierbinte.

Apoi auzi un sunet. Era slab, aproape înăbușit de furtuna dezlănțuită pe mare, și indistinct. Dar suna a copac trântit.

Sentimentul unei primejdii iminente îl furnică pe șira spinării și se îndreptă repede spre punte.

Ajunsesse deja prea târziu.

Osprey era luată de valuri.

Era deja prea departe de chei ca Max să mai încerce să sară și, chiar dacă ar fi fost mai aproape, apa era prea puternică. Atunci, pe când lovitura unui fulger biciuia cerul, Max văzu silueta de pe chei. Stătea absolut nemișcată, cu mâinile pe șolduri, cu capul dat pe spate, ca și cum ar fi răs. Șuieratul vântului acoperea orice sunet, iar efectul râsetului, înfundat și aproape maniacal, îl înfioră pe Max.

Strălucirea fulgerului se stinse când prăbușirea tunetului scutură traulerul aflat în tangaj.

Max coborî din nou la cabină, bâjbâind după chei. Vârî cheia în broască, o răsuci violent, și apăsă pe starterul de la motor. Nu se întâmplă nimic. Apăsă pe celălalt starter. Din nou nimic.

Aruncă o privire pe fereastră tocmai la timp ca să vadă cheiul dispărând în întuneric și își dădu seama că barca era în voia mării. Era tras spre ieșirea portului, către stâncile care îl așteptau.

Apăsă din nou pe butoanele starterelor care refuzau să-l asculte, apoi ridică maneta care arunca ancora mare. Când și aceasta refuză să răspundă comenzii, părăsi cabina de comandă și se mișcă cât mai repede cu putință spre pupa. Desfăcu închizătorul ancorei și îl aruncă peste punte.

Apoi privi cum se desfășoară zece picioare din frânghie și cum capătul ei destrămat dispăre în întunecimea apei.

Măcar ceva mersese!

Max smuci capacul de la compartimentul motoarelor și coborî pe orbecăite între cele două motoare Chrysler.

La prima vedere totul părea normal, dar, când lumină mașinile, la una se observă ceva.

Circuitul electric...

Noul circuit pe care el și Jeff îl instalaseră cu numai o săptămână în urmă era modificat. Izolația era distrusă, arsă, ca și cum ar fi fost solicitată prea mult sau stricată de scurtcircuit.

Sârmele de cupru, arse și uzate, licăreau slab în lumina lanternei.

Se strecură afară din compartimentul motoarelor și așeză capacul la loc. Se întoarse la cabina de comandă și încercă să evalueze situația. Abia atunci își dădu seama că tremura de enervare și de mânie. Bâjbâi prin buzunare, scoase un pachet motolit de țigări și își aprinse una. Stătea tăcut la cârmă și trăgea adânc din țigară, străduindu-se să se liniștească, să analizeze situația și să facă apoi tot posibilul să-și salveze barca. Din nou imaginea stâncilor ca niște degete ridicându-se la intrarea în port îi veni în minte.

Glen Palmer se apropie cu precauție de vechea casă Baron. Intenționase să meargă de-a lungul plajei și să ajungă la casă dinspre mare, dar furtuna îl mânase rapid spre pădurea care oferea un adăpost mai bun. Mersese repede, chiar dacă pantofii lui trăgeau apă din pământul îmbibat. Vântul care șuiera peste

vârfurile copacilor de deasupra lui îi înghețase sufletul, așa cum ploaia care se strecura prin frunzișul des îi înghețase trupul.

Găsise în cele din urmă cărarea care îl ducea înapoi la plajă – aceeași potecă pe care o folosiseră și copiii lui în după-amiaza aceea – și ieșise din pădure, doar la cincisprezece metri de casă. Casa însăși se armoniza perfect cu întunericul nopții și doar străfulgerările sporadice o descopereau stând neclintită, o santinelă tăcută a plajei, mărturie a oamenilor, de mult dispăruți, care o construiseră. Nicio lumină nu se strecura afară prin ferestrele ei întunecate, niciun fel de indiciu despre ce s-ar putea afla înăuntru nu răzbătea prin pereți. Pe când dădea o tură în jurul ei, Glen se scutură, nu atât de frig, cât de liniștea ca de moarte ce emana din casă.

Se opri când găsi ușa de la bucătărie neînchisă, convins că ceva nu era în ordine. Apoi intră în bucătărie, mutând lanterna de pe un colț în altul, luminând mai întâi un perete, apoi chiuveta, lada frigorifică și ușa de la sufragerie. Nu strigă nimic, nu de teama de nu a speria pe cineva care s-ar fi putut afla în casă, ci din convingerea că nu se afla nimeni acolo.

Intră sigur pe el în sufragerie, luminând rapid cu lanterna în jur, apoi trecu în camera de zi. Atunci știu că cineva fusese acolo.

Era cel puțin cu zece grade mai cald și aerul era mai uscat – umezeala din casă se risipise în camera de zi, era un miros ușor dulceag, iar în întunericul lăsat brusc roșeața slabă a focului strălucea ușor. Glen lovi cu piciorul în rămășițele focului. Stratul fin de cenușă se risipi și focul se aprinse din nou. Glen se încruntă privind la el, întrebându-se dacă Missy chiar văzuse fumul care s-ar fi putut ridica de pe coș doar acum câteva ore în urmă. Sau fusese doar o găselniță norocoasă?

Se mișcă încet prin restul casei, examinând încet totul, cu mai multă grijă. Nu erau urme de distrugere, niciun semn că ar fi fost ceva clintit de la locul lui. Oricine fusese acolo nu intenționase să facă vreun rău casei; până și focul părea să fi fost făcut cu grijă.

Glen se întoarse în sufragerie. Focul se aprinsese de-a binelea. Intenționând să-l stingă, se uită în jur după un vătrai, dar nu găsi nimic. Se afundă într-un scaun cu fața spre cămin și se întrebă dacă ar fi sigur să plece atunci. Dar, ascultând vuietul furtunii, se hotărî să aștepte o vreme, cel puțin până când se

stingea focul. Furtuna ar avea timp să se potolească, iar el ar avea timp să se usuce și să se încălzească. Se ridică și se îndreptă spre fereastra care dădea spre nord, făcând semn cu lanterna de cinci ori, apoi se întoarse la scaunul din fața focului. Dacă Rebecca s-ar uita atunci, ar vedea că el era bine.

Pe vasul de pescuit, Max Horton se întoarse la compartimentul motoarelor pentru a face o investigație mai amănunțită. Exista o șansă slabă ca defecțiunea să poată fi reparată și Max să poată să facă măcar unul dintre motoare să meargă. La o examinare atentă, speranțele i se spulberară și se întoarse pe punte. Îndreptă în față raza lanternei și imediat își dădu seama că barca se răsucise pe loc și acum era cu pupa înainte. Apucă o găleată mare și alergă la prora, unde legă găleata de una din frânghiile ancorei. Aruncă ancora primitivă peste punte, sperând că ar putea s-o prindă curentul apei cu destulă putere ca să întoarcă traulerul. Apoi începu să evalueze posibilitatea de a abandona barca.

Vântul nu părea să-și modereze viteza – ba chiar creștea în intensitate și bătea în direcția țărmlui. Dacă ar putea să ridice o pânză pe barca de salvare, s-ar putea să ajungă în siguranță înapoi. Dar, dacă pânza nu ar sta, refluxul l-ar putea purta în larg. Această posibilitate îl determină să se hotărăscă.

Dacă rămânea pe trauler și ancora ținea, exista șansa să iasă din furtună, cu condiția să evite stâncile de la gura portului. Dar în barca de salvare nu avea nicio șansă.

Într-adevăr, vântul l-ar putea purta spre țarm, dar combinația dintre vânt și maree sigur l-ar răsturna. Dacă s-ar întâmpla așa, și-ar pierde cunoștința în zece minute și ar muri în următoarele douăzeci. Pe timpul zilei ar fi riscat, contând pe cineva care ar putea veni să-l salveze.

Dar noaptea, pe furtună, ar fi rămas singur. Așa că se hotărî să rămână pe vas.

Pe când tocmai se hotăra, o altă străfulgerare de lumină brăzdă cerul și el încercă să evalueze situația. Ancora ținuse și acum traulerul înainta o dată cu marea, cu prora în vânt. În depărtare, lui Max i se păru că abia dacă vedea vârfurile colțuroase ale șirului de stânci și își spuse că, având puțin noroc, le va lua pe la tribord.

Se întoarse la cabina de comandă și își aprinse o altă țigară. Tot ce putea să facă era să aștepte.

Harney Whalen își parcă mașina în fața casei și grăbi pașii spre ușa de la intrare, deschizând-o cu forță, iar apoi închizând-o, înainte de a aprinde luminile.

Uniforma lui era înmuiată de apă și simțea frigul până la oase. Inima îi bătea cu putere.

Își dezbracă hainele de pe care șiroia apa și îmbracă un halat, făcu focul în cămin și își pregăti un coniac și niște apă.

Îl bău, apoi își pregăti un altul și se duse la baie.

Pe măsură ce apa fierbinte curgea peste el și senzația de frig îi dispărea încet, pulsul îi încetini, și când ieși din duș se uscă și se așeză în fața focului ca să-și bea al doilea pahar: se simțea deja mai bine. Dar tot nu era prea sigur de ceea ce se întâmplase.

Își aminti că fusese pe Sod Beach, stătuse în fața focului, bucurându-se de ploaie și de singurătate. Ascultase furtuna cum se lăsa în josul țărmului, o dată chiar se ridicase să se uite cum se adunau norii de furtună înainte de a se scutura peste Clark's Harbor.

Făcuse focul, se așezase înapoi în scaun și începuse să viseze cu ochii deschiși. Dar probabil că adormise, sau poate era unul din momentele lui de „vrajă”, pentru că următorul lucru pe care și-l amintea era că se afla în mașina lui, conducând spre casă. Și oricât ar fi încercat, nu putea să-și explice de ce uniforma îi era udă flească; mașina fusese parcată la zece-douăzeci de metri de casa Baron. Sigur, hainele nu i s-ar fi udat în așa hal nici dacă s-ar fi târât pe distanța aia.

O imagine îi fulgeră prin minte, pentru o fracțiune de secundă, apoi dispăru: crezu că se vedea pe plajă, mergând prin furtună, privind marea. Și mai era ceva, ceva dincolo de închipuirea lui. Siluete, siluete familiare, care îl chemau. Dar totul era confuz și Whalen nu se putea hotărî dacă era o amintire sau dacă era pur și simplu în imaginația lui.

Își prepară o a treia băutură, ceva mai slabă de data asta, și cântări oportunitatea de a discuta momentele lui de „vrajă” cu doctorul Phelps. Dar Phelps ar insista să-l examineze în întregime și Harn nu era sigur că voia să treacă prin asta.

Niciodată nu știai ce puteau găsi doctorii și Harn mai avea doar câțiva ani până la pensie.

Sunetul telefonului îi întrerupse firul gândirii.

— Whalen, zise el automat, când ridică receptorul.

— Harn? Unde-ai fost?

Vocea lui Chip Connor suna aproape acuzator și Whalen se încruntă.

— Afară, zise el sec.

Urmă o pauză ușoară și Harney se simți mai bine când simți stânjeneala lui Chip de la celălalt capăt al firului.

— Am încercat să te prind toată seara, zise Chip cu o voce împăciuitoare. M-am gândit că ai vrea să știi că doi pescari au tras la han.

— Pescari? repetă Whalen.

— Doi tipi din Port Angeles. Merle zice că se îndreptau spre Grays Harbor, dar furtuna i-a mânat înapoi.

Whalen ridică din umeri cu indiferență.

— Au probleme? întrebă el.

— Probleme? Nu, nu din câte știu eu. Am vrut doar să știi că sunt aici.

— A, zise Harn. Mulțumesc că m-ai sunat.

Se pregătea să închidă când, deodată, se gândi la altceva.

— Chip?

— Da.

— S-a întâmplat ceva azi?

— Nu, nimic, îi spuse Chip. Liniște ca de mormânt.

— Cum ți-a plăcut ce i-am făcut lui Palmer?

Se făcu liniște și pentru o clipă Harn nu fu sigur că Chip îl auzise. Era gata să repete întrebarea când ajutorul său spuse:

— Încerc să mă port ca și când ar fi fost un accident, Harn.

— Dar n-a fost, bombăni Harn.

— Da, presupun că nu.

Se făcu din nou tăcere, o tăcere mai lungă decât prima oară, timp în care fiecare bărbat aștepta ca celălalt să vorbească. Chip cedă primul.

— I-am spus lui Palmer că a fost un accident, șefule.

— Aș fi vrut să nu-i spui, zise Whalen. Aș fi vrut să-l lași așa, să-și facă griji.

Chip se hotărî să abandoneze subiectul.

— Păi, ne vedem dimineață, zise el.

— Da, zise scurt Whalen. Ne vedem dimineată.

Lăsă receptorul în furcă, își luă băutura și se duse la fereastră. Se holbă la furtuna de afară, fără s-o vadă de fapt, și sprâncenele i se încruntară. Una peste alta, hotărî el, fusese o zi împruțită. Și cel mai rău era că existau momente ale zilei pe care nu și le putea aminti.

Apoi chicoti gros pentru sine, gândindu-se că nu contau acele momente pe care nu și le amintea - probabil că nici n-ar fi meritat să și le amintească.

•

Jeff Horton aruncă o privire la ceas, apoi se îndreptă spre fereastra camerei de hotel. Încercă să vadă cheiul aflat la o sută de metri depărtare, dar prin furtună nu se vedea nimic. Se mai uită o dată la ceas. Stătuse în cameră patruzeci și cinci de minute; lui Max nu i-ar fi trebuit mai mult de zece minute ca să lege barca.

Se întoarse de la fereastră, își îmbrăcă impermeabilul și părăsi camera. Se opri jos și aruncă o privire la bar, dar Max nu era acolo. Era doar Merle Glind, cocoțat pe un taburet, pălăvrăgind prietenește cu un polițist tânăr de lângă el. Jeff ieși în furtună.

Chiar de pe chei, furia furtunii îl orbi și se mișcă încet, cercetând cu privirea fiecare barcă când ajungea în fața ei. Apoi ajunse la cheiul gol.

Uitând de furtună, Jeff se uita la locul gol care era sigur că fusese ocupat de *Osprey*. Își spuse că se înșală, că legaseră vasul mai departe. O rupse la fugă, înaintând împotriva vântului, și își făcu drum spre capătul cheiului.

Nu erau alte dane goale, și nici urmă de *Osprey*. Era pe punctul să se întoarcă și să meargă pe chei încă o dată, când întunericul nopții se animă de lumina unui fulger, o fâșie alb-albastră care luminează orizontul. Străfulgerarea îl făcu să se uite în larg - departe în port, aproape de intrare, văzu silueta unei bărci.

Pentru Jeff nu încăpea discuție. Barca era *Osprey* și se îndreptă spre stânci. Lumina albă se stinse în întuneric, dar Jeff prinsese rădăcini pe doc, ochii lui străduindu-se să pătrundă în întuneric, mintea lui dorindu-și un alt fulger care să-i permită să vadă că barca trecuse de stâncile ca niște degete chemătoare.

Secundele treceau.

Max Horton se holba prost de după parapetul cabinei de comandă la fâșia de fulger care rupea cortina de întuneric din fața ochilor lui și într-o secundă înțelese că barca se îndrepta spre stânci.

Se iveau inerte chiar în față, apa învolburându-se în jurul lor, prefăcându-se în spumă când se lovea de bariera veche.

Pericolul iminent îl trezi din letargia în care se cufundase în ultimele treizeci de minute și înșfacă vesta de salvare, legând-o în jurul taliei. Apoi părăsi cabina de comandă și începu să pregătească barca de salvare pentru lansare. Trase copertina de pe ea și desfăcu frânghiile care o susțineau de gruie, apoi începu s-o coboare până o eliberă în marea agitată.

Dar era prea târziu.

Micuța barcă atinse apa și fu imediat prinsă de curenții din jurul recifului. Fu cuprinsă de apă și rămase acolo, rămânându-i la suprafață doar rama.

Până la urmă *Osprey* fu cuprinsă de curenții furioși și se răsuci la pupa. Traversa se izbi de stânci, cutremurându-se când carena se desfăcu în două. Vasul se scufundă în apă gemând și tânguindu-se când marea presă asupra ei, măcinând-o de stânci, rupând-o în bucăți.

Sub apă unul dintre rezervoarele de combustibil cedă presiunii și deodată carena se umplu de spumă.

Câteva secunde mai târziu. *Osprey* explodează.

Max Horton fu aruncat peste bord de forța exploziei, năucit rapid de apa rece ca gheața, dar începu să înoate de îndată ce ajunse la suprafață.

Dar nu fu decât o simplă mișcare a brațelor - marea îl umflă, îl smulse de lângă epava în flăcări, de lângă ceea ce ar fi putut fi adăpostul stâncilor.

De îndată ce își dădu seama ce se întâmpla, se opri din înotat și se rostogoli pe spate ca să vadă traulerul în flăcări. Simți cum îl cuprinde frigul, cum îl copleșește moleșeala.

Apoi epava începu să dispară din ochii lui.

La început crezu că se datora faptului că era purtat de marea, apoi știu că era altceva.

În tăcere, îi ceru iertare lui Jeff pentru ce se întâmplase, apoi se lăsă în voia mării. Ochii i se închiseră și brusc furtuna nu mai

constitui o amenințare. Acum îl alina, legănându-l să adoarmă. El aștepta nerăbdător somnul, deși știa că nu se va mai trezi niciodată.

Mingea de foc care se ridica din mare nu fu sesizată de Jeff imediat. El înțelese ce se întâmplase doar când bubuitul exploziei ajunse la el. Atunci flăcările arătau deja ca un far incandescent, la intrarea în port, un infern de roșu aprins amestecat cu fuioare de fum negru, uleios. Atunci explodă și celălalt rezervor de combustibil și o a doua minge de foc se ridică pe cerul nopții. Jeff Horton, cu mintea paralizată de șoc, începu să plângă încet, lacrimile amestecându-i-se cu picăturile de ploaie și de apă sărată.

Glen Palmer nu văzu prima explozie, dar, când unda de șoc atinse casa veche de pe plajă, sări în picioare și alergă la fereastră. Văzu imediat roșeața incandescentă și se holbă la ea când cea de-a doua explozie sfâșie liniștea nopții. Apucă lanterna și ieși precipitat din casă, alergând de-a lungul plajei spre chei. Abia când ajunse în punctul care separa Sod Beach de scurta întindere de țărm stâncos își dădu seama că explozia nu fusese pe chei. Era în afara portului, departe. Și atunci știu. O barcă intrase în stânci.

Goni pe întinderea lungă de nisip care alcătua brațul dinspre nord al golfului și ajunse la chei în același timp în care Merle Glind și Chip Connor ieșeau pe terasa hanului. Porni spre ei, dar, când aruncă o privire peste chei la incendiul din depărtare, văzu că era cineva acolo.

Împietrită în fața infernului, silueta neagră a unui bărbat stătea în tăcere, aproape cu tristețe, cu privirea fixă la mare. În loc să se ducă la han, se grăbi spre chei.

De la fereastra lui, Harney Whalen privi atent focul care ardea strălucitor în port.

— Ticălosul, își spuse el încet. Careva s-a băgat în necaz în seara asta.

Se duse în dormitor, își scoase halatul și începu să îmbrace uniformă curată. Nu se grăbea - trăise în Clark's Harbor destul ca să știe că, indiferent de ce se întâmplase acolo, nu era mare lucru de făcut în seara aceea. Nici în seara aceea, nici mâine.

Până când furtuna nu se potolea.

Uneori lui Harney Whalen i se părea că la Clark's Harbor furtunile nu se potoleau niciodată.

Se pregătea să iasă din casă când sună telefonul. Nu se sinchisi să răspundă. Știa deja de ce suna.

• Capitolul 17

Glen Palmer întinse mâna și îl atinse pe Jeff Horton pe umăr. Jeff se întoarse și Glen se sperie puțin de privirea goală din ochii tânărului și de expresia buimacă care îi ștersese orice urmă de emoție de pe față.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el cu blândețe.

Jeff clipi de două ori și gura lui vorbi spasmodic:

— Fratele meu... zise el. Max... barca...

Realitatea îl izbi cu forță și el căzu în genunchi și își îngropă fața în mâini. Umerii i se scuturau de plânsetul cu suspine care îi sfărâma corpul.

Glen își mușcă nervos buza, neștiind ce să facă. Se gândi că ar trebui probabil să se ducă la han și să raporteze ce se petrecuse, dar nu voia să-l lase singur pe omul îndurerat. Atunci auzi un sunet de pași bătând cheiul.

Se așeză în genunchi lângă Jeff și îl apăsă pe umăr.

— Acolo e barca ta?

Jeff aprobă din cap, nefiind în stare să vorbească.

— Și fratele tău?

Jeff își ridică atunci privirea, iar inexpresivitatea de pe fața lui se schimbă într-o grimasă de confuzie și durere.

— Nu urma decât să lege barca și să ia niște hărți, încercă să explice Jeff. A zis că vine imediat. Dar n-a venit...

Se lăsă cu greutate peste Glen, cu corpul scuturat de plâns.

— Glen?

Îl chemă un glas și Glen ridică privirea ca să-l vadă pe Chip Connor în picioare deasupra lui.

— M-am gândit că tu ești. Ce naiba se petrece?

Glen clătină din cap.

— Nu știu. Abia am ajuns și eu.

— I-am spus lui Merle să-l sune pe Harn Whalen, zise Chip.

Apoi se lăsă și el în genunchi lângă Jeff Horton.

— E barca ta acolo, băiete?

Jeff aprobă trist din cap. Chip privi atent în întunericul nopții. Incendiul se potolea, ploaia care turna și vântul îl vor stinge în câteva minute.

— Haideti să mergem la han, zise el liniștitor. N-are rost să mai stăm aici.

Ținându-l pe Jeff Horton la mijloc între ei, Chip și Glen o porniră pe chei înapoi. După câțiva pași Jeff păru să-și mai vină puțin în fire și putu să meargă nesuștinut. La fiecare câțiva pași se oprea, se întorcea și se holba la vâlvătaie preț de câteva secunde. Apoi, până la urmă, când se întoarse să se uite, văzu doar întunericul nopții. Focul se stinsese, iar *Osprey* dispăruse. Jeff nu se mai uită în urmă.

Merle Glind se repezi la cei trei când intrară în han.

— L-am sunat pe Harney, zise el dintr-o suflare. N-a răspuns.

— Nu-ți face griji. Probabil că a văzut focul de sus de pe deal și a plecat când ai sunat tu. Ce-ar fi să-i dai băiatului ăsta o gură de coniac? S-ar părea că are nevoie.

Jeff era prăbușit într-un scaun. Lumina intensă din han scotea la iveală o față de paloare cadaverică, o barbă nerasă și niște ochi înroșiți, care îl făceau să pară bătrân și distrus. Privirea goală pe care i-o observase Glen când îl găsisese reapăruse și încă o dată fața lui devenise inexpresivă.

— Cred că mai bine am chema un doctor, zise Glen. E în stare de șoc.

— Sună-l pe Phelps, zise Chip.

Glen dădu imediat telefon și tocmai se întorcea în hol când Harney Whalen apăru greoi în cadrul ușii. Whalen aruncă o privire în jur, apreciind situația, apoi se apropie de ajutorul său.

— Ce naiba se petrece? întrebă el, repetând întrebarea pusă de Chip cu câteva minute în urmă. E toată lumea bine?

— Nu știm încă, răspunse Chip. Eram în bar cu Merle și beam ceva, când am auzit explozia. Am crezut că e un tunet, dar apoi am văzut focul. Merle te-a sunat și m-am dus la chei. Glen Palmer era acolo cu tipul ăsta.

Arătă cu capul înspre Jeff Horton, care privea țintă la podea, cu mâinile încleștate pe paharul de coniac pe care i-l adusese Merle Glind de la bar.

Nu dădea niciun semn că ar fi conștient de conversația dintre șerif și ajutorul său. Ochii lui Whalen se micșorară puțin când privi la Jeff, apoi se apropie de tânăr.

— Vrei să-mi spui ce s-a întâmplat? întrebă el.

Vocea lui nu trăda nici ostilitate, nici preocupare, era tonul lui profesional, pe care îl folosea în mod obișnuit înainte de a-și face o părere.

— Nu știu ce s-a întâmplat, zise Jeff absent.

Privea încă fix în podea.

— Ajutorul meu îmi spune că erai afară pe chei când a explodat barca aceea.

Jeff se încruntă ușor, ca și cum ar fi încercat să-și amintească.

— Îl căutam pe fratele meu. Îl căutam pe Max...

Pierdu șirul, apoi brusc luă o înghițitură mare de coniac și puse jos paharul gol. Whalen se așază lângă el.

— De ce nu începi cu începutul?

— Nu e nimic de spus, zise Jeff încet, făcând un efort să-și păstreze controlul. Eram în camera noastră și îl așteptam pe Max. El urma să asigure barca pentru noapte - nu trebuia să stea mai mult de zece minute. După patruzeci și cinci de minute l-am căutat acolo la bar și m-am dus jos pe chei. Barca dispăruse. La început n-am crezut, dar atunci s-a produs fulgerul și s-a luminat tot portul. Și am văzut-o pe *Osprey*. Se îndrepta spre ieșirea din port, chiar înspre stânci.

Se întrerupse, văzând explozia încă cu ochii, auzind bubuitura, privind traulerul care ardea. Se luptă cu el și își recâștigă stăpânirea de sine pe care o pierduse.

— Trebuie să mă duc acolo, zise el încet. Trebuie să mă duc afară să-l caut pe Max.

— Nu te duci nicăieri în seara asta, băiete, nici tu și nici altcineva, zise Whalen pe un ton categoric. N-are niciun sens să avem două bărci strivite de stâncile alea.

Atunci sosi doctorul Phelps și începu imediat să-l examineze pe Jeff Horton. În timp ce se apleca asupra tânărului, Whalen își îndreptă atenția spre Merle Glind.

— Cine e? Îl întrebă repede pe Glind.

— Îl cheamă Jeff Horton, zise Glind. A luat o cameră pe la cinci jumate-șase. E din Port Angeles.

Glind se încruntă, ca și cum și-ar fi amintit ceva.

— Nu te-a sunat Chip? Eram sigur că a sunat.

— M-a sunat, zise Whalen liniștit. Dar asta nu înseamnă că acesta era unul dintre tipii de care mi-a spus. Ai auzit ce mi-a povestit Horton.

Glind clătină din cap.

— Nu am tras cu urechea, dacă nu te superi. Doar mă știi, Harney, niciodată n-aș încerca să ascult ceva ce nu m-ar privi. Dar el e oaspete la hotel și mi-am închipuit.

Dar înainte să poată continua, Whalen îl întrerupse:

— E-n regulă, Merle. Tot ce vreau e să știu dacă poți verifica ceva din ce-a spus.

Glind se gândi profund și în cele din urmă confirmă din cap.

— Pot să confirm când a ieșit. Stăteam cu Chip și eram cu fața la ușă. L-am văzut vârându-și capul pe ușă și uitându-se în jur. Apoi a ieșit și după cinci minute s-a produs explozia. Nu are nimic de-a face cu ea, Harn. N-avea când. O barcă n-ajunge imediat de la țarm la stânci.

— Nu mai spune, zise Whalen, privindu-l amenințător pe omuleț.

Merle se înroși și privirea lui se întoarse spre bar.

— Mai bine m-aș întoarce la treabă, zise el, nerăbdător. Probabil că o să avem o mulțime de clienți aici în seara asta. N-avem în fiecare noapte o asemenea distracție.

Frecându-și mâinile în anticiparea banilor pe care îi va primi la bar în seara asta, plecă în grabă. Whalen îl privi cum pleacă și clătină trist din cap, deplângându-l pe omulețul care încerca din răspuțeri să se facă folositor și nu reușea sub niciun chip. Dar Whalen îi ierta defectele: el și Merle Glind crescuseră împreună.

Se pregătea să-l întrebe pe Phelps de starea lui Jeff Horton, când îi făcu semn Chip Connor. El și Glen Palmer stătuseră de vorbă lângă recepție. Whalen se uită întrebător la Chip.

— Ai cumva nevoie de mine? îl întrebă Chip. Dacă nu, l-aș duce pe Glen acasă. Se teme că soția lui își face griji pentru el.

— Păi, mă tem că o să tot fie îngrijorată o bună bucată de vreme, zise Whalen, cu o voce aspră, intransigentă. Am să-ți pun niște întrebări, Palmer.

Glen începu să protesteze, apoi se răzgândi. Protestele n-ar fi făcut decât să-l întărite pe Whalen.

În schimb, se întoarse spre Chip.

— Știu că îți cer un lucru al naibii de greu, dar crezi că ai putea să dai o fugă până acolo să-i spui doar că sunt bine?

— Nicio problemă, zise Chip. Numai dacă n-are Harn ceva urgent să-mi dea de făcut.

Se întoarse către șeful poliției și Whalen își mușcă buza în timp ce se gândea. În cele din urmă aprobă scurt din cap.

— Bine, dar să nu lipsești toată noaptea. O să am nevoie de tine mai târziu.

— Mă întorc într-o jumătate de oră, promise el.

Se duse la bar și se întoarse peste un minut cu impermeabilul.

— Vrei să-i transmit ceva în mod special? îl întrebă pe Glen.

Glen clătină din cap.

— Spune-i doar ce s-a întâmplat și să nu se îngrijoreze. Spune-i că ajung după ce termin aici.

Chip aprobă din cap și ieși în furtună. Glen așteptă să plece, apoi se îndreptă către Whalen, care vorbea cu doctorul Phelps.

— Putem începe? întrebă el cât putu de prietenos. S-ar putea să nu rămân aici toată noaptea. A fost o zi lungă.

— Precis că a fost, răspunse Whalen. E foarte probabil că încă nu s-a încheiat. De ce nu stai jos?

— E-n regulă dacă stau la bar? întrebă Glen.

— Fă cum vrei. Dar să nu încerci să părăsești hotelul.

Glen hotărî să ignore amenințarea camuflată și confirmă din cap. Comandă o bere și se pregăti s-o bea încet. Avea mult de așteptat.

•

Rebecca Palmer stătea în fața căminului și încerca să se concentreze asupra croșetatului, dar nu fu în stare să ducă la capăt decât un rând sau două, până când puse lucrul deoparte și se mai duse încă o dată la fereastră, străduindu-se să vadă dincolo de întunericul bătut de ploaie și de vânt.

Trecuse aproape o oră și jumătate de când Glen plecase din cabană și ar fi trebuit să se întoarcă cel puțin de o oră. Stătuse la fereastră după ce plecase el și, după cincisprezece minute, văzuse lumina de la lanternă slabă, dar distinctă, aprinzându-se și stingându-se. Atunci se liniștise și așteptase să se întoarcă, fiind sigură că descifrase corect mesajul lui. Dar apoi – nu știa precis peste cât timp – auzise explozia și alergase la fereastră unde văzuse mingea de foc departe, dincolo de plajă. Urmase o a doua explozie, o a doua minge de loc și o vâlvătaie în larg.

De atunci, nimic.

Nenumăratele drumuri până la geam.

Impulsurile de a se duce afară pe plajă să-l caute pe Glen.

Și teama în continuă creștere.

Ceva se întâmplase. Nu știa de ce, dar era sigură că exploziile aveau legătură cu absența prelungită a lui Glen.

Dar ce anume?

Cel mai rău era că nu știa nimic. Dacă ar fi avut telefon... Dacă n-ar fi fost furtuna atât de puternică. Dacă ar fi fost copiii destul de mari ca să stea singuri. Dar telefon nu avea, furtuna nu dădea semne să se domolească, iar copiii nu puteau să stea singuri. Până și cățelușul era prea mic ca să poată să-i păzească.

Se pregătea să se ducă la fereastră din nou când i se păru că aude o ușă trântită. Îngheță pe locul pe care se afla, ascultând cu atenție. Atunci se auzi o bătaie în ușă.

Rebecca își simți inima cum bate când se duse la ușă, dar, înainte de a întinde mâna să deschidă, în mintea ei sună un clopoțel de alarmă.

— Cine e? Întrebă ea moale, nedorind să-i trezească pe copii.

— Chip Connor, veni răspunsul.

Rebecca deschise ușa și se holbă la ajutorul de șerif, cu o teamă crescută.

— Ce e? strigă ea. Ce s-a întâmplat?

— Nimic, doamnă Palmer. Lui Glen nu i s-a întâmplat nimic. Pot să intru?

Rebecca simți cum încordarea îi dispare, dar genunchii i se înmuiară.

— Desigur, zise ea, dându-se înapoi ca să-i facă loc ajutorului de șerif.

Închise ușa după ce intră el, apoi se duse la cămin. Se uită la foc și apoi se întoarse către Chip.

— Ce s-a întâmplat? Unde e Glen?

— E bine, doamnă Palmer. M-a rugat să vin aici și să vă spun că e bine. Se va întoarce cât poate de repede.

Văzu privirea uimită de pe fața Rebeccăi și se hotărî să-i explice lucrurile. Rapid.

— A fost un accident. Încă nu știu exact ce s-a întâmplat, începu el, dar Rebecca îl întrerupse.

— Un accident? Întrebă ea uluită. Ce fel de accident? Focul acela? Am văzut un incendiu pe apă. Țsta era?

Chip aprobă din cap.

— Țsta era. O barcă care era ancorată în port pentru noapte s-a ciocnit de stâncile de la gura portului. A explodat.

— Dumnezeu, rosti Rebecca. E cineva rănit?

— S-ar putea să fi fost cineva în barcă. Nu știm sigur încă. Oricum, când am ajuns pe chei, Glen era deja acolo. A văzut mai bine decât toată lumea ce s-a întâmplat. Așa că Whalen l-a rugat să mai rămână un timp.

Chip nu vedea niciun rost să-i spună Rebeccăi că soțului ei i se ceruse să rămână la locul faptei și nu că fusese rugat.

— Mulțumesc lui Dumnezeu, oftă Rebecca. Nici nu știți ce îngrijorată am fost. Ar fi trebuit să se întoarcă, apoi am văzut exploziile alea îngrozitoare și...

Se opri când văzu expresia de pe chipul lui Chip.

— Adică vreți să spuneți că nu era aici când s-a petrecut explozia?

— Da, sigur că da, zise Rebecca. Nu v-a spus?

— Nu mi-a spus mare lucru, răspunse Chip. Unde era?

— Se dusese pe plajă să controleze casa veche - cea în care se vor muta soții Randall. Missy - fetița noastră - credea că a fost cineva în casă în după-amiaza aceasta, așa că Glen s-a dus să verifice. Probabil că a văzut exploziile de acolo și s-a dus pe chei.

— De cât timp era plecat? Înainte de explozii, vreau să spun.

— Nu știu sigur, începu să spună Rebecca.

Apoi își dădu seama unde voia să ajungă Chip.

— Dumnezeu, doar nu crezi că Glen avea de-a face cu exploziile alea, nu?

— Sigur că nu, zise Chip imediat. Dar vreau să-mi spuneți exact ce s-a întâmplat.

Scoase un carnetel și un creion, apoi văzu expresia de teamă din ochii Rebeccăi, aceeași teamă pe care o văzuse în ochii lui Glen mai devreme. Îi zâmbi ca s-o liniștească.

— Doamnă Palmer, nu e nevoie să-mi răspundeți la întrebări dacă nu vreți. Dar sper să vreți. Vreau să-mi notez în carnetel, chiar acum, tot ce vă amintiți că ați discutat, de ce a ieșit afară, la ce oră a ieșit - totul. Sunt absolut sigur că tot ce îmi veți spune se va potrivi întocmai cu ce îmi spune Glen lui Harn Whalen. Și atunci îl voi putea susține, pentru că o să am aceeași poveste de la dumneavoastră, înainte ca dumneavoastră și Glen să fi putut vorbi unul cu celălalt.

Rebecca se tot gândi și încercă să-și dea seama cam ce ar vrea Glen să facă ea. Și-l aminti pe Glen vorbind de omul ăsta -

spunându-i că-și petrecuse aproape toată ziua ajutându-l. Iată-l acum aici, oferindu-se să-i mai ajute o dată. Oare? Se uita în ochii lui, încercând să-i ghicească intențiile. Ochii lui erau senini.

— Spune-mi Rebecca, zise ea moale. Glen mi-a spus ce ai făcut astăzi. Vreau să-ți mulțumesc.

Chip roși și își ținu ochii pe carnetel.

— Cu plăcere, zise el. M-am simțit foarte bine.

Apoi se uită la ea:

— Cum rămâne cu întrebările? Vrei să-mi răspunzi?

— Desigur, zise Rebecca. De unde începem?

A treia bere stătea neatinsă în fața lui Glen, când pe ușa barului intră Harney Whalen și îl strigă.

— Palmer, vrei să vii acum încoace?

Glen se lăsă în jos de pe scaun și se duse în hol. Phelps plecase, după ce hotărâse că Jeff Horton suferea de o stare ușoară de șoc care avea să treacă până dimineață.

Doctorul îl asigurase pe Whalen că nimic din starea pescarului nu l-ar împiedica pe Harn să-l chestioneze și Whalen se pregătea să facă întocmai. Când apărură Glen în hol, își ridică privirea.

— Vreau ca tu și Horton să veniți la sediu. Am putea să completăm procesele verbale, când totul este încă proaspăt în minte.

Glen zâmbi și zise:

— Nu cred că e totul proaspăt în minte. Beau bere de aproape o oră.

Apoi se uită prin cameră și zâmbetul dispăru.

— Unde e Connor?

— N-a venit încă, îl informă Whalen. Ești gata?

Glen ridică din umeri, ca și cum ar fi vrut să arate că n-avea încotro, apoi îi urmă pe Jeff Horton și Harney Whalen în mașina neagră a lui Whalen. După câteva minute se aflau la sediul poliției.

— Ei bine, Palmer, zise Whalen fără introducere. Hai să-i dăm drumul, să auzim.

— Ce să auzim? Întrebă Glen. Mă tem că m-ai reținut degeaba toată noaptea. N-am nicio idee despre ce s-a întâmplat,

— Poate că vrei să-mi spui cum de erai pe chei?

— Am văzut exploziile și am alergat în port. Atunci l-am văzut pe omul ăsta la capătul docului. M-am dus să văd dacă avea nevoie de ajutor. Asta e tot.

Whalen îl studie cu ochii micșorați câteva secunde.

— Dar repede mai alergi. Cheiul e la mare distanță de casa ta.

— Nu eram acasă, zise Glen, fără alte explicații.

— De ce nu-mi spui unde erai exact? se răsti Whalen.

— De fapt, eram în casa ta, la capătul opus al lui Sod Beach față de unde stau eu. De acolo nu e prea departe de chei. Chiar în preajma punctului de întâlnire dintre plaja stâncoasă și fâșia de nisip.

Degetele lui Whalen băteau darabana pe masă. Părea să se tot gândească la ceva.

— Cum de-ai fost singurul care s-a dus pe chei? Merle și Chip erau și ei afară, dar nu s-au dus.

— Probabil că n-au avut motiv să se ducă. De unde stăteau nu-l puteau vedea pe Jeff. Eu l-am văzut pentru că întâmplător era între mine și foc. Dacă nu l-aș fi văzut, m-aș fi dus la han. Dar l-am văzut, așa că m-am dus pe chei.

— Ce naiba făceai în casa mea? zise Whalen brusc, schimbând subiectul conversației atât de violent, încât preț de o secundă Glen rămase fără replică.

Apoi își reveni.

— Ai putea să consideri că îți făceam o favoare, zise el, stăpânindu-și mânia.

Cine credea Whalen că era?

— Fiica mea credea că a fost cineva în casă în după-amiaza asta și m-am gândit să verific. Sau nu-ți pasă cine intră și cine iese din proprietatea ta?

— Ce-mi pasă și ce nu-mi pasă e treaba mea, domnule, înțelegi? Data viitoare când ai să crezi că ar fi putut fi cineva în casă îmi spui mie. Nu-ți mai băga nasul de unul singur.

Glen simți cum îl îneacă furia, dar se stăpâni.

— Bine, zise el apăsător. Dar, dacă te interesează, deși se pare că nu, cineva a fost în casa aceea astăzi. Și nu plecase cu mult înaintea mea. Era un foc care încă mocnea în cămin. Fusese stins, dar nu de mult.

— Ai dreptate, zise Whalen degajat. Eu am fost în casă în după-amiaza asta.

Apoi arătă cu degetul mare spre Jeff Horton.

— L-ai mai văzut până în noaptea asta?

— Nu.

— Dar tu, Horton? L-ai mai văzut vreodată pe tipul ăsta?

— Ți-am spus deja, șerifule, n-am mai văzut pe nimeni de aici până în noaptea asta. Nici pe tine, nici pe el, pe nimeni. Acum, pentru numele lui Dumnezeu, n-ai de gând să faci nimic cu fratele meu?

— Ți-am mai spus, îl imită Whalen, nu putem face nimic cu fratele tău. Dacă era în barca aia, a murit când a explodat. Dacă a sărit peste bord, n-a rezistat mai mult de douăzeci de minute în apă. În zece minute, omul se duce acolo. Peste încă zece minute e mort de-a binelea. Așa că mai bine ți-ai dori ca fratele tău să nu fi fost în barca aia. Și asta e puțin probabil, din moment ce spui că barca se îndrepta direct spre stânci.

— Ce naiba vrei să spui? strigă Jeff.

— Vreau să spun că, dacă nu cumva unul din voi minte, atunci fratele tău s-a urcat în barcă și s-a ciocnit de bunăvoie de stânci.

— Asta-i o minciună ordinară! strigă Jeff. Lega barca pentru noapte. Max n-ar face niciodată așa ceva. Niciodată.

Un zâmbet domol apăru pe fața lui Whalen.

— Atunci ce spui? Că l-a omorât cineva? A dat drumul bărcii? A îndreptat-o spre recif?

— Cam așa ceva, răspuse Jeff. Nu știu de ce și nu știu cine, dar așa ceva e. Dar n-o să știm nimic despre asta până când n-o să ne ducem acolo.

— Da, fu de acord Whalen, n-o să știm. Între timp, Horton, cred că ar fi bine să te gândești să mai stai pe-aici ca să mai răspunzi la niște întrebări. Și tu, Palmer.

Până la urmă, furia lui Glen explodează:

— Ai înnebunit? strigă el la șeful poliției. Whalen, ia spune-mi, sunt arestat sau nu?

— Nu ești, zise Whalen blând, aproape bucurându-se de furia celuiilalt. Nu încă.

— Și nici n-am să fiu, declară Palmer. N-aveam niciun motiv și nici n-am fost acolo. Pe dracu', nici nu știu ce fel de barcă era. La naiba, Whalen, tot ce-am făcut a fost să încerc să ajut.

leși cu pași domoli, așteptându-se ca Whalen să-l oprească. Dar acesta nu-l opri. În schimb, când rămaseră singuri, Whalen se întoarse spre Jeff Horton.

— Nu-mi place ce s-a întâmplat aici în noaptea asta, zise el blând, dar amenințător. Nu-mi place deloc. Totuși, am de gând să aflu ce s-a întâmplat și să fac în așa fel încât să nu se mai repete. Și, de îndată ce-am descoperit, vreau să pleci imediat din Clark's Harbor. Așa că stai pe-aici doar atât cât îți spun eu. Apoi pleci. Ai înțeles?

Jeff Horton, încă mut din cauza șocului celor întâmplate, aprobă din cap și își spuse că nu auzise cu adevărat ceea ce credea că auzise. Pe când mergea încet spre hotel, Jeff blestemă furtuna ce îl adusese în Clark's Harbor, blestemă Clark's Harbor și pe Harn Whalen.

Impulsul lui fu să plece. N-avea bagaj, nimic. Putea pur și simplu să predea camera, să ajungă pe șoseaua principală și să facă autostopul spre nord. Dar știa că nu avea cum.

Trebuia să stea în Clark's Harbor.

Trebuia să-l găsească pe Max.

În timp ce furtuna îi arunca rafalele de ploaie în față, Jeff încercă să-și spună că o să-l găsească pe fratele lui, că Max o să fie bine.

Dar instinctul îi spuse că se înșela. Instinctul îi spunea că Max nu era bine; nimic n-avea să mai fie bine de atunci înainte.

•

Glen Palmer încă tremura de furie când părăsi secția de poliție. Începu să meargă spre port, înainte de a se opri să reflecteze. Se întrebă dacă Rebecca ar veni să-l ia cu mașina, dar decise că n-ar face asta – nu i-ar plăcea să lase copiii singuri. Apoi își aminti de Chip Connor. Ajutorul de șerif încă nu se întorsese, dar, dacă ar merge pe drum, Chip ar putea trece pe lângă el și l-ar putea duce cu mașina. Se întoarse în loc și începu să meargă în sus pe Harbor Road. Ajunsese deja la intersecția cu șoseaua principală când lumina a două faruri apăru la nord. Glen ieși în fața drumului și făcu cu mâna. Mașina opri lângă el.

— Urcă, îi strigă Chip. Am întârziat atât de mult, că nu mai contează câteva minute în plus. S-a supărat Harn pe mine?

Glen se urcă recunoscător în mașină și, când Chip întoarse și o luă înapoi spre nord, îi ceru o țigară.

— M-am lăsat acum câțiva ani, zise el aprinzând-o. Dar, după ce s-a întâmplat, cred că o să mă apuc din nou.

Chip îi aruncă o privire, apoi se uită din nou la drum.

— Dacă ai de gând să-l înjuri pe Harn, zise el, n-ai vrea să aștepti până ajungi acasă și plec eu?

— Cum adică?

— Ah, la naiba, nu știu, zise Chip.

Apoi zâmbi răutăcios.

— Știi, ți-ar fi fost mult mai ușor în seara asta dacă nu te-ai fi dus să faci pe bunul samaritean.

— Rebecca ți-a spus unde am fost?

— Eu am întrebat-o. Și nu-ți face griji, i-am spus că nu trebuie să răspundă la nicio întrebare.

— Dar de ce-ai pus întrebări totuși?

— Doar așa, zise Chip.

Ieși de pe autostradă și intră pe poteca spre cabana familiei Palmer. Trase cât mai aproape de căsuță, dar nu opri motorul.

— Nu intru. Mă întorc în oraș să văd ce face Harn.

Făcu o pauză. Glen se pregătea să iasă din mașină, când Chip vorbi din nou.

— Glen?

Glen se întoarse către ajutorul de șerif.

— Nu știu cum să-ți spun, dar îmi placi și tu și soția ta. De asta n-am vrut să te aud cum îl înjuri pe Harn. Știu cam ce s-a întâmplat acolo și am sentimentul că încă nu s-a terminat.

Făcu o pauză, nesigur pe el dintr-o dată, apoi continuă:

— De asta am vrut să am versiunea Rebeccăi, înainte să vorbești tu cu ea. Uite ce e, încearcă să-ți ții cumpătul, bine? Cu Harney te-nțelegi cam greu, mai ales dacă nu te cunoaște. Dar e corect. Știu că tu nu crezi, dar este. Sau, oricum, încearcă să fie, adăugă Chip, amintindu-și de picturile împroșcate de dimineață.

Glen trase adânc aer în piept apoi răsuflă și mai tare.

— Știu și eu... oftă el. Dar presupun că n-am încotro.

Întinse mâna spre ajutorul de șerif.

— O să fiu pe fază să văd ce se mai întâmplă. Mulțumesc că m-ai adus. Și pentru restul.

Cei doi bărbați își strânseră mâinile și Glen se dădu jos din mașină. Ploaia se mai oprise și Glen așteptă până când Chip dispăru în noapte, înainte să intre în casă.

Rebecca îl aștepta. Își aruncă brațele în jurul lui și îl îmbrățișă strâns.

— Ce se-ntâmplă? Dumnezeu mare, Glen, ce se-ntâmplă aici?

— Nu știu, șopti blând Glen. Dar, orice-ar fi, n-are nicio legătură cu noi. Niciuna.

Ar fi vrut să fie la fel de convins pe cât o spunea. Dar ceva se întâmpla și simțea că el și familia lui se lăsau prinși. Fără să-i spună Rebeccăi, se hotărî să-l sune pe Brad Randall de dimineață.

•

În micuțul dormitor din prelungirea camerei principale a cabanei, Missy și Robby stăteau în pătuțurile lor, amândoi treji. Robby ținea ochii închiși, dar Missy stătea cu ei larg deschiși, privind țintă spre patul de deasupra ei. Când vorbi, vocea ei sună sec în întuneric.

— Ți-e bine? șopti ea.

Urmă un moment de liniște, apoi vocea lui Robby coborî până la ea.

— Cred că da. Dar m-am simțit ciudat multă vreme.

— Știu, zise Missy. Am avut un vis.

Vocea îi tremură, apoi continuă.

— Era înspăimântător. Cred că nu dormeam.

Robby se strecură din pătuțul de deasupra și se ghemui lângă sora lui.

— Cum era?

— Nu știu exact, zise fetița timid. Cred că tu erai în vis, dar păraai mare. Foarte mare. Și nu semănai.

Robby se încruntă și așteptă ca Missy să continue. Cum ea tăcea, puse el o întrebare,

— Eu eram bine... sau eram iar bolnav?

— Erai... începu să spună Missy, dar se opri când nu-și găsi cuvintele. Făceai niște lucruri. Ai făcut o barcă să se scufunde și râdeai. Cel puțin cred că tu erai. Poate că nu, zise ea plină de speranță.

Robby clătină din cap pe întuneric.

— Nu-mi amintesc nimic, zise el vag. Nu puteam dormi și voiam să mă duc afară.

— Și de ce nu te-ai dus? întrebă Missy.

— Le-ai fi spus lui mama și tata, zise Robby simplu.

Se urcă înapoi în pat. Se făcu din nou liniște și copiii ascultară vuietul furtunii de afară.

— Aș vrea să se oprească, zise Missy încet.

— Și eu aș vrea, fu de acord Robby.

Brusc, fără niciun avertisment, ploaia și vântul încetară.
Liniștea se lăsă peste Sod Beach.

• **CARTEA A TREIA** •

Dansatori în furtună

• Capitolul 18

Elaine Randall se holbă neajutorată la vasele îngrămădite în chiuvetă. Păreau atât de multe, scoase acum din dulap, încât nu se putu hotărî dacă să le împacheteze într-o cutie ca să fie duse la Clark's Harbor sau să le ducă într-o debara mai mare de la subsol, unde multe din lucrurile lor urmau să fie depozitate cât timp vor fi plecați. În cele din urmă abandonează problema, concentrându-se asupra cratițelor și tigăilor. Cu acestea era ușor – pe cele vechi, uzate, le lua cu ei, pe cele bune le lăsa acasă. Se pregătea să împacheteze cam a nouăzeci și cincea cutie când sună telefonul.

— Răspund eu, strigă Brad din camera de zi, unde punea cărțile în cutii de carton.

— Unii fac mereu pauză, bombăni Elaine, destul de tare ca să fie sigură că o aude Brad.

— Alo? zise Brad când ridică receptorul.

— Brad? Tu ești? Sunt Glen Palmer.

— Bună, rosti călduros Brad. Ce e?

După o ușoară ezitare, glasul lui Glen se auzi din nou, dar mai șovăitor.

— Uite ce e, voi mai aveți de gând să vă mutați aici?

— Neapărat, răspuse Brad. Eu împachetez cărțile și Elaine face treabă în bucătărie. Ultimele rămășițe de discriminare sexuală, ai putea să zici.

Cum gluma nu stârni niciun efect, nici cel mai mic chicot, Brad se încruntă ușor.

— S-a întâmplat ceva acolo?

— Nu știu, răspuse cu greutate Glen. O barcă s-a ciocnit de stânci aici azi-noapte.

— Dar noaptea trecută a fost senină și liniștită.

— Nu, în Clark's Harbor n-a fost. Am avut o afurisită de furtună.

Sprâncenele lui Brad se ridicară în semn de uimire, dar apoi dădu din umeri.

— Ei, oricine iese cu barca pe o „afurisită de furtună” merită să intre în stânci, zise el, mulțumit de sine.

— Da, numai că nimeni nu știe cum a ajuns barca acolo. Proprietarul tău zice că eu am o legătură cu treaba asta.

— Tu? Cum i-a venit ideea?

— Nu știu. Nu mai știu nimic.

Se făcu tăcere, apoi vocea lui Glen continuă, ezitant, aproape scuzându-se.

— De asta te-am sunat. Aici lucrurile au luat-o razna și n-aveam cu cine să vorbesc. Cât mai e până când vii?

— Nu mai e mult. Astăzi, de fapt.

— Astăzi?

Era o nerăbdare în glasul lui Glen care îl deranjă pe Brad.

— Împachetăm ultimele lucruri. Camionul vine în jurul prânzului. Cred că o să ajungem acolo pe la patru, poate pe la cinci.

— Ei, sper că n-o să crăp până atunci, zise Glen, dar vocea îi tremura ușor. Îmi pare rău că trebuie să-ți spun asta, Brad, dar aici ceva groaznic se petrece.

— Parc-ai vorbi de un fel de conspirație, zise Brad, cu o curiozitate stârnită. Ești sigur că nu ți-ai lăsat imaginația să zburde?

— Nu știu. De câte ori am mai spus asta? Uite ce, fă-mi o favoare, vrei? Vino să mă vezi în după-amiaza asta sau diseară. Dacă nu sunt la galerie, sunt acasă.

— Oricum aveam de gând, îl asigură Brad. Și uite ce-i, nu te necăji prea tare. Orice s-ar întâmpla, sunt convins că are o explicație logică.

— Ei, mă bucur că ești convins. E-n regulă, n-are rost să mai lungim convorbirea. Ne vedem mai târziu.

Când Brad își luă la revedere, își dădu seama că Elaine stătea în cadrul ușii care separa sufrageria de camera de zi, cu o expresie curioasă pe față.

— Ce se-ntâmplă? Cine era?

— Glen Palmer.

— Ce voia?

— Nu știu exact, zise Brad gânditor. E foarte necăjit de ceva. Un vas pescăresc s-a ciocnit de stânci azi-noapte și Glen pare să creadă că Harney Whalen vrea să-l învinuiască pe el.

— N-am știut că Glen avea o barcă.

— S-ar părea că nu era barca lui.

Ridică din umeri și începu din nou să împacheteze cărți.

— I-am spus că o să fim acolo în după-amiaza asta, așa că n-am intrat în amănunte. Dar părea foarte supărat.

Elaine rămase pe loc și îl privi pe Glen trebăluind. Apoi se duse la fereastra camerei de zi și își fixă privirea pe Seward Park, care se întindea în fața lor.

— Mă întreb dacă nu facem o greșeală, zise ea fără să se întoarcă.

— O greșeală?

Tonul vocii lui Brad părea preocupat. Elaine se întoarse spre el, ca să-i poată citi îngrijorarea de pe față.

— Mi se pare că n-ar trebui să mergem acolo. Adică, nu ai niciun motiv pentru care să nu poți scrie aici, nu? Avem cu siguranță o vedere la fel de bună ca aceea de pe plajă și nu te distrage nimeni. Destui oameni reușesc să trăiască în mijlocul orașului ca niște pustnici. Noi de ce n-am putea?

— Presupun că am putea, răspunse Brad. Dar nu vreau. Și pe de altă parte, poate chiar se întâmplă ceva acolo.

— Dacă e așa, nu vreau să iau parte.

— Ei bine, eu vreau. Cine știe? Poate că am să scot un bestseller din toate astea.

— Sau poate că ai să dai de bucluc, zise Elaine.

Dar își dădu seama că n-o să mai aibă niciun argument. Brad se hotărâse și cu asta basta. Așa că îi făcu cu ochiul, încercă să-și alunge din minte frământările și se întoarse la împachetat.

Termină în bucătărie când Brad sigila ultima cutie cu cărți. Ca la comandă, camionul care urma să-i ducă la Clark's Harbor trase pe alee.

•

Jeff Horton stătu în pat cât de mult putu, dar la ora zece hotărî că era zadarnic și se sculă. Fusese o noapte de somn întrerupt de coșmaruri cu incendiul și mai ales spre dimineață stătuse treaz, încercând să accepte ce se întâmplase, încercând să găsească o explicație.

Max asigura barca. Atâta tot.

N-ar fi scos-o el în larg. Nu de unul singur și nu pe furtună.

Dar fusese în barcă, altfel ar fi venit la han.

Dar dacă era în barcă, de ce a intrat în stânci? De ce n-a pornit motoarele?

Nu exista decât un singur răspuns logic: motoarele fuseseră scoase din uz. De către cine? Și de ce? Erau străini aici, nu cunoșteau pe nimeni. Deci nimeni n-ar fi avut niciun motiv de sabotaj.

Nimic n-avea sens, dar pe Jeff îl costase scump. Fratele lui dispăruse, barca de asemenea, iar el se simțea neajutorat.

De câteva ori în timpul nopții se dusesese la fereastră și încercase să pătrundă întunericul cu privirea, căutând s-o vadă pe *Osprey* încă legată de chei, plutind liniștită în portul calm. Dar când veni dimineața Jeff evită fereastra, amânând momentul când va trebui să înfrunte adevărul crud că locul din doc era gol.

Merle Glind îl iscodi cu o privire tristă când coborî scările, ca și cum ar fi fost amintirea unui fapt care era preferabil să fie uitat, și se grăbi să iasă din han fără să-i adreseze niciun cuvânt. Se opri pe terasă și se forță să privească dincolo de port.

În depărtare, formațiunea de stânci ieșea la iveală din marea calmă, părând inofensivă în lumina zilei.

Nu era nici urmă de vas de pescuit care să se fi zdrobit de stânci doar cu câteva ore în urmă.

Văzând stâncile goale, Jeff simți o undă de speranță. Apoi își îndreptă ochii spre chei, dar acolo dana era goală, mărturia mută a dispariției vasului *Osprey*. Jeff merse încet către debarcader în locul unde ar fi trebuit să fi fost ancorat vasul. Stătu acolo mult timp, ca și când ar fi încercat doar prin puterea voinței să-l facă să reapară, apoi auzi o voce în spatele lui.

— S-a dus, fiule, zise moale Mac Riley.

Jeff se întoarse și-l privi pe bătrân.

— Te-am prevenit, zise Riley cu o voce blândă, fără urmă de răutate. E nesigur, mai ales pe furtună.

— N-a fost din cauza furtunii, zise Jeff. Oricât de rea a fost furtuna, frânghiile astea n-au cedat. Cineva le-a aruncat.

Riley nu îl contrazise. În schimb, își mută privirea de la Jeff spre ieșirea din port.

— După toate aparențele, epava ar trebui să fie încă aici, nu? medită el.

Înainte ca Jeff să poată răspunde, bătrânul continuă:

— Așa e marea. Uneori aruncă vasele în stânci, apoi le lasă acolo ani de zile ca și cum ar încerca să te avertizeze, dar nu și aici. Aici, când ia ceva, păstrează. Cred că așa a făcut și cu barca ta. Nu m-aș mira dacă n-ar mai ieși nimic la suprafață.

— Întotdeauna există resturi, zise Jeff. Vor apărea undeva.

— Dacă aș fi în locul tău, aș pleca și aș da uitării totul, zise Riley. N-ai ce-i face, fiule. Clark's Harbor nu e ca alte locuri. Aici lucrurile funcționează diferit.

— Asta a zis și șeful poliției azi-noapte, zise Jeff furios. Cum adică, lucrurile funcționează diferit aici?

— Uite-așa. E din cauza mării, a plajei. Indienii știau totul despre asta și credeau că este un loc sfânt. Presupun că și noi gândim la fel. Străinii trebuie să aibă grijă aici. Dacă nu știi ce faci, se întâmplă lucruri rele. Ei, dar presupun că știi asta, nu?

— Tot ce știu, zise Jeff cu încăpățânate, e că barca mea e o epavă și că fratele meu lipsește.

— E mort, fiule. Dacă era în barcă, e mort.

Nu era răutate în glasul lui; era doar o constatare.

— Dacă îi apare trupul, atunci e mort, răspunse Jeff. Atâta timp cât nu apare niciun corp, nu e mort.

— Cum vrei, zise Riley. Dar, dacă aș fi în locul tău, m-aș întoarce acolo de unde am venit și aș lua-o de la capăt. Și aș sta departe de Clark's Harbor.

Se întinse și îl bătu pe umăr pe Jeff, dar acesta se trase înapoi furios.

— Am de gând să aflu ce s-a întâmplat, zise el.

— Poate că ai să afli, fiule, zise Riley netulburat. Dar n-aș conta pe asta. Cel mai bun lucru ar fi să te obișnuiești cu gândul, ca noi toți ceilalți.

— Nu pot, zise Jeff, aproape fără să se audă.

— Uneori e mai bine să nu știi, dar bănuiesc că nu poți să înțelegi, nu?

— Nu, nu pot.

— Ai să poți, fiule. Într-o zi, nu prea târziu în viață, ai să înțelegi.

Bătrânul îl bătu pe umăr încă o dată și o porni spre mal. Apoi se întoarse, și Jeff crezu că mai voia să spună ceva, dar acesta păru să se răzgândească. Fără un cuvânt, își continuă drumul.

Jeff mai rămase o vreme pe chei, apoi începu să meargă spre fâșia îngustă de plajă de la marginea portului. Pe undeva, resturile din *Osprey* trebuiau să fi fost aduse la țărșm. Cu puțin noroc, unul din ele ar putea furniza vreun indiciu.

Furtuna de noaptea trecută lăsase un strat de humus pe plajă, de la pădurea de deasupra. Ud și dens, se lipea de ghetetele lui Jeff în timp ce mergea spre brațul de sud al portului. Nu găsi nicăieri vreo urmă de naufragiu. Nu că s-ar fi așteptat cu adevărat. Dacă ar fi ceva de găsit, ar fi probabil undeva la nord, purtat de marea în reflux, apoi cărat de curent pe mal. Dar de la capătul crestei ar avea o vedere bună asupra stâncilor. Poate că s-ar putea vedea ceva de acolo, ceva ce nu se vedea de pe chei.

Nu se vedea nimic, doar colțurile strălucitoare ale stâncilor de granit, clar vizibile și neamenințătoare în marea calmă. Nu era nicăieri vreun semn al distrugerii pe care ele o provocaseră azi-noapte, niciun fragment din barca sfărâmată de ele.

Jeff mai zăbovi o vreme pe creastă, ca și cum apropierea de scena dezastrului l-ar fi ajutat într-un fel să stabilească ce se întâmplase. Dar reciful își bătea pur și simplu joc de el, zeflemisindu-l cu aerul lui de nevinovăție.

După treizeci de minute se întoarse și o porni înapoi pe plajă.

Nu se duse până la fâșia de nisip de la nordul portului. Urmă în schimb poteca care tăia plaja până la golfulețul presărat cu stânci de dincolo. Jeff exploră plaja micuță cu atenție, inspectând bucățile de lemn ud care fuseseră aduse la țărșm noaptea trecută, ochii lui căutând un obiect cunoscut, orice rest purtat de valuri care ar fi putut face parte din vasul de pescuit dispărut. Dar nu era nimic.

Până la urmă ocoli creasta și ajunse în partea cea mai de sud a lui Sod Beach. Pentru prima oară, ochii lui încetară să mai cerceteze țărșmul care se întindea la picioarele lui și admirară frumusețea locului. Acest peisaj magnific i se părea incompatibil cu evenimentele îngrozitoare care se petrecuseră. Plaja se întindea scaldată în lumina soarelui și valurile libere să spele țărșmul curățaseră humusul care încă acoperea nisipurile portului. Doar lemnele ude împrăștiat la întâmplare păstrau dovada furtunii care bătuse țărșmul noaptea trecută, dar chiar și acestea, răspândite peste tot pe plajă, sporeau frumusețea și pacea locului.

Jeff începu să meargă pe plajă, fără să mai caute rămășițele lui *Osprey*. Splendoarea nisipurilor albe îl copleșise și pentru moment uită de noaptea trecută și lăasă seninătatea locului să-l curețe. Alese o pietricică și o aruncă cu precizie într-unul din buștenii care pluteau purtați de marea și râse tare când forma maronie a unui pui de focă țâșni din spatele ei, se uită cercetător la el un moment și o zbughi spre pădure.

Începu să alege și alergatul îi făcea bine, îl făcea să se simtă liber. Simți că începe să se elibereze de tensiunea sub care se aflase și începu să alege și mai tare.

Când simți că-și pierde respirația și inima începu să-i bată, încetini și merse cu pași iuți, apoi renunță de tot și se așeză gâfâind pe un buștean, cu fața la valuri.

Se uitase la obiectul care plutea în apă câteva secunde până să-și dea seama ce vedea. Era la o depărtare de treizeci de metri în larg și aproape scufundat; tot ce ieșea la suprafață era o grămadă cenușie, strălucind udă în lumina soarelui.

La început Jeff crezu că era o bucată de lemn, dar, când valurile o purtară încet la țărm, își dădu seama că era altceva. Arăta a pânză. Jeff se ridică și înaintă spre apă, străduindu-se să vadă mai bine, fiind sigur că era de la *Osprey*.

Obiectul plutea pe valuri înainte și înapoi, dar până la urmă un val mare îl cuprinse, îl rostogoli și îl aruncă înainte. Jeff se aruncă în valuri, cu mâinile întinse să-l prindă.

Îl apucase bine înainte să-și dea seama că era Max.

Corpul, cenușiu și lipsit de viață, stătea suspendat de vesta de salvare. Fără să mai stea pe gânduri, Jeff își prinse fratele în brațe, îl trase pe plajă, departe de valuri, și îl așeză cu grijă pe spate.

Se luptă cu curelele de la vestă, trăgând de bucățile umflate de material ca să se desfacă.

Apoi dădu la o parte vesta și îl apăsă violent pe Max pe piept. Un șuvoi de apă țâșni dintre buzele cadavrului și se auzi un bolborosit când apa fu înlocuită cu aer, după ce Jeff slabi apăsarea.

Luptă înfierbântat cu corpul fratelui său. Știa că Max murise, dar mintea lui refuza să accepte. Încă o dată și încă o dată îi presă toracele, dar după primele eforturi nu mai ieși apă. Max zăcea inert pe nisip.

Jeff renunță până la urmă și se ghemui lângă fratele lui, holbându-se la ochii lui deschiși, care nu puteau să vadă. Când nu mai suportă privirea, îi închise ușor pleoapele. Tot restul vieții va trăi cu amintirea ochilor lui Max, uitându-se fix la el de jos, de pe nisip, aproape cu reproș.

Jeff începu să plângă cu suspine care îi zguduiau corpul, lacrimile curgându-i nestingherit.

După câteva minute, totul încetă.

Jeff Horton luă trupul fratelui său, strângându-l în brațe, și începu să meargă în josul lui Sod Beach spre Clark's Harbor.

Câteva minute mai târziu, plaja era iarăși goală, cu excepția pescărușilor rotindu-se pe deasupra și a focii jucăușe. Totul era liniștit.

Dar departe în larg, dincolo de orizont, norii începuseră să se adune și se pornise vântul. O nouă furtună se stârnea.

• Capitolul 19

— Cât mai e?

— Cinci mile? Zece? Cam așa ceva, răspunse Brad. Te rog să observi că nu plouă.

— Am observat, zise Elaine.

După toate socotelile, ar fi trebuit să treacă prin furtuna care se abătuse asupra Clark's Harbor noaptea trecută și Elaine făcuse pariu cu Brad că vor face tot drumul până acolo pe o ploaie torențială. Dar, când ocoliră Olympia și porniră spre vest, nu dădură decât de cer senin și în ultimele două ore se bucuraseră de căldura soarelui de primăvară. Pe văi era așternut un val de ceață joasă, amestecat cu un spectru de verde de la ferigile care acopereau zona și întrerupt pe alocuri de maroniul trunchiurilor uriașe de cedru și albul-argintiu al plopilor înmuguriți. Ici și colo câte un rododendron răspândea culoare, cu soarele strălucind în picăturile de ploaie de pe petalele florii.

— Vrei să-mi plătești acum sau aștepti s-ajungem acolo?

— Am să aștept, zise Elaine sigură de sine. Nu știi când se-nnorează. Dacă pică un strop de ploaie cât descărcăm lucrurile, câștig eu.

Brad se uită în sus la cerul senin și zâmbi.

— N-am cum să pierd.

Se uită în oglinda retrovizoare, așa cum făcuse din minut în minut în ultimele trei ceasuri și jumătate, asigurându-se că în spate camionul îl urma.

— Nu-mi vine să cred câte lucruri înghesuie în camioanele astea, comentă el.

— Nu-mi vine să cred câte lucruri târâm după noi, răspuse Elaine cu șiretenie. Casa este mobilată, din câte-mi amintesc.

Brad ridică din umeri nepăsător, dar nu se putu abține să nu roșească ușor. Când lucrătorii începuseră încărcatul, Brad se apucase să adauge alte lucruri de încărcat. Mai întâi biroul și scaunul lui, urmate de fotoliul capitonat care, pretindea Elaine, s-ar potrivi perfect cu mobila uzată deja existentă în casa de pe Sod Beach.

Când începuse să adauge televizorul și echipamentul stereo, Elaine intervenise, reamintindu-i că nu aveau curent electric în viitoarea lor casă.

În cele din urmă fuseseră gata de plecare: camionul era aproape plin și camera de depozitare de la subsol era golită. Dar, după cum tot insista Brad, cel puțin își justificau banii plătiți pentru camion.

Viră la o cotitură a drumului. Erau aproape de Clark's Harbor. Înaintea lor se afla intersecția cu Harbor Road și dincolo de el galeria lui Glen Palmer.

— Ne oprim la galerie? întrebă Elaine când Brad încetini mașina.

— M-am gândit să opresc la secția de poliție mai întâi și să iau cheia, răspuse Brad. Apoi poți să te duci la casă cu camionul și să supraveghezi descărcatul cât vorbesc cu Glen.

— Pe naiba, protestă Elaine. Dacă crezi că am să car toate boarfele alea în casă de una singură, ești nebun. Pe urmă, vreau să-l văd și eu pe Glen.

— Bine, bine, zise Brad.

Trecuseră de cotitură și porniră pe panta ușoară care ducea în sat.

— Ei, orice s-ar întâmpla pe-aici, pare destul de calm.

Elaine nu putu să-l contrazică. Clark's Harbor, încălzindu-se la soare, se întindea risipindu-se în jurul portului, clădirile lui pictate strălucind pe fundalul cerului albastru și al mării. Încă o

dată, Elaine își aminti de un sat de pescuit din New England, o imagine intensificată și de mica flotă frumos ancorată la chei.

Traseră în fața secției de poliție și Brad îi spuse șoferului de camion să găsească un loc de parcare pentru camion câteva minute, fără să blocheze traficul.

Îl găsiră pe Harney Whalen în biroul lui, vorbind la telefon. Acesta ridică privirea, se holbă la ei cu o vădită surpriză, apoi se întoarse la convorbirea telefonică.

Elaine își aprinse o țigară și își făcu de lucru privind jenată spre fereastră. Dar Brad nu ascunse faptul că ascultase ultima parte a conversației lui Whalen.

— Îți spun, zicea Whalen. N-are niciun rost să vii aici. A fost un accident, nimic mai mult. Nu e nimic de investigat. Nici urmă de epavă. Doar cadavrul.

Apoi ascultă, cu ochii spre tavan, aproape închiși, ca și când ceea ce auzea nu merita atenție.

— Ascultă, zise el în cele din urmă, în mod vădit întrerupându-l pe acela care se afla la capătul firului. Am cercetat cadavrul și doctorul Phelps l-a cercetat și el. Acuma, eu n-oi fi specialist, dar doctorul Phelps este. Și amândoi suntem de acord că tipul s-a înecat. Se pare că a sărit din barcă atunci când barca s-a ciocnit de stânci. Și ce dracu', nimeni nu rezistă prea mult în apă la vremea asta.

Părea pe punctul de a spune mai multe, dar tăcu din nou și Brad presupuse că, oricine ar fi fost la capătul celălalt al firului, protestase la ceva spus de Whalen.

— Ei bine, oricum, am de gând să trimit cadavrul în Port Angeles mâine. Fratele tipului pierde vremea pe-aici și înnebunește pe toată lumea, iar eu m-am cam săturat de toată treaba. Deci, dacă vreți să faceți ceva, să vă uitați la cadavru sau altceva, ar fi bine s-o faceți astăzi.

Chiar atunci se deschise ușa secției de poliție și intră un tânăr pe care Brad nu-l recunoscuse. Oricine ar fi fost, nu era din Clark's Harbor. Părea foarte trist, - fața îi era roșie și ochii îi scăpărau de mânie. Aruncă o privire la Brad și Elaine, apoi își îndreptă atenția spre șeful poliției, care vorbea încă la telefon. În timp ce asculta, Harney Whalen îl privi pe tânăr măsurând încăperea nerăbdător. Brad socoti că era fratele celui mort, și că lui i se întâmplase ceva oribil, cum spusese Glen Palmer la telefon în dimineața aceea.

— Bine, bine, zise Whalen în cele din urmă. Am să aștept până veniți înapoi.

Trânti receptorul și se uită posomorât la tânăr.

— Ce mai e, Horton? zise el calm.

Jeff Horton se opri și stătu drept în fața biroului lui Whalen, uitându-se fix la șeful poliției.

— Cine te crezi? vru el să știe.

— Cred că sunt șeful poliției, zise Whalen cu ușurință, bucurându-se de dificultatea în care se afla tânărul. De ce întrebi?

— Și asta îți dă dreptul să hotărăști ce să faci cu cadavrul fratelui meu?

— Ai aflat?

— Am aflat. Și aș vrea să știu de ce nu mi-ai spus că te dispensezi de el. Pot să-l duc eu însumi acasă.

— Bine, răspunse Whalen, ridicându-se în picioare. Credeam că te scutesc de deranj.

— Mă scutești de deranj? exclamă Jeff.

Fața i se făcu roșie și pumnii i se strânseseră convulsiv.

— N-am nevoie să mă scutească cineva de deranj. Am nevoie să mă ajute cineva să aflu ce s-a întâmplat cu Max.

Apoi, la fel de repede cum se făcuse roșie, fața lui își pierdu culoarea și deveni cenușie. Brad se ridică și se postă lângă tânăr.

— Stai jos, zise el blând, dar cu fermitate.

Când Jeff vru să se împotrivească, Brad îl apucă de braț.

— Dacă nu te așezi o să leșini, zise el.

Îl împinse pe Jeff în scaunul de pe care se ridicase el și îl făcu să-și țină capul pe genunchi.

— Dacă simți că ți se face rău, întinde-te pe jos. Are să ți se pară prostesc, dar e mai bine decât să vomți. Acum respiră adânc.

Brad își îndreptă apoi atenția spre Whalen:

— Ce se-ntâmplă?

— E treaba mea și a lui, declară Whalen. N-are legătură cu tine.

— Sunt doctor și tipul ăsta nu e într-o formă prea bună. Mă întreb de ce oare.

— Și eu îți spun că nu e treaba ta, se răsti Whalen.

— A cui treabă ar fi? zise Jeff, ridicându-se în picioare.

Se uită la Brad.

— Dumneavoastră cine sunteți?

— Brad Randall, zise Brad, întinzându-i mâna. Sunt doctor în Seattle. Presupun că fratele tău e cel care a murit?

Jeff aprobă din cap.

— Individul acesta susține întruna că a fost un accident, dar nu cred. Și acum a plănuit să-l trimită pe Max acasă și nici măcar nu mi-a spus.

— Max presupun că e fratele tău. N-ai vrea să-mi spui numele tău?

— Jeff. Jeff Horton.

— Bine, Jeff. Acum spune, ce s-a întâmplat?

Dar, înainte să apuce să-i spună, Harney Whalen interveni:

— E cumva biroul tău, domnule doctor Randall? zise el insinuant. Căci cu siguranță te porți ca și cum ar fi.

Brad își mușcă buza.

— Îmi pare rău, zise el. Nu e treaba mea, desigur. Dar Jeff pare destul de necăjit și oamenii necăjiți sunt preocuparea mea.

Cum Jeff se uita la el întrebător, Brad îi făcu cu ochiul.

— Sunt psihiatru.

Elaine se ridică brusc și mișcarea ei îi atrase atenția lui Brad, exact așa cum intenționase.

— Ce-ar fi să-l iau pe Jeff la o cafea până rezolvi tu aici cu șeriful? sugeră ea. E-n regulă?

Brad înțelese imediat că soția lui încerca să dezamorseze situația. Îi zâmbi recunoscător.

— Dacă nu te superi, zise el, știind că nu s-ar supăra și că de fapt ea preluase controlul situației.

— Sigur că nu mă supăr.

Se întoarse către Whalen și îi zâmbi.

— E ceva ce ar trebui să știu despre casă chiar acum?

Whalen clătină încet din cap, uitându-se când la unul, când la celălalt dintre soții Randall. Dar, înainte să poată spune ceva, Elaine se auzi din nou.

— Bine, atunci ne vedem peste câteva minute, îi spuse ea lui Brad.

Îl prinse de braț pe Jeff Horton și îl trase în picioare. Jeff, încurcat, nu opuse rezistență și ea îl conduse afară din birou.

— Ai cheile? îl auzi pe Brad întrebându-l pe Whalen când ieși pe coridor.

Se feliicită. Poate că psihiatrul era persoana nelalocul ei din familie.

— Nu ți-a fost ușor, nu? îl întrebă Elaine pe Jeff.

Stăteau în cafenea, bându-și a doua ceașcă de cafea, după ce Jeff îi povestise lui Elaine ce se întâmplase.

— Puțin spus, zise Jeff cu amărăciune. Ce-i mai rău e că n-o să mai pot sta aici multă vreme, și, cum o să plec, șeful poliției o să lase baltă toată treaba. La naiba, a făcut-o deja.

— S-ar putea să fi fost chiar un accident, sugeră Elaine.

— Să fi fost oricine altcineva în locul lui Max, aș fi fost de acord. Dar Max făcea parte dintre acei oameni care nu au accidente. Era întotdeauna metodic, întotdeauna grijuliu, întotdeauna zicea că nu există accidente. Ca și noaptea trecută, când ne-a prins furtuna. Oricine altcineva în locul nostru ar fi încercat să ajungă în Grays Harbor și, dacă n-ar fi reușit, atunci s-ar fi putut numi un accident. Dar Max ar fi spus că e o prostie și ar fi dat vina pe timonier.

— Și ar fi avut dreptate, aprobă Elaine.

— Dacă i-ar fi folosit la ceva. Oricum, *Osprey* n-ar fi putut să fie dezlegată accidental. Cineva i-a tăiat funiile de legătură de la doc, dar nu pot să-l determin pe acest șerif să facă ceva. E ca și cum nu i-ar păsa.

— Cred că nici nu-i pasă, zise încet Elaine.

Înainte ca Jeff să apuce să întrebe ce voia să spună cu asta, ea schimbă subiectul.

— Ce-ai să faci acum?

— Cred că o să mă întorc acasă și o s-o iau de la capăt. Dar fără Max n-o să-mi fie ușor.

— N-ai putea să mai stai aici o vreme?

— Sunt falit. Mai pot plăti o singură noapte la hotel și cu asta gata. Dar vreau să rămân, să aflu ce s-a întâmplat cu Max.

Se uită adânc în ochii lui Elaine și vocea lui căpătă o intensitate care aproape că o înspăimântă.

— Cineva l-a omorât pe Max, doamnă Randall. Nu știu cine, dar cineva l-a omorât. Trebuie să aflu de ce.

Elaine îl studie pe tânărul din fața ei și încercă să evalueze ce îi spusese, E încă sub stare de șoc, își zise ea, și profund afectat. Totuși, ceea ce îi spusese avea sens. Dacă fratele lui fusese atât de grijuliu pe cât pretindea Jeff - și nu avea niciun motiv să se

Îndoiască – atunci părea puțin probabil că dezlegatul vasului de pescuit să fi fost un accident.

— Uite ce e, zise ea deodată. Dacă e atât de important pentru tine să mai stai aici o vreme, poți să stai cu noi. Sunt condiții minime, dar e pe gratis.

— Cu voi?

Jeff părea complet nedumerit.

— Dar nici măcar nu mă cunoașteți.

Elaine îi zâmbi cald.

— Dacă n-ai fi spus asta, m-aș fi îngrijorat. Oricum, suntem chit, nici tu nu ne cunoști. Crede-mă, în câteva zile o să ne cunoaștem foarte, foarte bine. Casa pe care am închiriat-o nu e mare și n-are curent electric. Mi s-a spus că instalațiile sanitare merg, dar nu cred până nu văd. Sunt vreo două dormitoare sus, două camere de oaspeți, și ai putea foarte bine să fii primul nostru oaspete.

Până să-i răspundă Jeff, Elaine se uită la ceas și se ridică.

— Haide, am stat destul aici. Dacă Brad n-a terminat cu domnul Whalen, înseamnă că ceva n-a mers bine. Și probabil lucrătorii cred că am murit.

— Lucrătorii?

— Ți-am spus doar că tocmai ne mutăm. Mă rog, a fost un fel de minciună. Nu ne-am mutat încă. De fapt, am ajuns în oraș doar de o jumătate de oră.

Luându-l de braț pe Jeff, îl conduse afară.

Aproape că dădură nas în nas cu Brad când cotiră pe strada principală și Elaine știu după figura lui că ceva nu era în regulă.

— Ce s-a întâmplat? Întrebă ea.

Brad se uită o clipă la ea înexpresiv, apoi râse spart.

— N-ai să crezi, zise el. Whalen nu-și amintea când ne-a închiriat casa.

— Nu-și amintea? Vorbești serios?

Brad aprobă din cap.

— De-asta a părut așa surprins când am intrat la el în birou. Credea că am plecat pentru totdeauna. A trebuit să-i arăt contractul de închiriere înainte de a-mi da cheile casei. Cred că am avut dreptate când am zis că era într-un fel de transă când ne-a arătat locul.

O văzu pe Elaine pălind și hotărî că nu era cazul să continue subiectul. Îi zâmbi în schimb sincer lui Jeff Horton.

— Presupun că Elaine te-a invitat să stai cu noi?

— Dacă sunteți de acord, domnule doctor Randall.

— Mă cheamă Brad și desigur că sunt de acord. Dacă nu le-ar fi invitat ea, aș fi făcut-o eu. Totuși, ar trebui să plecăm, altfel lucrătorii ne vor arunca lucrurile în stradă. Whalen ne va conduce acolo, doar ca să ne asigurăm că locul e-n regulă.

Ca la un semn, Harney Whalen ieși din secția de poliție și se holbă posomorât la cei trei. Când vorbi, fu evident că i se adresa lui Jeff.

— Credeam că ai plecat deja.

— Nu plec nicăieri, zise Jeff moale. Până nu aflu ce s-a întâmplat cu fratele meu.

Whalen își plimbă limba în gură în timp ce cugeta.

— Mai stai la hotel?

— O să stea cu noi, zise Elaine categorică, ca să pună capăt discuției.

— Așa, deci? zise Whalen. Cred că nu mă privește. Vreți să mă urmați?

— Sigur că da, zise Brad.

Se întoarse și făcu semn lucrătorilor, care leneveau sprijiniți de aripa camionului, la o mică distanță. Aceștia își stinseră țigările și urcară în cabina camionului.

— O să fim chiar în spatele tău, îi strigă Brad lui Whalen, care se afla deja în mașina poliției.

Whalen le făcu un semn aprobator cu mâna lui cu mănușă neagră, fără să zică nimic. În schimb porni motorul și se îndepărtă de curbă, cu fața lipsită de orice expresie când trecu pe lângă ei. Soții Randall și Jeff Horton îl urmară. În spate, camionul încheia coloana.

•

Harney Whalen conducea încet mașina de poliție cu ochii fixați pe drum. Dar conducea mecanic, mai mult din instinct. Minte lui era tulburată.

Jeff Horton nu se ducea acasă.

În schimb, va sta în Clark's Harbor, stârnind neazuri.

Și soții Randall. De unde-au apărut? Își scotoci mintea, încercând să-și aducă aminte că semnase contractul.

Avea un gol în minte. Își aminti că le arătase casa, dar despre contract – nimic. Absolut nimic.

Alt necaz.

Lui Harney Whalen nu-i plăceau necazurile. Se întrebă ce-ar fi de făcut.

Și se întrebă de ce tot veneau străinii în Clark's Harbor. Nu fusese niciodată un loc bun pentru străini.

Nu fusese și nici nu avea să fie vreodată.

• Capitolul 20

Convoiu oferea un spectacol neobișnuit trecând prin Clark's Harbor: mașina poliției, în frunte cu Harney Whalen la volan, cu ochii ferm ațintiți la drumul dinaintea lui, cu o expresie stranie pe față – expresie care ar fi spus oricui ar fi văzut-o că mintea lui Whalen era departe. În spatele lui erau soții Randall, cu Jeff Horton pe locul din spate. Elaine făcea încercări sporadice de conversație, dar toți trei erau preocupați de gândurile lor, așa că tăcură în scurt timp. Camioneta era la coadă.

E aproape ca un straniu cortegiu funerar, își zise Elaine. Aruncă o privire afară pe fereastră și văzu câțiva oameni stând pe trotuar, care lăsaseră totul ca să se uite la noii veniți făcându-și intrarea. Fețele lor îi păreau lui Elaine impasibile, ca și cum sosirea soților Randall nu le-ar fi stârnit niciun fel de reacție – ceva care trebuia remarcat, dar care nu le-ar fi schimbat viața în niciun fel. Și totuși, observându-le ciudata impasibilitate, Elaine începu să simtă că mai era ceva, o teamă pe care încercau să o ascundă. Îi aruncă lui Brad o privire rapidă, dar el se concentra asupra drumului, fără să țină cont de trecători; apoi o luară spre Harbor Road, lăsând în urmă satul.

Convoiu se îndrepta pe șosea spre nord, trecu de galeria familiei Palmer și dispăru după curba care îi ducea aproape de țarm. Harney Whalen mări viteza și mașina din spate și camioneta accelerară. Mergeau aproape de viteza limită când Whalen îi observă pe cei doi copii în față, pe drum. Preț de câteva secunde păstră viteza, îndreptându-se spre Robby și Missy Palmer, mașina venind spre ei cu toată viteza. Whalen se simți înțepenit la volan, incapabil să se miște. Apoi, când

distanța dintre el și copiii se micșoră, își ridică piciorul drept de pe accelerație, apăsă pe frână, viră și apăsă pe claxon.

Missy țâșni de pe șosea în șanț chiar înainte ca zgomotul claxonului să răsună. Dar Robby rămase în drum, întorcându-se încet să se holbeze la mașina care venea, ca și cum nu și-ar fi dat seama că se afla în pericol.

— Robby! țipă Missy.

Atunci claxonul fu urmat de scrâșnetul frânelor pe șosea, până când mașina începu să derapeze. În sfârșit, Robby se mișcă.

Era o mișcare lentă și metodică.

Se dădu calm la o parte din fața mașinii poliției în viteză, apoi privi agale cum derapează în cerc, iese de pe șosea și se oprește pe partea cealaltă a drumului. De îndată ce se opri, Harney Whalen sări de pe scaunul șoferului și porni spre Robby.

Brad Randall se pregătea și el să oprească aproape de locul unde se aflaseră copiii. Nu observase nimic până când nu văzuse luminile de la mașina lui Whalen și zgomotul claxonului îl asurzise când derapase mașina poliției. Doar în ultima clipă o văzuse pe Missy sărind din drum și pe Robby dându-se încet la o parte din calea mașinii.

— Dumnezeule, zise el, când opri mașina. Aproape că a dat peste ei. Nu i-o fi văzut?

— Ar fi trebuit, zise Elaine.

Făcu o pauză și în vocea ei se strecură o tonalitate ciudată.

— Aceia sunt copiii soților Palmer. Au pățit ceva?

Până să-i răspundă Brad, Elaine ieșise în grabă din mașină și se așezase în genunchi lângă Missy. Fetița plângea cu suspine și Elaine o strânse în brațe.

— E-n regulă. Totul e bine. Nu-i nimeni rănit.

— A făcut-o intenționat, rosti Missy printre suspine. A încercat să ne calce.

— Nu, o alină Elaine. N-a făcut nimeni asta. Nimeni n-ar face asta intenționat.

Atunci Harney Whalen ajunse acolo, în picioare deasupra lor, cu fața palidă și mâinile tremurate.

— Ce naiba făceați voi, copiii? întrebă el.

Elaine o trase aproape de ea pe Missy, care plângea, și îl fixă pe Whalen cu privirea, cu sprâncenele adunate de furie.

— Nu i-ai văzut? vru ea să știe. Trebuie să fi fost chiar în fața ta.

Aruncă o privire rapidă în jur, căutându-l pe Brad, având nevoie de sprijinul lui. Apoi îl văzu ghemuit lângă Robby, controlând starea băiatului.

— E bine? îi strigă ea.

— E bine, răspuse Brad. N-are nicio zgârietură. E doar speriat.

— Nu sunt speriat, răspuse Robby.

— Dacă nu ești, ar trebui să fii, zise Brad, ciufulindu-l pe băiat. Nu ți-a spus nimeni niciodată să nu mergi pe stradă?

Apoi se întoarse către Whalen.

— Nu i-ai văzut? întrebă el, repetând întrebarea lui Elaine.

— S-a întâmplat repede, zise Whalen. Au apărut acolo dintr-o dată.

— Dar ai avut destul timp să-i vezi, protestă Brad.

Whalen înțepeni și se uită sever la Brad.

— Ei bine, n-am avut. Dar i-am văzut destul de repede. Nimeni nu e rănit; nimeni în afară de mine nu e măcar tulburat. Și cu asta basta, nu?

— Mașina ta e-n regulă?

— Da, îl asigură Whalen.

Porni spre mașină, dar Brad îl opri.

— Nu crezi că ar trebui să-i ducem până acasă pe copiii ăștia?

Whalen se uită de la Missy la Robby și încă o dată la Missy.

— Ce ziceți? Vreți să mergeți cu mașina poliției?

Fața lui Robby se însenină imediat, dar Missy se încruntă.

— Nu, zise ea cu hotărâre.

— Putem să vă ducem noi acasă, se offeri Elaine.

— Mulțumim, zise Missy. Vrem să mergem pe jos.

— Ești sigură?

Elaine se uită îngrijorată la fetiță, de parcă ar fi crezut că nu era în stare să meargă. Missy nepăsătoare se trase de lângă ea.

— N-avem voie să mergem cu străini, zise ea precaută.

— Noi nu suntem străini, contracară Elaine.

Missy se uită la ea gânditoare, apoi clătină din cap.

— Nu vrem, zise ea.

Buza ei începu să tremure, ca și cum ar fi fost gata să plângă iar.

Elaine se ridică, dădu din umeri și oftă.

— Ei bine, dacă sunteți siguri că vă e bine... începu ea.

Se uită neputincioasă la Brad, dar el nu se băgă, ușor amuzat de eforturile pe care le făcea soția sa cu copiii. Whalen, acceptând hotărârea lui Missy ca fiind definitivă, se întoarse la mașina lui și începu să facă manevre ca s-o scoată din nou pe șosea.

Fără tragere de inimă, Elaine îl urmă pe Brad la mașină, unde Jeff Horton stătea tot pe bancheta din spate. Ea se mai uită de două ori la copii, dar nu se mișcau. Robby se uita la mașina poliției, dar Missy nu părea să vadă nimic. Era ca și cum ar fi așteptat ceva, dar Elaine n-avea nicio idee ce anume. Se urcă alături de Brad, chiar atunci când Harney Whalen reușise să redreseze mașina poliției. Un minut mai târziu convoiul era din nou la drum.

•

— A vrut să dea peste noi, îi spuse Missy lui Robby după ce cele două autoturisme și camioneta dispărură din vedere.

— Ba nu, răspunse Robby.

Se uită sever la sora lui, dorindu-și să nu mai fie așa de încăpățanată.

— Cum de n-ai vrut să mergem cu mașina poliției?

— Nu-mi place omul ăla. Vrea să ne facă rău.

— Asta-i o tâmpenie. De ce-ar vrea să ne facă rău?

— Nu știu, zise Missy arțăgoasă. Dar vrea.

Robby hotărî să nu aducă argumente.

— Ei, măcar am fi putut să mergem cu soții Randall.

— Mami și tati nu vor să mergem cu străini.

— Nu sunt străini. A fost doctorul meu și se mută în casa de pe plajă.

— Ei bine, eu nu-i cunosc, insistă Missy. Deci sunt străini.

Apoi se uită întrebătoare la fratele ei.

— Cum de stăteai în stradă?

— N-am stat, răspunse Robby.

— Ba da, ai stat. Am strigat la tine și tu tot stăteai acolo.

Robby se scărpină în cap gânditor.

— De fapt nu prea-mi amintesc, zise el. S-a întâmplat atât de repede. Oricum, m-am dat la o parte din drum, nu? N-am sărit ca un iepure fricos, cum au sărit alții. Hai să o luăm prin pădure și să mergem acasă pe la plajă, sugeră el.

— Nu vreau, se opuse ea. Nu-mi place plaja.

— Tu nu vrei să faci niciodată nimic, zise Robby disprețuitor. Dacă nu vrei să mergi pe la plajă, poți să stai aici pe drum singură.

Ochii lui Missy se măriră de indignare.

— Nu poți să mă lași aici. Mama zice că trebuie să rămânem împreună.

— Dar nu zice să facem mereu numai ce vrei tu.

Începu să traverseze strada, dar Missy rămase pe loc.

Când ajunse pe partea cealaltă Robby se întoarse și se uită sever la sora lui.

— Vii sau nu?

Missy era derutată; nu voia să meargă prin pădure, nu voia să meargă nici pe plajă. Cumva plaja o speria, deși știa că pe Robby nu-l speria. Dar cel mai mult nu voia să meargă singură acasă.

Se întrebă care ar fi reacția mamei ei dacă ar vedea-o apărând singură. Mama ar putea să-l pedepsească pe Robby dacă ar lăsa-o singură, dar ar putea s-o pedepsească și pe ea pentru că n-a stat cu fratele ei. Hotărî că era mai bine să fie un pic speriată decât să fie pedepsită.

— Bine, zise ea și se grăbi să traverseze șoseaua ca să-l prindă din urmă pe Robby, care căuta deja cu înfrigurare o potecă în pădure.

•

Harney Whalen trase cât putu mai departe de alea îngustă ca să lase loc și soților Randall și camionului să treacă înaintea lui. Opri motorul, dar nu coborî imediat din mașină.

Era încă supărat de ce se întâmplase. Încercase să se poarte de parcă fuseseră neatenți copiii, dar el știa că nu fuseseră.

Știa că îi văzuse din timp.

Înghetase la volan.

Aproape să-i omoare.

Și nu știa de ce.

Pentru un minut se purtase ca înainte de a cădea într-unul dintre momentele stării lui de transă. Timpul parcă se oprise în loc – și mușchii trupului nu-l mai ascultau; pierduse controlul lor, ca și cum trupul lui ar fi fost ceva separat de el, mânat de o voință proprie.

Dar până acum fusese bine: de obicei era singur când se întâmpla așa ceva. Singur, undeva unde nimeni să nu sufere.

În după-amiaza asta fusese cât pe-acți să fie omorâți doi copii. Se hotărî să aibă discuția pe care o amâna de atâta timp cu doctorul Phelps.

Odată luată această hotărâre, se dădu jos din mașina poliției și merse până la soții Randall, care îl așteptau împreună cu Jeff Horton.

— Ai pățit ceva? îl întrebă Brad Randall.

— Nu, sunt bine. Mi s-a părut că aud ceva la motor.

Fără alte cuvinte, o luă înainte pe poteca ce îi scotea din pădure, printre grămezile de bușteni. Deschise ușa de la bucătărie, surprins că nu era încuiată, și apoi îi înmână cheia lui Brad.

— Nu e decât o cheie, zise el. Se potrivește la amândouă ușile și am un duplicat. Dacă mai vreți una, va trebui să-i cereți lui Blake să v-o facă.

— Mă îndoiesc că o să încuiem vreodată, zise Brad.

— Cum vreți, zise Whalen evaziv. Orașenii cred întotdeauna că sunt mai în siguranță în provincie decât la oraș. Dar nebuni sunt peste tot.

Ochii îi căzură pe Jeff Horton, iar Jeff simți cum se înroșește de mânie, dar rămase tăcut. Whalen îi conduse în casă, scuzându-se pentru deranj cu jumătate de gură, dar fără să se ofere să curețe.

— Uneori mă gândesc că ar trebui să demolez casa, mormăi el.

— Și de ce n-o faci? îl întrebă Brad.

Harney păru surprins și Brad își dădu seama că șeful poliției nu intenționase să o spună cu voce tare.

— Nu știu, zise Whalen meditativ. Probabil că nu ajung niciodată. Sau poate că nici nu vreau. Vin aici din când în când. Mă scoate din casă.

Se pregăti să plece, apoi se opri și se întoarse cu fața spre soții Randall încă o dată.

— Să vă spun ceva, zise el apăsător. Clark's Harbor este un oraș în care toată lumea se cunoaște. Toți suntem înrudiți unii cu alții și nu-i acceptăm ușor pe străini. Și nu e doar faptul că nu suntem prietenoși. Mai e ceva - ori de câte ori străinii vin în oraș, totul se dă peste cap. Deci să nu vă așteptați să vă fie prea bine aici. Nu o să vă fie.

— Ei, dacă n-o să căutăm să dăm de bucluc, nu văd de ce ar da el peste noi.

— Nu vezi? răspunse Whalen. Mai întreabă în jur, domnule Randall. Ce zici de Horton, aici de față? El și fratele lui au venit și a dat buclucul peste ei în câteva ceasuri. Și mai sunt și prietenii tăi, familia Palmer. Și ei erau cât pe-aci s-o pățească acum o jumătate de oră. Mă rog, nimic din ce-o să vă spun n-o să vă convingă.

Aruncă o privire la ceas.

— Mai bine m-aș întoarce în oraș. Nu mai am ce face pe-aici. Locul e tot al vostru. Chiria la începutul fiecărei luni.

— Nenorocitul ăsta, șuieră Elaine după plecarea șerifului.

— Așa vorbești despre proprietarul tău? întreabă Brad.

Apoi chicoti:

— Cred că îi place să facă pe profetul.

Jeff Horton clătină din cap.

— Sunt de acord cu soția ta, zise el. E un nenorocit.

Până să se continue discuția, apăru o matahală în ușa bucătăriei.

— Oameni buni, vreți să mai descărcăm lucrurile astea sau le ducem înapoi la Seattle?

•

Din ascunzătoarea lor din pădure, Robby și Missy îl urmăriră pe Brad cum pleca din casă. Urmăriseră totul, îi văzuseră pe lucrători cărând cutie după cutie în casa veche, îi urmăriseră cum se duceau. Acum plecă și Brad.

— Credeam că și el o să locuiască aici, zise Missy plângăcios. Așa ziceai.

— Ei, și cine zice că nu? întreabă Robby. Probabil că doar se duce după ceva în oraș. Ce-ar fi să ne ducem să-i dăm bună ziua doamnei Randall?

— Nu vreau, se plânse Missy. Nu-mi place casa aia.

— Asta spui tot timpul, sublinie Robby. Ce nu-ți place la ea?

— Nu știu. Se întâmplă lucruri rele aici. Se întâmplă peste tot pe plaja asta. Vreau acasă.

— Păi, du-te acasă.

— Vino cu mine.

— Nu vreau. Mie îmi place plaja.

— E târziu, sublinie Missy. Mami o să se-nfurie pe noi.

— Nu, n-o să se înfurie, răspunse Robby.

Dar, în ciuda vorbelor curajoase, nu era convins că Missy n-avea dreptate; mama lui se purtase foarte ciudat în ultimul timp și Robby nu putea să-și dea seama de ce. De când femeia aceea se sinucisese, mama lui păruse îngrijorată. Cedă insistențelor surorii lui.

— Bine, zise el. Haide.

Porni spre ieșirea din pădure, dar Missy îl opri.

— Haide să mai mergem prin pădure.

— De ce?

— Acesta e locul de pe plajă unde a ieșit la suprafață omul acela, zise Missy.

— De unde știi?

— Știu și gata.

— Ba nu știi, zise Robby supărat.

— Ba știu, insistă Missy.

Se îndepărtă de fratele ei.

— Poți să o iei pe acolo dacă vrei, dar eu merg prin pădure.

Robby hotărî că sora lui era o adevărată pacoste, dar o urmă oricum, respectând ordinul dat de mama lui, ca ei doi să stea împreună. După câteva minute, Missy îl prinse de mână.

— Ce e? Întrebă Robby plictisit.

— Mi-e frică. Hai să fugim.

Smuci de mâna lui Robby și aproape involuntar el începu să alerge cu Missy.

Când ajunseră lângă căsuță, Missy se opri brusc.

— Gata, acum. Nu-mi mai e frică.

— Asta pentru că suntem aproape ajunși acasă, sublinie Robby.

Missy se uită în sus și, destul de clar, căsuța era acolo, vizibilă între copaci. În timp ce parcurgeau ultimii câțiva metri până la casă, Missy îl luă pe Robby de mână și i-o strânse tare.

— Haide să nu mai mergem pe plajă, se rugă ea moale. Robby o privi curios, dar nu zise nimic.

•

Brad trase în fața galeriei și se asigură că nu parcase pe trotuar, amintindu-și de amenda pe care i-o dăduse Harney Whalen ultima oară când fusese acolo. Apoi se duse la ușa galeriei și își vârî capul înăuntru.

— Glen? Ești aici?

— În spate, strigă Glen.

Îndreptându-se spre fundul clădirii, Brad se uită în jur, surprins de progresul făcut. Fu și mai surprins că Glen nu era singur în camera din spate.

— Ai primit ajutor în cele din urmă?

Glen se ridică de la planșeta unde lucra la niște schițe și zâmbi.

— L-ai cunoscut pe Chip Connor când ai mai fost pe-aici? Întrebă el.

Ajutorul de șerif puse deoparte ferăstrăul pe care îl ținea și-i întinse mâna lui Brad.

— Încântat să vă cunosc, zise el cu un zâmbet. Probabil să sunteți doctorul Randall.

— Brad, îl corectă.

Se uită cu un ochi critic la Chip.

— Ești în exercițiul funcțiunii?

— De vreun ceas nu mai sunt. Dar, dacă toată lumea din oraș vrea să mă acuze că îmi neglijez datoria, s-ar putea să aibă dreptate.

Apoi privirea lui Brad se mută asupra lui Glen și când vorbi păru complet derutat.

— Nu prea înțeleg, zise el. Când ai sunat azi dimineață păream îngrozit. Mă așteptam să te găsesc înghesuit într-un colț sau mai rău, în niciun caz lucrând fericit cu ajutorul de șerif.

Îi aruncă o privire lui Chip.

— Doar ești adjunctul lui Whalen, nu?

— Și, mai mult sau mai puțin, nepotul lui, zise Chip.

Cum Brad se fâstâci, lui Chip îi pieri zâmbetul.

— Vrei să vorbești numai cu Glen?

— Cum vrea el, contracară Brad.

— E-n regulă, zise Glen. Chip știe ce s-a întâmplat. De fapt, m-a ajutat cu mult mai mult.

Brad se uită la galeria aproape terminată.

— E evident că iese, zise el. Acuma, ce-ar fi să mă pui la curent cu ce s-a mai petrecut?

Glen desfăcu trei cutii de bere și se așezară cu toții cât mai comod posibil pe câte o bucată de lemn. Brad îi ascultă în liniște pe Glen și Chip explicând ce se întâmplase în ultimele zile, precum și despre insinuările absurde ale lui Harney Whalen cum că Glen ar fi fost implicat în moartea tui Max Horton și poate

chiar și a lui Miriam Shelling. Când terminară, Brad clătină din cap cu tristețe.

— Nu-l înțeleg pe omul ăsta, zise el. La început am crezut că pur și simplu nu-i plac străinii, dar am început să cred că e altceva. Ceva mult mai complicat.

— Mai complicat? întrebă Chip. Ce vrei să spui?

Brad nu răspuse, nici măcar nu părea să fi auzit ce-l întrebase Chip. În schimb, îi puse o întrebare lui Glen aparent irelevantă.

— Dar Robby?

— Robby? Ce legătură are el cu toate astea?

— Nu știu, zise Brad, încercând să pară detașat. Dar știm că ceva s-a întâmplat cu el aici și acum li se întâmplă altor oameni.

Ochii lui Glen se micșorară când înțelese insinuarea.

— Încerci să spui că Robby e implicat în ce se întâmplă?

— Eu nu încerc să spun nimic, răspuse Brad. Dar lucrurile care nu par a avea o legătură unele cu celelalte uneori au. Cred că mai bine m-aș ocupa un pic de Robby.

Cei trei bărbați tăcură. Dintr-o dată nu mai era nimic de spus.

• Capitolul 21

Chip Connor stătea la barul din Harbor Inn în seara aceea, sorbind încet dintr-o bere și încercând să-și facă ordine în gânduri. Era derutat și supărat; lucrurile îi păreau mult prea complicate. Termină berea, trânti paharul gol pe masa de la bar și mai ceru unul. Merle Glind apăru lângă el.

— Vrei puțină companie? întrebă el, frecându-și mâinile.

— Da, dă-mi voie să-ți cumpăr o bere.

Glind se cățără pe taburet lângă Chip. Adăugă cu grijă un vârf de sare la berea pe care o pregătise, gustă din ea și dădu din cap mulțumit.

— Nimic nu încheie mai bine ziua ca o bere bună, sărată.

Apoi se uită la Chip iscoditor.

— Ai vrea să-mi spui la ce te gândești?

— Nu cred că mă gândesc la ceva, răspuse Chip evaziv. Dar Merle Glind nu se lăsa ușor.

— Se vede pe fața ta. Ce-ar fi să-mi spui?

— N-am ce să-ți spun, zise Chip stingherit. Sunt o grămadă de lucruri care s-au adunat. Cred că sunt îngrijorat din cauza lui Harn.

— Harn? Harn Whalen?

Vocea lui Merle Glind era plină de neîncredere, ca și cum ar fi fost de neînțeles pentru el ca cineva să-și facă grijă pentru șeful poliției.

— Da, asta am zis, repetă Chip cu acreală, dar Glind nu păru să audă.

— Păi, asta nu pot să-mi închipui, cloncăni el. E ceva-n neregulă cu el?

Chip ridică din umeri, aproape cu indiferență.

— Nu, din câte știu, zise el încet. Sunt niște lucruri mărunte.

— Ce fel de lucruri mărunte?

Ochii hangiului sclipiră de nerăbdare și Chip Connor se hotărî brusc că nu voia să i se destăinuie lui Glind.

— Nimic palpabil, zise el.

Își termină berea care-i fusese pusă în față și se ridică.

— Cred că o să mă duc să mă plimb. Probabil că sunt agitat.

— Afară începe să plouă, îi atrase Glind atenția, strângând din buze și încruntând din sprâncene, când își dădu seama că n-o să afle la ce se gândea Chip.

— Mereu se pregătește să plouă pe-aici, răspunse Chip. Sau începe ploaia, sau se oprește.

— Ne mai vedem.

Aruncă două bancnote pe tejghea și rânji când Merle le adună. Apoi îl bătu pe umăr pe Glind și plecă.

Era o ploaie ușoară, amestecată cu ceață, genul de ploaie care împrăștează aerul și nu-ți cere umbrelă. Chip o simți rece pe față și îi plăcu senzația. Era aproape ca stropii din apa mării, dar mai ușoară, mai blândă, aproape mângâietoare.

Porni spre chei, gândindu-se că ar putea să verifice legăturile bărcilor, dar când păși pe chei își dădu seama că cineva era deja acolo: o luminiță se ivi în întuneric.

— Hei! strigă Chip.

Luminița se roti. Chip ridică instinctiv mâna să-și acopere ochii, căci lumina îl orbea.

— Chip? Tu ești?

Chip recunoscu imediat vocea stridentă.

— Bunicule?

— Ei da, nu e omul negru, dacă la asta te-așteptai.

Chip se grăbi spre chei.

— Ce faci aici în ploaie? Ai să faci pneumonie.

— Dacă ar fi fost să fac pneumonie, aș fi făcut-o de ani de zile, bombăni Riley. Verific bărcile.

Chip chicoti.

— Asta voiam să fac și eu.

— Ei, treaba e făcută. Totul e asigurat, bine legat.

Apoi se încruntă la Chip.

— Cum de ai venit să verifici? Nu faci asta de obicei.

— Am fost la han și am simțit nevoia să mă plimb.

— Te gândești la ceva anume? Te preocupă ceva?

— Nu sunt sigur.

— Ba ești sigur, se răsti Riley. Du-mă până acasă cu mașina și hai să vorbim despre asta. Am păstrat niște whisky special pentru o noapte ca asta.

— Dar ce-i așa special la noaptea asta?

— Tu. Nu prea apuc să te văd cât mi-aș dori. Ei, așa-s nepoții. Vin la tine numai când au o problemă. Pot să stau să pălăvrăgesc cu Tad Corey și Clem Ledbetter toată ziua și nu-mi e de niciun folos. Ei cred că sunt un bătrân senil.

— Tu?

Chip râse zgomotos.

— Tu n-ai să apuci să ajungi senil.

— Mulțumesc, zise sec bătrânul. Vrei să stai aici în ploaie toată noaptea sau mergem?

Se întoarseră la han, unde era parcată mașina lui Chip, și meraseră până la casa lui Riley în liniște.

— Ar trebui să vinzi casa sau să-ți iei o mașină, comentă Chip când intrară în casa mare, în stil victorian, pe care Riley o construisese pentru soția lui cu șaiszeci de ani în urmă.

— Sunt prea bătrân, se plânse Riley. Nu pot să obțin carnetul de conducere și nu pot să mă-nvăț să locuiesc în altă parte. Bunica ta e în casa asta.

Când sprâncenele lui Chip se ridicară în semn de scepticism, Riley pufni din nas.

— Nu mă refeream la vreo stafie sau așa ceva, zise el neliniștit. E vorba de amintiri. Când o să ajungi la vârsta mea, o să știi la ce mă refer. Pentru mine fiecare cameră din casa asta

are amintirile ei. Despre bunica ta, despre mama ta și chiar și despre tine. Dar mai ales despre bunica ta.

Se aflau în micuțul salon chiar de la intrarea în hol și Chip se uită la portretul bunicii, care atârna deasupra șemineului.

— Seamănă foarte mult cu Harney Whalen, remarcă el.

— De ce n-ar semăna? replică Riley. Era mătușa lui.

— Știu. Dar, din nu știu ce motiv, nu gândesc niciodată așa. Totdeauna mă gândesc la Harn ca la o rudă prin alianță, nu ca la o rudă de sânge.

— Prin locurile astea nu-i mare diferență, zise Riley.

Găsi sticla de whisky, turnă în două pahare mari - fără gheață, fără apă minerală - și îi întinse unul lui Chip.

— Și cine te preocupă? Harn Whalen?

Chip dădu din cap și luă o înghițitură de whisky, simțind cum arde când îi alunecă pe gât.

— Mă îngrijorează, zise el.

Râmase pe gânduri câteva minute. Apoi îi explică:

— Sunt multe chestii mărunte... Dar mai ales felul în care reacționează față de străini.

— Toți simțim la fel, zise Riley. E o poveste mai veche.

— Dar se pare că nu are niciun motiv.

— Poate că acum, nu, răspuse Riley. Dar motive sunt. Spune-mi ce se-ntâmplă cu Harney.

— Îl vânează pe Glen Palmer.

— Palmer? Nu știam nici măcar că îl cunoști.

— Nu-l cunoșteam până acum câteva zile, zise Chip. L-am cunoscut după înmormântarea lui Miriam și Pete Shelling.

Riley confirmă scurt din cap.

— Am fost și eu acolo, cu Corey și Ledbetter. În afară de noi și de Harn Whalen, soții Palmer au fost singurii care au venit.

— Așa zicea și Harney. M-a trimis să vorbesc cu Palmer. Voia să știe ce căuta Glen acolo.

— Asta nu e ceva de neînțeles, zise bătrânul. Ai aflat?

— Sigur. Nu era niciun secret, doar că Glen crede că nu era treaba noastră.

— Într-un orășel ca ăsta totul privește pe toată lumea, chicoti Riley.

— Oricum, continuă Chip, Glen mi-a spus ce căutau el și ai lui la înmormântare și eu i-am spus lui Harney. Și pe urmă el a

făcut o chestie pe care nu mi-o pot explica. A încercat să distrugă toată munca lui Glen.

— S-o distrugă? Ce vrei să zici?

Chip îi povesti bunicului său ce se întâmplase.

— M-am simțit groaznic din cauza aia, zise el la sfârșit. Am rămas pe-acolo și l-am ajutat pe Glen, e un tip cu adevărat drăguț. Am petrecut ceva timp cu el. Ce ciudat, poate să deseneze orice, dar, dacă-i pui un ferăstrău în mână, l-ai terminat.

Îi zâmbi bunicului.

— Stai numai să vezi galeria. El face planurile și eu le execut, o să iasă la fix.

— Te plătește ceva? vru să știe Riley.

Chip se foi încurcat.

— Nu chiar, zise el. Acum Glen nu are bani deloc. Dar mă răsplătește cu ceva. Aflu o mulțime de lucruri pe care nu le știam înainte. Nimic extrem de important, zic eu, dar e prima oară în viața mea că am ajuns să cunosc pe cineva care nu s-a născut aici. Și cu cât îl cunosc mai mult pe Glen, cu atât înțeleg mai puțin atitudinea lui Harney. Dacă și-ar găsi timp să-l cunoască și el pe Glen, nu cred că ar mai fi așa dur cu el.

— N-aș garanta, zise Riley.

— Ei, înțeleg că e suspicios cu străinii, dar a cam pierdut controlul. Nu vrea să facă nimic ca să afle ce s-a întâmplat cu tipul acela, Horton, în afară doar să creadă că Glen e implicat – Dumnezeu știe de ce – și toată treaba asta mă depășește. Îmi tot spun că e doar în închipuirea mea, dar treaba se agravează. Mă gândesc să-mi dau demisia.

Riley se încruntă și-și cercetă nepotul. În cele din urmă, păru că își făcuse o părere.

— Poate că ar trebui să-ți spun câte ceva despre Harney, zise el. Viața n-a fost prea ușoară pentru el și mai toate greutățile au venit de la străini. S-au petrecut cu mult timp în urmă, dar lucruri ca cele ce i s-au întâmplat lui Harney când era mic le porți cu tine și când te-ai făcut bărbat. Și uneori, amintirile mai vechi sunt mai puternice decât cele mai noi dacă înțelegi ce vreau să-ți spun.

Se aplecă în față, ca pentru a spune un secret.

— Să nu mai zici la nimeni, dar uneori îmi amintesc lucruri care s-au întâmplat acum șaiszeci, șaptezeci de ani mai bine decât îmi amintesc lucrurile care s-au petrecut luna trecută.

Îi întinse paharul lui Chip și îi ceru să-l umple din nou. Pe când tânărul îl umplea, privirea lui Riley se întoarse în altă parte, concentrându-se undeva dincolo de cameră, în noaptea ploioasă. Când Chip îi dădu paharul plin, ochii lui păreau aproape închiși. Dar, de cum luă paharul, începu să vorbească.

— Când Harney era copil, locuia cu bunicii lui. Mama lui - sora bunicii tale - a murit când s-a născut Harn și tatăl lui a luat-o din loc la puțin timp după aceea. A revenit, dar nu a mai fost niciodată ca înainte. Așa s-a făcut că bunicii lui Harn aveau grijă de amândoi. Oricum, bunicul lui Harn avea destul pământ în zona asta, mai ales în pădure. Nu se folosea prea mult de el, îl stăpânea și-atât, dar până la urmă au apărut marii chiristigii din Seattle și au încercat să-l cumpere. Bătrânul Whalen nu voia să-l vândă, așa că au încercat să-l determine să le livreze dreptul de a folosi cheresteaua. Nici asta n-a mers, și o vreme părea că s-a terminat așa. Dar atunci s-a întâmplat ceva.

Bătrânul termină de vorbit și închise ochii încă o dată. Preț de câteva secunde, Chip crezu că bunicul adormise, dar apoi ochii lui Riley se deschiseră și acesta se uită fix la Chip.

— Nu sunt sigur dacă trebuie să-ți spun povestea - s-a întâmplat cu mult timp în urmă și nu e prea plăcută. Dar te-ar putea ajuta să înțelegi de ce Harn are sentimentele pe care le are față de străini.

— Haide, spune mai departe, îl îndemnă Chip.

— Ei bine, era într-o noapte ca aceasta, începu Riley. Se pregătea de furtună, dar când Harney - pe atunci avea șapte sau opt ani - s-a dus la culcare, furtuna nu ajunsese încă la țarm. Apoi, noaptea târziu, a izbucnit, cu o forță nebună. Nimeni nu a aflat exact ce s-a întâmplat în noaptea aceea; dar în timpul furtunii s-au petrecut lucruri teribile. A doua zi dimineața s-a dezlănțuit iadul. Harney s-a trezit și casa era goală. I-a căutat pe bunicii lui prin preajmă, dar nu erau acasă. Așa că a-nceput să-i caute.

Riley închise ochii, văzând cu ochii minții întreaga scenă în timp ce o povestea.

— I-a găsit pe plajă. Pe Sod Beach, cam la jumătatea distanței unde sunt casele acum. Niciuna dintre case nu era atunci. Plaja

era doar plajă și-atât. În orice caz, Harn s-a dus acolo și la început nu i-a văzut. Dar erau acolo – îngropați în nisip până la gât, înecați. Era ca în poveștile tribului Klickashaw, dar de data asta nu mai era o poveste. Erau bunicii lui Harn. I-am văzut și eu puțin mai târziu. Tot orașul s-a dus acolo, până să-i scoată din nisip pe cei doi Whalen. Groaznic. Ochii le erau ieșiți din orbite, iar fețele le erau vinete. Și expresia fețelor – n-ai fi crezut.

— Isuse, zise Chip moale. Au aflat cine a făcut-o?

— Nu, zise Riley.

Din glasul lui reieșea dezgustul.

— Toți aveau suspiciunile lor, desigur, și ce s-a întâmplat ulterior n-a fost de niciun ajutor.

— S-a mai întâmplat ceva?

— Cam la o săptămână de la înmormântare, tatăl lui Harney a cedat și a semnat un contract de închiriere cu chiristigiii aceia. Bătrânul n-a vrut, dar tatăl lui Harn a făcut-o. Apoi a închiriat plaja tipului ăla, Baron, care a construit casa pe care o are Harney acum.

— Cum a obținut-o Harney?

— A crescut, zise Riley scurt. A așteptat. Contractul de închiriere nu era pe termen lung – doar pe zece-cincisprezece ani – dar, când s-a terminat, tatăl lui murise și lui Harney i-a revenit pământul. El a refuzat să-l reînnoiască. Baron era furios – foarte furios. Zicea că fusese o înțelegere nescrisă, un fel de liberă opțiune, cred. Dar Harn a adus un avocat mare din Olympia care să susțină cazul. În orice caz, el a terminat cu închirierea și cu Baron. A mai rămas o vreme și a încercat să pescuiască, dar nu i-a mers. A murit înecat, asta a făcut. Nu i-a păsat nimănui de aici – toți credeau că era implicat în uciderea bătrânului Whalen și a nevastă-sii.

Bunicul chicoti.

— Ciudat că îi zic bătrânul Whalen – cred că era cu douăzeci de ani mai tânăr decât sunt eu acum când a murit.

Nu mai vorbi câteva minute, apoi îi zâmbi nepotului.

— Ce chestie. Le povesteam lui Tad și Clem despre Baron ieri și nu-mi aminteam cum îl chema. Îi știu numele la fel de bine cum mi-l știu pe al meu, dar pur și simplu îmi dispăruse din minte. Oricum, după cum îi spuneam lui Tad și Clem, același lucru s-a întâmplat și cu nevasta lui Baron, care i s-a întâmplat

și lui Miriam Shelling. S-a spânzurat în pădure. S-ar putea să fi fost chiar același copac, din câte știu.

Chip se holbă la bunicul lui.

— S-a spânzurat? După ce s-a înecat soțul ei?

— Da. La fel ca Pete și Miriam. Ciudat cum se întâmplă lucrurile astea. Cred că tipul care-a zis că „istoria se repetă” avea dreptate.

— Ciudat e că Harney nu mi-a povestit asta, comentă Chip.

Riley făcu un gest nervos.

— De ce-ar fi făcut-o? Ce s-a întâmplat cu soții Baron a fost acum treizeci și cinci, patruzeci de ani, cu mult înainte să te naști tu. Oricum, de-asta Harney îi urăște așa de mult pe străini. Câțiva străini i-au omorât bunicii, chiar dacă n-a dovedit-o nimeni niciodată.

Chip sorbi ce mai rămăsese pe fundul paharului de whisky și se uită țintă, gânditor, la portretul bunicii lui. Fața ei întunecată avea o expresie stoică, aproape impasibilă, de parcă ar fi vrut să sugereze că viața fusese grea pentru ea și îi supraviețuise. Când studie portretul, își dădu seama că asemănarea dintre ea și nepotul ei, Harney Whalen, nu era nicidecum o asemănare fizică. Era vorba de expresie. Expresia de impasibilitate.

Chip începu să-l înțeleagă pe Harney Whalen și sentimentul de îngrijorare îi spori.

•

Missy Palmer dormea, întinsă în pat, cu pumnii strâns încleștați, cu fața chinată de teamă. Ploaia răpăia pe acoperiș și Missy începu să se zvârcolească în pat. La zgomotul de ramuri rupte venit de-afară deschise ochii.

Se trezise brusc, cu amintirea coșmarului încă proaspătă în minte.

— Robby? șopti ea.

Din pătuțul de deasupra nu veni niciun sunet.

Missy stătea nemișcată, ascultându-și bătăile inimii. Apoi i se păru că aude ceva. Un zgomot, ca de ramuri rupte.

Își îndreptă privirea spre fereastră și bătăile inimii i se accelerară.

Era ceva la fereastră? Ceva care o urmărea?

Visul reveni. În vis, acel ceva de la fereastră o fugărea. Ea era pe plajă cu Robby și pe amândoi îi fugărea. Se refugiaseră în pădure, încercând să se ascundă, dar erau urmăriți, din ce în ce

mai aproape. Picioarele nu i se mai puteau mișca. Oricât ar fi încercat, nu putea să fugă. Picioarele îi erau prinse în ceva cleios, care o trăgea în jos, încercând s-o doboare.

Atunci căzu și deodată silueta aceea fu deasupra ei, dominând-o, întinzându-se spre ea.

Tipă.

Simți brațele mamei în jurul ei și începu să plângă cu suspine, agățându-se de Rebecca.

— Gata, gata, o alină Rebecca. Totul e bine. E doar un vis. Ai visat.

— Dar era cineva aici, suspină Missy. Încearca să ne prindă. Eu și Robby fugeam de el, dar venea după noi. Și atunci am căzut...

Se cufundă încă o dată în plânsul ei și Rebecca îi mângâie părul încet. Robby, trezit de strigăt, se aplecase peste pat cu o privire curioasă pe fața lui somnoroasă.

— Ce s-a-ntâmplat? Întrebă el amețit.

— Nimic, îl liniștește Rebecca. Missy a avut un vis urât, atâta tot. Culcă-te la loc.

Capul lui Robby dispăru sub cearșaf când Glen intră pe ușă.

— E bine? Întrebă el îngrijorat.

— E bine, îi spuse Rebecca. A visat urât.

Capul lui Missy se ridică din poala maică-sii.

— N-am visat! strigă ea. Era adevărat. Era acolo. L-am văzut la fereastră.

— Pe cine ai văzut, draga mea? Întrebă Glen.

— Un bărbat, zise Missy. Dar nu i-am văzut fața.

— Ai visat, zise Rebecca, nu e nimeni afară.

— Ba da, este, insistă Missy.

— O să arunc o privire, zise Glen.

Își puse o pelerină de ploaie peste pijama și deschise ușa căsuței, luminând cu lanterna înspre pădure. Nu era nimic.

Atunci, chiar când să-nchidă ușa, Scooter țâșni printre picioarele lui, cu codița agitându-se furioasă, lătrând din răspuțeri. Glen se aplecă și îl luă pe sus.

— E-n regulă, îi zise el cățelușului, scărpinându-l pe burtă. Nu-i nimic acolo.

Scooter, liniștit fiindcă fusese scărpinat, se opri din lătrat.

Dar Missy continua să plângă.

•

La două mile depărtare, când vântul se porni să urle, ușa din spate a galeriei lui Palmer fu dată de perete. Grozăvia se stârni.

• Capitolul 22

În dimineața următoare, devreme, Glen Palmer își puse mantaua impermeabilă, deschise ușa căsuței și-i dădu drumul lui Scooter. Cățelușul o zbughi după colț și, când Glen îl urmă, îl găsi adulemecând pe sub fereastra copiilor. Glen se așeză pe vine, ridică ușor câinele care se zvârcolea și cercetă cu atenție pământul. Era o adâncitură ușoară, ștersă de ploaia ce continua și care ar fi putut fi o urmă de pas.

S-ar fi putut să nu fie.

Glen se încruntă ușor și încercă să mai găsească o adâncitură asemănătoare, dar terenul era pietros, îmbibat de apă și acoperit de ace de pin.

— Ei bine, dac-o fi fost ceva aici, acum nu mai este, bombăni el către Scooter, apoi așeză din nou cățelușul jos.

Scooter, pierzându-și interesul pentru ceea ce adulemecase mai înainte, o șterse repede printre copaci, uitându-se în urmă la fiecare clipă, ca să se asigure că nu îl pierduse din vedere pe Glen. Ridică stângaci un picior lângă un tufiș, apoi alergă la ușa de la intrare, unde începu să hămăie ca să fie lăsat înăuntru. Când Glen intră în casă după cățeluș, Rebecca se uită curioasă la el de la soba unde prăjea niște ouă.

— Ai găsit ceva?

— Ce te face să crezi că am căutat ceva?

— Căutai. Ai găsit?

— Nu fără o anumită doză de imaginație. E o adâncitură în pământ, în fața camerei copiilor, și presupun că aș putea pretinde că e o urmă de pas dacă aș vrea, dar cred că nimeni nu m-ar crede. Eu nu m-aș crede.

Rebecca puse jos paleta pe care o ținea și începu să așeze masa.

— Vrei să iei copiii? întrebă ea.

— Mai lasă-i să doarmă un pic. Îi iau cu mine când plec și-i las la școală.

— Ce grabă ai în dimineața asta?

— Nu mare lucru, doar că s-ar putea să apară Chip și nu vreau să-l pierd.

— Îmi place de el.

— Și mie, zise Glen zâmbind. Îmi place mai ales cum lucrează. O să deschidem galeria la sfârșitul săptămânii. Și o să-i dau lui pictura aceea.

— Pictura? Care din ele?

— Cea cu casa veche, în care stau soții Randall. Îi place cu adevărat. Se pare că doar atât pot să fac pentru el.

Tăcură amândoi, dar nu era o tăcere convenabilă.

— Ceva te preocupă, zise Glen în cele din urmă.

Rebecca dădu din cap.

— Tot am sentimentul că ceva s-a întâmplat sau că e pe cale să se întâmple.

Glen râse.

— Mai bine te-ai duce cu Robby la Brad Randall.

— Cu Robby? Ce-i cu Robby?

— Mai nimic, răspuse Glen, încercând să treacă peste asta. M-a întrebat dacă poate să-l examineze pe Robby. Cred că vrea să priceapă ce s-a întâmplat cu el când am venit aici. Dar, dacă m-ar întreba pe mine, își pierde vremea.

Apoi vocea îi deveni mai serioasă.

— Dar tu? Ce simți tu?

— A, probabil că nimic, zise Rebecca, cu toate că tonul vocii contrazicea afirmația. Doar nervii mei, presupun.

Făcu o pauză, apoi zise:

— Când a mai avut Missy coșmaruri?

Glen se încruntă, încercând să-și amintească.

— Cred că niciodată. Dar asta nu dovedește nimic.

— Doar că ea zicea că cineva a fost afară azi-noapte și ai găsit o urmă de picior.

— Am găsit ceva ce ar fi putut fi o urmă de picior, o corectă Glen. Hai să nu facem din țânțar armăsar. Un coșmar nu înseamnă nimic.

— Dar i s-a părut că vede pe cineva afară, dacă ții minte.

— Așa se-ntâmplă cu toții copiii. Au o imaginație bogată. Știi asta la fel de bine ca mine.

Rebecca oftă.

— Cred că da, zise ea neconvinsă. Dar tot am sentimentul ăsta.

Apoi zâmbi forțat.

— Presupun că o să-mi treacă. De ce nu scoli copiii din pat?

Glen lăsă copiii la micuța școală din Clark's Harbor o oră mai târziu, apoi se duse la galerie. Știu că ceva era în neregulă de cum deschise ușa.

Vitrinele, terminate cu o zi înainte, fuseseră sfărâmate. Toată sticla fusese spartă și scheletul fusese rupt și împrăștiat prin cameră. Rafturile, bine ancorate în perete de Chip Connor acum câteva zile, fuseseră smulse.

Camera din spate era și mai rău. Rafturile pe care se aflaseră aranjate vasele de ceramică ale Rebeccai erau goale, toată ceramica era pe podea, adunată grămadă lângă perete, fiecare piesă fiind făcută zob.

Și picturile.

Erau în ramele lor, dar și acestea fuseseră distruse, ciopârțite cu răutate. Fiecare pânză era făcută bucăți, părând toate și mai grotești în ramele neatînse.

Simți cum furia se ridică în el și cum o indignare crescândă pune stăpânire pe ființa lui.

Făcu stânga-mprejur, străbătu galeria și ieși pe ușa din față. Fără să se oprească la mașină, porni pe jos spre sat, privind drept înainte.

După un sfert de oră intră în secția de poliție.

Chip Connor ridică privirea când auzi ușa deschizându-se. La vederea expresiei de pe fața lui Glen, cuvintele de salut îi înghețară pe buze și se ridică în picioare.

— Galeria, încep Glen.

Vorbele îi rămâneau în gât și se opri. Stătea tremurând în fața lui Chip, încercând să se controleze, încercând să se forțeze să nu strige și să nu plângă. Respiră adânc, trăgând aerul în plămâni lui congestionați, apoi răsuflă, dând drumul unui oftat greu.

— Cineva a spart galeria azi-noapte, zise el în cele din urmă. Au ruinat-o. Au făcut-o praf.

— Haide.

Chip își apucă pălăria și porni spre ieșirea din birou.

— Unde te duci? vru să știe Glen.

— Vreau s-o văd, zise Chip.

Era un ton glacial în vocea lui, pe care Glen nu-l mai auzise niciodată înainte.

— Nu încă, zise Glen. Lasă-mă să stau jos un minut.

Se simți brusc neputincios și se scufundă în scaun.

— Ai niște cafea pe-aici? Sau poate ceva de băut?

Răceala dispăru imediat din purtarea lui Chip. Închise ușa biroului, îi turnă lui Glen niște cafea din filtrul uriaș care era deja pregătit și se așează din nou la birou.

— Îmi pare rău, zise el. Cred că n-a fost prea profesional felul în care m-am purtat. Ce s-a întâmplat?

— Nu știu. Am intrat înăuntru și locul e distrus. Amândouă camerele. Ceramica Rebeccăi. Și picturile mele.

— La dracu'! Înjură moale Chip. Cât de rău este?

— Ceramica și tablourile sunt distruse complet. Cât privește galeria, o să știi mai bine ca mine. Sincer să fiu, nici nu prea am stat să mă uit. Am venit până aici de îndată ce am văzut ce se întâmplase.

— Ai venit pe jos?

— Eram atât de înnebunit, încât nu puteam să mai văd clar și nici nu m-am mai gândit să mă urc în mașină. Dacă aș fi făcut-o, probabil că aș fi intrat în vreun copac.

Apoi se încruntă ușor.

— Unde-i Whalen?

— Nu-i aici. S-a dus până la doctorul Phelps în dimineața asta.

— Mă bucur că nu-i aici, zise Glen dezgustat. Probabil că mi-aș fi dat drumul la furie dacă ar fi trebuit să vorbesc cu el. Mai e cafea acolo?

— Servește-te.

Așteptă, mușcându-și buzele gânditor, în timp ce Glen își umplu din nou ceașca. Când Glen se mai așează o dată, Chip vorbi din nou.

— Pot să te întreb ceva? zise el.

— Desigur, zise Glen cu voce voalată.

— Ai venit încoace ca să raportezi ce s-a întâmplat sau ca să țipi la Harney Whalen?

Întrebarea îl luă prin surprindere pe Glen și trebui să se mai gândească.

— Pe cuvânt că nu știu, zise el în cele din urmă. Și una și alta, presupun. Sigur că trebuia să vă spun ce s-a întâmplat, dar, probabil, urma să-mi vărs puțin furia și pe Whalen.

Zâmbi fără tragere de inimă.

— Cred că-i mai bine că nu-i aici.

— Așa se pare, aprobă Chip. Ești gata să mergi la galerie? O să fac un proces-verbal și o să hotărâm ce să mai facem.

— Să facem ce? Ce ar mai fi de făcut? Totul e distrus.

— Poate că da, fu de acord Chip. Poate că nu. Haide să mergem să vedem.

•

— Sfinte Cristoase! zise Chip când cei doi intrară în galerie. Arată de parcă cineva a dat drumul unui urs aici.

Își scoase carnețelul și începu să facă în scris o descriere a pagubelor. Când termină în camera de la intrare, se duse în cea din spate și repetă procedeul.

— Au intrat pe aici, zise el, pornind spre ușa din spate.

Atârna grotesc, cu o balama complet smulsă din toc. Mai făcu câteva însemnări, apoi puse carnețelul deoparte. Glen se uita la fragmentele de tablouri, cu o figură lipsită de orice expresie.

— E vreo cale să le reperi?

Glen clătină din cap.

— Poți să reperi o ruptură mică uneori, dar așa ceva nu, zise el cu o voce pierdută.

Chip nu putea să se uite în ochii lui Glen.

— Nu știi dacă e de vreun folos, zise el, dacă tot nu mai avem nimic de vânzare, dar putem repara galeria.

— E făcută praf, zise Glen înăbușit.

— Nu-i chiar așa. O să trebuiască să aducem geamuri noi, dar vitrinele le putem reface.

Zâmbi scurt, apoi adăugă:

— Rafturile au mai fost smulse din perete până acum.

— O să se întâmple din nou, remarcă Glen.

— Nu și dacă punem un sistem de alarmă. Și dacă aflăm cine a făcut-o...

— Ei, hai, Chip. N-o să aflăm cine a făcut-o și știi asta.

— Am putea afla, zise Chip.

Apoi hotărî că ar putea fi și el sincer.

— Nu, ai dreptate, probabil că nu. La naiba, nu știm nici măcar de ce au făcut-o.

— Presupun că știi ce cred, zise Glen.

— Pot să-ți sugerez ceva? întrebă Chip, ignorând în mod deliberat remarca lui Glen.

Fără să mai aștepte un răspuns, continuă.

— Ia-ți o zi liberă. Du-te acasă și povestește-i Rebeccăi ce s-a întâmplat, iar apoi hotărăți ce vreți să faceți. O să începem să strângem, să facem curat mâine. Sunt liber.

— Bine. Oricum murdăria trebuie curățată.

Fața lui Glen se întunecă amintindu-și ceva.

— Rebecca zicea că o să se întâmple ceva, zise el. Chiar azi dimineată, când ne-am trezit. Zicea că s-a întâmplat ceva sau că e pe punctul de a se întâmpla.

Plecaseră din camera din spate în galerie, dar brusc Glen se întoarse în atelier. După un minut se întoarse înapoi.

— N-au luat tot, zise el triumfător. Era o pictură pe care o pusesem deoparte și n-au găsit-o.

Chip se uită curios la el când Glen întoarse pictura pe care o ținea. Era pânza care ilustra plaja Sod Beach și casa dărăpănată, cu silueta ciudată la fereastră.

— Mă bucur că asta e, zise Glen. Am pus-o deoparte pentru că o păstram. Dar mai bine-ai lua-o acum, Chip. S-ar putea să nu mai stea mult pe aici.

— S-o iau? Ce tot vorbești?

— Aveam de gând să ți-o dau în ziua când am fi terminat galeria, îi explică Glen. Așa că am pus-o deoparte, ca să nu fiu tentat s-o vând. Dar cred că mai bine-ai lua-o acum, ca să fii sigur.

— Nu pot s-o iau, protestă Chip. Doamne, e tot ce ți-a rămas...

Dar, când părăsiră galeria câteva minute mai târziu, Chip ducea cu el pictura și își făcea planuri unde s-o atârne.

Harney Whalen stătea în biroul dezordonat, înghesuit, al doctorului Phelps și îi descria ce se întâmplase în după-amiaza zilei precedente. Phelps asculta cu răbdare. Când termină Harney, ridică din umeri.

— Nu înțeleg de ce-ai venit la mine, zise el. Ai înțepenit la volan preț de câteva secunde. Oricui i se-ntâmplă din când în când.

— Dar e mai mult decât atât, domnule doctor, zise Harney ezitant. Am momente de vrajă.

— Vrajă? Cum adică, vrajă? Parc-ar fi un simptom băbesc.

— E singurul mod în care le pot descrie. E ca și cum mi s-ar întuneca mintea pentru puțin. Nu mi se întâmplă prea des sau, cel puțin nu cred că se întâmplă des, dar, când se întâmplă, mâinile încep să-mi tremure și mă simt ciudat. Și nu mai știu nimic până mă trezesc.

Phelps se încruntă.

— Când ai avut așa ceva ultima oară?

— Noaptea trecută, recunosc Whalen. Mă uitam la televizor și am simțit că se va întâmplă. Nu-mi amintesc nimic, decât de azi dimineață. Eram în pat, dar nu mi-amintesc când m-am dus.

— Hm, făcu Phelps nedecis. Ar fi bine dacă te-aș examina.

Îi luă lui Whalen tensiunea și îi măsură pulsul, îi testă reflexele și îi ascultă cu stetoscopul. Apoi îi făcu analiza sângelui și a urinei.

— Va trebui să trimit astea la laborator, în Aberdeen, dar o să aflăm dacă e ceva în câteva zile. În afară de stările de vrajă - cum te simți în rest?

— Bine. La fel ca întotdeauna. Când am fost vreodată bolnav?

Phelps aprobă din cap.

— Ei, totul pare normal până acum. Dacă nu apare nimic la analize, ce-ai zice să te internezi vreo câteva zile?

— Las-o baltă, zise Whalen. Am prea multe de făcut.

Phelps dădu ochii peste cap.

— Ei, haide, Harn. Tu și cu mine suntem cei mai nemunciți oameni din oraș. Sau eram, până acum.

— Străinii ăștia, murmură Whalen. De fiecare dată când vin străini, avem necazuri.

— La soții Palmer te referi? întrebă Phelps.

— Ei și ceilalți, noi. Randall îi cheamă. S-au mutat în vechea mea casă de pe plajă.

Acum interesul lui Phelps era stârnit pe deplin.

— Casa Baron? Credeam că n-o s-o mai închiriezi.

Whalen zâmbi cu amărăciune.

— N-o mai închiriam. Dar se pare c-am făcut-o.

Se încruntă, încercând să găsească cea mai bună explicație pentru ce se întâmplase.

— Cred că am avut unul din momentele mele de vrajă când i-am arătat casa lui Randall și nevastă-sii. Oricum, au apărut cu un contract de închiriere semnat și eu nu mi-amintesc să-l fi semnat.

Se ridică și începu să-și încheie cămașa.

— Ei, cum e? O să trăiesc?

— După mine, da, zise Phelps încet. Dar ce-ai spus mă preocupă. Mă gândesc să te trimit la Aberdeen chiar acum.

Whalen clătină din cap.

— Nicio șansă. Dacă nu găsești nimic în neregulă, asta este. N-am fost niciodată în spital. Nu vreau să mă duc acum.

— Cum vrei, spuse Phelps. Dar, dacă nu-mi urmezi sfatul, să nu mă-ntrebi ce e-n neregulă cu tine.

— Poate că n-am nimic, zise Whalen prietenos. Poate că doar îmbătrânesc.

— Poate că da, răspunse Phelps cu asprime. Sau poate că ceva nu e în regulă cu tine și nu vrei să afli ce.

— Ce nu cunoști nu-ți poate face rău.

— Dar nici nu te poate ajuta, contracară Phelps. Dar ceilalți oameni? Ai putea să faci rău cuiva - aproape că ai și făcut-o ieri.

— Nu am făcut-o, îi reaminti Whalen. Și n-o s-o fac.

Când Harney Whalen părăsi biroul, Phelps își dori să fie la fel de încrezător cum părea Whalen. Dar nu era. Ideea că Harney Whalen avea „momente de vrajă” îl îngrijora.

Îl îngrijora foarte tare.

•

Când Glen Palmer ajunse acasă, găsi cabana goală.

Un bilet de la Rebecca spunea că se dusese până la soții Randall să vadă dacă putea să le dea o mână de ajutor. Ar putea să-și pregătească singur prânzul sau să vină după ea. Pentru că era încă devreme, Glen se hotărî să facă o plimbare în josul plajei, după ea.

Cerul plumburiu nu dădea semne de înseninare; la vest era aproape negru și la orizont norii de furtună alergau de colo-colo, rotindu-se între ei, ca și cum s-ar fi grupat pentru un atac asupra țarmului. Ploaia ușoară care căzuse toată noaptea și toată dimineața se menținea domoală, infiltrându-se în plajă imediat, lăsând nisipul îndesat și tare. Marea era departe și plaja dreaptă, expusă valurilor mai mult decât în mod obișnuit, lucea udă.

Glen merse spre linia valurilor, apoi o luă spre sud, mișcându-se încet, aproape fără tragere de inimă. Încerca să decidă în ce fel să-i dea vestea Rebeccai și care ar fi fost reacția ei.

S-ar da bătută și ar cere să părăsească imediat Clark's Harbor. Sau s-ar pregăti să lupte, gata să arate că nu putea fi intimidată. Aceasta din urmă ar fi fost o reacție tipică pentru Rebecca.

Se înșela. Rebecca îl văzu venind de la o depărtare de cincizeci de metri de casa veche de pe plajă și ieși să-l întâmpine.

— S-a întâmplat, nu-i așa? Întrebă ea moale.

Glen ridică privirea, speriat. N-o văzuse venind – privise în jos, la picioare, preocupat. Aprobă mut din cap.

— Ce-a fost?

— Galeria a fost distrusă, îi spuse Glen.

— Distrusă? Vrei să spui că cineva a pătruns înăuntru?

— Au pătruns înăuntru, au distrus galeria, au spart vasele de ceramică și au sfâșiat toate pânzele, în afară de una.

— Care? Întrebă Rebecca irelevant și Glen își dădu seama că ea refuza să asculte ce îi spusese.

Din toate reacțiile posibile, doar pe asta nu o luase în considerare.

— Pe cea pe care i-am dat-o lui Chip, zise el moale.

Rebecca se întoarse încet și se holbă la bătrâna casă care făcea obiectul singurei pânze care supraviețuise.

— Într-un fel, pare drept, comentă ea.

Apoi își strecură brațul sub brațul lui Glen și se uită fix în ochii lui îngrijorați.

— Hai să nu ne preocupăm acum de asta. Oricum, nu în clipa asta. Dacă o să trebuiască să mă hotărâsc acum ce să facem, probabil că aș lua cea mai proastă hotărâre. Așa că hai să așteptăm, vrei? Vom discuta problema și cu Brad și cu Elaine, apoi vom considera că nu s-a întâmplat nimic pentru tot restul zilei. Și diseară când vom fi în pat o să ne hotărâm.

Glen o trase mai aproape și o sărută ușor.

— Dacă vom hotărî în pat, știu ce vom face: vom rămâne aici. Când suntem în pat, totul pare posibil.

— Atunci așa să fie, murmură Rebecca. Dar hai să nu mai discutăm despre asta acum, bine?

Haosul din casa soților Randall era doar puțin mai ordonat decât în galerie și Glen încercă să pară vesel când făcu această comparație. Dar, când ascultă povestea lui Glen despre ce se

Întâmplase ieri noapte, Brad se întrebă dacă Robby stătuse în pat noaptea trecută; descrierea făcută de Glen galeriei semăna prea mult cu prăpădul pe care era știut că îl făcea băiatul în trecut. Așa că, de îndată ce sosiră Robby și Missy, strecurându-se printre bușteni în drumul lor înapoi de la școală spre casă, Brad găsi repede un pretext ca să-l ia pe Robby la o plimbare lungă pe plajă.

— E drăguț aici, nu? zise el degajat, când nu mai puteau fi auziți de cei din casă.

Robby aprobă evaziv.

— Tatăl tău îmi spune că ție îți place foarte mult aici, îl stimulează ușor Brad.

— E bine. Dar îmi place mai mult când plouă.

— De ce?

Robby răsuci în minte întrebarea. Nimeni nu-l mai întrebase asta înainte și nici el nu se gândise. Acum, cu sinceritatea pe care o aveau copiii, începu să se gândească cu voce tare.

— Cred că mă incită când vine furtuna, zise el încetșor. Dar e o incitare ciudată. Nu e ca de Crăciun sau ca de ziua mea, atunci când știu că o să se întâmple ceva bun. E ceva ce simt în corpul meu. E ca o ardere și uneori mi-e greu să mă mișc. Dar nu e o stare rea - e ceva care trebuie să se petreacă. E incitant și relaxant în același timp. Uneori, când sunt afară în furtună, am chef să mă așez pe pământ și să las ploaia să cadă peste mine.

— Leși afară pe furtună?

Brad încercă să pară dezinvolt, dar era un ton de preocupare în vocea lui pe care Robby îl detectă imediat. Se holbă la Brad, cu ochii mari și speriați.

— Să nu le spui lui mama și tata, îl imploră el, nu le-ar plăcea. Ar crede că mai sunt bolnav, dar nu sunt. Furtunile îmi fac bine.

— Nu spun la nimeni, îl liniști Brad pe băiat. Dar vreau să știu ce se-ntâmplă când mergi afară pe furtună.

— De fapt nimic. Lui Missy i se pare că vede lucruri când suntem împreună afară, dar nu se întâmplă nimic. Câteodată mă duc singur, dar uneori Missy vine cu mine, îi explică el, cu toate că Brad nu formulase întrebarea care îi trecuse prin gând. Dar Missy nu vrea să meargă totdeauna și eu tot timpul trebuie să o conving. E ca o mătă speriată.

— Dar în noaptea în care te-am întâlnit eu pe plajă? Missy nu era cu tine atunci.

— Îl căutam pe Snooker și Missy n-a vrut să vină. Zicea că a dispărut, că nu se mai întoarce și că n-are rost să-l mai căutăm.

Robby arăta mâhnit.

— Cred că avea dreptate, zise el moale, ca și cum recunoașterea faptului l-ar fi durut.

— Mai vezi pe altcineva când umbli prin furtună?

Robby se gândi și decise că singura dată când văzuse cu adevărat pe cineva fusese acum câteva săptămâni.

— L-am întâlnit o dată pe bătrânul Riley. Ne-a spus povești despre indieni, cum obișnuiau să ucidă oameni pe plajă și organizau ceremonii și tot felul de chestii. Dar atât.

Merseră o vreme în tăcere, timp în care Brad încercă să dea un înțeles celor pe care le spusese Robby. În aparență, părea că nimic neobișnuit nu se întâmpla. Și totuși, Brad era sigur că era ceva dincolo de aparențe. Se hotărî să mai pună o singură întrebare.

— Nu ți-e frică când ești singur și e furtună?

Robby Palmer păru nedumerit.

— Nu, zise el în cele din urmă. De ce mi-ar fi? Aici mi-e locul.

Apoi, până să priceapă Brad ce spusese sau să-l întrebe de noaptea trecută, Robby se întoarse și începu să alerge înapoi spre casă. Brad îl privi plecând și se întrebă ce voise să spună. Nu era oare Robby, ca și restul familiei, un străin? Cum putea să fie locul lui aici?

•

De îndată ce Brad se întoarse în casă, Glen îl trase deoparte, cu o expresie de curiozitate amestecată cu grijă.

— Știu și eu, zise Brad încet, dorindu-și să vină cu o explicație ușoară la evenimentele care se țesau în Clark's Harbor. E ceva legat de furtuni. Robby spune că „îl incită”. Și dacă îl incită pe el, probabil că așa li se întâmplă și altor oameni. Doar că pe alții nu îi calmează. Furtunile, în schimb, îi transformă în monștri.

Brad nu-i pomeni lui Glen ce îi spusese Robby despre Missy. Pentru moment hotărî să țină pentru el. Măcar până avea ocazia să vorbească cu Missy.

Cum lumina după-amiezei pălea, doctorul Bradford Randall își aținti privirea spre Pacific și încercă să rămână liniștit, în ciuda temerilor care începuseră să-l macine.

Exista o explicație pentru ceea ce se întâmplă în jurul lui. El ar putea s-o găsească.

Dar, chiar dacă ar găsi-o, n-ar fi sigur ce ar putea face cu ea. Își aminti vechea zicală: toată lumea vorbește despre vreme, dar nimeni nu face nimic în privința ei.

Poate chiar nu era nimic de făcut.

• Capitolul 23

Elaine Randall nu dormise bine. Era nefamiliarizată cu locurile, dar mai era ceva în plus – ceva ce le spusese Brad cu o seară în urmă. Nu sunase logic. Cu toate astea, știa că vremea putea influența oamenii. Ionizare, vânt, genul ăsta de lucruri. Dar aici, în Clark's Harbor? S-ar putea să nu aibă sens, dar era înfricoșător. Așa că stătuse trează toată noaptea, ascultând urletul constant al valurilor. Și se gândise.

Se sculase din pat de două ori, de fiecare dată fără să-l deranjeze pe Brad, și privise țintă plaja. Era senin și văzuse Carul Mare strălucind cu putere pe cerul întunecat. Luna făcea ca plaja să aibă culoarea cositorului ars.

Spre dimineață se scufundase într-un somn agitat.

Acum era în picioare, luptându-se cu lemnele din sobă, ațâțând jarul. Rebecca îi arătase seara trecută cum să îngrădească focul, dar Elaine nu era sigură că reușise. Luă vâtraiul în mâna dreaptă. Niște foaie mici se aflau sus pe sobă, în cazul că s-ar fi iscat vreo flăcăruie. Împinse cu furie în bucata cea mai mare de lemn rămasă în cutia focarului și fu surprinsă să vadă că se crapă în două și dezvăluie jarul.

Înghesui un ghemotoc de ziar în focar, apucă foalele și începu să pompeze frenetic. Îl auzi pe Brad venind din bucătărie, dar era prea concentrată să pornească focul ca să mormăie mai mult decât „bună dimineața”.

Brad se uită la ea câteva minute, apoi îi luă foalele din mână.

— Forțezi prea mult, zise el. Suflii prea repede și focul se stinge imediat ce s-a aprins. Fă-o încet.

Manevră ușor foalele și un moment mai târziu o flacăra mică țâșni, cuprinzând hârtia. Brad puse foalele deoparte și aruncă câteva surcele în flacăra mică, apoi niște vreascuri. Focul se aprinse constant.

— Nu-i mai trebuie nimic, anunță el.

— Norocul începătorului, zise Elaine. Era gata pornit când te-ai apucat tu de el. Dă-mi cafeaua.

Ea măsură cu atenție cantitatea de cafea apoi o puse în filtrul de aluminiu care aștepta pregătit pe sobă.

— Aș putea să mă învăț și fără cafea, în faza asta, se plânse ea. Ai idee cât îi trebuie să fiarbă, dacă o să fiarbă vreodată?

— Până când e gata, răspuse Brad, când se auzi o bătaie în ușă, urmată de o voce.

— E cineva acasă?

Era Rebecca Palmer și, fără să aștepte un răspuns, intră. Ducea un termos.

— M-am gândit că ați putea folosi ăsta, zise ea plină de voie bună. În primele zile n-am putut să facem deloc cafeaua.

Scoase capacul de la termos și camera se umplu de aroma cafelei proaspete, tari. Elaine turnă în trei cești și sorbi imediat dintr-una.

— Parcă-mi mai vine să trăiesc, oftă ea.

Se uită întrebătoare la Rebecca.

— L-ai văzut pe Jeff?

— Jeff? Nu-i aici?

— Cred că l-am auzit ieșind chiar înainte să mă scol, răspuse Elaine. Poate că s-a dus afară ca să caute epava.

— Nu e pe plajă, zise Rebecca.

— Probabil că a luat-o în partea opusă, sugeră Brad. Dar nu cred c-o să găsească ceva.

•

Chip Connor îl găsi pe Harney la birou, uitându-se cu acreală peste raportul pe care i-l lăsase acolo cu o seară în urmă. Șeriful ridică privirea spre el și împinse deoparte dosarul.

— Te aștepti să iau o măsură? întrebă el.

— Asta ne e treaba, spuse Chip.

— I-au furat ceva?

— Glen nu-și dă seama, dar ar trebui să vezi locul, adăugă Chip. E un dezastru.

— Ei, așa se-ntâmplă uneori, zise Whalen indiferent. Dacă nu s-a furat nimic, ce-i așa de grav?

— Vrei să spui că n-ai de gând să faci nimic?

Lui Chip nu-i venea să creadă ce auzea.

— Nu, zise Whalen cu gravitate. N-o să fac.

Ochii lui Chip se îngustară de furie.

— Nu știi ce-i cu tine, Harn. E ca și cum în ultima vreme nu dai doi bani pe ce se petrece pe-aici.

— Nu dau doi bani pe ce li se-ntâmplă străinilor, îl corectă Whalen. Și am motivele mele.

— Cunosc motivele tale, răspuse Chip. Bunicul mi-a povestit tot. Dar trecutul e trecut, Harney. Totul s-a petrecut acum ani de zile. Lucrurile se schimbă.

— Unele lucruri se schimbă. Altele nu. Unele lucruri pot fi uitate, altele nu. Eu n-am uitat ce li s-a-ntâmplat bunicilor mei. N-o să uit niciodată. Și, în ce mă privește, nu vreau străini să bântuie prin oraș. Sunt periculoși.

— Mie mi se pare că orașul ăsta e mai periculos pentru ei decât sunt ei pentru noi, contracară Chip.

— Așa stau lucrurile.

Ura apăru în glasul lui Whalen, cu o tonalitate pe care nu i-o mai auzise înainte.

— Când au venit întâi bunicii mei, a fost periculos pentru ei. Indienilor nu le plăcea ce se-ntâmpla și au făcut tot ce-a fost mai rău ca să scape de albi. Dar bunicii mei au rezistat și s-au învățat să locuiască aici. Tata chiar s-a măritat cu o fată care era pe jumătate indiană, dar cred că știi asta, nu-i așa?

Chip aprobă dând din cap, întrebându-se unde voia să ajungă Whalen.

— Ei bine, indienii au plecat după un timp spre nord și am rămas singuri. Dar întotdeauna au zis că locul nu era prielnic străinilor. Și n-a fost. Chiristigiii au încercat să vină aici, dar nici lor nu le-a priit.

— Asta din cauza ta, zise Chip. Întâi din cauza bunicului tău, apoi din cauza ta.

— N-am vrut să reînnoiesc un contract, atâta tot, zise Whalen cu indulgență. Dar ar fi trebuit să plece atunci. Au vrut să rămână și să se-apuce de pescuit. Și n-a mers.

— Am auzit, zise Chip cu tristețe.

— Ei, așa a fost mereu de-atunci, zise Whalen. Din când în când vin străini și mereu aduc necazuri. Dar e exact cum au zis indienii. Necazul se întoarce împotriva lor. Și știi ceva, Chip? Nu putem face nimic.

— Nici măcar nu încerci.

— Acum nu, consimți Whalen. Obişnuiam să o fac, dar fără niciun folos. Aşa că m-am învăţat să trăiesc cu asta. N-aş zice că mă deranjează în mod special.

Luă dosarul care conţinea raportul lui Chip despre atacul asupra galeriei lui Palmer.

— Deci, nu te aştepta să iau vreo măsură în privinţa asta. N-am să aflu nimic – ar fi putut s-o facă oricine şi n-am ce să caut. Dacă aş fi în locul tău, aş uita. Spune-i lui Palmer doar că, dacă vrea să rămână în Clark's Harbor, ar fi bine să se aştepte la astfel de lucruri.

Chip aprobă din cap absent şi dădu să plece. Dar, înainte să ajungă la uşă, îşi aminti ceva şi se întoarse:

— Ai fost la doctorul Phelps astăzi?

— Da.

Whalen rosti cuvântul fără nicio inflexiune, ca şi cum n-ar fi fost nimic de adăugat, dar Chip îl forţă să continue:

— Ai ceva?

— Nu mi-a găsit nimic. Nu m-am simţit prea bine noaptea trecută, aşa că m-am hotărât să mă duc la un control. Probabil c-a fost o indigestie.

Whalen se întrebă pentru o clipă de ce îl minţea pe Chip, de ce nu voia să-i spună lui Chip despre „momentele lui de vrajă” şi hotărî că nu era treaba lui Chip. Pe urmă, „momentele de vrajă” nu erau ceva serios. Dacă Phelps n-a putut afla ce anume le provoca, n-avea niciun rost să vorbească despre ele.

— Ei bine, dacă ai nevoie de mine, cheamă-mă prin radio. Mă duc să-l ajut pe Palmer astăzi, dar o să las staţia deschisă.

Whalen îl privi încruntat pe ajutorul său.

— Presupun că nu mă priveşte ce faci în zilele tale libere, dar cred că-ţi pierzi vremea. Dacă te-ncurci cu Palmer, dai de bucluc.

— Nu văd de ce, zise Chip, supărat pe Whalen.

— Aşa se-ntâmplă, şi asta e, zise Harney sec.

Trase un dosar din sertarul de sus al biroului şi îl deschise, ca şi cum ar fi vrut să-l trimită la plimbare pe Chip.

Dar, de îndată ce uşa biroului se închise după ajutorul de şerif, Harney Whalen ridică privirea din dosarul pe care se prefăcea că-l citeşte. Ochii lui se aţintiseră pe uşă, fără s-o vadă cu adevărat. Văzu în schimb chipul lui Chip, dar nu era chipul pe

care îl cunoștea așa de bine. Era ceva diferit la față pe care o vizualiza Harney Whalen.

Ceva ciudat.

Asta e, își spuse el.

Chip mi-a devenit străin.

Apoi renunță la gândul ăsta și se întoarse la dosarul din față lui.

•

— Vrei o bere? întrebă Glen când Brad intră pe ușă.

El și Chip se sprijineau de o vitrină admirând ce lucraseră. Dezastrul fusese curățat, rafturile erau puse la loc și toate vitrinele fuseseră reparate, în afară de una.

— Parcă ziceai că a fost distrusă galeria, zise Brad încurcat.

— Cred că nu era așa de rău cum am crezut, răspuse Glen puțin cam prosteste.

— S-a tot agitat pe-aici, stându-mi în cale, zise Chip. I-am spus să se ducă afară și să picteze un tablou, dar n-a vrut.

— Ei, bine, dacă te descurci fără el, o să-l car după mine la bibliotecă.

— La bibliotecă? întrebă Chip. Ce e la bibliotecă?

Brad îi aruncă o privire lui Glen și acesta aprobă din cap.

— Dacă nu crede că-s nebun, zise el, nu va crede asta nici despre tine.

Se întoarse spre Chip.

— Brad are o teorie despre ce se-ntâmplă aici.

— E legat de furtuni, zise Brad. Se pare că îl afectează pe băiatul lui Glen și mă întreb dacă nu mai afectează și pe altcineva.

Chip se încruntă nedumerit.

— Nu înțeleg.

— Nici eu nu sunt prea sigur că înțeleg, zise Brad. Dar se pare că prea multe accidente s-au petrecut aici. Eu încerc să aflu dacă au fost chiar „accidente”.

— Te referi la înecuri? întrebă Chip.

— Nu doar la înecuri, răspuse Glen. E vorba de ce s-a întâmplat aici, de Miriam Shelling, de câinele meu. Mi se pare prea mult.

— Nu știi ce crezi c-o să afli, zise Chip. Harney Whalen nu pare în niciun caz prea interesat.

— El ce crede că se-ntâmplă? întrebă Glen precaut.

Învățase să fie atent cu Chip pe tema Whalen.

— El crede că e vorba de soartă, sau de un blestem al indienilor Klickashaw. Zice că ori de câte ori vin străini în Clark's Harbor, aduc necaz, dar că necazul se întoarce împotriva lor.

— Simplifică lucrurile oricum, comentă Brad.

— Da, zise Chip, simțindu-se nelalocul lui.

Aruncă o privire prin galerie și își puse cutia de bere goală jos.

— Știi ce, îi sugeră el lui Glen. Dacă Brad vrea să-l ajuți, ce-ar fi să terminăm pe ziua de azi? Eu mă voi duce la Blake la magazin și voi lua tot ce e nevoie ca să terminăm și o s-o facem mâine.

Cerul se întunecase în momentul când încuiau galeria și Chip aruncă o privire la orizont spre vest.

— Se pare că furtuna se pregătește să lovească.

Cei trei bărbați se cutremurară, conștienți de ceea ce însemna o furtună în Clark's Harbor.

•

Jeff Horton își petrecuse întreaga zi plimbându-se pe plajă, umblând înspre nord fără țintă, spunându-și că se afla în căutarea unui rest de pe *Osprey*, când de fapt încerca să afle din bucăți ce se întâmplase.

Stătuse treaz toată noaptea și de câteva ori auzise pe cineva jos, de asemenea treaz. De două ori fusese tentat să se ducă jos și să bată la ușa soților Randall, doar pentru companie. Dar nu de companie avea nevoie. Avea nevoie să înțeleagă ce se întâmplase.

Plecase din casă dimineața devreme, fără să spună nimănui unde se ducea - era sigur că soții Randall vor înțelege și, în plus, nu știa unde se ducea. Sau ce căuta.

Știa că furtunile puteau omorî oamenii, dar asta se întâmpla fățiș.

Veneau asupra ta, dacă erai pe mare, te răsuceau, te înspăimântau, iar apoi, dacă spiritul le stârnea, aruncau un val gigantic asupra ta și te zdrobeau.

Dacă ai fi pe pământ, ai fi mai în siguranță, cu toate că o furtună ar putea să-ți facă praf casa, să arunce peste tine o linie de curent, sau să te doboare printr-un fulger. Dar ar putea furtuna să dezlege o barcă? Ar putea să trimită pe cineva la galerie ca să-i distrugă exponatele? Ar putea spânzura o femeie de ramura unui copac în mijlocul pădurii?

Toate simțurile lui Jeff Horton îi spuneau că nu. Și totuși, când vântul porni să bată și norii începură să se adune la orizont, se întoarse către sud și porni înapoi spre Clark's Harbor. Valurile începură să crească și marea se porni, cu furtuna în spate, pe urmele ei.

Missy și Robby se aflau pe Sod Beach când furtuna lovi țărnul. Când căzură primele picături de ploaie, Missy renunță la căutatul scoicii perfecte în nisip și îl strigă pe fratele ei.

— Începe să plouă.

— Ei, și ce? zise Robby, fără să-și ridice privirea de la porțiunea de nisip pe care o cerceta cu atenție.

Până acum găsisese cinci scoici întregi, iar Missy niciuna și era sigur că Missy voia să-i strice bucuria. Și pe urmă, începutul furtunii făcea plaja mai interesantă. Aruncă o privire în sus spre nori, apoi zâmbi fericit la vederea valurilor înspumate. Abia dacă sesiză glasul tânguitor al lui Missy.

— Vreau să merg acasă, insistă ea. Nu vreau să stau aici și să mă ud până la piele.

— Nu e nimeni acasă, sublinie Robby. Tata e încă la lucru și mama e la doctorul Randall.

— Atunci hai să mergem acolo, se rugă Missy. Putem să mergem prin pădure.

Porni de-a curmezișul plajei, hotărâtă să nu se uite înapoi, ca să nu-i dea fratelui ei ocazia să o convingă să rămână pe nisipul neprotejat. Vru să se întoarcă tocmai când ajunse la reciful de bușteni care se afla aproape de marginea apei, dar îi fu teamă, teamă că, dacă Robby nu venea în spatele ei, ar ceda și s-ar întoarce înapoi la marea agitată și la furtuna în creștere. Până ajunse cu bine la pădure nu riscă să se uite înapoi.

Robby nu mai era pe plajă. Missy avu un moment de panică, apoi se convinse că fratele ei o necăjea, încercând s-o sperie. Ei bine, n-o să se sperie. Și n-o să alerge după el, așa cum voia el. O să stea acolo pe loc, la adăpostul pădurii și o să-l urmărească. Mai devreme sau mai târziu, Robby avea să vină s-o caute...

Jeff Horton ajunse la capătul de nord al lui Sod Beach pe jumătate ascuns în umbră, amurgul cenușiu fiind întunecat de furtuna dezlănțuită. Plaja părea părăsită, dar, când Jeff trecu pe lângă cabana familiei Palmer se opri, străbătut de un ciudat

sentiment de neliniște. Când începu din nou să meargă, simți nevoia să o ia la fugă, dar rezistă tentației, spunându-și că nu era niciun pericol, nimic de care să se teamă; mai avea câțiva metri până să fie bine mersi în casa soților Randall.

Dar, cum se mișca așa prin furtună, Jeff avu o senzație ciudată: fulgerele care tot se descărcau în jurul lui păreau să-l încetinească, să-i fure energia. Voia să alerge, dar descoperi că putea doar să meargă și cu fiecare pas mersul lui devenea tot mai greu.

Încercă să se forțeze să se grăbească, dar fără folos. Și cum pasul lui încetinea, ajunse să-și dea seama că nu mai era singur pe plajă. Mai era ceva acolo, ceva înspăimântător. Ceva ce apăruse din furtună.

Din poziția ei avantajoasă, la adăpostul relativ al pădurii, Missy de-abia putea să distingă silueta care se mișca neîntrerupt în josul plajei. Mai întâi crezu că era Robby, apoi își dădu seama că era prea mare. Era prea întuneric ca să poată să-și dea seama cine era; și într-adevăr, când se întunecă de-a binelea, silueta începu să dispară complet. Dar, când noaptea fu deplină, furtuna lovi cu toată forța și plaja fu luminată de fulgerări instantanee. De fiecare dată când plaja devenea vizibilă preț de un moment, Missy se uita plină de teamă după fratele ei. Nu era de văzut nicăieri.

Câteva minute mai târziu își pierdu curajul și se furișă în pădure, când lumina albă a fulgerului dezvălui deodată pe plajă nu doar o siluetă, ci două. Erau strâns lipite și, în timp ce le privea, se încleștară...

Jeff Horton simți atacul înainte să se producă. I se zbârli părul pe ceafă și sentimentul lui de neliniște se transformă brusc într-un sentiment de primejdie. Tocmai se întorcea să înfrunte dușmanul nevăzut din spatele lui, când simți un braț masiv alunecându-i în jurul gâtului și o forță împingându-i capul de la ceafă în față. Simți cum traheea i se închide sub presiunea forței și începu să se zbată, bătând aerul cu brațele. La un moment dat chiar îl apucă pe atacatorul nevăzut, dar mâinile lui, alunecoase de la apă, îl scăpară. Până să se elibereze, începu să-și piardă cunoștința. Ultima lui amintire fu aceea a unui sunet, un pocnet de undeva de dedesubtul capului. Se întrebă

ce ar putea fi, dar, până să găsească un răspuns, întunericul coborî asupra lui și el se relaxă. Câteva secunde mai târziu, zăcea singur pe plajă, ploaia curgând peste el, valurile lingându-l ca un animal sălbatic adulmecându-și prada căzută.

Missy alerga de-a lungul potecii prin pădure, cu inima bătându-i cu putere, cu vocea ei mică strigându-i pe frate-său. Și atunci îl văzu, stând pe poteca din fața ei, așteptând-o.

— Te căutam, zise Robby cu blândețe. De ce te-ai ascuns?

Missy se opri din fugă și se holbă la fratele ei, gâfâind.

Încercă să vorbească printre gâfâieli și accese de teamă, dar nu putu. Se așeză cu greutate pe un buștean și începu să plângă. Nedumerit, Robby se așeză lângă ea și își petrecu brațul în jurul ei.

— Am văzut ceva, bâigui ea. Te așteptam, dar nu veneai și am văzut ceva. Pe plajă - era cineva pe plajă și pe urmă încă cineva - și - ah, Robby, hai acasă, se văicări ea.

Robby o luă de mână și o trase în picioare.

— N-ai văzut nimic, o liniști el. E prea întuneric.

Începu s-o conducă pe potecă, cu pasul sigur și repede. Emoția furtunii îl cuprinsese. Își dorea să nu se termine niciodată.

În seara aceea, la ora nouă, bibliotecara Bibliotecii Publice din Clark's Harbor - care ocupa două camere în sediul primăriei - îl bătu pe umăr pe Brad Randall. Brad încetă să scrie în carnețelul pe care aproape că îl umpluse în cele cinci ore în care el și Glen lucraseră împreună și își ridică privirea.

— E ora închiderii, șopti femeia cu părul cărunt, cu toate că nu mai era nimeni altcineva în preajmă. Va trebui să reveniți luni.

— E-n regulă, zise Brad. Aproape că am terminat.

Îi zâmbi trist femeii.

— Sper că nu v-am dat prea multă bătaie de cap.

— A, nu-i nimic, îl asigură bibliotecara. În majoritatea timpului stau degeaba. E bine să ai ceva de făcut din când în când. Cu toate că mă depășește ce vreți să faceți cu toate ziarele alea.

— Verific niște lucruri, zise Brad moale. E un fel de proiect de cercetare a istoriei orașului.

— N-are cine știe ce istorie, zise bibliotecara, strâmbând din nas. Trăim și murim, atâta tot.

— Chiar asta mă interesează, zise Brad misterios.

Ochii bibliotecarei se măriră, dar, până să pună întrebări, Glen Palmer veni din camera cealaltă.

— Cam asta e. Am cercetat toate dosarele.

— Bine. Cred că avem destule informații.

De îndată ce Brad și Glen plecară, bibliotecara începu să pună la loc ziarele vechi pe care le consultaseră. Era nedumerită. Își puse în cap să vorbească despre asta cu Merle Glind. Dacă se petrecea ceva, el știa sigur ce anume.

•

Furtuna se pornise și ploaia cădea în rafale când Glen și Brad dădură fuga la mașina lui Brad. Când porniră spre drumul principal, vântul care sufla cu toată forța furtunii bătu în Volvo și Brad avu greutate în menținerea ei pe drum.

— Ce-ar fi să lăsăm microbuzul tău la galerie? sugeră el când o luară pe șosea.

Glen clătină din cap.

— Nu pe vremea asta. Dacă e ceva adevărat în teoria ta, pe o noapte ca asta s-ar putea verifica.

Brad chicoti aprobator și trase cât mai aproape de Volkswagen putu.

— Vrei să trecem pe la mine? Nu m-aș mira dacă Rebecca și copiii ar fi acolo, ținându-i companie lui Elaine.

— Bine, răspunse Glen. Ne vedem acolo.

Le găsiră pe Rebecca și Elaine în camera de zi. Cele două femei se ridicară cu fețe îngrijorate să-i întâmpine.

— Totul e bine, le liniști Brad. Suntem aici și suntem teferi. Nu trebuie să arătați de parcă v-a lovit vreo tragedie.

Zâmbetul lui nu reuși să șteargă încruntarea de pe fețele lor și se uitară una la alta cu teamă. Elaine zise:

— Copiii au venit cu puțin timp în urmă, zise ea calmă. La o jumătate de oră după ce a izbucnit furtuna. Missy credea că a văzut ceva pe plajă, dar nu era sigură ce anume.

— Unde sunt? întrebă Brad.

— I-am băgat în pat, le explică Rebecca. Erau uzi până la piele și Missy era înfricoșată.

Lui Missy i se pare că vede lucruri. Cuvintele lui Robby îi răsunară în minte, dar se hotărî să nu spună nimic. În orice caz, nu deocamdată.

— Ați găsit ceva la bibliotecă? întrebă Elaine cu un glas moale, aproape ezitant.

Brad aprobă din cap.

— Ceva se întâmplă într-adevăr. Am consultat o grămadă de ziare în seara asta. De fiecare dată când s-a întâmplat ceva, aici era furtună. Și e ciudat; se pare că, cu cât mai puternică e furtuna, cu atât sunt mai groaznice lucrurile.

Se entuziasma de subiectul lui acum, ignorând privirea de panică de pe figura soției lui.

— De exemplu, continuă el, știati că soții Shelling nu sunt singurii care au murit aici?

— Ce vrei să spui? întrebă Rebecca, pălind dintr-o dată.

— Oamenii care au construit casa asta au murit în același fel, zise Glen calm. Baron a căzut din barca lui și s-a prins în propriile năvoade. După câteva zile, doamna Baron s-a spânzurat. S-a întâmplat în timpul unei furtuni de trei zile.

— Aș vrea să nu-mi fi povestit asta, zise Elaine moale. Lucrurile astea mă sperie.

Brad se mișcă pentru a-și pune un braț pe după umerii ei, dar ea se trase brusc înapoi când îi trecu prin cap un gând.

— Unde e Jeff?

Glen și Brad se uitară unul la altul neputincioși.

— Jeff? N-a fost cu noi. Nu l-am văzut toată ziua.

Vocea lui Glen se pierdu când își dădu seama ce spusese.

Jeff fusese probabil pe plajă. Și bătea furtuna. O furtună puternică. Își apucă haina și începu s-o îmbrace din nou.

— Să mergem, îi zise lui Brad.

Luă o lanternă din sufragerie și plecă, dispărând în întuneric. Ploaia purtată de vânt ascunse până și lumina slabă de la lanterna lui.

• Capitolul 24

Aproape că se împiedicară de Jeff.

Tânărul pescar zăcea în nisip și, dacă n-ar fi mers pe marginea apei, nu l-ar fi găsit deloc.

— Ah, Isuse, șopti Glen când lumina lui Brad juca pe fața lui Jeff.

Gura îi era schimonosită într-o grimasă dureroasă. E mort, își zise Glen. Ah, Dumnezeu, e mort.

Dar apoi pleoapele i se zbătură și Glen se lăsă în genunchi, atingându-i brațul lui Jeff. Ochii se deschiseră.

Gura lui Jeff încerca să spună ceva, dar nu-i ieși niciun sunet. Ochii i se închiseră din nou, strâns de data aceasta, când se crispă de durere.

Brad vru să-l miște, să-l tragă mai sus pe plajă, ca să nu-l mai atingă valurile, dar, când puse lumina lanternei pe trupul lui Jeff, își dădu seama că ceva era în neregulă.

Capul lui Jeff stătea într-un unghi ciudat. Avea gâtul rupt.

Că Jeff mai era încă în viață era un miracol.

Apoi pleoapele lui Jeff se zbătură din nou și încercă încă o dată să vorbească. Glen se aplecă aproape de buzele lui Jeff.

— Ce e, Jeff? Ce s-a întâmplat?

Jeff se strădui cât putu, dar niciun sunet nu veni dinspre el. Își adună ultimele puteri pentru a trage aer adânc în piept, iar apoi făcu un efort disperat să vorbească. Dar, înainte de a putea rosti cuvintele, respirația i se preschimbă într-un horcăit care îi cutremură sufletul și sfârși într-un suspin prelung.

Jeff Horton, ca și fratele lui, murise pe Sod Beach.

•

Elaine Randall se plimba de colo-colo între bucătărie și sufragerie, oprindu-se la fiecare câteva secunde să privească zadarnic în întunericul nopții. De câteva ori se forță să stea jos în fața focului, dar fără folos. Un minut mai târziu era din nou în picioare, cu nervii încordați, frica făcându-i stomacul ghem.

Ochii i se rotiră prin cameră și se întrebă repede ce căuta oare. Apoi știu.

Pluta.

Bila albastră, strălucitoare pe care o găsisese pe plajă - cu cât timp în urmă? Păreau ani întregi, cu toate că trecuseră doar câteva săptămâni.

Luă bila de la locul ei de pe policioară și se uită fix în adâncurile ei.

Nu mai era frumoasă.

Ceea ce crezuse că era un semn de noroc îi părea acum un semn rău. O răsucea în mână, întrebându-se ce să facă cu ea.

Se hotărî să o dea înapoi mării.

Până să apuce să se răzgândească, Elaine își puse haina și ieși grăbită din casă. Merse chiar de-a curmezișul plajei și când ajunsese la marginea apei se opri. Se uită curioasă încă o dată la plută, apoi ridică brațul și o azvârli în valurile care se băteau de țarm. Când plecă din mâna ei, Elaine simți o furnicătură în braț, aproape ca un curent. Însăpăimântată dintr-o dată, se întoarse și fugi înapoi spre casă.

•

Glen Palmer intră împleticindu-se pe ușa de la bucătărie, cu fața palidă și mâinile tremurânde.

Elaine se afla la sobă, mestecând într-o oală cu cidru fierbinte. De cum îl văzu pe Glen, știu.

— L-ați găsit, nu-i așa? șopti ea.

Glen aprobă mut și se cufundă într-un scaun de la masa din bucătărie, luându-și capul în mâini.

Missy a văzut, își zise Elaine. A văzut cum s-a întâmplat. Îl atinse pe Glen ușor pe umăr.

— Stai aici. O aduc pe Rebecca.

Se încruntă.

— Unde e Brad?

— S-a dus în oraș, mormăi Glen. S-a dus să raporteze ce-am descoperit.

Elaine, care nu voia încă să afle ce anume descoperiseră, se duse în camera de zi și-i făcu semn Rebeccăi să treacă în bucătărie.

— Eu mă duc să văd ce fac copiii, șopti ea.

Rebecca se grăbi spre bucătărie, iar Elaine păși în camera unde Robby și Missy ocupau patul ei.

Robby dormea liniștit, dar Missy era trează de-a binelea.

— Unde-i tati? întrebă ea.

— Se întoarce imediat, șopti Elaine. A trebuit să meargă pe plajă.

Micuța se făcu mică sub ochii ei.

— Nu trebuia să faci asta, șopti ea. Plaja e un loc rău.

Cuvintele lui Missy îi dădură lui Elaine fiori pe șira spinării, dar nu zise nimic. În schimb, o înveli pe Missy și o sărută pe frunte.

— Acum culcă-te la loc. Aș vrea să-l pot trimite pe tăticul tău să te sărute, nu să te certe că ești trează. Bine?

Missy nu răspunde, dar ochii ei se închiseră strâns și ea se vârî mai adânc în pat.

Oare chiar a văzut? se întrebă Elaine. Dumnezeu mare, sper că nu.

Ea examinează cu atenție fereastra, apoi trase ușa în urma ei. După un minut era la bucătărie, ascultându-l pe Glen cum povestea fără vlagă ce se întâmplase pe plajă.

Merle Glind îi turna lui Chip Connor a treia bere când telefonul ascuns la capătul barului începu să sune.

— Nu te lasă în pace niciodată, cloncâni Merle, așezând sticla pe jumătate goală pe tejghea, lângă paharul lui Chip. Dacă nu e una, e alta.

Chip rânji când Merle se repezi la telefon, dar zâmbetul îi pieri când omulețul agitat ridică receptorul în sus și îl strigă:

— E pentru tine, dar nu știi cine e.

— Alo! zise Chip la telefon un minut mai târziu.

— Chip? Sunt Brad Randall. Mai ești în formă?

— Sunt la a treia bere, răspunde Chip. Ce s-a-ntâmplat?

— E vorba de Jeff Horton. Glen și cu mine l-am găsit pe plajă cu puțin timp în urmă. E mort.

— La dracu'! zise Chip. L-ai sunat pe Harn?

Avu loc o pauză scurtă până ce Brad vorbi din nou.

— M-am gândit să te sun pe tine mai bine, zise el aproape ezitant.

— Bine, zise Chip. Unde-i cadavrul?

— Tot pe plajă. N-am vrut să-l mișcăm.

— Bine, vin imediat.

Apoi făcu o pauză și se încruntă ușor.

— Unde ești?

— La benzinăria lui Pruitt. Era cel mai apropiat telefon. Vrei să te aștept aici?

— Nu, ne-ntâlnim la tine. Trebuie să-l sun pe Harney și să-i spun ce s-a întâmplat.

— Știu, zise Brad. Dacă n-aș fi putut să te găsesc, l-aș fi sunat eu însumi.

— Bine, mormăi Chip. Du-te înapoi acasă. O să ajung și eu cât de repede pot.

Apoi, ca și când atunci i-ar fi venit ideea, întrebă:

— Glen e bine?

— E puțin șocat, dar o să-și revină până ajungi.

— Va putea răspunde la întrebări?

Urmă o tăcere lungă și, când Brad răspunse în sfârșit, vocea lui era precaută.

— Depinde ce fel de întrebări. De-asta te-am sunat pe tine și nu pe Whalen, Chip.

Chip își mușcă buza gânditor și se întrebă ce s-ar întâmpla dacă, pur și simplu, s-ar ocupa el și nu l-ar anunța pe Harney până dimineață. O să fie vai de fundul lui, asta o să fie, decise el.

— Trebuie să-l sun, îi spuse lui Brad. El e șeful.

— Știu, zise Brad obosit. Bine. La revedere.

Chip puse receptorul în furca telefonului aflat sub bar și nu fu surprins când se trezi cu Merle Glind învârtindu-se în spatele lui, cu ochii măriți și plin de curiozitate.

— Ce e? întrebă el. Ce s-a întâmplat?

— Jeff Horton. E pe Sod Beach, mort.

— Mamă, Doamne, zise Glind.

Apoi își plescăi limba și dădu din cap plin de înțelegere.

— Știam eu că ar fi trebuit să plece. Știam eu.

Dar Chip nu asculta. Era din nou cu telefonul în mână și forma numărul lui Harney Whalen. După ce sunase de zece ori, tocmai când Chip era gata să renunțe, vocea lui Whalen se auzi pe fir.

— Te-am sculat din pat? întrebă Chip.

— Nu, răspunse Whalen, vocea lui sunând cam ezitantă. Mă uitam la televizor. Cred că am ațipit.

— Ei, ai face bine să cobori până la Sod Beach chiar acum. Jeff Horton e acolo și e mort.

Urmă o tăcere și Chip nu fu sigur dacă șeful său îl auzise. Apoi, chiar când se pregătea să repete, vocea lui Whalen se făcu auzită.

— L-am avertizat pe nenorocit, zise el. Nimeni nu poate să spună că nu l-am avertizat. Ocupă-te tu, dacă vrei, Chip.

Telefonul era mut în mâna lui. Harney închisese.

•

Pe la miezul nopții se terminase totul. Chip Connor și Brad Randall aduseseră cadavrul lui Jeff Horton înăuntru. Zăcea în sufragerie, acoperit cu o pătură, așteptând să vină o ambulanță să-l ridice. Rebecca și Elaine, înfiorate de apropierea mortului,

evitau sufrageria ca și cum acel ceva care îl omorâse pe Jeff ar fi putut încă să pândească în sufragerie.

Chip Connor se învârtea în jurul lui, în timp ce Brad procedă la o examinare rapidă, dar expertă a cadavrului. Când termină trase pătura peste fața lui Jeff și-i spuse lui Chip calm:

— Are gâtul rupt. Asta-i tot ce pot găsi. Desigur, va trebui făcută o autopsie completă, dar asta nu e treaba mea. Și mă îndoiesc că vor găsi altceva. Mă mir că era încă în viață, când l-a găsit Glen.

— De ce?

— După cum avea gâtul frânt. Ar fi trebuit să moară din clipa când i s-a rupt gâtul.

— Cât a mai trăit?

Brad clătină nesigur din cap.

— Nu sunt sigur. Pură întâmplare. Probabil că traheea a rămas deschisă, dar coloana vertebrală a fost distrusă.

— Faptul că Glen l-a atins i-ar fi putut provoca moartea?

— S-ar fi putut, dar ar fi murit oricum. Și așa fiind, Glen n-a făcut decât să-i oprească suferința. N-ar fi avut cum să supraviețuiască după ce i s-a întâmplat.

— Și ce s-a întâmplat? Întrebă Chip. Ai putea să spui?

— După contuziile de la ceafă, s-ar părea că cineva l-a lovit cu ceva - ceva destul de tare și i-a zdrobit oasele gâtului. Apoi l-a tras de cap, ca să fie sigur că și-a făcut treaba.

— Cristoase, gemu Chip, simțind că-i vine rău de la stomac. Ce motiv ar avea cineva să facă una ca asta?

— Aș vrea să știi și eu.

Se uită curios la Chip.

— Whalen nu vine?

— Nu. Mi-a spus să mă ocup eu în locul lui. Cred că nu se simte prea bine.

— Cum adică?

— Ieri și-a luat liber, zise Chip. Când am vorbit cu el azi-dimineață, pomenea de o indigestie. Probabil că l-a pocnit și-n seara asta.

— Indigestie? repetă Brad. Nu pare genul. Arată puternic ca un taur.

— Este, fu de acord Chip. Dar are șaiszeci și opt de ani, chiar dacă nu-i arată.

— Șaiszeci și opt? Credeam că n-are nici șaiszeci.

— Nu. Face șaizeci și nouă în august.

Brad dădu din cap admirativ.

— De-aș arăta și eu așa bine la vârsta lui, zise el.

Dar mintea lui nu mai era preocupată de înfățișarea lui Whalen. Se concentra asupra vârstei. Mintea lui făcea o asociere între vârstă și încă ceva... Dar, până să stabilească exact conexiunea, sosi ambulanța și, după ce terminară cu cadavrul lui Jeff Horton, asocierea îi fugi din minte.

Brad închise ușa de ploaie chiar când ambulanța dispăru în furtună.

— Mai ești de serviciu sau pot să-ți ofer o băutură?

— Mai bine nu, răspuse Chip. Trebuie să mă întorc la sediu și să scriu raportul ăsta, ca să-l aibă Harney mâine dimineață.

Își închise carnetelul și se pregăti să plece. Atunci, chiar când voia să deschidă ușa, se întoarse către Brad. Mai avea o ultimă întrebare.

— Brad, ai idee ce se întâmplă aici? Ce anume provoacă balamucul ăsta?

Brad clătină din cap plin de amărăciune.

— Aș vrea să știu. Tot ce îți pot spune e că e ceva legat de furtuni, cred.

— De furtuni? repetă Chip. Dar am avut furtuni dintotdeauna.

— Știu, zise cu blândețe Brad. Și se pare că ați avut balamuc dintotdeauna.

Chip se holbă la el, apoi încercă să facă o glumă.

— Probabil că indienii-s de vină. Dumnezeu știe ce lucruri teribile au făcut pe-aici.

Apoi își puse pălăria și dispăru în întunericul de-afară.

• Capitolul 25

Dimineață, furtuna nu cedase.

Când Brad și Glen intrară cu mașina în Clark's Harbor, ploaia lovea în mașină, inundând parbrizul mai repede decât puteau ștergătoarele să-l curețe.

— N-am mai văzut așa ceva niciodată, comentă Glen. Credeam că cele mai rele furtuni lovesc iarna.

— Niciodată nu poți să știi, zise Brad când traseră în fața primăriei. Uneori cred că i-au dat Pacificului un nume nepotrivit. Furtuna asta arată de parcă ar putea să țină zile-ntregi.

Mai multe persoane care așteptau în hol își ridicară privirile când intrară ei, examinându-i cu o expresie cercetătoare pe față. Ceva nou în Clark's Harbor, își zise cu ironie Brad. Ignorând privirile întrebătoare, se grăbiră spre sediul poliției, din josul culoarului.

Harney Whalen îi aruncă lui Glen o privire feroasă când intrară în biroul lui. Până ca unul din ei să zică ceva, Whalen dădu tonul conversației.

— Se pare că ori de câte ori sunt necazuri pe aici, tu te afli în mijlocul lor, nu-i așa, Palmer?

Glen simți primele accese de furie ca pe un nod în gât și în stomac și își reaminti că n-ar rezolva nimic dacă și-ar pierde cumpătul.

— Se pare că de câte ori sunt necazuri, ele sunt pe Sod Beach, contracară el.

Harney Whalen pufni și aruncă dosarul spre Glen și Brad.

— Vreți să vă uitați prin ăsta și să-mi spuneți dacă e exact?

Glen urmări cu privirea de sus până jos raportul și i-l înmână lui Brad. După ce îl citiră amândoi, Brad i-l înapoie lui Whalen.

— Asta e povestea, zise Brad.

— Nu vrei să-mi povestești tu?

Whalen îl întrebă pe Glen, ignorându-l pe Brad.

— N-am nimic de povestit. Ne-am dus afară să-l căutăm pe Jeff și l-am găsit. A murit imediat.

— De ce îl căutați?

Curiozitatea din vocea lui Whalen suna mai mult a dușmănie.

— E un bărbat în toată firea - era un bărbat în toată firea.

— Se făcea târziu, afară era furtună. Nu ne plăcea să-l știm în furtună, răspuse Glen.

— Eu cred că a fost altceva, zise Whalen cu răceală.

— Altceva? Ce anume?

— Cred că voi l-ați omorât, zise Whalen. Poate unul din voi, poate celălalt, poate amândoi. Dar în mod sigur nu cred că ați ieșit la o plimbare pe plajă și ați găsit un muribund. Când un om e omorât, de obicei e omorât de ceilalți oameni.

Brad și Glen rămaseră cu gura căscată la șeful poliției, incapabili să priceapă ceea ce auzeau.

— Aș fi mai atent la ce spun, dacă aș fi în locul tău, Whalen.

— Ai fi?

Ironia din vocea lui Harney Whalen plutea în aer, ca o provocare. Dar, până ca unul din ei să-i răspundă, Whalen continuă:

— Ce zici de asta? Voi doi erați la bibliotecă aseară, nu? Ei, să zicem că în timp ce voi erați plecați, Horton nu se purta cu nevestele voastre ca un musafir onorabil. Să zicem că „se ocupa de ele”.

Se uita pe rând, când la Glen, când la Brad, așteptând o reacție.

Glen Palmer stătea tremurând de furie, holbându-se pe fereastră la ploaia torențială, fără să zică nimic.

Dar Brad Randall îi întoarse lui Whalen privirea ca de gheață și, când vorbi, tocmai la calmul acesta nu se așteptase Whalen.

— Ne învinuiești? întrebă el calm.

— Nu m-am hotărât încă, mormăi Whalen.

— Atunci plecăm, zise Brad calm. Hai, Glen.

Se întoarse și îl forță pe Glen să se întoarcă odată cu el. Până să ajungă la ușă vocea lui Whalen îi opri:

— N-am terminat cu voi.

Brad se întoarse către șeful poliției. Când vorbi, glasul lui era la fel de rece cum fusese al lui Whalen.

— N-ai terminat? Ba cred că ai terminat, Whalen. Tu nu ne pui niciun fel de întrebări. Ne acuzi. Nu sunt avocat, dar știu al naibii de bine, și presupun că știi și tu, că nu poți să vorbești cu noi dacă noi nu vrem să vorbim cu tine. În lipsa unui avocat.

Porni încă o dată spre ușă, cu Glen după el. De data asta Whalen nu încercă să-i oprească. Îi privi pur și simplu plecând, urându-i, dorindu-și să nu fi venit niciodată în Clark's Harbor, dorindu-și să-l lase în pace pe el și orașul lui.

Cu furia și enervarea în plină creștere, Whalen își puse pardesiul și gluga de ploaie și păși afară din biroul lui.

Când ieși pe ușa secției de poliție, cei care așteptau în hol se împrăștiară repede, ghicindu-i proasta dispoziție.

Porni spre chei, nefiind sigur unde să se ducă și pentru ce. Când ajunse la chei porni spre nord și începu să meargă pe plajă. Marea atinsese punctul maxim, se pornea refluxul și, cum mergea așa prin ploaie, în bătaia vântului, mânia părea să-i scadă.

Se plimbă pe plajă toată dimineața și după-amiaza până târziu.

Se plimbă singur, în tăcere.

În timp ce se plimba, furtuna creștea în intensitate.

Robby și Missy stăteau pe podeaua micuțului lor dormitor, cu o tablă de șah între ei. Robby privi țâfnos la tablă. Orice-ar fi încercat, Missy avea să sară peste ultimul lui pion și avea să câștige al treilea joc consecutiv.

— Nu vreau să mai joc, zise el.

— Trebuie să muți, replică Missy.

— Nu trebuie. Pot să cedez partida.

— Mută, insistă Missy. Vreau să mut și eu.

— Câștigi oricum, zise Robby.

Se ridică și se duse să se uite pe fereastră.

— Hai să mergem afară, zise el deodată.

De pe podea, Missy se holbă la el, cu ochii măriți de teamă.

— Nu putem să facem asta. Mami a zis că trebuie să stăm în casă astăzi. Plouă.

— Îmi place când plouă.

— Mie nu. Nu când plouă în halul ăsta. Se întâmplă lucruri rele.

— Ei, haide, o imploră Robby. Nu e nici măcar șase. Putem să ne cățărăm pe fereastră, cum am făcut eu data trecută. Ne ducem până jos la familia Randall și ne întoarcem cu tati.

— Nu cred că trebuie să facem asta.

— Mâță fricoasă.

— Ai dreptate! exclamă Missy. Și ar trebui să-ți fie și ție frică.

Gura îi tremura, în parte de frică, dar mai mult de fâstâceală că își recunoscuse teama.

— Ei bine, mie nu mi-e frică. Îmi place afară!

Robby scoase impermeabilele lor din dulap și începu să-l îmbrace pe al lui.

— Nu merg, stăruie Missy.

— Cui îi pasă? zise Robby cu voită nepăsare. Mă duc singur.

— O să te spun, îl provocă Missy, cu ochii mijiti.

— Dacă spui, am să te bat, amenință Robby.

— Ba n-ai să mă bați!

Robby își trase ghetele-n picioare.

— Vii sau nu?

— Nu, zise Missy.

— Atunci, cum vrei.

Deschise fereastra și se cocoță pe ea. De cum dispăru, Missy alergă la fereastră, o închise și o ferecă. Apoi se duse în camera cealaltă, unde stătea Rebecca, tricotând în fața căminului.

— Robby s-a dus afară, zise ea.

— Afară? Cum adică, s-a dus afară?

— Și-a pus impermeabilul și a sărit pe fereastră, îi explică Missy.

Rebecca azvârli lucrul și alergă în micuțul dormitor, sperând că fiica ei îi joacă o farsă.

— Robby? Robby, unde ești?

— Ți-am spus, s-a dus afară, stăruie Missy.

Rebecca alergă la ușă, o deschise cu putere și încercă să pășească afară, dar furtuna o împinse înapoi. Își făcu mâna pavază și încercă să vadă în întunericul care se lăsa.

— Robby? Robby! strigă ea. Robby, întoarce-te aici.

Dar vântul și zgomotul făcut de fluxul în creștere îi înecară cuvintele.

Se gândi disperată, întrebându-se ce să facă, și știu imediat că va trebui să se ducă să-l găsească. De-ar fi Glen aici, își zise ea. De nu s-ar fi dus la soții Randall. Dar se dusesese. Va trebui să-l găsească singură pe Robby.

— Mă duc după el, îi spuse lui Missy. Tu stai aici.

— Singură? întrebă Missy îngrozită.

— N-am să lipsesc decât câteva minute, o asigură Rebecca. Până-l găsesc pe Robby.

— Nu vreau să stau singură, se văicărie Missy. Vreau să merg și eu.

Rebecca încercă să găsească o soluție, dar era prea necăjită. Instinctele ei îi spuneau s-o determine pe Missy să stea singură, dar gândul că amândoi copiii vor fi singuri o înspăimântă mai tare decât ideea de a o lua pe Missy cu ea.

— Bine, zise ea. Pune-ți impermeabilul și ghetetele, dar grăbește-te.

Missy se năpusti în dormitor și se întoarse cu haina și cu ghetetele pe care Robby le scosese deja din dulap. Rebecca își trase haina pe ea, apoi o ajută pe Missy. Un minut mai târziu, strângând într-o mână felinarul și cu cealaltă ținând-o pe Missy,

Rebecca părăsi cabana. O rafală îi stinse felinarul chiar înainte de a închide ușa.

Vântul o biciuia și abătea ploaia torențială în fiecare deschizătură a impermeabilului. Până să facă o sută de metri de la casă, amândouă, și Missy și Rebecca, erau ude până la piele.

— Vreau acasă, se tângui Missy.

— Trebuie să-l găsim pe Robby, strigă Rebecca. Încotro a luat-o?

— Zicea că se duce afară, pe plajă.

Acum Missy alerga ca să poată ține pasul cu Rebecca. Stăteau cât mai aproape de marginea apei, grăbindu-se în josul plajei. Felinarul era aproape inutil, raza lui reflectându-se difuz în averșa de ploaie, dispersându-se în mii de puncte care nu luminau nimic, dar făceau ca întunericul să pară mai negru decât era.

Missy se opri deodată și smuci de mâna mamei ei.

— E cineva aici, zise ea.

Rebecca mișcă felinarul de jur împrejur cu o mână tremurată.

— Robby? strigă ea. Robbeeeee!

Se întoarse cu spatele în bătaia vântului și strigă din nou. Nu răspunse nimeni, dar simți înțepătura șocului electric când un fulger luminează cerul și se scurse în pădurea apropiată. Și, era sigură, ceva se afla în spatele ei, o prezență străină.

Prezență care - știi imediat - nu era fiul ei.

Lăsă mâna lui Missy.

— Fugi, Missy! Fugi cât poți de repede!

Și atunci, în timp ce o privea pe Missy fugind în întuneric, simți cum i se strecoară ceva în jurul gâtului. Era un braț, un braț puternic care o strangula. Încercă să țipe, dar glasul nu o asculta. Încercă să lovească în braț cu felinarul, însă strânsoarea din jurul gâtului ei se intensifică.

Nu, își zise ea. Nu așa. Te rog. Doamne, nu...

Missy alerga prin beznă, neștiind încotro s-o ia. Știa doar că se îndepărta.

De mama ei.

De acel cineva care era cu mama ei.

Apoi se împiedică și căzu în nisip, plângând în întuneric.

— Missy? Tu ești?

Nu vedea cine o striga, dar recunoscuse vocea.

— Robby? Unde ești?

— Aici. Vino.

Înaintă cu greutate înspre glasul acela și se trezi că se împiedicase de un buștean.

— Cațără-te, o îndemnă Robby.

Apoi fu lângă el, ghemuită în spatele bușteanului, cercetând cu privirea întunericul de deasupra lui. În depărtare, lumina felinarului juca nebunește, apoi căzu la pământ și se stinse.

— Ce se-ntâmplă?

— E mami, zise Missy, plângând cu suspine. E cineva acolo...

Un fulger spintecă întunericul și cei doi copii își văzură mama. Stătea în genunchi și în spatele ei era o siluetă, ițindu-se peste ea, prinzându-i gâtul, împingându-i capul înainte.

Un fior de emoție îl făcu pe Robby să tremure, și își simți fiecare mușchi din corp încordat de așteptare.

Lumina de pe cer se stinse și urletul tunetului se rostogoli asupra lor, înecând strigătul ce izvora din gâtulejul lui Missy. Era ca și cum furtuna l-ar fi ținut strâns pe Robby, imobilizându-l.

— Hai să mergem acasă, Missy, șopti Robby.

Se forță să o ia de mână pe sora lui care plângea și să o conducă în pădure. Apoi, când plaja dispăru din raza lor vizuală, începu să alege, trăgând-o pe Missy după el.

Zbaterile Rebeccăi slăbeau din ce în ce. Își pierdea cunoștința. Timpul se mări pentru ea și i se păru că își simte vasele de sânge încercând să-și ia oxigen din plămâni sufocați.

Atunci auzi un pocnet ascuțit, aproape de urechea ei, și își dădu seama că nu se mai putea mișca. Era ca și cum ar fi pierdut contactul cu trupul ei.

Gâtul meu, își zise în mod ciudat. Gâtul meu e rupt.

O clipă mai târziu, Rebecca Palmer zăcea moartă pe Sod Beach.

• Capitolul 26

Lampa de pe masa din sufragerie începu să se stingă și Glen Palmer se întinse să o aprindă din nou, chiar în momentul în care același fulger, care dezvăluise moartea Rebeccăi la o sută de metri depărtare, inundă cu lumină casa soților Randall. În

mod reflex, Glen își retrase mâna de pe lampă și chicoti. Brad Randall își ridică privirea de pe harta pe care o studia atent.

— Poate că ar trebui să o lăsăm baltă pe ziua de azi, zise Brad. Nu știu ție cum îți e, dar mie mi-au obosit ochii. Nu sunt obișnuit cu lumina de la lampă.

Se ocupaseră de hartă toată după-amiaza, însemnând pe ea toate evenimentele care se petrecuseră în Clark's Harbor, de la moartea lui Pete și Miriam Shelling, înapoi în timp până la moartea la fel de înspăimântătoare a lui Frank și Myrtle Baron acum câțiva ani. În decursul anilor se petrecuseră mai multe nenorociri în zonă, de obicei în apropiere de Sod Beach, întotdeauna în nopțile cu furtună când țărmul era bătut de valuri mari. Și, din câte își dădeau seama, majoritatea victimelor, dacă nu chiar toate, erau străini în Clark's Harbor. Străini care veniseră în Clark's Harbor din diferite motive și intenționau să se stabilească acolo.

— E ca în legendele indienilor, comentă Glen, în timp ce se uitau fix la hartă. E ca și cum însăși plaja nu-i vrea pe străini aici - ca și cum așteaptă, își adună forțele, iar apoi lovește în oameni.

— Ceea ce înseamnă o poveste frumoasă, zise Brad cu șmecherie. Dar nu cred nicio clipă. Mai este o explicație, dar să fiu al naibii dacă știu unde s-o găsesc.

Glen se gândi o clipă.

— Dar Robby?

— Robby?

— Ziceai că plaja are un efect asupra lui. Dacă e adevărat, atunci n-ar putea să aibă un efect și asupra altcuiva?

Brad zâmbi strâmb.

— Sigur. Dar nu rezolvă problema. Până nu știu în ce fel îl afectează pe Robby, cum pot să-mi dau seama cine ar mai putea fi afectat? Până acum n-am nici cea mai mică idee care ar putea fi numitorul comun.

Elaine apăru în ușă.

— Ați ajuns la vreun rezultat?

Arăta slăbită și obosită.

— Aș fi vrut, zise Brad. Dar până acum nu avem decât morți. În aparență, furtunile îi omoară pe oameni, ceea ce e ridicol.

— Dar Missy? N-a vorbit nimeni cu ea?

Cei doi bărbați se holbară neputincioși la ea, întrebându-se ce voia să spună. O amintire străfulgeră mintea lui Brad, amintirea discuției cu Robby pe plajă.

Lui Missy i se pare că vede lucruri.

Oare știe și Elaine ceva despre asta?

— Ce-i cu Missy? întrebă el calm.

Tonul vocii, seriozitatea cu care pusese întrebarea, îl înspăimântă pe Glen, dar răspunsul lui Elaine îl înspăimântă și mai tare.

— Cred că Missy a văzut cum a fost omorât Jeff Horton, zise ea.

Era o hotărâre în glasul acela care, într-un fel, accentua cuvintele.

— N-am vorbit cu ea, dar zicea că a văzut ceva azi-noapte. Eu i-am spus că tatăl ei ieșise pe plajă și mi-a zis: n-ar fi trebuit să facă asta. Lucrurile rele se petrec acolo. Asta-i tot ce-a zis, dar am ciudatul sentiment că văzuse ce i s-a întâmplat lui Jeff sau cel puțin observase ceva.

Glen tăcu buimăcit, dar Brad clătină din cap gânditor.

— Robby mi-a spus acum câțva timp că lui Missy i se pare că vede lucruri pe plajă, murmură el.

Brusc, Glen își recapătă glasul.

— Lucruri? Ce fel de lucruri? întrebă el, cu o nuanță de isterie în voce. Ce fel de lucruri?

— N-a spus ce, răspunse Brad calm. Aveam de gând să vorbesc cu ea despre asta, dar apoi au început să se-ntâmple toate și...

Glen se ridică și își trase haina pe el.

— Atunci o să vorbim cu ea acum. Mă duc să-i aduc pe Rebecca și pe copiii aici.

Brad aruncă o privire în întunericul furtunii.

— Vrei să te duc cu mașina? Se întunecă bine afară.

— Nu, mulțumesc, răspunse Glen. O să merg de-a lungul plajei. Afară nu mai arată chiar așa rău.

Termină de încheiat nasturii hainei și deschise ușa. Vântul o prinsese și o trânti de peretele bucătăriei.

— Sigur nu vrei să te duc cu mașina?

Glen zâmbi șmecher.

— Asta din cauza a ce s-a întâmplat azi-noapte? Se spune că, dacă pici de pe cal, cea mai bună treabă e să te urci să-l încaleci

din nou. Dacă nu merg în noaptea asta pe plajă, n-am s-o mai fac niciodată.

Trase ușa în urma lui și dispăru în ploaie.

Glen se apleca înaintea vântului, cu mâna dreaptă strângând gulerul hainei într-o încercare zadarnică de a se feri de ploaie. Mâna stângă, băgată adânc în buzunarul hainei, era făcută pumn, iar ochii căutau atent în ploaie.

Își croia drum încet, ținând aproape de linia țărmului, cu capul în jos, privind nisipul de la picioare. La fiecare câteva secunde își ridica privirea, căutând în întuneric strălucirea blândă care trebuia să vină de la fereastra cabanei. Apoi, cum strălucirea întârzia să apară din întuneric, începu să se îngrijoreze și grăbi pasul.

Când mersese de-acum aproape o sută de metri și simți că ar trebui să se vadă clar cabana, se opri și privi fix în beznă, ca și cum, dacă s-ar fi concentrat destul, ar fi putut face să apară în fața lui lumina slabă a felinarelor. Dar întunecimea persista și îngrijorarea lui deveni teamă.

Începu să alerge, fără să se mai uite la pași, dar forțându-și ochii să descopere cabana unde îl așteptau Rebecca și copiii.

Se împiedică, se întinse în nisip cât era de lung, mâna lui dreaptă barând căderea doar în parte, mâna lui stângă - inutilă, blocată în buzunar.

Simți gustul sălcii al apei sărate în gură și zgârietura nisipului pe față. Pe când bâjbâia așa, ștergându-și gura cu mâneca, încercând să-și elibereze mâna stângă, piciorul lui se lovi de ceva.

Ceva moale.

Simți cum mintea îi era cuprinsă de toropeală, aceeași toropeală care îl cuprinsese și noaptea trecută. Se mișcă încet, aproape fără voie.

O atinse pe Rebecca încet, mângâindu-i fața. Chiar dacă era caldă încă, el știa că murise.

Capul ei, așezat în nisip, stătea în aceeași poziție nefirească cum fusese și al lui Jeff Horton noaptea trecută.

La început fu ca și cum mintea lui ar fi refuzat să accepte.

Glen se ghemui lângă ea, legănându-se înainte și înapoi, fără să mai simtă vântul, ploaia scurgându-i-se nestingherită prin guler.

— Rebecca, zise el moale.

Apoi îi repetă numele.

— Rebecca...

Suferința îl lovi, izbindu-l cu intensitatea neașteptată a unui val puternic, iar el se aruncă peste ea, cuprinzând-o cu brațele, plângând cu suspine la pieptul ei.

— Rebecca, se tângui el. Ah, Rebecca, nu mă părăsi.

Zăcea fără viață în brațele lui, capul rostogolindu-se încet dintr-o parte în alta, ochii ei ațintiți pe cerul nopții fără să vadă.

Suferința lui Glen se transformă – din chinul zdrobitor pe care-l simțise în momentul când o descoperise pe Rebecca – într-o durere surdă, pe care era sigur că avea s-o îndure toată viața.

De ce se dusese Rebecca pe plajă?

Se gândi la copii.

Unde erau copiii?

Ar trebui să-i caute. Probabil că părăsiseră cabana și Rebecca se dusese să-i caute; nu i-ar fi lăsat niciodată singuri.

Se ridică și se uită nesigur spre pădure – o umbră neagră pe fundalul întunecat al nopții. *Dacă sunt afară, trebuie să fie în pădure.*

Dar nu putea s-o părăsească pe Rebecca, nu putea s-o lase pe ploaie și vânt, cu valurile clipocindu-i la picioare. Până să se ducă să-i caute pe copii va trebui să se ocupe de soția lui.

O ridică și începu s-o care spre cabană, mintea lui preocupată la fiecare pas de moartă, înainte de a se gândi la cei în viață.

Acolo unde zăcuse Rebecca, nu rămăsese decât nisipul – și forma strălucitoare a unei plute de pescuit, de un albastru închis.

Când ajunse la cabană se opri; ceva îl reținu să se ducă înăuntru. La început, nu fu sigur ce era, dar un moment mai târziu știu.

Cabana nu era goală.

Nu era nimic care să-i spună că acolo era cineva, doar un sentiment imperceptibil. Chiar dacă nu se auzea niciun sunet, era sigur că de fapt copiii lui erau acolo.

Așeză trupul Rebeccăi încet pe verandă, apoi deschise ușa.

— Robby? Missy? Tata e.

Auzi un zgomot șovăitor, apoi copiii se aruncară pe el.

— Tati, tati, rosti Missy printre suspine. S-a întâmplat ceva îngrozitor.

Glen se prăbuși în genunchi și își trase copiii aproape.

— Îmi pare rău, tati, îmi pare rău, repeta Robby întruna.

— N-are de ce să-ți pară ție rău, îi spuse Glen fiului său. Nimic din ce s-a întâmplat nu e din vina ta. Nimic.

— Dar m-am dus afară, stăruie Robby. Am vrut să mă duc afară și m-am dus. Și mami și cu Missy au venit să mă caute, și atunci... atunci...

Se îneacă și încep să plângă neajutorat, cu suspine.

— Eram pe plajă, zise Missy. Ceva a prins-o pe mami, mi-a spus să fug, eu am fugit și... și...

— Ssst! Liniștește-te! șopti Glen. Nu trebuie să-mi spuneți acum. Trebuie să am grijă de mami și vreau să faceți ceva pentru mine.

Se desprinse de copii și aprinse micul felinar care ar fi trebuit să lumineze lucrul Rebeccăi când îl aștepta pe el să vină acasă, dar care rămăsese rece și întunecat când noaptea se lăsase peste plajă. Când flacăra pâlpâi, camera păru că se încălzește ușor și Robby și Missy începură să se potolească.

— Robby, vreau s-o duci pe Missy în dormitor. Pune niște haine curate într-o geantă pentru amândoi. Poți să faci asta?

Robby aprobă din cap cu gravitate.

— Bine. Apoi așteptați-mă. În dormitor. Nu ieșiți până nu vă chem eu, bine?

— Te duci undeva? întrebă Missy, cu ochii mari și tremurând.

— Nu, scumpa mea, bineînțeles că nu. Am să fiu aici.

Missy încercă să mai pună o întrebare, dar Robby o apucă de mână și începu s-o tragă spre dormitorul lor mic.

— Haide, zise el.

— Nu mă mai smuci! țipă Missy. Tati, spune-i să înceteze.

— N-o mai smuci, Robby, zise Glen. Și tu stai acolo cu fratele tău, o povățui el pe Missy.

De cum se închise ușa care separa camera lor de restul casei, Glen desfăcu canapeaua pe care el și Rebecca o împărțiseră împreună și scoase o pătură de sub ea. Apoi închise cu grijă canapeaua și se întoarse pe verandă.

O mută pe Rebecca cât mai departe de ușă și o înfășură cu atenție în pătură. Când termină, se întoarse la ușa de la intrare, apoi se întoarse să verifice ce făcuse. Dacă ar scoate copiii destul de repede de pe verandă, ei n-ar observa că zăcea ceva

la câțiva pași mai încolo. Luptându-se să-și păstreze stăpânirea de sine, Glen se întoarce în cabană.

Robby și Missy stăteau liniștiți pe marginea pătuțului de jos, cu fețele serioase, cu mâinile petrecute în poală. Între ei stătea o geantă maro, plină de lucruri.

— Mama a murit, nu-i așa?

— Da, așa-i, zise Glen încetșor.

— De ce? Întrebă Missy și figura ei trăda mai mult curiozitate decât orice altceva.

Glen își dădu pentru prima oară seama că moartea Rebeccăi nu însemna nimic pentru ei deocamdată. În timp ce pentru el era dureros dincolo de limita suportabilă, pentru copii era încă o întâmplare abstractă.

— Nu știu, zise el blând. Se mai întâmplă și lucruri din astea.

— Trebuie să plecăm? Întrebă Robby.

— Să plecăm?

— De-asta am pus hainele în geantă? Pentru că trebuie să plecăm?

— Am să vă duc să stați cu Brad și Elaine în noaptea asta, zise Glen. O să stau și eu acolo, dar mai am niște lucruri de făcut și nu vreau să vă las singuri.

— Plecăm acum?

— Chiar acum, răspuse Glen, străduindu-se să zâmbescă. Acum plouă torențial afară, așa că vreau să vedem care din voi ajunge primul la mașină, bine?

Cei doi copii aprobară nerăbdători.

— Eu deschid ușa și voi vă întreceți. Primul care ajunge la mașină primește o surpriză.

— Ce surpriză? vru să știe Robby.

— Dacă ți-aș spune, n-ar mai fi o surpriză, nu-i așa?

Îi conduse în cealaltă cameră și-i ținu în spatele ușii când o deschise. Lacrimile îi curgeau pe față.

— Pe locuri. Fiți gata. Start! strigă el, iar copiii, concentrați numai asupra concursului, ieșiră cu iuțeala fulgerului pe ușă și pe verandă, întrecându-se să ajungă la vechea furgonetă Volkswagen. Glen ridică geanta lor cu haine, închise ușa și îi urmă.

•

— Ah, Isuse, oftă Brad Randall când le deschise ușa lui Glen Palmer și copiilor.

Privirea din ochii lui Glen și fețele plânse ale copiilor îi spuneau că se întâmplase ceva groaznic. Putea ghici ce anume. Auzindu-i cuvintele din camera de zi, Elaine se grăbi să afle ce se întâmplase.

— Glen? S-a întâmplat ceva?

Se uită întâi la Glen, apoi la copii și atunci știi și ea imediat. Se lăsă în genunchi și-i strânse pe copii în brațe. Ei se agățară de ea, aproape cu timiditate, apoi Missy, urmată de Robby, izbucni în lacrimi și amândoi își îngropară fața la pieptul ei. Cum îi ținea așa pe copii, își ridică privirea spre fața lui Glen, uscată de lacrimi.

— Îmi pare rău, zise ea. Îmi pare atât de rău...

Glen înghiți în sec și se strădui să rămână coerent:

— Poți... poți...?

Nu putu să-și termine propoziția, dar Elaine înțelese.

— Voi avea grijă de ei. Brad, du-te cu el. Ajută-l.

Brad stătuse tăcut în apropiere, dar își veni în fire imediat, apucându-și haina. Un moment mai târziu cei doi bărbați dispărură în noapte.

Elaine îi conduse pe copii în camera de zi și îi așeză pe canapea. Pe urmă, până să se apuce de altceva, trecu rapid prin toată casa și verifică ferestrele, asigurându-se că erau bine închise și încuiate. Apoi zăvori ușile, trăgând de fiecare ca să se asigure că era solidă.

Când se întoarse în camera de zi, Missy se uita fix la foc, pierdută într-o lume numai de ea știută. Dar, când Elaine se lăsă lângă ea, fetița îi luă o mână și începu s-o mângâie, zâmbindu-i.

— O să fie bine, zise ea. Așa va fi.

Dintr-un motiv de neînțeles pentru Elaine, cuvintele lui Missy o făcură să plângă.

•

Glen și Brad o cărară pe Rebecca în cabană și o așezară pe podea. În timp ce Glen ațâța focul, dorindu-și să o poată aduce la viață pe Rebecca așa cum făcea cu tăciunii, Brad începu o examinare atentă. Nu-i luă mult timp. Când focul se aprinsese, el terminase.

— A fost sugrumată, zise el. Și are gâtul rupt.

— Ah, Doamne, zise Glen, tremurând. Probabil că a fost groaznic pentru ea.

— Asta nu știm, zise Brad calm. Îmi place să cred că trupul are regulile lui de a face față unor situații de astea. Știm că intrăm în stare de șoc imediat ce ni se întâmplă ceva brusc și pe neașteptate. Vreau să cred că același lucru se întâmplă cu muribunzii. Un mecanism automat se declanșează și ne face să ne simțim mai bine. Oricum, așa ar trebui să fie. Dar nu se știe niciodată, nu?

— De cât timp e moartă? întrebă Glen.

— Nu de mult. De o oră. Poate două, cel mult.

— Dacă n-aș fi stat atât de mult, zise Glen. Dacă-aș fi plecat un pic mai devreme, poate cu câteva minute înainte...

— Nu, zise Brad. Nu începe așa, o să sfârșești prin a te învinovăți pentru ce s-a întâmplat. Și nu ești tu de vină.

— Eu am adus-o aici, zise Glen.

— Și ai fi putut foarte lesne să fii tu afară în noaptea asta, zise Brad cu asprime. Acum haide. Am face mai bine să mergem în oraș.

Glen se uită prin camera mică.

— Nu vreau să o las aici, singură...

— Nu, vii cu mine. Nu te las cu ea. Nu în noaptea asta, nu aici. Pune-ți haina.

Se pregăteau să plece când, deodată, auziră un sunet din camera copiilor. Un sunet mic, abia un scâncet. Apoi, chiar când se pregăteau să investigheze, Scooter, cu codița băgată între picioare, se furișă în camera de zi.

Se opri, îi iscodi pe cei doi cu privirea pierdută; apoi începu să dea din codiță și se îndreptă împleticindu-se spre Glen. Acesta se aplecă, luă pe sus cățelușul și-l scarpină pe burtă. Când erau deja în mașină, Scooter dormea adânc.

•

Chip Connor era singur în secția de poliție când Brad și Glen ajunseră acolo.

— E vorba de Rebecca, zise Brad.

Lui Chip i se contractară mușchii feței și el se lăsă în scaunul de la biroul lui Harney Whalen.

— E moartă?

— Da.

— Unde e?

— Pe plajă.

— La dracu'. Va trebui să-l sun pe Harn.

— Știu, zise Brad. Dar înainte să o faci trebuie să-ți spun că n-am să-l las pe Glen să vorbească cu el în noaptea asta. Ca doctor, îl trec în îngrijirea mea.

— Bineînțeles, zise Chip. Nu cred că s-ar aștepta cineva la altceva.

— Nu crezi?

Brad zâmbi blând, aproape cu oboseală.

— Aș vrea să pot să-ți împărtășesc gândul.

Chip nu dădu niciun semn că auzise măcar ce-i spusese Brad. Îl sună în schimb pe Harney Whalen și-i raportă ce se întâmplase.

— Ne vedem acasă la Palmer, zise el când termină.

Apoi închise telefonul și se uită la Glen, care nu vorbise încă.

— Glen, pot să te întreb ceva, ca prieten?

— Sigur, zise Glen cu greutate.

— Ai făcut-o tu?

Brad se pregătea să dea un răspuns nervos, dar Glen puse mâna pe brațul lui, oprindu-l.

— Nu, Chip, n-am făcut-o.

Cei doi bărbați se priviră fix în ochi și în cele din urmă Chip se ridică și veni în fața biroului.

— Încearcă să faci față, Glen. Am să-l găesc, așa că ajută-mă.

Apoi se întoarse spre Brad.

— Poți să-i dai un medicament să doarmă?

Brad se încruntă ușor.

— Nu sunt sigur că are nevoie.

— Ei, dacă nu-i face rău, dă-i ceva, vrei?

Urmă o pauză și Chip clătină trist din cap.

— Aveai dreptate cu ce spuneai înainte. Harney vrea să vorbească cu el.

— M-am răzgândit, zise Brad. Omul ăsta are nevoie de un somn bun în noaptea asta mai mult decât orice.

Dar nu era un somn bun. Înainte de ivirea zorilor, Glen Palmer se trezi și întinse mâna după Rebecca.

Nu era acolo. N-avea să mai fie niciodată acolo.

Glen Palmer începu să plângă încet.

• Capitolul 27

Era un aer curat în dimineața următoare, o răcoare paralizantă care se lăsase peste Clark's Harbor ca un strat invizibil de ceață, învăluind orașul.

Oamenii din localitate își vedeau de treburile lor, ocupându-se de magazine și de bărci, salutându-se cum făcuseră dintotdeauna. Când vorbeau de Rebecca Palmer și de Jeff Horton nu o făceau cu exclamații de compătimire și cu o expresie de îngrijorare pe față, cum ar fi fost de așteptat, ci mai degrabă cu expresii de cunoscători, cu sprâncenele încruntate, ca niște oameni care fuseseră în sfârșit martori a ceea ce știuseră că se va întâmplă.

Când Glen Palmer ajunse la secția de poliție în mijlocul dimineții, nimeni nu se holbă la el și nu fu obiectul privirilor insistente, așa cum se așteptase. Nu-și exprimă nimeni compasiunea pentru moartea soției lui. Mai degrabă - și cu atât mai înspăimântător pentru Glen - era ca și cum nu s-ar fi schimbat nimic, ca și cum ce i se întâmplase nu ținea de Clark's Harbor deloc, nu era un eveniment care să afecteze viețile locuitorilor.

Doar când se află în secția de poliție, în biroul lui Harney Whalen, realitatea tulbură atmosfera de suprarrealism care îl înconjura.

Harney Whalen stătea impasibil la biroul lui, privind țintă la Glen.

— Acum ești pregătit să discutăm?

Cuvintele sunau mai mult a provocare, decât a întrebare. Glen își luă inima-n dinți. Știa ce va urma.

•

În vechea casă de pe Sod Beach, Elaine Randall făcea tot ce putea să-i țină pe Missy și Robby ocupați cu ceva, să-i rețină de la a stăruii asupra pierderii mamei lor.

După ce Glen plecase din casă, stăruind să se ducă singur la Whalen, copiii doriseră să iasă pe plajă.

Elaine refuzase, nu atât de teama că li s-ar fi întâmplat ceva, cât mai degrabă din neputința ei de a înfrunța plaja în dimineața aceea.

Nu era sigură că s-ar mai fi putut bucura de frumusețea nisipului, care pentru ea va fi în permanență pătat.

Pe la prânz îi puse pe copii să lucreze la un joc de cuburi, apoi se duse la bucătărie să pregătească prânzul.

— N-ai vrea să te uiți tu la copii, iubitele? îl rugă ea pe Brad când trecu prin sufragerie.

Brad își ridică privirea de pe hărțile pe care le studia.

— Poftim?

— Copiii, zise Elaine. Uită-te tu la ei în locul meu până pregătesc prânzul.

— Sigur, bâigui Brad și se întoarse la treaba lui.

Elaine zâmbi în sinea ei și-și continuă drumul spre bucătărie. Ar fi putut să cadă casa pe el fără să observe. Ațâță fără tragere de inimă focul din soba veche și hotărî că un prânz rece ar fi la fel de bun. Trecură cincisprezece minute și atunci Robby apără în bucătărie.

— Când luăm masa?

— În două minute. Ai mâinile curate?

Robby își examinează cu solemnitate mâinile, apoi i le întinse lui Elaine spre aprobare. Ea le cercetă cu atenție și aprobă din cap.

— Bine. Du astea în sufragerie și vezi dacă Brad vrea să ne facă loc.

Îi înmână puștiului o tavă cu sandvișuri, apoi îl urmă după câteva minute cu șervețelele, tacâmurile și un borcan cu murături. Masa, observă ea, fusese în mod miraculos curățată, iar Missy și Robby stăteau lângă Brad, de-o parte și de alta, cu toții așteptând răbdători sosirea ei.

— Tata nu vine? întrebă Missy când Elaine se așeză.

— Se întoarce cât de repede poate, îi explică Elaine.

— Pot să păstrez sandvișul meu pentru el?

— Tu ce-o să mănânci?

— Mie nu mi-e foame, zise Missy moale. Eu am să beau niște lapte.

— Sunt convinsă că... începu Elaine, dar se opri imediat. Era gata să zică „mama”, dar schimbă imediat. Tatăl tău ar vrea ca tu să mănânci, sfârși ea.

— Nu, n-ar vrea, o asigură Missy.

— Ba ar vrea, zise Robby. Ar spune același lucru ca și mama – mănâncă ce-ai în față. Chiar dacă e pateu de ficat, adăugă el mai mult în barbă.

Mușcă cu hotărâre din sandviș și în momentul următor Missy făcu la fel. Copiii mestecară în liniște un moment, apoi Robby puse restul sandvișului jos și se uită cu coada ochiului la Elaine.

— Va trebui să plecăm?

— Să plecați? Ce vrei să spui?

— Va trebui să ne mutăm, după ce s-a întâmplat cu mama?

— Păi, nu știu, răspunse cu precauție Elaine. Depinde de tatăl vostru, presupun.

— Vrei să vă mutați? Întrebă Brad.

Robby clătină din cap cu hotărâre, dar Missy fu cea care vorbi.

— Da. Urăsc locul ăsta! Domnul Riley ne-a spus de mult că sunt spirite pe plajă și are dreptate. Eu le-am văzut. Au ucis-o pe mami și pe domnul Horton și or să ucidă pe toată lumea.

Elaine se ridică pe jumătate din scaun, cu intenția de a o potoli pe fetiță, dar Brad îi făcu semn să rămână pe loc.

— Spirite? Ce fel de spirite?

— Indieni, zise Missy cu îmbufnare. Domnul Riley ne-a spus că obișnuiau să omoare oameni pe plajă și uneori se întorc și o mai fac și azi. Iar eu i-am văzut. I-am văzut în aceeași zi când ne-a povestit despre ei domnul Riley, i-am văzut în noaptea când a fost omorât domnul Horton și i-am văzut noaptea trecută.

După ce spuse ultimele cuvinte, Missy fugi suspinând de la masă. Elaine o urmă imediat.

Robby păru netulburat de izbucnirea lui Missy. Își luă din nou sandvișul, mușcă o înghițitură mare și mestecă gânditor. Brad îl privi pe băiat cum mănâncă, fiind sigur că pe acesta îl preocupă ceva. Avu dreptate, căci Robby puse pe neașteptate sandvișul jos.

— Poate că ea chiar vede lucruri, sugeră Robby șovăitor.

— S-ar putea.

— Plaja e un loc ciudat pe timpul furtunilor, vreau să spun.

— Da?

Brad simți că urma ceva și el chiar voia să urmeze, venind de la Robby, liniștit și neinfluențat de sentimentele lui.

— Îmi plac furtunile, continuă Robby. Dar e ciudat. Nu prea îmi amintesc ce se întâmplă când sunt pe plajă. Era distractiv până să înceapă să se petreacă toate lucrurile rele. Era ca și cum aș fi fost singur pe lume și-mi era bine. Chiar dacă ploua tare, nu simțeam. Nu simțeam nimic, doar înăuntrul meu.

Sprâncenele i se uniră brusc, a uimire.

— Ce e? îl îndemnă Brad.

— E ciudat, zise Robby. Îmi amintesc cum mă simțeam, dar nu pot să-mi amintesc ce făceam. Vreau să spun că nu-mi amintesc să mă fi dus undeva sau să fi făcut ceva, dar cred că făceam.

Se opri și păru pe punctul de a plânge.

— Aș vrea să nu fi ieșit noaptea trecută. Dacă n-aș fi ieșit, nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Robby, îl asigură Brad, nu e vina ta.

Dar Robby nu păru convins.

•

Glen Palmer se întoarse la casa soților Randall pe la mijlocul după-amiezei, dar, când Brad îl întrebă cum decursese discuția cu Whalen, nu fu prea comunicativ.

— Mă voi duce sus la cabană, zise el. E-n regulă dacă las copiii aici?

— Desigur, aprobă Elaine, privindu-l cu îngrijorare. Dar n-ai vrea să meargă unul din noi cu tine?

— Aș prefera să mă duc singur. Trebuie să mă gândesc la ceva și cred că pot s-o fac cel mai bine acolo.

Brad aprobă din cap cu înțelegere și îl însoți pe Glen până la ușă. Când fu sigur că nu mai puteau fi auziți de copii, își puse mâna pe umărul lui și-i vorbi cu blândețe:

— Dacă asta poate să-ți ofere vreo alinare, află că aceia care i-au ucis pe Rebecca și Jeff Horton nu știau ce fac.

Glen păli ușor și se uită buimăcit la Brad.

— Am avut o discuție cu Robby adineauri, îi explică el. Nu-și amintește ce-a făcut pe plajă azi-noapte. Își amintește doar că se simțea bine.

— Ce înseamnă asta?

— Păi, ce i se întâmplă lui Robby i se mai întâmplă cuiva. Dar cu efect invers: Robby se simte bine, altcineva o ia razna. Probabil că nici nu știe ce face. Jeff și Rebecca s-au aflat pur și simplu acolo.

În mintea lui, el înlăturase povestea lui Missy, considerând-o imaginație de copil, de neluat în seamă.

— Doamne, gemu Glen. Totul pare atât de absurd!

— Știu, răspunse Brad înțelegător, dar vom afla ce se întâmplă și vom opri povestea asta.

— M-aș mira, zise Glen. Mă întreb chiar dacă mai contează.

Dădu să plece spre plajă, dar Brad îl strigă:

— Încearcă să te-ntorci înainte de lăsarea întunericului, da? Ca să nu se mai întâmple nimic.

— Bine, fu de acord Glen.

Apoi se întoarse și porni în susul plajei, cu umerii lăsați, cu pașii rari, nesiguri. După câteva minute dispăru după colțul casei și Brad nu-l mai urmări. Cât Glen o să se plimbe și o să se gândească, Brad o să lucreze.

Chip Connor sosi la casa soților Randall la cinci și jumătate în după-amiaza aceea și ezită emoționat înainte de a ciocăni la ușa de la intrare. Când o deschise Elaine după câteva secunde, îl găsi pe Chip frământându-și pălăria în mâini și arătând foarte supărat.

— Chip, zise ea cu căldură. Intră.

— Mulțumesc, răspuse Chip automat. Soțul tău e aici?

— Da, sigur, zise Elaine, pierzându-și zâmbetul. S-a-ntâmplat ceva?

— Nu sunt sigur. Dar trebuie să vorbesc cu Brad.

— E în sufragerie. Vino.

Brad era la masa din sufragerie, înconjurat de teancuri de cărți, căutând o explicație pentru nebunia din jurul lui. Ridică privirea când o auzi pe Elaine intrând în cameră, apoi puse cartea deoparte când își dădu seama cine era cu ea.

— Ce te-adoce aici? Dacă îl cauți pe Glen, cred că e acasă la el.

— Trebuie să vorbesc cu tine.

Chip se lasă într-unul din scaunele din jurul mesei și Elaine părăsi repede camera, simțind că, orice ar fi avut Chip de spus, voia să-i spună doar lui Brad. Când plecă ea, Brad îi aruncă lui Chip o privire cercetătoare.

— Ce e? S-a mai întâmplat ceva?

— Nu știu, zise Chip nefericit. De fapt, nici nu sunt sigur dacă trebuie să fiu aici, dar trebuia să vorbesc cu cineva și erai singura persoană la care m-am putut gândi.

— Ce e? îl îndemnă din nou Brad. E-n legătură cu Glen?

— Doar indirect, răspuse Chip. Cred că mai mult cu Harney Whalen.

— Ce-i cu el?

— Nu sunt sigur, zise Chip, foindu-se în scaun.

Apoi, ca și cum ar fi vrut să schimbe subiectul, zise:

— Ți-a povestit Glen despre ce s-a întâmplat azi?

— Nu. A venit acum câteva ceasuri, dar a ieșit din nou. Zicea că trebuie să se gândească la ceva.

— Sunt convins, zise Chip. Aș vrea să știi la ce.

— Pai, ai putea să te duci să-l întrebi, îi sugeră sec Brad. Voi doi păreți să vă aveți destul de bine.

— Poate că o să mă duc mai încolo, aprobă Chip.

Tăcerea se lăsă între cei doi.

— Ziceai că vrei să vorbești despre Whalen, zise Brad până la urmă.

Chip aprobă din cap cu un aer ursuz.

— Cred că s-a-ntâmplat ceva rău cu el.

— Cum adică, rău? Fizic, vrei să spui?

— Aș fi vrut să fie atât de simplu, se decise să spună Chip. Degetele lui Brad băteau darabana pe masă și se hotărî să-l aștepte pe Chip, să-l lase să ajungă la subiect cum voia. Nu fu surprins când Chip se ridică brusc în picioare și începu să bată camera cu pasul.

— Ceva mă tot preocupă de la un timp încoace, zise el în cele din urmă. Atitudinea lui Harn, aș putea să spun.

— E vorba de ce simte el pentru străini?

— Asta e, aprobă Chip. Dar până astăzi am fost în stare să mă conving că nu era nimic serios - că era doar o trăsătură de caracter.

— Dar s-a întâmplat ceva ce ți-a schimbat părerea?

— Glen Palmer. A venit să-i spună lui Harn ce s-a întâmplat azi-noapte.

— Și...?

— Și Harn nu i-a dat ocazia. I-a spus el în schimb lui Glen ce s-a întâmplat.

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

— Era o nebunie, zise Chip. De atunci m-am tot gândit la asta și singurul cuvânt cu care pot s-o numesc e nebunie. Harn nu i-a pus deloc întrebări lui Glen. În schimb, l-a acuzat pe Glen că el însuși a ucis-o pe Rebecca.

— Chiar așa? întrebă Brad.

— Cam așa, nu mai contează care erau cuvintele pe care le-a folosit. Probabil că și-a petrecut toată noaptea trecută inventând o poveste despre cum Glen i-a găsit pe Rebecca și Jeff Horton

făcând dragoste și l-a omorât pe Jeff, apoi pe Rebecca. După câte s-ar părea, tu nu ești amestecat, adăugă el, zâmbind fără umor.

Brad nu luă în seamă comentariul.

— Ce-a avut Glen de zis?

— Ce putea să spună? A spus că e ridicol, dar Harn nici nu era interesat să audă ce s-a întâmplat noaptea trecută. Îl tot încolțea pe Glen, repetându-și ideea la nesfârșit, ca și cum încerca să-l convingă pe Glen. Cred că voia ca Glen să mărturisească.

— Sper că n-a făcut-o.

— Sigur că nu, zise Chip. Și chiar dacă ar fi făcut-o, n-ar fi contat. După cum se purta Harney, orice tribunal din lume ar fi suspectat toată treaba.

— Dar de ce? De ce-ar vrea să pună toată treaba pe seama lui Glen?

— Nu cred că are ceva împotriva lui Glen personal, zise Chip. Un timp am crezut că așa e, dar am vorbit cu bunicul acum câteva zile și mi-a spus niște lucruri care m-au făcut să mă îndoiesc.

— Ce fel de lucruri?

— Povești. Povești despre lucrurile care s-au întâmplat prin împrejurimi cu mult timp în urmă. Cu mult înainte de a mă naște eu. De exemplu, mi-a spus de ce Harn îi urăște așa de mult pe străini.

— Vrei să-mi povestești?

— E o poveste destul de urâtă.

Făcu o pauză de o clipă, iar apoi înghiți în sec. Când vorbi din nou, vocea lui era încordată.

— Harney a văzut cum au fost bunicii lui omorâți când era mic.

Brad făcu ochii mari.

— Vrei să mai spui o dată, te rog?

— Când Harn era mic - de șapte, opt ani - bunicii lui au fost omorâți pe plajă. Harney a văzut ce s-a întâmplat.

— Sfinte Dumnezeule, bâigui Brad.

— Nu s-a dovedit niciodată, dar toată lumea pare să creadă că e vorba de un grup de oameni care erau interesați în exploatarea forestieră a zonei. Poate a fost chiar omul care a construit casa asta.

— Baron? Am crezut că era pescar. A murit prins în năvoadele sale.

— La fel ca Pete Shelling, aprobă Chip. Dar s-a făcut pescar numai după ce Harn a anulat contractul de închiriere. Mă rog, oricine ar fi fost aceia care i-au omorât pe bunicii lui Harn, au fost niște străini, și de atunci încolo Harn i-a urât pe străini. Numai că acum și-a pierdut controlul.

— Ce pot face eu? întrebă Brad.

— Mă întreb dacă ai putea să vorbești cu el, răspunse Chip.

— Eu? N-ai uitat ceva? Și eu sunt străin, și abia ieri m-a acuzat și pe mine de crimă. Ce te face să crezi că Whalen ar vorbi cu mine?

— Nu știu, zise Chip agitat. M-am gândit că ai putea să te duci până acolo - poate să spui că ceva nu e-n regulă la casă - și să-l atragi, într-un fel, în discuție. Poate că ți-ai da seama dacă e sănătos sau nu.

Brad înteorse sugestia pe toate părțile, întrebându-se dacă ar putea să meargă. Dacă șeriful era obsedat, cum părea Chip să creadă, Whalen nu și-ar da drumul în fața lui. Pe de altă parte, chiar și refuzul lui Whalen de a vorbi ar putea să-i spună ceva.

— Păi, cred că aș putea încerca, fu el de acord fără prea mare convingere. Dar nu pot să-ți promit nimic. Să nu te aștepti să mă duc până acolo să vorbesc cu el cinci minute și apoi să-ți pot spune dacă e sau nu zdravăn. Nu e chiar așa simplu. Și probabil că m-ar da afară din birou.

— Dar ai putea să îți dai seama dacă e echilibrat sau nu, nu-și așa?

— Pot să-ți spun asta chiar acum. Nu cred că Whalen e echilibrat. Și niciodată n-am crezut-o. Dar ce cred nu constituie nicio părere medicală, niciuna juridică. Tot ce înseamnă este că din punctul meu de vedere e o persoană rigidă, cu prejudecăți foarte puternice. Dar asta nu înseamnă că e nebun. Înseamnă că e dificil.

— Dar Glen? Și ce îi face Harney?

— Până acum nu i-a făcut nimic. Doar că i-a adus o mulțime de acuzații violente. Și nici măcar n-a făcut-o oficial. Vreau să spun că nu l-a acuzat oficial pe Glen de nimic. Sau a făcut-o?

Chip clătină din cap.

— Nu, dar cred că are de gând să o facă.

— Crezi? Eu nu cred. Nu cred că Whalen are nici cea mai mică idee de ce se petrece și cu siguranță nu are nicio dovadă împotriva lui Glen sau a altcuiva. Și să-ți mai spun ceva - nu cred că o să descurce vreodată această încurcătură. Nu sunt sigur că are vreun sens. Tot ce știu e că furtunile de pe aici îi provoacă ceva lui Robby Palmer. Și află că îi stârnesc același lucru și altcuiva.

Ceva îi veni în minte lui Chip - o legătură făcută doar pe jumătate, dar fu sigur că era una importantă.

— Ce i se întâmplă lui Robby?

— Nu sunt sigur, admise Brad.

Arată cu un gest larg spre cărțile din jurul lui:

— Am încercat să găsesc ceva asemănător, dar până acum n-am găsit nimic. Nici Robby nu e sigur de ce i se întâmplă. Furtunile îl stârnesc, dar nu-și amintește ce face în timpul lor.

Conexiunea se făcu de-a binelea în mintea lui Chip. Vizita lui Whalen la doctorul Phelps. Fusesse chiar indigestie? Și alte lucruri, mărunte: ziua în care lucrase cu Glen fără să fie deranjat. Fusesse furtună în ziua aceea și Whalen nu-l sunase deloc. Iar în noaptea aceea barca fraților Horton intrase în stânci.

Își scormoni mintea frenetic, încercând să-și aducă aminte unde fusesse Harney Whalen de fiecare dată când se întâmplase ceva rău în Clark's Harbor. Și nu-și putu aminti.

Tot ce știa era că Harney fusesse, de obicei, acasă. Atâta că... Cine știa dacă era acasă sau în altă parte. Chip se hotărî să aibă o discuție cu doctorul Phelps. Apoi, și numai apoi, va vorbi cu Brad Randall. Totuși, Randall era străin și Harney Whalen era unchiul lui. În Clark's Harbor, localnicii erau uniți.

• Capitolul 28

Din cerul plumburiu de deasupra Peninsulei Olympic cădea o burniță ușoară peste micul cimitir cu vedere spre Clark's Harbor, dar nicio umbrelă nu se ridica deasupra capetelor din micul grup de persoane care asistau la înmormântarea Rebeccăi.

Lucas Pembroke închise Biblia și începu să se roage pentru odihna sufletului Rebeccăi, cu ochii închiși, nu doar din evlavie,

ci și ca să nu se vadă mâhnirea pe care o simțea pentru Rebecca.

Din țărână am venit, în țărână ne întoarcem...

În timp ce cuvintele îi ieșeau automat din gură, pastorul se întrebă cât timp o să mai vină la Clark's Harbor, cât o să mai tolereze răceala care emana din localitate și câte slujbe o să mai officieze până să întoarcă spatele micuței așezări de la port.

Glen Palmer, ținându-i aproape pe Missy și Robby, stătea cu capul descoperit în ploaie, cu Brad și Elaine Randall alături. Stăteau la capătul mormântului deschis și, când sicriul fu coborât încet în groapă, Missy începu să plângă încetisor. Elaine îngenunche imediat lângă copilă și o strânse în brațe. Robby, cu fața încremenită într-o resemnare stoică, privea impasibil, dar, când sicriul dispăru din vedere, o lacrimă îi izvorî din ochi, i se prelinse și începu să-i curgă neluată în seamă pe obraz.

La câțiva metri mai încolo, mișcând nervos din degetele mâinilor înmănușate, Chip Connor stătea împreună cu bunicul lui, Mac Riley. La fiecare câteva secunde Chip îi arunca o privire lui Glen, înclinându-și ușor capul, ca și cum și-ar fi încurajat prietenul. Gestul trecea neobservat. Ochii lui Glen rămaseră ațintiți asupra sicriului în care se afla soția lui, trăsăturile lui exprimând un amestec de confuzie și chin.

La marginea grupului, fără să facă parte din el, dar observând totul, Merle Glind și bibliotecara orașului stăteau trăncănind împreună sub protecția unui ziar, cu ochii cercetători ațintiți asupra fiecărei fețe, înregistrând reacțiile tuturor celor de acolo, pentru viitoarele discuții și informații.

Când reverendul Pembroke își termină rugăciunile și ridică un bulgăre de pământ ca să-l arunce peste sicriu, observă o mișcare printre copacii de dincolo de cimitir. Dar, când se uită mai cu atenție, sperând să vadă cine - sau ce - era acolo, nu văzu nimic. Pembroke își mușcă buza, zdrobi bulgărele de humă și-l azvârli peste mormânt.

A fost ca și cum ar fi apăsât pe un trăgaci. Missy Palmer, care plângea încet, izbucni brusc într-un plâns cu suspine adânci și se agăță de Elaine Randall, iar Robby, strângându-i mâna lui taică-său, privi brusc în sus.

— Eu... eu... începu el să spună, dar cuvintele i se înecară când începu să tremure și să suspine.

Glen se lăsă repede jos lângă el și-l ținu.

— Nu-i nimic, fiule, șopti el. O să fie totul bine.

Apoi luă în căușul palmei o mână de pământ jilav, i-l puse în mână lui Robby și-l conduse spre marginea mormântului. Împreună, tatăl și fiul își luară rămas-bun de la Rebecca.

— Îmi pare rău, Glen, zise încet Chip când se termină totul. Dacă pot să fac ceva - orice...

— Află cine a făcut-o, imploră Glen. Află doar cine a omorât-o.

Chip îi aruncă o privire rapidă lui Brad, care clătină din cap la fel de repede. Niciunul din ei nu-i spusese încă lui Glen suspiciunea lui Brad, iar acum nu era momentul s-o facă.

— Ne străduim, îl asigură Chip.

— Mulțumesc că ai venit, zise atunci Glen. Nu pot să spun că mă așteptam cu adevărat să fii aici. Nu după ce mi-a făcut ieri Whalen.

— Ce crede Harney e treaba lui, răspuse Chip. Te-am întrebat ce ai făcut duminică noaptea și mi-ai spus. N-am avut niciun motiv să-mi schimb părerea.

Se făcu brusc tăcere și Elaine o ridică pe Missy și încercă să zâmbească vesel:

— Ce-ar fi să mergem cu toții la noi acasă? sugeră ea. Nu știu ce găsim pe-acolo, dar încropim noi ceva.

Mac Riley, cu vechile lui sensibilități, preluă imediat sugestia.

— Tot te mai chinui cu soba aceea veche?

— Mă străduiesc, dar tot mă depășește.

— Nu-i mare scofală, zise el cu o voce tremurată.

Începu s-o conducă pe Elaine afară din cimitir, fiind sigur că ceilalți îi vor urma.

— Am folosit toată viața o chestie de genul ăla și secretul stă în lemn. Trebuie să ai bucăți mici, de toate felurile. Unele ard mai repede decât altele. O dată ce știi care cum arde, e floare la ureche.

După câteva minute ajunseră la mașini. Cortegiul se îndepărtă încet de cimitir, lăsând-o pe Rebecca Palmer să se odihnească în pace sub pământ. Glen Palmer se mai uită o dată înapoi și pentru o fracțiune de secundă aproape că o invidie pe Rebecca. Pentru ea, groaza trecuse cu adevărat.

Se întreba dacă va trece și pentru el vreodată.

Adunarea din casa soților Randall era tăcută. Chip se scuzase imediat, pretextând că avea treburi în oraș. În timp ce Elaine se lupta cu soba, încurajată puțin doar de sfatul lui Mac Riley. Brad și Glen stăteau în bucătărie, încercând să-i explice bătrânului ce credeau ei că se întâmplă.

Riley asculta răbdător ce-i povesteau ei despre efectul ciudat pe care îl aveau plaja și furtunile asupra lui Robby și cum ajunseseră la concluzia că Robby nu era singurul afectat de furtuni.

Când terminară, Riley se scărpină gânditor în cap și întoarse pe toate părțile ideea în minte.

— Păi, știi și eu, zise el în cele din urmă. Mie îmi sună a nebunie, dar plaja asta a fost întotdeauna plină de nebuni. Poate că despre asta era vorba în toate legendele.

Apoi clătină din cap.

— Mă tem că nu pot să-nghit povestea asta, totuși. Sunt prea bătrân pentru ideile astea noi. Dacă mă întrebi pe mine, marea e de vină. Marea și trecutul. Tot te prind odată și odată. N-ai cum să scapi.

— Crezi că marea poate să frângă gâtul oamenilor? întrebă Brad neîncrezător.

Riley îl țintui trist cu privirea.

— S-ar putea, zise el. Sau ar putea fi indienii. Unii spun că mai sunt încă acolo, pe plajă.

— Dacă ar fi fost, i-am fi văzut, protestă Glen.

— Poate că da, poate că nu, scârțâi glasul bătrânului. Doar unii oameni pot vedea spiritele și nici aceia întotdeauna.

Brad se hotărî să facă jocul bătrânului:

— Lui Missy i se pare că vede lucruri pe plajă.

— Nu m-ar surprinde niciun pic, răspunse calm Riley. Copiii au ochi mai buni pentru astfel de lucruri.

— Și urechi mai bune pentru poveștile bătrânilor?

— Crezi ce vrei. Într-o bună zi o să afli adevărul.

Aruncă o privire pe fereastră.

— Începe iar ploaia.

— Vine furtună mare, remarcă el.

Fără să vrea, soții Randall și Glen se cutremurară.

•

Chip Connor își petrecu după-amiaza cu Harney Whalen. Era un moment dificil pentru amândoi: Chip încerca să se poarte ca

și cum totul ar fi fost neschimbat între ei, dar Whalen nu se lăsa păcălit. În cele din urmă, după-amiază îl acuză pe Chip că se zgâiește la el și vru să știe ce se petrecea.

— Nimic, îl asigură Chip, absolut nimic. Sunt doar puțin îngrijorat pentru tine.

— Pentru mine? Ar trebui să fii îngrijorat pentru prietenul tău, Glen Palmer. El e acela care s-a băgat într-o mare încurcătură.

Chip nu luă în seamă zeflemeaua, vrând să evite cât mai mult conversația despre Glen Palmer.

— Mă întrebam cum te simți, zise el cu insistență. Arăți cam palid.

— Mă simt bine, se răsti Whalen. Nu-i ceva care să nu-mi treacă, dacă ar fi un pic de pace și liniște pe aici.

Urmă o pauză, apoi Whalen continuă.

— Uite ce, de ce nu-ți iei liber câteva ceasuri ca să te întorci pe la ora mesei de seară să mă înlocuiești?

Chip nu vedea de ce n-ar face-o, așa că părăsi secția de poliție - fără prea mare tragere de inimă - și se duse să-l caute pe doctorul Phelps. Îl găsi la han, stând pe taburetul pe care îl ocupa de obicei Chip, cu o halbă de bere pe jumătate plină în față. Căută să se ridice când intră Chip, dar acesta îi făcu semn să rămână pe scaun.

— Comand una pentru mine și ți-o umplu și pe a ta, zise el vesel, lăsându-se în scaunul de lângă Phelps.

— Dar cu mine cum rămâne? vorbi cu glas pițigăiat Merle Glind, de pe scaunul din partea cealaltă a doctorului Phelps.

— Tu n-ai decât să-ți cumperi una, îl tachină Chip. Dar la naiba. Pot să măresc cheltuiala.

Halbele fură umplute și așezate în fața lor, când Phelps întrebă de Harney Whalen.

— Whalen? zise Chip cu grijă. Ce-i cu el?

— Ei, i-am cerut să vină să-și facă niște teste, dar n-a apărut. Cred că se simte mai bine.

— Ce fel de teste? întrebă Chip, încercând să-și ascundă nerăbdarea din voce.

— Ei, niște lucruri pe care aș vrea să le verific, răspunse doctorul cu precauție. Nu s-a simțit prea bine, știi...

— Mie mi-a spus că e doar indigestie.

— Indigestie?

Doctorul Phelps pronunță sarcastic cuvântul, ceea ce-i atrase atenția lui Chip.

— Cea mai a naibii formă de indigestie de care am auzit. Cei mai mulți oameni țin minte o indigestie.

Chip își dădu seama că-i bătea inima mai repede și simți, în așteptare, cum i se pune un nod în stomac.

— Vrei să spui că are probleme cu memoria? Are pierderi de memorie?

— Asta mi-a spus mie, zise Phelps. Voiam să țin asta pentru mine și probabil că așa ar trebui. Dar, dacă nu are de gând să respecte sfatul medicului, mi se pare că ar trebui făcut ceva.

Chip nu auzi ce spusese Phelps – mintea lui se gândea la altceva.

— Domnule doctor, spune-mi ce-i cu pierderile de memorie. Ar putea fi important. Foarte important.

Phelps se încruntă la tânăr și își trase buza în jos. Nu-i plăceau puștiiăștia care încercau să-l tragă de limbă.

— Păi, știi și eu, ezită el. Mi se pare că am încălcat deja confidențialitatea consultației lui Harn...

— La naiba cu confidențialitatea, se răsti Chip. Domnule doctor Phelps, trebuie să știi ce e cu pierderile alea de memorie.

— Păi, nu știi prea multe, bodogăni Phelps.

Nu-i convenea să-i ceară Chip să vorbească; cu toate acestea, în glasul tânărului ajutor de șerif era o notă presantă, care atinse o coardă sensibilă în doctor.

— Nu mi-a spus prea multe. În principal, era supărat din cauza a ceea ce s-a întâmplat zilele trecute când mergea cu mașina spre Sod Beach. Era în ziua când se mutau oamenii aceia nou-veniți – soții Randall – și presupun că Harn îi ducea la casa lor. Oricum, a încremenit la volan, presupun, și era să-i calce pe cei doi puști care locuiesc acolo.

— Robby și Missy? Puștii familiei Palmer?

— Aceia trebuie să fie, aprobă doctorul. Oricum, Harney s-a necăjit destul și a venit la mine. Mi-a spus că are, cum le zice el, „stări de vrajă”. Mâinile încep să i se contorsioneze și apoi nu-și mai amintește nimic timp de o oră sau mai mult.

— Știi ce anume le provoacă?

— N-am nicio idee, zise Phelps, ridicând din umeri. Aș fi vrut să se ducă până la Aberdeen pentru niște teste, dar îl știi pe Harn – încăpățânat ca un catâr.

— Și n-ai încercat să-l convingi? vru să știe Chip, nevenindu-i să creadă. Pentru numele lui Dumnezeu, domnule doctor, ar fi putut să omoare pe cineva.

— Dar n-a făcut-o, nu? zise Phelps cu blândețe.

— N-a făcut-o? mormăi Chip. M-aș mira.

Alunecă de pe taburet și se îndreaptă înapoi spre secția de poliție, cu intenția de a se confrunța cu șeriful. Dar, când ajunsese la secție, biroul lui Harney Whalen era gol.

Chip se uită prin birou și văzu haina de ploaie atârând în cuierul din colț. Oriunde s-ar fi dus și în ce scop anume, haina nu și-o luase.

Furtuna de afară, blândă de dimineață, își declanșase acum furia.

Și se întuneca. În noaptea asta va fi un flux mare, imediat după apusul soarelui.

•

Când amurgul începuse să se lase, Elaine îi duse pe Missy și Robby în dormitorul de jos și începu să-i pregătească de culcare. Furtuna se intensificase și sunetul ploii răpăind în geam îi părea amenințător lui Elaine, dar avu grijă să nu le comunice copiilor sentimentul ei. Când îi băgă în pat, Missy își încolăci deodată brațele pe după gâtul ei.

— Chiar trebuie să dormim aici? șopti ea. Nu putem să dormim acasă?

— Doar în seara asta, scumpa mea, zise Elaine. Dar nu te îngrijora. Vom fi cu toții în camera alăturată. Tatăl tău, eu și cu Brad. Totul o să fie bine.

— Nu, n-o să fie, zise Missy, cu glasul ei mic și înspăimântat. Nimic n-o să mai fie bine niciodată. Știu eu că nu.

Elaine îmbrățișă copila liniștind-o și o sărută pe frunte. Apoi îl sărută și pe Robby și luă lampa de lângă pat.

— Dacă aveți nevoie de ceva, chemați-mă, le spuse.

Apoi trase ușa în urma ei și părăsi camera.

Ei stăteau întinși în pat, ascultând ploaia care bătea în geam. Mult timp rămaseră tăcuți, apoi Missy tresări.

— Dormi?

— Nu. Tu?

— Nu.

Missy făcu o pauză de o clipă, apoi zise:

— Mi-e dor de mami. Vreau acasă, nu-mi place casa asta.

— E o casă ca toate altele, zise Robby disprețuitor. Nu e cu nimic diferită de alta, doar că e mai bună decât a noastră.

— Te înfiorează, stăruie Missy.

— Ah, culcă-te, zise Robby nervos.

Se răsuci și închise ochii și se prefăcu că doarme. Dar auzea sunetul ploii și vântul și valurile în creștere ale mării. Sunetele păreau să-l cheme și, oricât s-ar fi străduit, nu le putea ignora.

— Dacă chiar vrei, putem să mergem acasă, șopti el.

Missy tresări lângă el, iar el știu că îl auzise.

— Am putea merge prin pădure? șopti ea.

— Bine, fu de acord Robby.

Pe plajă ar fi mai bine, își zise el, dar și prin pădure merge. Cel puțin va fi lângă furtună.

După câteva momente, Robby ridică fereastra și cei doi copii se furișară în noapte.

• Capitolul 29

Harney Whalen stătea la volanul mașinii de poliție, cu mâinile albe de încordare și fața începând să i se schimonosească spasmodic. Ștergătoarele, aproape inutile în fața ploii torențiale, băteau ritmic înainte și înapoi în fața ochilor lui, dar nu dădea niciun semn că le vedea. Privea drumul dinaintea lui și avea o intensitate a privirii care ar fi înspăimântat pe oricine ar fi văzut-o. Dar era singur, conducând spre nord, către Sod Beach.

Când se apropie de plajă începu să audă voci, voci din copilărie, chemându-l.

Plutind în întinericul dinaintea lui, chiar dincolo de parbriz, i se păru că vedea fețe - bunica lui era acolo, cu fața contorsionată de frică, cu ochii exprimând panica unui animal prins în capcană. Părea că încearcă să-l strige pe Harn, dar glasul era pierdut în urletul furtunii - tot ce ajungea până la el era sunetul slab al unui râset, un râset care îl batjocorea pe Whalen, îl zeflemisea, făcea ca haosul din capul lui să se amestece cu ura.

Întoarce mașina pe o porțiune îngustă de drum la jumătatea distanței spre Sod Beach și își făcu drum cu grijă prin noroi, până când pădurea îi apăru în cale, blocându-i drumul. Opri luminile, apoi motorul, cu ploaia răpăind în mașină, vântul șuierând pe lângă el și urletul valurilor bubuind asupra lui, chemându-l, făcându-i semne.

Ascultând doar vocile dinăuntru lui, uitând de realitate, Harney Whalen deschise brusc portiera și păși afară în furtună. Un minut mai târziu mașina poliției rămase abandonată în pădure.

Harney Whalen dispăru în noapte.

Când se auzi bătaia din ușa de la intrare, primul impuls pe care îl simți Brad Randall fu unul de teamă - teama care te cuprinde brusc când auzi un sunet neașteptat în noapte. Dar, când auzi o voce strigând afară, teama se risipi și se grăbi spre ușă.

— Nu-l găsesc! strigă Chip Connor când veni din furtună. A dispărut și cred c-o să se întâmple din nou!

— Pe cine nu poți să găsești? întrebă Brad. Pentru numele lui Dumnezeu, calmează-te. Bați câmpii.

— E vorba de Harney Whalen, zise Chip gâfâind. Sunt sigur. A fost bolnav în ultimul timp, iar astăzi s-a înfuriat pe mine. Atunci m-am dus și l-am găsit pe doctorul Phelps.

Chip se trânti într-un scaun și încercă să-și tragă sufletul.

— Phelps? întrebă Glen. Ce naiba are el de-a face cu asta?

— Mi-a spus despre Harn, zise Chip. Mi-a spus că Harn are pierderi de memorie.

— Pierderi de memorie? repetă Brad. Ce fel de pierderi de memorie?

— La fel cum are Robby, nu-și pierde cunoștința, dar nu-și aduce aminte ce face. De îndată ce mi-a spus Phelps, m-am întors la secție, dar plecase. Haina e tot acolo, dar el nu mai e.

— Poate că s-a dus acasă, sugeră Glen, deși era convins că nu era adevărat.

— Acolo m-am dus prima dată, zise Chip. Așa că m-am gândit că e mai bine să vin aici și să vă previn. Dacă e adevărat ce credeți, probabil că băntuie pe undeva pe plajă.

— Dumnezeule! gemu Elaine. Casa e încuiată?

— A fost încuiată toată seara, zise Brad.

— Am să verific oricum.

Luă un felinar și porni spre sufragerie, cu intenția de a controla tot parterul.

— Trebuie să-l găsim, zise Chip imediat ce ieși Elaine din cameră.

— Poate că nu, răspuse Brad. Atâta timp cât suntem cu toții aici, sunt prea mici șansele să găsească Whalen pe cineva pe plajă. Nu în seara asta.

Ca și cum ar fi venit să confirme ce spusese el, săgeata unui fulger lovi, iluminând scurt încăperea, apoi pocnetul tunetului scutură casa, zguduind ferestrele.

Când tunetul încetă, golul rămas dintr-o dată fu umplut de țipătul de groază scos de Elaine Randall. O secundă mai târziu apăru în ușa dormitorului.

— Au plecat! strigă ea, cu fata palidă și vocea sugrumată. Copiii au plecat.

Glen Palmer porni spre dormitor și Elaine se dădu la o parte ca să-l lase să treacă. Căută frenetic cu privirea prin cameră, apoi se duse la fereastra deschisă, ploaia rece, mânată de vânt, ciupindu-l de față.

— Te rog, imploră el în tăcere. Lasă-mi copiii.

Când se întoarseră în sufragerie, Chip și Brad îl așteptau, cu hainele pe ei, cu lanternele în mână. Lângă șemineu stătea Mac Riley, nesigur pe el.

— Cred că ar trebui să merg și eu. Îl cunosc pe Harney de când era mic. Dacă se întâmplă ceva cu el...

— Nu, bunicule, răspuse Chip. Stai aici. Nu poți să te miști la fel de repede ca înainte, iar doamna Randall n-ar trebui să rămână singură.

— Te rog, imploră ea. Te rog, rămâi cu mine. Dacă trebuie să aștept singură, o să-nnebunesc. Știu eu.

Suspînând ușor, se cufundă într-un scaun. Brad porni spre ea, dar Mac Riley îl opri cu mâna.

— Duceți-vă, zise el. Găsiți copiii. Noi o să ne descurcăm, vă promit.

Pe când Chip, Brad și Glen ieșeau în noapte, Mac Riley scormoni în foc, apoi plecă într-un control prin casă, verificând ușile și ferestrele. Când se întoarse în camera de zi, încercă s-o liniștească pe Elaine.

— Îi vor găsi pe copii, zise el cu blândețe. Nu te îngrijora.

Dar, în sinea lui, bătrânul însuși era îngrijorat.

• Capitolul 30

Furtuna tuna în jurul lor, tăișul vântului care șuiera pe deasupra vârfulor copacilor, oferind un contrapunct straniu la urletul valurilor, pe când marea se afla în plin flux. Plaja se micșorase cât o panglică îngustă de nisip, aflată între marea furioasă și grămada de bușteni uzi care trosneau și erau deplasați de furtună.

— Nu văd nimic! strigă Missy, ținându-se de mâna fratelui ei, împleticindu-se orbește în urma lui, în timp ce el mergea repede prin noapte.

Dacă o auzise, Robby nu dădu niciun semn. Starea de agitație pe care i-o dădea plaja îl stăpânea și simțurile lui preferau sălbăticia elementelor naturii, absorbind energia dezlănțuită a furtunii. Corpul lui se umplea de o ciudată voioșie care îl incita, în același timp calmându-l. Era un sentiment pe care nu prea îl înțelegea, dar îl accepta și era plin de recunoștință pentru el.

Missy se opri brusc și Robby aproape că-și pierdu echilibrul când ea îi smuci mâna.

— E ceva aici, șopti Missy, trăgându-se aproape de Robby, cu buzele lipite de urechea lui. Simt eu.

— Nu-i nimic aici, zise Robby. Doar noi.

— Ba este, insistă Missy. E ceva în pădure și ne caută. Hai să ne întoarcem. Te rog.

— Nu putem să ne întoarcem, îi spuse Robby. Acum nu se mai poate.

Porni din nou înainte, trăgând-o pe Missy după el, iar ea începu să plângă cu suspine, copleșită de spaimă. Cum înaintau de-a lungul plajei, ea începu să vadă forme, siluete ciudate, strălucitoare, mergând alături de ea, în fața ei, în spatele ei, apropiindu-se, întinzându-se spre ea.

Începu să țipe.

Harney Whalen se ghemui în spatele grămezii de bușteni care separa plaja de pădure și ascultă sunetele din capul lui. Râsul

devenea tot mai puternic și țipetele bunicii lui păreau să dispară.

Un fulger lumină și șeriful văzu două siluete venind spre el de-a curmezișul plajei.

Erau siluete mici, dar știi cine erau.

Erau străini.

Străinii îi omorâseră bunicii în timp ce el privea neputincios.

Vru să fugă, să plece și să se ascundă, așa cum făcuse cu mulți ani în urmă.

Dar nu putea. Simțea cum îl prindea ceva, forțându-l să rămână unde era. Se întoarce și în noapte, lângă el, era cineva. Bunica lui, cu trăsăturile ei puternice, stilizate, strălucind în noapte, cu ochii ei întunecați, scăpărând, se afla lângă el.

În timp ce ploaia îl uda, iar vântul îi sfâșia hainele, înfiorându-l, ea îi șoptea cuvintele care răsunau pe fundalul zgomotului ritmat al valurilor.

Nu fugi. Răzbună-te. Răzbună-te.

Harney rămase în spatele bușteanului și așteptă ca ei să se apropie.

Se ghemui și mai mult, făcându-se mic, și ascultă cuvintele bătrânei Klickashaw de lângă el. Ea îi vorbea de relele de demult...

Pe plajă, Robby și Missy, cu vârtejul vântului împrejurul lor, mergeau grăbiți, nepregătiți pentru pericolul care îi aștepta în pădure.

Jos pe plajă, Chip Connor, Brad Randall și Glen Palmer mergeau repede prin furtună, lumina de la lanternele lor jucând pe nisip, aproape netrebuincioasă în ploaie.

— N-o să-i găsim niciodată! strigă Brad, ridicând glasul în ploaie. Dacă stăm împreună. Hai să ne împrăștiem.

— Tu mergi pe linia țărmului, spuse Chip. Glen, stai pe la mijlocul plajei. Eu merg spre pădure. Și strigați-i. Ne-ar putea auzi și, în plus, putem să ne ținem urma unul celuilalt. Nu cred că trebuie să ne distanțăm prea mult.

Se împrăștiară și cele trei puncte luminoase se risipiră pe plajă, vizibile doar pentru câțiva metri, dar luminând drumul căutătorilor. Începură să strige numele copiilor.

Robby începu s-o tragă pe Missy spre pădure dar ea dădu înapoi, nevăzând altceva, cu ochii ei înspăimântați, decât siluetele ciudate din jurul ei, întinzându-se spre ea. Un sunet slab plutea în noapte, aproape pierdut în furtună.

Missy îl opri pe Robby.

— Cineva ne strigă. Îmi aud numele.

Robby se uită fix la sora lui, smucindu-i mâna.

— Trebuie să mergem în pădure. E mai sigur acolo, șuieră el.

Încă o dată sunetele slabe răsunară în noapte.

— *Missy! Robby!*

Copiii se ghemuiră nesiguri în nisip, străduindu-se să audă mai bine, dar era zadarnic. Vântul creșcu, urlând dinspre ocean, purtând cu el mirosul înțepător al apei sărate.

Începură să se cațare pe grămada de bușteni.

•

Harney Whalen auzise și el vocile care strigau. Dar în mintea lui era mai puternică vocea bunicii lui, șoptindu-i, îndemnându-l, liniștindu-l.

Suntem cu tine. Te vom ajuta. Ești un copil al furtunii. Ești al nostru.

Se ridică în picioare, înfruntând furtuna, și exaltarea îl cuprinse. Bunica lui striga la el.

Răzbunare! Răzbunare!

Fulgerul lovi.

Strălucirea de o clipă păru să țină o eternitate și cele trei siluete înghețară, holbându-se unele la altele peste bușteni.

Și Missy știu.

— El e! țipă ea. E aici, Robby. O să ne omoare.

Harney Whalen nu auzi cuvintele pe care le țipă Missy, ci doar sunetul lor. Se uită cu răutate la cele două siluete, nevăzând doi copilași înspăimântați, ci două siluete din trecut, două forme de neidentificat, râzând de el, râzând de ceea ce le făcuseră bunicilor lui.

Trebuia să le distrugă.

Porni peste bușteni.

Cei doi copii, treziți la realitate, începură să alerge în sus pe plajă.

Lumina fulgerului se stinse și se auzi trăsnetul.

•

— Îi văd! strigă Brad, când îl cuprinsese din nou întunericul. La nord! Sunt la nord, chiar lângă pădure.

De o parte și de alta a lui, punctele luminoase care îi anunțau pe Chip și Glen începură să se miște în întuneric, căci cei trei bărbați o luară la fugă.

Apoi auziră țipetele înspăimântate ale lui Missy, conducându-i în noapte.

Copiii o rupseră la fugă în întuneric, auzind ritmul pașilor în spatele lor. Apoi Robby se împiedică și căzu, iar Missy se răsturnă peste el.

Harney Whalen, cu respirația întretăiată, îi prinse din urmă și se lăsă peste ei, încruntându-se la ei ca un uriaș fioros.

Missy îl văzu prima; ochii ei se măriră de teroare și țipă în întuneric.

Apoi simți o mână astupându-i gura și țipătul ei fu curmat.

Robby se eliberă din strânsoarea brațelor, dar mintea lui era prea confuză și nimic nu avea vreun sens pentru el. Se dădu la o parte, uitându-se neajutorat la sora lui care se zbătea, apoi începu să strige.

— Dumnezeule, i-a prins! strigă Glen când auzi mai întâi strigătul de teroare al lui Missy, apoi urletul nereținut al lui Robby.

Cei trei bărbați alergau acum împreună, luminând cu lanternele întunericul, rugându-se să ajungă la copii înaintea de a fi prea târziu.

Și atunci îi găsiră. Chip Connor se aruncă în spatele lui Harney Whalen, apucându-l pe șerif de ceafă. Whalen îi dădu drumul lui Missy și se întoarse spre Chip, luptându-se cu disperare cu atacatorul lui nevăzut.

Glen o prinse pe Missy și o ținu pe copila care plângea aproape de el, mângâind-o pe cap, încercând s-o liniștească. Apoi Robby se aruncă în brațele lui Glen, și cei trei se ținură unul de altul, nepăsători la ceea ce se petrecea în jurul lor.

Brad stătea neputincios, vrând să-i vină în ajutor lui Chip, dar nefiind sigur că ar face bine.

Și atunci, până să se hotărăscă, Whalen se eliberă din strânsoarea lui Chip și fugi.

Chip vru să-l urmărească, dar Whalen dispăru în întuneric.

— Încotro a luat-o? întrebă Chip. Nu-l găsesc.

— Spre apă! strigă Brad.

Începură să alerge. Brad luminează în față, în timp ce vântul se agăța de hainele lor.

Atunci îl văzură.

Harney Whalen era în valuri, străbătând apa.

Chip porni după el, dar Brad îl opri, ținându-și lumina pe silueta șerifului, bătând în retragere.

— Lasă-l să se ducă! strigă Brad.

Chip se opri, ascultând instinctiv ordinul.

În timp ce cei doi bărbați priveau, un val imens apărură din mare, spărgându-se peste capul lui Harney Whalen.

El se luptă cu forța apei preț de o clipă, cu brațele zbatându-i-se fără folos în aer.

Apoi dispărură, luat de mare.

•

Chip păși încet înapoi unde stătea Brad, care ținea încă lumina pe locul unde dispărură Harney Whalen.

— De ce m-ai oprit? întrebă Chip moale.

— E mai bine așa, răspunse Brad. Așa știm că se termină.

Apoi se întoarseră de la mare și porniră înapoi spre Glen Palmer.

În spatele lor, începea refluxul.

Peste o oră furtuna se dezlănțui.

Sod Beach era liniștită.

• EPILOG

— S-a terminat, zise Chip când intră în camera de zi a familiei Randall.

Brad și Elaine se uitară la el întrebător, dar lui Glen Palmer păru să nu-i pese.

Trecuseră două săptămâni în care ciudata poveste a lui Harney Whalen străbătuse în șoaptă Clark's Harbor, două săptămâni în care oamenii din oraș ajunseseră să accepte ceea ce se petrecuse.

Astăzi se terminase. Ancheta procurorului avusese loc. Fusese o anchetă ciudată.

Existaseră câteva fapte discutabile. Mult timp se pierduse în speculații, încercându-se că se stabilească exact ce se întâmplase cu șeful poliției.

În cele din urmă se stabilise că moartea lui Harney Whalen fusese sinucidere. Nu se pomenise nimic de celelalte morți din Clark's Harbor, morțile care îi pătau istoria ca o ciumă. Dar, în afara anchetei, oamenii vorbeau, se întrebau și scoteau exclamații de compasiune.

Compassiune pentru cei care muriseră, dar și pentru Whalen care, după toate evidențele, îi omorâse.

— Vor să preiau eu postul lui Harney, zise Chip când termină să le povestească rezultatele anchetei.

— Și ai de gând să accepți? întrebă Brad.

— Nu știu, zise Chip nesigur. Pare rezonabil, dar nu știu dacă vreau postul.

— Ai fi bun pentru el, sugeră Glen Palmer.

— Nu asta mă preocupă, răspunse Chip. E vorba de amintiri. Prea multe amintiri. Aș face probabil prea multe lucruri altfel decât Harn.

— Și ce-ar fi rău în asta? întrebă Elaine.

Chip clătină din cap.

— Asta nu știu. Harn nu era rău în totalitate. Multă vreme a condus bine lucrurile. Dacă n-ar fi mers totul atât de rău pentru el.

Renunță la gând, apoi se întoarse către Brad.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el. Nu există nicio explicație?

— O teorie, zise Brad. Dar n-o voi putea dovedi niciodată. Exista o legătură între Robby și Harney Whalen.

— Nu înțeleg... începu să spună Chip, dar Brad îl opri.

— Nici eu nu sunt sigur. E ceva legat de bioritmuri și bioritmurile sunt niște lucruri imprecise. Știm că ne controlează, dar nu știm de ce. De aceea nu știm nici ce sunt. Fiecare are un sistem determinat de ritmuri, de când se naște, și sistemul se repetă la cincizeci și opt de ani și șaiszeci și șapte de zile o dată. Întâmplător, exact cu atât era mai bătrân Whalen decât Robby. În mod evident, amândoi aveau un bioritm afectat de furtunile de aici. Pentru Robby, efectul era benefic. Pentru Whalen, ei bine, cuplat cu trauma pe care o suferise când era copil, efectul a fost dezastruos.

Chip se holbă la psihiatru.

— Cum de nu te-ai gândit la asta dinainte? vru să știe el. Dacă știai că o să se întâmple așa ceva, Harn ar fi putut fi...

Brad îl întrerupse din nou.

— Îmi pare rău Chip, zise el blând. Nu se putea face nimic. De fapt, nici nu știu dacă teoria mea e corectă. Nu e decât o teorie, dar se potrivește cu faptele. Și cu bioritmurile mai ales. Nu poți preciza ce se va întâmpla, dar adeseori ele explică ce s-a întâmplat. Ai putea să le consideri un instrument pentru „mintea cea de pe urmă”, adăugă el cu o grimasă.

Dar pe viitor? se întrebă el. Ochii lui rătăciră pe fereastră, apoi se opriră asupra lui Robby Palmer. Băiatul mergea încet pe plajă, studiind nisipul de sub picioare.

Cuvintele îi reveniră în minte. *Dar în viitor? Acum că Harney dispăruse, ce-i rezerva plaja lui Robby?*

Ca și cum i-ar fi ghicit gândurile, Chip Connor se ridică brusc în picioare.

— Cred că o să mă duc să mă plimb, zise el, aproape cu indiferență. Un lucru e sigur în privința plajei - întotdeauna a fost un loc bun pentru cugetare.

În timp ce-și trăgea haina pe el, Chip aruncă o privire la calmul de la Sod Beach. La orizont, ca întotdeauna, părea să se

pregătească o furtună, dar nu mai constituia o amenințare, nu mai trezea teama că ceva teribil era pe cale să se întâmple...

Și totuși, departe în josul plajei, putu să-l vadă pe Robby, stând acum nemișcat, privind fix la orizontul care se întuneca, cu cățelușul țopăind la picioarele lui.

Un fior îl străbătu pe Chip în tot corpul și își încheie haina strâns la gât.

Părăsi casa veche și porni spre nord, fără să se oprească, până ajunse în punctul în care Harney Whalen dispăruse în valuri.

Ochii lui Chip scrutau marea, căutând fără să-și dea seama cadavrul șefului poliției.

Nu fusese găsit, nu apăruse pe plajă, nici aici, nici pe plajele din nord, care fuseseră toate inspectate cu regularitate.

Chip se întoarse cu spatele la mare și porni spre pădure. Când își croi drum spre vârful grămezii de lemne, vântul începu să bată.

Cu două săptămâni în urmă, l-ar fi înspăimântat.

Se așeză pe un buștean lung, argintiu, și încercă să-și organizeze lucrurile în minte, încercă să separe amintirile – încercă să le repartizeze pe categorii, păstrând amintirile bune și renunțând la cele rele.

Voia să creeze două imagini ale lui Harney Whalen: cea pe care o cunoscuse atât de bine, cea pe care ajunsese s-o respecte și s-o admire; și cealaltă, mai recentă, cea a lui Harney Whalen a cărui minte era chinuită, pe de-o parte de amintiri mai vechi, pe de alta de aceleași elemente ale naturii care acum răsuceau bușteanul pe care stătea Chip. Poate că, reflectă Chip, bunicul lui avea dreptate – marea era cea care îl luase pe Harney.

Când soarele coborî și vântul începu să bată mai tare, Chip începu să tremure. Privea nisipul ridicându-se, purtat de vânt pe plajă.

Văzu ceva, ceva ce fusese îngropat în plajă, dar acum era descoperit de vânt.

Curios, coborî de pe buștean până la acel ceva.

Îl recunoscă instantaneu. Era Scooter, cățelușul lui Missy și Robby Palmer.

Era cald încă.

Gâtul îi fusese răsucit.

Când furtuna izbucni asupra lui, Chip se întoarse spre pădure, înspăimântat dintr-o dată. Cărand corpul cățelușului, Chip urcă din nou până la buștean, dar de data asta trecu peste el și intră în pădure.

•

Robby Palmer simți primii stropi de ploaie stropindu-l pe față și fu bucuros. Așteptase furtuna toată după-amiaza și acum venise.

O dată cu furtuna venea și starea lui de surescitare.

Și o dată cu starea aceea veneau și siluetele și vocile.

Nu povestise nimănui despre lucrurile pe care le vedea acum pe plajă. Era sigur că nu l-ar crede nimeni în afară de Missy, dar nici pe ea n-o crezuseră.

Încă nu era sigur exact cine erau oamenii de pe plajă sau de ce se aflau acolo.

De obicei, executau dansuri ciudate, care se terminau întotdeauna cu îngroparea cuiva pe plajă. Dar pe Robby nu-l înfricoșau pentru că știa că era de-al lor. El aparținea plajei și plaja îl iubea.

Locul străinilor nu era acolo.

Străinii care veniseră și luaseră plaja de la oamenii cărora le aparținea și pe care îi trădaseră.

Când crescua furtuna, începu dansul, iar Robby îl urmări din pădure. Atunci se porniră vocile, spunându-i să li se alătore la dans.

Dar nu știa cum.

Ai să știi, spuseră vocile.

Robby sesiză deodată o siluetă care își croia drum peste bușteni.

Trădare, șoptiră vocile. *Trădare*.

Silueta se apropie, iar vocile șoptiră din nou.

Răzbunare. Răzbunare.

Robby nu prea înțelegea cuvântul, dar știe ce să facă.

Luă un băț greu și se furișă în spatele copacului.

Așteptă și ascultă vocile.

Întreaga forță a furtunii se dezlănțui asupra țărmului, șfichiuind copacii în timp ce marea înainta, venind înaintea norilor ca un mesager al morții.

Când valurile crescuseră, Robby Palmer, care nu vedea în ochi altceva decât furtună, ieși din pădure, croindu-și drum printre resturile albe de bușteni răspândiți pe plajă.

Se afla în mijlocul lor și, când ceremonia ajunsese în punctul culminant, dansatorii furtunii întinseră mâinile spre el și îl rugară să li se alăture în strigătul lor pentru străini.

La început nesigur, dar apoi cu sentimentul că făcea ceea ce trebuia, Robby Palmer se lăsă în seama lor.

virtual-project.eu

